

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

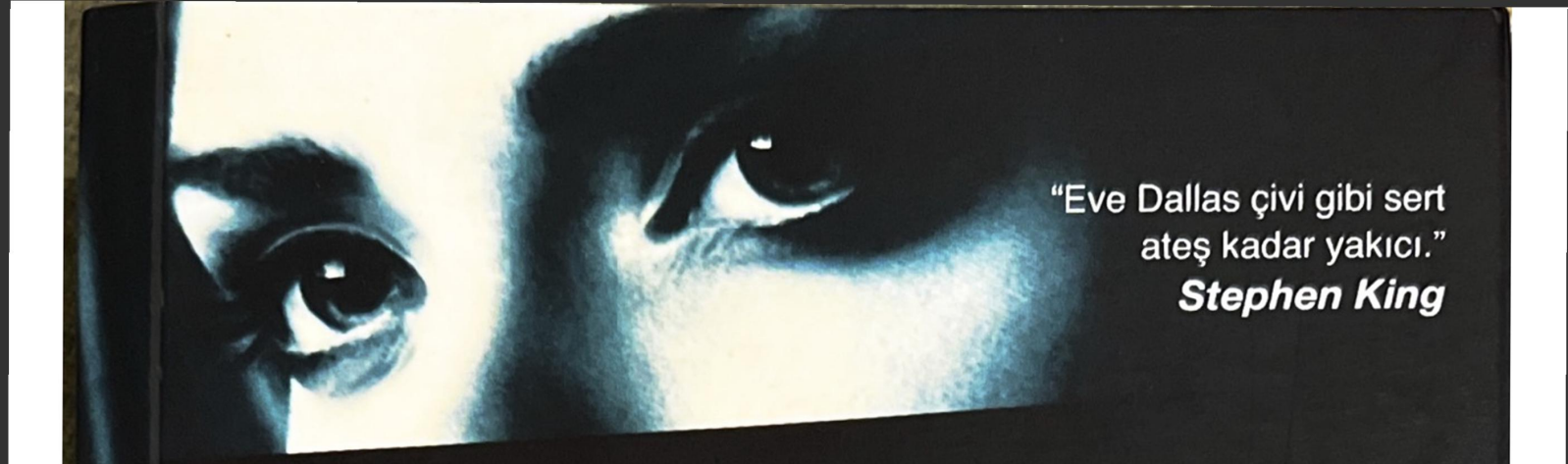
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Eve Dallas çivi gibi sert
ateş kadar yakıcı."
Stephen King

NORA ROBERTS

GEÇMİŞTEN GELEN ÖLÜM

Bir Eve Dallas Polisiyesi

©psilon®

**New York Times çok satan yazarı Nora Roberts,
Eve Dallas'ın yepyeni bir macerasıyla seriye kaldığı
yerden devam ediyor.**

Eve Dallas ve geçmişinden gelen bir katilin yolu bir doğum
günü partisinde yeniden kesişir.

Walter Pettibone eve gelip yüzlerce arkadaşı ve ailesi sürpriz
diye bağırduğında saat tam olarak 19:30'dur. Bu onun
doğum günüdür. Bu partiden haftalar önce haberdar olsa
da asıl sürprizden şimdilik haberi yoktur. Saat 20:45'te,
yeşil gözlü ve kıvılc saçlı bir kadın ona bir şampanya kadehi
uzatır. Şampanyadan bir yudum alır ve ölür.

Bu kadının adı Julie Dockport'tur. Partideki hiç kimse onu
tanımamaktadır. Fakat Teğmen Eve Dallas onu oldukça iyi
anımsamaktadır. Eve on yıl önce onun hapse atılmasından
bizzat sorumlu olan kişidir. Şimdi iyi halden salıverilmiştir
ama içinde kötülükten başka bir şey yoktur. Görünen
o ki Dallas ile yeniden yüzleşmek istemektedir ve bu,
unutulmaz bir karşılaşma olacaktır.

“Çok eğlenceli.” *Cosmopolitan*
“Sarsıcı ve yeni.” *Booklist*

₺22.5

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: yenisayfa.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

GEÇMİŞTEN GELEN ÖLÜM

GEÇMİŞTEN GELEN ÖLÜM

Orijinal Adı: Reunion in Death
Yazarı: Nora Roberts
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Aslı Ağca
Editör: Eren Abaka
Düzeltili: Fahrettin Levent
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
Kapak Fotoğrafı: istockphoto.com

1. Baskı: Nisan 2013

ISBN: 978 9944 82-666-2

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2002 Nora Roberts

Türkçe Yayın Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No:16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

GEÇMİŞTEN GELEN ÖLÜM

Nora Roberts

J. D. Robb

Çeviri
Aslı Ağca

epsilon®

1

Cinayet bir işti. Ölüm olayı katil, kurban ve geride kalanlar için ciddi bir uğraştı. Ölümlere adalet sağlamak için çalışanlar için de öyle. Kimileri bu işi büyük bir adanmışlıkla ele alırdı, kimileri de özensiz bir şekilde.

Ve kimileri içinse cinayet aşk gibi bir şeydi.

Walter C. Pettibone, her zamanki sabah yürüyüşü için Park Caddesi'ndeki evinden çıktığında neyse ki hayatının son saatlerinde olduğundan habersizdi. Altmış yaşında, dinç, ailesinin çiçekler ve koku işiyle kazandığı zaten hatırı sayılır serveti iyice arttıran becerikli bir işadamıydı.

Zengindi, sağlıklıydı ve bir seneden biraz uzun bir süre önce, bir Dobermanın cinsel iştahına ve bir lahananın beynine sahip genç, sarışın bir eş edinmişti.

Walter C. Pettibone'a göre dünyası tam istediği gibiydi.

Sevdiği bir işi ve ilk evliliğinden, tıpkı kendi babasından devraldığı gibi, bir gün bu işi devralacak iki çocuğu vardı. Hoş ve makul bir kadın olan ilk eşiyle ilişkisini mümkün

olduğunca iyi sürdürmüştü. Oğluyla kızı da ona gurur ve mutluluk kaynağı olan çok hoş, zeki bireylerdi.

Gözünün bebeği olan bir erkek torunu vardı.

O 2059 yazında, Çiçek Dünyası gezegen içinde ve dışında bölümleri, ofisleri, çiçekçileri ve bahçeleri, seraları olan galaksiler arası büyük bir şirketti.

Walter çiçekleri severdi. Ve sebep sadece sağladıkları kâr payı değildi. Kokularını, renklerini, dokularını; yapraklarıyla çiçeklerinin güzelliğini ve varlıklarının yalın mucizesini seviyordu.

Her sabah stoku ve aranjmanları kontrol etmek, havayı koklamak, muhabbet etmek, çiçekler ve onları seven insanlar arasında biraz vakit geçirmek için birkaç çiçekçiye ziyaret ederdi.

Haftada iki kez, şehir merkezindeki bahçecilik merkezine gitmek için gün doğmadan kalkardı. Orada gezinir, izler, talimat verir ya da eleştirirdi.

Bu yaklaşık yarım yüzyıldır nadiren değişen bir rutiniydi ama asla bıkmamıştı.

Bugün çiçeklerin arasında bir saat kadar geçirdikten sonra şirket merkezine gidecekti. Orada her zamankinden biraz daha fazla zaman geçirecekti, çünkü karısına kendi için hazırladığı sürpriz partinin son hazırlıkları için zaman ve alan vermek istiyordu.

Bunu düşünmek bile Walter'ı gülümsetti.

Tatlı sevgilisi dudaklarını zımbalasa bile asla sır tutamazdı. Walter'ın haftalardır partiden haberi vardı ve bu akşamı ne zamandır coşkuyla bekliyordu.

Elbette çok şaşırmış gibi davranacaktı, daha o sabah aynada afallamış surat ifadelerini çalışmıştı.

Böylece Walter dudaklarının kenarında bir tebessümle

güne başladı - gerçekten ne kadar şaşıracağına dair hiçbir fikri yoktu.

Eve şimdiye kadar yaşamında bundan daha iyi hissettiğinden kuşkuluydu. Dinlenmiş, yenilenmiş, çevik ama rahat bir şekilde işteki ilk günü için hazırlanıyordu. Karşılaştığı en zorlu seçimin yemek yemek mi uyumak mı olduğu iki haftalık harika bir tatilden dönmüşlerdi.

Bir haftası Mexico'daki villada, ikinci haftası özel bir adada. Her ikisinde de güneş, seks ve uyku imkânları sınırsızdı.

Roarke yine haklı çıkmıştı. Baş başa geçirecekleri bu vakte ihtiyaçları vardı. Uzakta. Her ikisinin de bir iyileşme dönemine ihtiyacı vardı. Ve bu sabah kendini nasıl hissettiği bir gösterge kabul edilirse görev başarıyla tamamlanmıştı.

Dolabının önünde durdu. Kaşlarını çatarak, evlendiğinden beri edindiği kıyafet okyanusuna baktı. Son on dört günün çoğunu çıplak ya da ona yakın bir halde geçirmiş olmasının şu anda hissettiği kafa karışıklığıyla bir ilgisi olduğunu düşünmüyordu. Eğer yanılmıyorsa kocası azimle araya yeni kıyafetler sokuşturmayı başarmıştı.

Eve hızla, ıslıl ıslıl pırıldarken bir taraftan da hışır hışır sesler çıkaran bir kumaştan uzun mavi gece elbisesini çıkardı. "Daha önce bunu görmüş müydüm ben?"

"Senin dolabın sonuçta." Roarke yatak odalarının oturma alanında ikinci kahvesini içerken, duvar panelinde borsa raporlarını inceliyordu. Ama başını karısına doğru çevirdi. "Eğer bugün onu giymeyi düşünüyorsan şehrimizin suç departmanı çok etkilenecek."

“Burada iki hafta önce olduğundan daha fazla şey var.”

“Gerçekten mi? Nasıl olabilir bu?”

“Bana kıyafet alıp durmaya bir son vermen gerek.”

Roarke biraz uzanarak Galahad’ı okşadı ama kedi burununu havaya kaldırdı. Önceki gece döndüklerinden beri ikisine de surat yapıyordu. “Neden?”

“Çünkü utandırıcı,” diye mırıldandı Eve ve daha giyilebilecek bir şey bulmak için dolabın içine daldı.

Roarke sadece gülümsedi ve karısının uzun, ince, arzulamaktan asla bıkmadığı bedenine kısa kollu bir gömlek ve pantolon geçirmesini izledi.

Eve donuk altın tonunda bir bronzluk kazanmıştı. Güneş kısa kahve renkli saçlarında sarı gölgeler oluşturmuştu. Modayı hiç umursamayan bir kadının sahip olduğu havayla, seri hareketlerle giyindi. Roarke onu modaya boğmak arzusuna karşı koyamamasının nedeninin tam da bu olduğuna inanıyordu.

Uzakta geçirdikleri süre boyunca Eve’in dinlendiğine inanıyordu. Saat saat, gün gün Eve’in üzerindeki yorgunluk ve endişe bulutlarının dağılmasını izlemişti. Şimdi karısının viski renkli gözlerinde bir ışık; biçimli, ince kemikli yüzünde bir parıltı vardı.

Ve silah koşumunu taktığında ağzında - o geniş, dolgun dudaklarında - Roarke’a Teğmen Eve Dallas’ın geri döndüğünü gösteren kararlı biçim belirdi. Geri dönmüş ve kış tekmelemeye hazırды.

“Beni tahrik eden şey bir kadının silah kuşanması mı acaba?”

Eve ona bir bakış attıktan sonra dolaba uzanarak ince bir ceket aldı. “Kes şunu. Sırf sen tatilden kalma bir azgınlık yaşıyorsun diye işteki ilk günüme geç kalmayacağım.”

Ah evet, diye düşündü Roarke, ayağa kalkarak. Gerçekten geri dönmüştü. “Eve sevgilim.” Yüzünü buruşturmak için elinden geleni yaptı. “O ceket olmaz.”

“Niye?” Eve tek kolunu geçirirken duraksadı. “Yaza uygun incelikte; silahımı da kapatıyor.”

“Pantolona uygun değil.” Roarke dolaba uzanarak ke-ten pantolonla aynı kumaşa ve inceliğe sahip başka bir ceket çıkardı. “Bu iyi olur.”

“Moda çekimi yapmayı planlamıyorum.” Ama tartışmaktan daha kolay olduğu için ceketini giydi.

“Al bakalım.” Roarke dolaba bir ziyaret daha yaptıktan sonra koyu kestane renkte, bilekte biten çizmeleri ona uzattı.

“Bunlar nereden geldi?”

“Dolap perisi diyelim.”

Eve şüpheli bir ifadeyle kaşlarını çattı ve parmağıyla çizmelerden birinin ucunu yokladı. “Yeni çizmelere ihtiyacım yok. Eskiler de fena değil.”

“Oldukları şey için kibar bir ifade. Sen bunları dene.”

“Sadece mahvolacaklar,” diye mırıldandı Eve ama çizmeleri denemek için koltuğun koluna oturdu. Çizmeler ayağına yağ gibi kayarak girdi. Eve bunun üzerine gözlerini kısarak Roarke’ı süzdü. Çizmeleri muhtemelen sayısız fabrikalarından birinde onun için elde yaptırmıştı ve kesinlikle bir New York cinayet polisinin iki aylık maaşından daha pahalıydı. “Bak sen. Dolap perisi ayak numaramı da biliyormuş.”

“İnanılmaz bir tip işte.”

“Sanırım ona bir polisin saha çalışmasındayken ya da koştururken veya kapıları çalarken muhtemelen minyon

bir İtalyan rahibe tarafından dikilmiş, pahalı çizmelere ihtiyaç duymayacağını söylemenin faydası yok.”

“Bir bildiği vardır.” Elini Eve’in saçlarının arasına soktu, yüzünü ona doğru kaldıracak şekilde hafifçe çekti. “Ve kendisi sana tapıyor.”

Roarke’in bunu söylediğini duymak, söylerken yüzünün aldığı şekli görmek Eve’in hâlâ midesinin kasılmasına neden oluyordu. Sık sık nasıl olup da Roarke’in gözlerinde; o vahşi ve tehlikeli mavide boğulmadığını merak ediyordu.

“Tanrım çok güzelsin.” Eve’in sesli söylemek gibi bir niyeti yoktu ve kendi sesini duyduğunda neredeyse irkildi. Ve güçlü, keskin hatları ve baştan çıkarıcı dudaklarıyla bir tabloyu andıran ya da taşa oyulmuş bir sanat eseri gibi duran yüze alev hızıyla yayılan gülümsemeyi izledi.

Muhtemelen ona İrlanda’lı Genç İlah adı verilirdi, diye düşündü Eve.

“Gitmem lazım.” Seri bir hareketle ayağa kalktığı anda Roarke kenara çekilmediğinden vücutları birbirine çarptı. “Roarke.”

“Evet, her ikimiz için de gerçeğe dönüş. Ama...” Elleri, bu seri ve becerikli parmakların bedenine neler yapabildiğini oldukça net bir şekilde hatırlatan uzun ve sahiplenici bir hareketle Eve’in iki yanına indi. “Sanırım bana hoşça kal öpücüğü vermen için bir dakika ayırabiliriz.”

“Sana hoşça kal öpücüğü vermemi mi istiyorsun?”

“İstediğim bu, evet.” Ses tonunda Eve’in başını yukarı kaldırmasını sağlayan keyifli bir İrlanda aksanı vardı.

“Elbette.” Roarke’in gülüşü kadar seri bir hareketle, neredeyse omuzlarına kadar uzanan siyah saçlarını avuçladı, kavrayıp çekiştirerek dudaklarını genç adamın dudaklarına yapıştırdı.

Onun kalbinin de kendi kalbi gibi hopladığını hissetti. Roarke'ın çıkardığı keyif dolu sesle birlikte kendini öpücüğe bıraktı; her ikisini de küçük bir dil savaşı, minik bir dişlemeyle hızlı ve derin bir düşüşe sürükledi.

Sonra onu hafifçe geriye doğru iteledi ve seri bir hareketle uzaklaştı. "Görüşürüz dostum," diye seslendi odadan koşturarak çıkarken.

"Kendine dikkat et teğmen." Roarke derin bir iç geçirdi, sonra koltuğa geri döndü. "Şimdi," dedi kediye doğru, "ikimizin tekrar dost olması bana neye patlar?"

Eve polis merkezine vardığında Cinayet bölümüne giden yürüyen banda bindi ve derin bir nefes aldı. Batı Mexico'da uçurum manzarasına ya da tropik adaların kadifemsi esintilerine bir itirazı yoktu fakat buradaki havayı özlemişti: ter, ucuz kahve, ağır temizlik malzemelerinin kokusu ve hepsinin ötesinde polislerle suçluların çarpışmasından doğan ateşli enerji.

Uzakta geçirdiği vakit yalnızca bu enerjiye karşı duyduğu hislerini bilemişti - aynı anda konuşan birçok sesin çıkardığı gürültü, tele-link ve çağrı cihazlarından gelen düzenli ama uyumsuz sinyal ve cızırtılar, hepsi de bir yerde yapması gereken önemli işleri için koşturan insanlar.

Eve, birinin savurduğu küfrü duydu. Öyle hızlıydı ki kelimeler kulağına müzik gibi gelen tek bir kelime öbeğine dönüşmüştü.

Sizişerefsizadipolispiçleri.

Evine hoş geldin, diye düşündü keyifle.

İşi Roarke'tan önceki evi, yaşamı, ana varlık amacıydı. Şimdi Roarke'a rağmen, hatta belki de ona sahip olduğu

için hâlâ kim ve ne olduğunun en önemli unsurlarından biriydi.

Eve bir zamanlar kurbandı - çaresiz, kullanılmış ve yaralanmış. Artık bir savaşçı olmuştu.

Önüdeki savaş her neyse çarpışmaya hazır bir şekilde dedektiflerin çalışma alanına doğru döndü.

Dedektif Baxter başını ona doğru kaldırdı ve hafif bir ıslık çaldı. "Vayyy, Dallas. Hubba-hubba."

"Ne?" Eve afallayarak başını omzunun üzerinden çevirdi ve arkaya baktı, sonra Baxter'ın yüzündeki sırıtışın kendini hedef aldığını anladı. "Sen hasta bir adamsın Baxter. Bazı şeylerin değişmediğini görmek rahatlatıcı."

"Evet ama sen çok değişmişsin." Baxter ayağa kalktı ve çalışma masalarının arasından ona doğru ilerledi. "Çok hoş," diye ekledi Eve'in ceket yakasını başparmağı ve işaret parmağı arasında yoklayarak. "Moda dergilerinden fırlamış gibisin Dallas. Bizi gölgede bırakıyorsun."

"Bir ceket sadece," diye mırıldandı Eve dehşet içinde. "Kes şunu."

"Çok da güzel bronzlaşmışsın. Tüm bedenini yaktığını farz edebilir miyim?"

Eve dişlerini sıkarak öfkeli bir şekilde gülümsedi. "Kıçını tekmelemek zorunda kalacak mıyım Baxter?"

Baxter kendinden memnun bir halde parmağını kaldırarak salladı. "Peki ya şu kulağındakiler ne?" Kafası karışan Eve elini kulağına doğru götürürken dedektif şaşkın bir şekilde gözlerini kırıştırdı. "İley, sanırım küpe deniyor onlara. Çok da güzellermiş."

Eve onları taktığını unutmuştu. "Ben yokken suç birden ortadan kalktı mı Baxter? Bu yüzden mi burada diki-lip kıyafetlerimi eleştirecek vakti bulabiliyorsun?"

“Ama gözlerim kamaştı teğmen. Bu şıklık karşısında büyüledim işte. Çizmeler yeni mi?”

“Kıçımı ye.” Eve hızla arkasını dönerken Baxter’ın kahkahasını duydu.

Dedektif alkış sesleri arasında “Ve kendileri geri döndü!” diye seslendi.

Geri zekâlilar, diye düşündü Eve ofisine doğru ilerlerken. New York Polis ve Güvenlik Teşkilatı geri zekâlilar-dan ibaretti.

Tanrım, onları çok özlemişti.

Ofisine girdi, sonra eşiğin bir adım ötesinde öylece durarak içeri baktı.

Masası derli topluydu, dahası temizdi. Aslında tüm oda tertemizdi. Sanki birisi gelmiş, tüm tozu ve pisliği halletmiş, sonra geride kalan her şeyi pırıl pırıl parlatmıştı. İşaret parmağını kuşkuyla duvarda aşağı doğru kaydırdı. Evet, kesinlikle yeni boyanmıştı.

Gözlerini kısarak odada ilerledi. Haşat olmuş - ama şimdi iyice temizlenmiş - bir masa ve ayakları hiç de sağlam olmayan birkaç sandalyesi olan tek pencereci ufaciık bir mekândı. Dosya dolabı da temizlenmişti ve ışık saçıyordu. Dolabın üzerinde gelişimini gayet sağlıklı sürdürüyor gibi duran yeşil bir bitki vardı.

Eve huzursuz bir şekilde homurdanarak dolaba doğru atıldı ve bir çekmeceyi açtı.

“Biliyordum, biliyordum, biliyordum! Adi herif yine yaptı.”

“Teğmenim?”

Eve burnundan soluyarak arkaya doğru baktı. Yardımcısı kapıda duruyordu. Üzerindeki kolalı yaz üniformasıyla en az bu oda kadar tertipli ve düzenli görünüyordu.

“Lanet olası adi şeker hırsızı zulamı bulmuş!”

Peabody dudaklarını büktü. “Şekerleri dosya dolabına mı koymuştunuz?” Başını hafifçe yana eğdi. “İ langi harfli bölüme acaba?”

“Benim’in B’si, lanet olsun.” Eve çekmeceyi öfkeyle çarparak kapattı. “Gitmeden önce çıkarmayı unutmuşum. Burada ne oldu böyle Peabody? Benim odam olduğundan emin olmak için kapıdaki ismi okumam gerekti.”

“Hazır sen yokken temizlenip boyanması için iyi bir vakit diye düşündüm. Berbat haldeydi artık.”

“Öylesine alışmıştım. Eşyalarımı nerde benim?” diye sordu. “Birikmiş dosya işleri ve raporlarım vardı. Ayrıca Dunwood davasıyla ilgili ben yokken gelmesi gereken adli tıp ve laboratuar raporları da vardı.”

“Onları ben hallettim. Birikmiş dosya ve evrak işlerini de tamamladım, raporlarımı da dosyaladım.” Peabody koyu renk gözlerinde kocaman bir gülüş olarak yansıyacak şekilde tebessüm etti. “Biraz boş vaktim vardı.”

“Bütün evrak işlerini hallettin?”

“Evet efendim.”

“Ve bir de odamın iyice elden geçirilmesini ayarladın?”

“Sanırım birçok köşede üreyen çok hücreli organizmalar vardı. Şimdi hepsi ölü.”

Eve ağır bir hareketle ellerini ceplerine soktu ve topukları üzerinde ileri geri salladı. “Bu ben etraftayken sana gündelik işlerle ilgilenmen için yeterince vakit bırakmadığımı söylemenin başka bir yolu olamaz değil mi?”

“Kesinlikle olamaz. Hoş geldin Dallas. Söylemek zorundayım, tanrım, gerçekten harika görünüyorsun. Üstündekiler çok şık.”

Eve masasının başındaki sandalyeye oturdu. “Normalde nasıl gözüktüyorum acaba?”

“Retorik bir soru mu bu yoksa cevaplayayım mı?”

Eve, Peabody’nin yüzünü inceledi - kafasına miğfer gibi oturan koyu renk saçların çevrelediği keskin, güçlü bir görüntüsü vardı. “Bilmiş, ukala cevaplarını da özlemiş miyim diye düşünüyordum da... Hayır,” diye karar verdi. “Hiç de hiç.”

“Ayy, özlediğine eminim. Harika bronzlaşmışsın. Sanırım güneşin altında uzanmak ve başka şeyler yapmakla epey vakit harcadın.”

“Sanırım öyle. Seninki nereden?”

“Benimki?”

“Sen nerde yandın Peabody? Çok solaryum mu?”

“Hayır, Bimini’de yandım.”

“Bimini? Ada olan Bimini mi? Bimini’de ne yapıyordun sen?”

“Şey, bilirsin işte, tatildeydim, senin gibi. Roarke önerdi. Yani siz gidiyordunuz, benim de bir hafta izin alıp- ”

Eve bir elini havaya kaldırdı. “Roarke mı önerdi?”

“Evet, McNab ve benim de biraz mola vermemizin iyi bir fikir olabileceğini düşünmüş ve- ”

Eve gözünün altındaki bir kasın seğirmeye başladığını hissetti. O kas, ne zaman Peabody ve Elektronik Dedektiflik’ten moda ikonu dedektifi bir arada düşünse seğirmeyi alışkanlık haline getirmişti.

Kendine hâkim olmaya çalışarak iki parmağını gözünün altına bastırdı. “Sen ve McNab. Bimini’de. Birlikte. Yalnız.”

“Şey, bilirsin işte, çift olma şeyini denediğimiz için fena bir fikir değil gibi geldi bana. Sonra Roarke araçlarından birini kullanabileceğimizi ve Bimini’deki evinde kalabileceğimizi söyleyince, biz de atladık.”

“Aracı. Bimini’deki evi.” Kas parmaklarının altında son hızla atmaya başladı.

Gözleri parlayan Peabody kalçasını masanın köşesine yerleştirecek kadar kendini unuttu. “Tanrım Dallas, her şey inanılmaz ötesiydi. Ev zaten ufak saray gibi bir şey. Havuza dökülen bir şelale vardı ve her arazide giden bir araç ve su kayağı. Yatak odasında yaklaşık Satürn ebatlarında bir jel yatak vardı.”

“Yatak hakkında bir şey duymak istemiyorum.”

“Üstelik hemen kumsalda olmasına rağmen korunaklı, mahrem bir ev o yüzden vaktimizin yarısı çıplak bir halde maymunlar gibi atlayıp zıplamakla geçti.”

“Çıplak atlayıp zıplamaları da duymak istemiyorum.”

Peabody diliyle içerden yanağını iteledi. “Bazen sadece yarı çıplaktık. Her neyse,” dedi Eve çılglık atmadan, “müthişti işte. Ben de Roarke’a teşekkürler hediyesi gibi bir şey almak istiyordum. Ama adamın her şeyi olduğundan, yani kelimenin gerçek anlamıyla her şeyi olduğundan, hiçbir fikrim yok. Belki sen bana bir şeyler önerebilirsin diye düşündüm.”

“Burası bir polis merkezi mi yoksa sosyal bir kulüp falan mı?”

“Hadi ama Dallas. Biriken bütün işlerimiz bitti.” Peabody umutla gülümsedi. “Belki ona annemin öreceği bir kazak hediye edebilirim diye düşünmüştüm. Biliyorsun, kendi örüyor ve gerçekten güzel yapar. Sence Roarke’ın hoşuna gider mi?”

“Bak, hediye beklemediğine eminim. Gerek yok.”

“Ama hayatımda şimdiye kadar geçirdiğim en güzel tatildi. Ne kadar hoşuma gittiğini bilmesini istiyorum. Be-

nını için çok anlamlı oldu Dallas, yanı böyle bir şey düşünmesi.”

“Evet, kendisi düşünmeden duramaz.” Ancak Eve yumuşamıştı, elinde değildi. “Bence annenin kendi yaptığı bir şey çok hoşuna gider.”

“Gerçekten mi? O zaman harika. Bu gece annemi ararım.”

“Pekâlâ, hoş geldin partimiz bittiyse Peabody, ilgilenmemiz gereken bir dava yok mu?”

“Aslına bakarsan yok.”

“O zaman bana birkaç eski dosya getir.”

“Özellikle istediklerin var mı?”

“Sana bırakıyorum. Bir şeylerle başlamam gerek.”

“Hemen getiriyorum.” Peabody kapıya doğru ilerledi, duraksadı. “Biraz uzaklaşmanın en iyi tarafı nedir biliyor musun? Geri dönmek.”

Eve sabahı çözülmemiş davaları inceleyerek, fark edilmemiş ipuçları, gözden kaçırılmış açılar arayarak geçirdi. En çok dikkatini çeken, yirmi altı yaşındaki Marsha Stibbs’in dosyasıydı. Genç kadın, şehir dışındaki bir iş gezisinden dönen kocası tarafından banyo küvetinde suyun dibinde bulunmuştu.

İlk bakışta durum trajik ama tipik ev kazalarından biri gibi görünüyordu - ta ki adli tıp raporu Marsha’nın boğulmadığını, son köpük banyosundan önce çoktan öldüğünü gösterene kadar.

Küvete kırık bir kafatasıyla girdiğinden, köpük ve banyo yağı dolu suyun altına kendi isteğiyle batırılmış olamazdı.

Davadaki dedektif Marsha'nın evlilik dışı bir ilişkisi olduğunu işaret eden deliller bulmuştu. C harfiyle imza atmış birinden gelen bir kutu aşk mektubu kurbanın iç çamaşır çekmecesine gizlenmişti. Mektuplar yoğun bir cinsellik taşıyordu ve kurbanın kocasını boşayıp kendisiyle kaçması için yalvarışlarla doluydu.

Rapora göre mektuplar ve içeriği, hem kocayı hem de kurbanı tanıdığı için görüşülen herkesi şoke etmişti. Kocanın gerçekten şehir dışında olduğu kesinleşmiş ve diğer özgeçmiş bilgileri kontrol edilip doğrulanmıştı.

Spor malzemeleri satan bir firmanın bölge temsilcisi olan Boyd Stibbs, görünüş itibarıyla tipik bir Bay Amerikan rüyasıydı. Ortalamadan biraz daha yüksek bir geliri olan bir adamdı ve büyük bir alışveriş merkezinin satın alma sorumlusu olan üniversiteden sevgilisiyle altı yıldır evliydi. Pazar günleri futbol oynamayı seviyordu, alkol, kumar ya da uyuşturucu problemi yoktu. Şiddete yönelik herhangi bir suç dosyası da bulunmuyordu ve büyük bir başarıyla geçtiği Doğruluk Testine girmeyi kendisi teklif etmişti.

Çocukları yoktu, Batı Yakası'nda sakin bir muhittteki bir apartman dairesinde yaşıyorlardı ve görüştükleri yakın bir arkadaş grupları vardı. Genç kadının ölümüne kadar tamamen mutlu ve sağlıklı bir evlilik resmi çiziyorlardı.

Soruşturma dikkatli, özenli ve eksiksiz yapılmıştı. Yine de dava yetkilisi ismi C harfiyle başlayan sevgiliye dair hiçbir iz bulamamıştı.

Eve ofisler arası linkten Peabody'yi aradı. "İlazırlan Peabody. Gidip çalmanızı gereken bazı kapılar var." Dosyayı çantasına attı, ceketini sandalyenin arkasından aldı ve hızlı adımlarla dışarı çıktı.

“Daha önce hiç eski bir davada çalışmamıştım.”

“Eski olarak düşünme,” dedi Eve. “Henüz kapanmamış bir dava olarak düşün.”

“Ne zamandan beri kapanmamış?” diye sordu Peabody.

“Altı senedir.”

“Eğer evlilik dışı ilişki yaşadığı adam onca süredir ortaya çıkmamışsa şimdi nasıl bulabilirsin ki?”

“Küçük adımlarla başla Peabody. Mektupları oku.”

Peabody mektupları çantadan çıkardı. İlk mektubun ortalarına doğru, “I leyy!” diye seslendi. “Bunlar alev almış gibi,” dedi parmaklarını üfleyerek.

“Okumaya devam et.”

“Şaka mı yapıyorsun?” Kalçasını hafifçe hareket ettirerek koltuğa iyice yerleşti. “İstesen de beni durduramazsın artık. Burada bir eğitim alıyorum.” Mektupları okumaya devam etti, bir süre sonra gözleri büyüdü ve boğazını temizledi. “Tanrım sanırım az önce bir orgazm yaşadım.”

“Paylaştığın için sağ ol. Başka neler verdi o mektuplar?”

“Bay C’nin yaratıcılığına ve hayal gücüne sonsuz bir saygı.”

“Pekâlâ, şöyle sorayım: Ne vermiyor o mektuplar?”

“Şey, mektupları tam ismiyle imzalamamış.” Bir şeyleri gözden kaçırdığını bilen Peabody tekrar mektuplara baktı. “Zarf yok, yani elden verilmiş ya da biriyle gönderilmiş olabilirler.” İç geçirdi. “Bu dersten çakıyorum sanırım. Bunlarda senin görüp benim göremediğimi nedir bilmiyorum.”

“Göremediklerim daha önemli. Mektupların hiçbirinde nasıl, nerede ya da ne zaman buluştuklarına dair bir gönderme yok. Nasıl sevgili olduklarına dair de. Bu kadar

farklı ve atletik pozisyonlarda beyinleri uçana kadar nerede seviştiklerine dair hiçbir şey yok. Bu benim durup bir ihtimali düşünmeme neden oluyor.”

Peabody şaşkın bir halde kafasını salladı. “Ne ihtimali?”

“Bay C diye birinin hiç olmadığı ihtimali.”

“Ama- ”

“Elimizde genç bir kadın var,” diye araya girdi Eve, “yıllardır evli. İyi, saygın bir işi var. Yine yıllardır kopmadığı güzel bir arkadaş çevresi var. Alınan ifadelerle göre bu arkadaşların hiçbiri Marsha’nın bir ilişki yaşadığına dair bir şey sezmemiş. Kadının davranışlarında, konuşmalarında, yaşam şeklinde bunu düşündürecek hiçbir şey yok. İşinden hiç izin bile almamış. Peki bu kadar yaratıcı sevişmeler ne zaman oluyormuş?”

“Kocasını epey sık şehir dışına çıkıyormuş.”

“Doğru ki bu da eğer bir ilişki yaşama eğilimin varsa uygun bir zemin sağlayabilir. Ama bizim kurbanımız sadakat, sorumluluk ve dürüstlüğün bütün belirtilerini sergilemiş. İşine gidip evine geliyormuş. Kocasıyla ya da arkadaş grubuyla dışarı çıkıyormuş. Ev, iş yeri ya da cep linkinden yaptığı açıklanamayan veya şüpheye açık hiçbir görüşme yok. Peki Bay C’yle bir sonraki randevularını nasıl kararlaştırıyorlardı?”

“Yüz yüze? Belki iş yerinden birisiydi?”

“Belki.”

“Ama öyle olduğunu düşünmüyorsun. Pekâlâ, evliliğine bağlı gibi görünüyor fakat dışardan bakanlar, yakın arkadaşlar bile, birinin evliliğinde gerçekten neler olup bittiğini tam olarak bilemez. Bazen diğer eş bile bilemez.”

“Kesinlikle doğru. Dava yetkilisi de sana katılıyor ve öyle yapması için de her sebep varmış.”

“Ama sen katılmıyorsun.” Peabody başını salladı. “Sen kocanın işi olduğunu, Marsha’nın onu aldatıyormuş gibi görünmesi için tezgâh kurduğunu düşünüyorsun. Ya şehir dışı olayını çok ince planladı ve eve gizlice girip onu öldürdü ya da başka birine yaptırdı.”

“Bu da bir ihtimal. Bu yüzden adamla konuşmaya gidiyoruz.”

Eve açık otoparkın ikinci katına giden rampayı çıktı ve aracını bir sedanla bir jet-bisikletin arasına sıkıştırdı. “Çoğu günler dışarıda çalışıyor.” Başıyla binayı işaret etti. “Bakalım bugün evde mi?”

Evdeydi. Atletik bir şort ve tişört giymiş kucığında küçük bir çocuk tutan formda, çekici bir adamdı. Eve’in rozetine tek bakışla genç adamın gözlerine bir gölge yerleşti. Üzüntü yüklü bir gölgeydi.

“Konu Marsha mı? Yeni bir şeyler mi var?”

Kısa bir an yüzünü kucığında taşıdığı küçük kızın platin sarısı saçlarına doğru çevirdi. “Özür dilerim, içeri gelin. Olanlarla ilgili çok uzun süredir kimse iletişime geçmemişti de. Eğer oturmak isterseniz kızımı diğer odaya götürmem gerek. Ne konuştuğumuzu...”

Bu kez elini kızın saçlarına doğru götürdü, korumacı bir hareketti bu. “Bana bir dakika müsaade edin.”

Eve adamla kızı odadan çıkana kadar bekledi. “Çocuk kaç yaşındadır Peabody?”

“Bence iki falan.”

Eve başını salladı ve oturma odasına doğru ilerledi. Yere saçılmış oyuncaklar vardı. Mobilyalar keyifli ve iç açıcıydı.

Arka odadan çok tiz, çocuksu bir kıkırdama sonra da sert bir emir geldi. “Baba! Oyna!”

“Birazdan Tracie. Sen şimdi oynamaya başla ve annecik eve geldiğinde belki parka da gideriz. Ama ben içerdeki hanımlarla konuşurken iyi bir kız olman gerek. Anlaştık mı?”

“Salıncak?”

“Kesinlikle.”

Genç adam oturma odasına döndüğünde önce iki eli ni de koyu saçlarının arasından geçirdi. “Marsha hakkında konuştuğumuzu duymasını istemedim, yani olanlar hakkında. Bir şey mi buldunuz? Sonunda yaparı yakaladınız mı?”

“Üzgünüm Bay Stibbs. Soruşturmanın olağan takibindeyiz.”

“O halde hâlâ hiçbir şey yok? Sanmıştım ki nihayet... Galiba bunca zaman sonra hâlâ o adamı bulacağımızı düşünmek saçmaydı.”

“Karınızın kiminle ilişkisi olduğuna dair hiçbir fikriniz yok mu?”

“Karımın ilişkisi falan yoktu.” Adam yüzünde belirip hatlarını sertleştiren bir öfkeyle ve hızla söyledi kelimeleri. “Kimin ne dediği umurumda değil. Bir ilişki yaşamıyordu. Ben hiçbir zaman... Belki ilk başta, sanırım, yani her şey delice gelirken ve doğru düzgün düşünemeyecek bir haldeyken kısa bir dönem ben de öyle inandım. Ama Marsha yalancı değildi, insanları aldatacak biri değildi. Ve beni seviyordu.”

Gözlerini kapadı ve kendini toplamaya çalıştı. “Oturabilir miyiz?”

Bir sandalyeye çöktü. “Size bağırdığım için özür dile-

rim. Ancak insanların Marsha hakkında öyle şeyler söylemesine katlanamıyorum. İnsanların, dostlarımızın bile onun hakkında böyle düşündüklerini bilmeye katlanamıyorum. Marsha bunu hak etmiyordu.”

“Çekmecesinde mektuplar bulundu.”

“O mektuplar umurumda değil. Beni aldatmazdı. Bizim çok- ”

Başını bir an küçük kızın ahenksiz bir şekilde şarkı söylediği çocuk odasına doğru çevirdi. “Bakın, bizim güzel bir seks hayatımız vardı. O kadar genç evlenmemizin nedenlerinden biri de ellerimizi birbirimizden uzak tutamamaktı ve Marsha evliliğe çok inanıyordu. Size neye inandığımı söyleyeyim.” Biraz öne doğru uzandı. “Bence birisi onu takıntı haline getirmişti, fantezi ya da öyle bir şeyler işte. Mektupları o göndermiş olmalı. Marsha’nın neden bana o mektuplardan bahsetmediğini hiçbir zaman bilemeyeceğim. Belki beni endişelendirmek istemedi. Bence adam ben Columbus’tayken buraya geldi ve Marsha’ya sahip olamayacağını anladığında da onu öldürdü.”

Dürüstlük metreye göre adamın çok iyi bir durumda olduğunu düşündü Eve. Böyle şeylerde rol da yapılabilirdi ama ne anlamı vardı ki? Zinayla suçlamak amaca daha iyi hizmet edecekken neden kurbanın suçsuz olduğunda ısrar etsindi ki? “Eğer durum sizin düşündüğünüz gibiyse bile Bay Stibbs, o kişinin kim olabileceğine dair hâlâ hiçbir fikriniz yok mu?”

“Hayır. İnanın çok düşündüm. Olaydan sonra ilk bir sene neredeyse başka bir şey düşünmedim bile. O adamın bulunup cezalandırılacağına, yaptığı şeyin karşılığında bir bedel ödeyeceğine inanmak istedim. Biz çok mutluyduk teğmen. Dünyada lanet olasıca tek bir sorunumuz bile

yoktu. Sonra birden her şey sona erdi.” Genç adam dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. “Öylece sona erdi.”

“Çok üzgünüm Bay Stibbs.” Eve bir süre bekledi. “Kızınız çok tatlı bir çocuk.”

“Tracie mi?” Genç adam adeta o ana dönmeye çalışıyormuş gibi yüzünü ovaladı. “Evet, benim hayat kaynağımdır.”

“Yani tekrar evlendiniz.”

“Yaklaşık üç sene önce.” İç geçirdi ve omuzlarını biraz çevirdi. “Maureen harika bir insandır. Marsha’yla arkadaşlardı. İlk seneyi atlatmamda bana yardımcı olan insanlardan biridir. O olmadan ne yapardım bilmiyorum.”

Genç adam konuşurken dairenin kapısı açıldı. Kucağı market alışverişiyle dolu esmer güzel bir kadın kapıyı ayağıyla iteleyerek kapadı. “Selam takım! Döndüm. Neler aldığımıza asla- ”

Genç kadın, Eve ve Peabody’yi gördüğünde cümlesi yarıda kaldı. Bakışları Peabody’nin üniformasına kilitleirken, Eve kadının yüzünde beliren korkuyu gördü.

2

Aynı korkuyu Boyd da görmüş olmalıydı ki ayağa kalkarak hızla onun yanına gitti. “İler şey yolunda.” Poşetleri almadan önce güven vermeye çalışan bir tavırla hafifçe genç kadının kolunu okşadı. “Sadece Marsha’yla ilgili buradalar. Rutin bir takip soruşturmasıymış.”

“Ah, pekâlâ... Tracie?”

“Odasında. İyi ve- ”

Adam cümlesini tamamlayamadan küçük kız sarı bir kurşun gibi ortaya çıktı ve annesinin bacaklarına yapıştı. “Anne! Salıncağa!”

“Mümkün olduğunca çabuk sizi yalnız bırakacağız,” dedi Eve. “Ama sizinle de birkaç dakika konuşabilir miyiz Bayan Stibbs?”

“Özür dilerim, ben ne diyebilirim bilmiyorum fakat... Poşetler.”

“Tracie ve ben onları yerleştiririz, değil mi ortak?”

“Ben yine de kendim- ”

“Neyin nereye konacağını bilmediğimizi sanıyor.” Boyd karısının sözünü keserek kızına göz kırptı. “Ona göstereceğiz. Hadi tatlım. Mutfak görevi.”

Küçük kız o yaştakilere özgü tuhaf bir şeyler söyleyerek babasının önünden mutfığa doğru koşmaya başladı.

“Rahatsızlık verdiğimiz için üzgünüm,” diye başladı Eve. Maureen’in yüzünden ayırmadığı bakışları mesafeli, resmi ve ifadesizdi. “Çok uzun sürmez. Marsha Stibbs’in arkadaşınız değil mi?”

“Evet, hem onun hem de Boyd’un. Bakın burada olmanız Boyd için çok üzücü.”

“Evet, öyle olduğuna eminim. Ölümünden önce Bayan Stibbs’i ne kadardır tanıyordunuz?”

“Bir sene, bir seneden biraz daha uzun.” Konuşma ve gülüş seslerinin geldiği mutfığa doğru çaresiz bir tavırla baktı. “Marsha öleli neredeyse altı yıl oldu. Artık olanları arkamızda bırakmamız gerekli.”

“Altı gün ya da altı sene Bayan Stibbs, birisi onu öldürdü. Marsha’yla yakın mıydınız?”

“Arkadaştık. Marsha çok cana yakın bir insandı.”

“Size hiç başka bir erkekle görüştüğü konusunda açılmış mıydı?”

Maureen ağzını açtı, duraksadı sonra kafasını salladı. “Hayır. Hiçbir bilgim yok. Olay olduğunda da polislerle konuştum ve anlatabileceğim her şeyi anlattım. Korkunç bir şeydi ama olanları değiştirme şansımız yok. Artık yeni bir hayatımız var. Güzel, sakın bir hayatımız. Buraya böyle gelmeniz yalnızca Boyd’u tekrar üzecek. Ben ailemin üzülmelerini istemiyorum. Özür dilerim ama artık gitmenizi istiyorum.”

Koridora çıktıklarında Peabody hızla asansöre doğru ilerleyen Eve’e baktı. “Kadın bir şeyler biliyor.”

“Ah evet, kesinlikle biliyor.”

“Onu biraz daha sıkıştırırsın diye düşünmüştüm.”

“Onun bölgesinde değil.” Eve asansöre bindi. Çoktan olasılık hesaplarına, bulmacanın parçalarını kafasında evirip çevirmeye başlamıştı. “Çocuğu ve Stibbs’in yakınlarındayken olmaz. Marsha bu kadar zamandır bekliyor, birazcık daha bekleyebilir.”

“Ama adamın temiz olduğunu düşünüyorsun.”

“Bence...” Eve dosyayı ve diski çantasından çıkardı, Peabody’ye uzattı. “Sen bulacaksın.”

“Teğmenim?”

“Dava senin Peabody. Dosyayı kapatacaksın.”

Ağız açık kalan Peabody boş boş baktı. “Ben mi? Dava yetkilisi gibi mi? Bir cinayet davasında?”

“Çoğunlukla mesai saatleri dışında çalışmak zorunda kalacaksın, özellikle de aktif bir dava gelirse. Dosyayı iyice oku, raporları ve tüm ifadeleri incele. Tekrar görüşmeler yap. Neler yapılacağını biliyorsun.”

“Bana bir dava mı veriyorsun?”

“Bir sürü sorun var, onları gereken kişilere sor. İhtiyacın olursa ya da olduğunda bana danışabilirsin. Bütün verileri ve gelişmeleri bana rapor et.”

Peabody damarlarında akmaya başlayan adrenalini hissetti. Karnındaki tüm kaslar gerilmeye başlamıştı. “Evet efendim. Teşekkür ederim. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım.”

“Marsha Stibbs’i hayal kırıklığına uğratma.”

Peabody dosyayı bir bebek gibi göğsüne bastırdı ve merkeze giden yol boyunca öyle tuttu.

Garajdan ofise çıkarlarken çekimser bir tavırla Eve’ye baktı. “Teğmenim.”

“I Imm.”

“Belki elektronik veriler konusunda McNab’den yardım alabilirim diye düşündüm? Kurbanın tele-linkleri, binanın güvenlik diskleri gibi şeylerde.”

Eve’in cebindeki elleri yumruk haline geldi. “Senin davan.”

“Benim davam.” Peabody şaşkın bir fısıltıyla tekrarladı. Ofislere açılan koridorda ilerlerken hâlâ ağzı kulaklarında sırtıyordu.

“Bu curcuna da neyin nesi?” Eve kaşlarını çatı. Cinayet bölümünden yükselen bağırtilar, ısıklar ve karmaşa dolu sesler karşısında parmakları içgüdüsel bir hareketle silahının üzerine doğru gitti.

Peabody’den önce girdi ve gözleriyle etrafı taradı. Hiç kimse çalışma masasında ya da odasında değildi. En az bir düzine kadar tam yetkili kanun görevlisi odanın ortasında toplanmış, kulağa bir parti gibi gelen bir şeyler yapıyorlardı.

Eve burnunu kırıştırdı, kokladı. Havada pasta ve kura-biye kokusu vardı.

“Burada neler oluyor!” Bağırarak zorunda kalmıştı ama yine de sesi etraftaki hengâmeyi bastırmaya yetmedi. “Pearson, Baxter, Delricky!” Bir taraftan bağırıp bir taraftan da kalabalığı yarmaya çalışırken Pearson’ın omzuna hızlı bir yumruk, Baxter’ın karnına seri bir dirsek attığından biraz dikkat çekmeyi başardı. “Siz hepiniz cinayetin tatile çıktığı gibi bir illüzyona mı kapıldınız acaba? O keki nereden buldun sen?”

Daha parmağını sallarken Baxter kekin geri kalanını ağzına atıverdi. Sonuç olarak verdiği cevap anlaşılmaz sesler haline geldi. Dedektif sos içindeki ağzıyla öylece sırtı ve parmağıyla işaret etti.

Eve şimdi görebiliyordu - kekler, kurabiyeler ve aç bir kurt sürüsünün saldırısına uğramadan önce bir turta olabilecek başka bir şey. Eve aynı sürünün tam ortasında iki sivil gördü. Uzun, incecik bir adam ve yapılı, güzel bir kadın vardı. Her ikisi de etrafa gülücükler saçıyor ve iki devasa sürahidenden pembe bir sıvı doldurup uzatıyorlardı.

“Dağılın hadi! Hepiniz dağılıp işinizin başına dönün. Bu lanet bir çay partisi değil!”

Yolu açıp sivillere ulaşmaya çalışırken Peabody’nin bir çılgılık attığını duydu.

Eli hızla silahına giderken arkasını döndü, yardımcısı yanından şimşek gibi geçip kendini sivillerin üzerine atarken Eve neredeyse yere seriliyordu.

Uzun boylu adam Peabody’yi yakaladı ve kendisi incecik olmasına rağmen güçlü yapılı Peabody’yi kuş gibi havaya kaldırdı. Kadın, uzun mavi eteği savrularak döndü, kollarını açarak onlara doğru atıldı. İkisi garip ama gerçek bir Peabody sandviçi yaptılar.

“İşte benim küçük kızım. Benim DeeDee’m.” Adamın yüzü öyle bariz bir sevgiyle parlıyordu ki Eve elini silahtan çekti.

“Babacığım!” Peabody ağlamayla kıkırdama arası bir sesle yüzünü adamın boynuna gömdü.

“Tanrım, çok duygulandım,” diye mırıldandı Baxter ve bir kek daha kaptı. “Yaklaşık on beş dakika önce geldiler. Malları da yanlarında getirmişler. Tanrım bu şeyler adamı öldürebilir,” diye ekledi ve bir tane daha aldı.

Eve elini kalçasına dayadı. “O turta neyliyd?”

Baxter sırtıttı. “Her şeyli,” dedi ve arkasını dönerek masasına doğru yürüdü.

Kadın, Peabody’nin beline sımsıkı dolanmış kollarını

gevşeterek Eve'e doğru döndü. Kızınıninkilerle aynı renkte olan ve sırtına bir şelale gibi dökülen koyu saçlarıyla gerçekten dikkat çekecek ölçüde güzeldi. Mavi eteği, son derece sade ip sandaletlerine kadar uzanıyordu. Bol ve uzun bluzu düğünçiçeği rengindeydi ve üzerinde en az yarım düzine zincir ve küçük kolye ucu vardı.

Doğrudan insanın gözünün içine bakan kahve renkli ıslıl gözlerinin kenarlarında beliren yaş çizgilerinin süslediği yüz hatları, Peabody'ninkinden daha yumuşaktı. İlk kolunu da uzatmış halde Eve'e doğru ilerlerken bir balerin gibi hareket ediyordu.

"Siz Teğmen Dallas olmalısınız. Nerde olsa tanırdım" Eve'in ellerini alarak sıktı. "Ben Phoebe, Delia'nın annesi."

Avuç içleri biraz sert olan elleri sıcacıktı ve yüzüklerle doluydu. Bileklerinde bilezikler oynayıp sallanıyordu.

"Tanıştığınıza memnun oldum Bayan Peabody."

"Phoebe." Gülümsedi ve Eve'in ellerini bırakmadan onu biraz daha kendine doğru çekti. "Sam, kızı biraz bırak da gel Teğmen Dallas'la tanış."

Sam onlara doğru geldi ama kolu hâlâ sıkıca Peabody'nin omzuna dolanmıştı. "Sizinle tanıştığınıza çok memnun oldum. Zaten Peabody sizden o kadar çok bahsetti ki sizi tanıyormuş gibiyim. Zeke de öyle tabii. Oğlumuz için yaptıklarınızdan dolayı size nasıl teşekkür edebilirim bilmiyorum."

Eve kendine yöneltilmiş bunca iyi niyet karşısında biraz gerilerek elini çekti. "Zeke nasıl?"

"Çok iyi. Eğer geldiğimizi bilse eminim size selam yolları."

Sonra sakın ve rahat bir tavırla gülümsedi. Eve şimdi

Peabody'nin babası ve erkek kardeşi arasındaki benzerliği görebiliyordu. Havarilerinkini andıran bakışlara sahip dar bir yüz, hülyalı gri gözler. Ama Sam Peabody'nin gözlerinde daha keskin bir şeyler vardı, Eve'in ensesinin karıncalanmasına neden olan bir şeyler.

Bu adam köpek yavrusu şirinliğindeki oğlundan farklıydı.

“Onunla konuştuğunuzda selamlarımı iletin. Peabody bir süre izinlisin.”

“Evet efendim. Teşekkürler.”

“Çok nazıksınız,” dedi Phoebe. “Sizinle de biraz vakit geçirmemiz mümkün mü acaba? Çok meşgul olmalısınız,” diye devam etti Eve bir şey söyleyemeden, “ama belki bu akşam birlikte yemek yiyebiliriz diye düşünmüştüm. Siz ve eşinizle. Size vermek istediğimiz hediyeler var.”

“Bize hediye vermenize hiç gerek yok.”

“İ hediyelerimiz gereklilikten değil sevgiden ve umarım beğenirsiniz. Delia sizden, Roarke'tan ve evinizden o kadar bahsetti ki. Harika bir yer olduğundan eminim. Umarım benim ve Sam'in de görme fırsatı olur.”

Eve bir kutunun içine girmeye başladığını hissediyordu ve kapağın yavaş yavaş kapandığını görebiliyordu. Phoebe gözlerini Eve'den ayırmadan sakın bir şekilde gülümsemeye devam ederken, Peabody aniden tuhaf bir ilgiyle tavanı incelemeye başlamıştı.

“Elbette. Ah şey. Akşam yemeğine bize gelin.”

“Çok isteriz. Saat sekiz iyi mi?”

“Evet, sekiz iyi. Peabody yolu biliyor. Her neyse, New York'a hoş geldiniz. Benim şimdi şey yapmam gerek... gidip yapmam gereken bir şey var da,” dedi Eve çaresiz bir tavırla ve kaçma çabasıyla arkasını döndü.

“Teğmenim? Efendim? Ben hemen geliyorum,” diye mırıldandı Peabody anne babasına ve Eve’in arkasından hızla ilerledi. Eve’in ofis kapısına vardıklarında sesler yine yükselmeye başlamıştı.

“Ellerinde değil,” dedi Peabody çabucak. “Babam bir şeyler pişirmeye bayılıyor ve nereye gitse yanında pişirdiği bir şey götürür.”

“Onca şeyi uçakla getirmeyi nasıl becermişler?”

“Ah, şey onlar uçağa binmez ki. Karavanlarıyla gelmişlerdir. Babam muhtemelen yol boyunca pasta, kurabiye yapmıştır,” diye ekledi tüm yüzüne yayılan bir gülümsemeyle. “Harikalar değil mi?”

“Evet, ama seni her ziyarete geldiklerinde kek getirmeleri gerektiğini söyle. Yoksa şeker komasına giren bir sürü şişman dedektifle uğraşmamız gerekecek.”

“Sana bir tane kaçırdım.” Peabody arkasında sakladığı küçük keki uzattı. “Sadece bir-iki saate ihtiyacım var Dallas, onları yerleştirip dönerim.”

“Tüm gün izinlisin.”

“Tamam. Teşekkürler. Gerçekten. Şey...” Peabody yüzünü hafifçe buruşturdu sonra dönerek ofisin kapısını kapadı. “Sana söylemem gereken bir şey var. Annem hakkında. Şey... onun gücü vardır.”

“Ne gücü?”

“Sana yapmak istemediğin şeyleri yaptırma gücü ya da yapmak istediğini hiç düşünmediğin şeyleri. Ayrıca söylemeyi falan düşünmediğin şeyleri sana söyletebilir. Hatta geveleyip durmanı bile sağlayabilir.”

“Ben gevelemem.”

“Geveleyeceksin,” dedi Peabody hüüzünle. “Onu çok

seviyorum. Harikadır ama tuhaf bir gücü var işte. Sana sadece bakması yeter ve bir şeyler anlar.”

Eve kaşlarını çatarak oturdu. “Psşik duyarlılığı var anlamında mı?”

“Hayır. Öyle olan babamdır ama o da başkalarının mahremiyetine girmemek konusunda çok katıdır. Annem sadece... anne işte. Anne olmakla ilgili bir şey sanırım ama nasıl kullanacağını da çok iyi bilir. Tanrım annem her şeyi görür, bilir, yönlendirir işte. Çoğunlukla öyle yaptığını anlamazsın bile. Mesela insanları hiç yemeğe falan çağırılmazken onları bu akşam yemeğe çağırman gibi.”

“Ben de insanları yemeğe çağırırım.”

“I-ıh,” diye başını salladı Peabody. “Roarke çağırır. İşin olduğunu söyleyebilirdin ya da iyi tamam ama restoranda ya da öyle bir yerde buluşalım derdin ancak annem yemeğe size gelmek istiyordu ve sen de onu davet ettin işte.”

Eve sandalyesinde kıpırdanmamak için kendini tutmaya çalıştı. “Kibar olmaya çalışıyordum. Nasıl kibar olunacağını ben de biliyorum.”

“Hayır sen Ünlü Bakış’ın etkisindeydin.” Peabody başını salladı. “Sen bile onun karşısında güçsüz kaldın. Yine de sana söylemem gerektiğini düşündüm.”

“Toz ol Peabody.”

“Oluyorum efendim. Ve ah, şey...” Kapıda tekrar duraksadı. “Bu gece McNab’le randevum vardı, yani düşündüm de belki o da yemeğe gelebilir. Öyle olursa, bilirsin işte, annemlerle daha rahat bir ortamda tanışmış olur, yani çok gerilmeden.”

Eve başını ellerinin arasına koydu. “Tanrım.”

“Teşekkürler. Akşam görüşürüz.”

Eve tek başına, yüzü asık bir halde kaldı. Kaşlarını çatı, sonra keki yemeye başladı.

“Yani odamı boyadılar ve şekerlerimi çaldılar. Yine.” Eve evdeki göz alıcı antikalar ve parlak camlarla dolu geniş oturma odasında, paha biçilmez Doğu halısının üzerinde hızlı adımlarla volta atıyordu. Roarke eve yeni gelmişti, yani son bir saattir söylenip didişebileceği kimse yoktu.

Ona göre evliliğin en büyük avantajlarından biri söylenmeni dinleyecek bir partnerdi.

“Ve ben yokken Peabody bütün evrak işlerini bitirmiş, yani onlarla bile uğraşamadım.”

“Gerçekten kendinden utanmalı. Yardımcının senin arkadan evrak işleri yapmasına inanamıyorum.”

“Ukala yorumlarına dikkat et dostum, çünkü senin de yapman gereken açıklamalar var.”

Roarke bacaklarını uzatıp bir ayak bileğini diğerinin üzerine atmakla yetindi. “Ah. Peabody ve McNab Bimini’de iyi vakit geçirmişler mi?”

“Cömert Lord olmaya bayılıyorsun değil mi? Etrafa çıplak koştursunlar, şelalelerden atlayıp yüzünler diye onları bir adaya göndermek de ne demek?”

“Bu söylediğini iyi vakit geçirmişler olarak kabul ediyorum.”

“Jel yataklar,” diye homurdandı Eve. “Çıplak maymunlar.”

“Pardon?”

Eve başını salladı. “Bu işe karışmaya bir son vermen gerek... yani o ikisinin arasında olan şeye.”

“Belki son veririm,” dedi Roarke rahat bir tavırla. “Sen

ikisinin arasındaki ilişkiyi bir öcü olarak görmeye son verdiğinde.”

“Öcü mü? Bu da ne şimdi?” Eve bir elini hırsla saçlarının arasından geçirdi. “İlişkilerini öcü gibi falan görmüyorum, çünkü o kelimenin tam anlamını bile bilmiyorum. Polislerin- ”

“De bir yaşama ihtiyacı vardır,” diye araya girdi Roarke. “Diğer herkes gibi. Rahatla biraz teğmen. Bizim Peabody omuzlarının üzerinde sağlam bir kafa taşıyor.”

Eve öfkeyle soluyarak sandalyeye oturdu. “Öcüymüş!” Boğazından tuhaf bir hırıltı çıkardı. “Öyle bir kelime olduğunu bile sanmıyorum, varsa da gerçekten çok aptal bir kelime. Bugün ona bir dava verdim.”

Roarke uzandı ve rahat bir tavırla Eve’in huzursuzca dizinde dolaştırdığı elini tuttu. “Bugün bir dava yakaladığınızdan bahsetmemiştin.”

“Yakalamadık zaten. Eski dosyalardan birini çıkardım. Altı yıl önceden bir dava. Kadın, güzel, genç; başarılı bir iş yaşamı var, evli. Koca şehir dışında iş gezisinde, eve geliyor ve kadını küvetin dibinde ölü buluyor. Amatör bir şekilde intihar ya da kaza süsü verilmiş bir cinayet. Adamın şehir dışında olduğu doğru ve geçmişi de tertemiz görünüyor. Görüşme yapılan herkes ikisinin ne kadar mükemmel bir çift olduğundan, deli gibi mutlu olduklarından bahsetmiş.”

“Neden deli gibi mutlu dendiğini hiç düşündüğün olur mu?”

“Hmm, bunu daha sonra uzun uzadıya düşündürüm Roarke. Her neyse, kadının iç çamaşırı çekmecesinde gizlenmiş mektuplar bulunmuş. C diye imzalanmış ciddi anlamda açık saçık mektuplar.”

“Evlilik dışı ilişki, âşık kavgası ve sonra cinayet?”

“Dava yetkilisi de öyle düşünmüş.”

“Ama sen farklı düşünüyorsun?”

“Bu adamı kimse bulamamış, hiç kimse görmemiş, kurbanın tanıdığı kimse kadının ondan bahsettiğini bile duymamış. Ya da öyle söylemişler. Bugün kocanın evine uğradım, yeni karısını ve çocuğunu gördüm. Küçük bir kız, birkaç yaşında.”

“Yani doğal olarak, elbette yas süresini geçirdikten sonra, hayatına devam etmesi, yeni bir sayfa açması anlaşılabilir.”

“Doğal olarak,” diye yineledi Eve.

“Ben öyle bir şey yapmazdım elbette. Benzer şartlar altında ben mahvolmuş, kayıp bir adam olarak amaçsızca etrafta dolanırdım.”

Eve şüpheli bir tavırla Roarke’a baktı. “Öyle mi?”

“Elbette. Şimdi senin de bana ben olmadan yaşamının herhangi bir anlamı kalmayacağı temalı bir şeyler söylemen lazım.”

“Evet, tabii.” Roarke oynamaya devam ettiği parmaklarını hafifçe ısırınca Eve güldü. “Tamam gerçek dünyaya dönersek, sanırım neler olduğunu biliyorum. Bir-iki iyi, sağlam darbeye eski değil kapanmış bir dava olabilir.”

“Ama sen peşine düşmek yerine Peabody’ye verdin.”

“Böyle bir tecrübeye ihtiyacı var. Birazcık daha beklemenin Marsha Stubbs’e bir zararı olmaz. Eğer Peabody yanlış yönle saparsa onu yönlendireceğim.”

“Çok heyecanlanmış olmalı.”

“Tanrım, tüm gün gözlerinde yıldızlar parladı.”

Roarke güldü. “Feeney’in sana verdiği ilk dava neydi?”

“Thomas Carter. Güzel bir sabah arabasına biniyor,

kontağı çeviriyor ve lanet araba adamın parçalarını Batı Yakası'na dağıtacak şekilde havaya uçuyor. Evli, iki çocuklu, sigortacı. Evlilik dışı ilişki falan yok, düşman yok, belalı işleri yok. Adamın öldürülmesi için hiçbir sebep yok. Davalar ilerleyememiş, çözülmemiş bir dava olarak rafa kaldırılmış. Feeney raftan indirip çözmemi söyledi."

"Ve?"

"Thomas Carter hedef değilmiş. Asıl hedef Thomas C. Carter'miş, kumar alışkanlığı olan ikinci sınıf bir uyuşturucu satıcısı. Geri zekâlı kiralık katil yanlış adamın peşine düşmüş." Eve, Roarke'a baktığında onun hâlâ gülümsediğini gördü. "Ve evet, bir dava alıp onu kapatmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi hatırlıyorum."

"Sen iyi bir eğitmenisin Eve ve iyi bir dost."

"Dostluğun bu konuyla ilgisi yok. Eğer davayı hallede-meyeceğini düşünseydim ona vermezdim."

"O işin eğitmenlikle ilgili kısmı. Dostluk kısmı birazdan burada olur."

"Ah, akşam yemeği. Tanrım, yemek yemiyorken ne yapacağız onlarla?"

"İmm... sanırım o kısma sohbet deniyor. Sosyalleşme. Aslına bakarsan bazı insanlar her ikisini de yapmayı alışkanlık haline getirmişler, hem de günlük olarak."

"Evet, bazı insanlar çıldırmış olmalı. Muhtemelen Peabody'leri seveceksin. Merkeze döndüğümde onları dedektifleri kek ve kurabiyeye boğarken gördüğümü söylemiş miydin? Ve turtaya."

"Turta mı? Neyli turta?"

"Bilmiyorum. Ben gittiğimde turtadan geriye sadece tabağı kalmıştı ve sanırım biri de onu yalıyordu. Ama kekler

manılmazdı. Her neyse, Peabody çıkmadan önce odama geldi ve annesiyle ilgili tuhaf şeyler söyledi.”

Roarke, Eve’in saç uçlarıyla oynamaya başlamıştı. Saçının bu dağınık görünüşüne bayılıyordu. Boyd Stubbs’in ellerini karısından uzak tutamama iddiasını kesinlikle anlayabiliyordu. “Aralarının çok iyi olduğunu sanıyordum.”

“Evet, iyi anlaşıyorlar. Ama annesinin güçleri konusunda beni uyarması gerektiğini hissetmiş.”

“Wiccan tarikatından mı?”

“I-Ih ve Free-Ager büyü olaylarından da değil. Gerçi babasının o konuda psişik bir duyarlılığı varmış. Her neyse, bana annesinin pek istemediğin şeyleri yaptırabileceğini ya da kendine saklamak isteyebileceğin şeyleri söyletebileceğini söyledi. Peabody’ye göre onları bu akşam yemeğe davet etmemin nedeni Ünlü Bakış’a karşı koyamamamış.”

Merakı uyanan Roarke başını kaldırdı. “Zihin kontrolü gibi mi?”

“Hiçbir fikrim yok ama Peabody sadece annelere özgü bir şey olduğunu, annesinin de bu konuda özellikle çok iyi olduğunu söyledi. Ya da öyle bir şeyler. Tam anlamadım bile.”

“Yani, her ikimiz de annelere özgü şeyler konusunda pek bir şey bilmiyoruz değil mi? Ve o bizim annemiz olmadığına göre sanırım anaç güçleri bizi pek etkilemez, artık neyse onlar.”

“Ben de endişelendiğimden değil, sadece uyarıyı aktardım.”

Roarke’in kâhyası ve Eve’in baş belası Summerset kapı eşliğinde belirdi. Kemikli yüzünde beliren onaylamayan çizgiler eşliğinde hafifçe iç geçirdi. “O antika Chippendale bir kahve masası teğmen, ayakkabılık değil.”

“Kıçındaki o sopayla yürümek nasıl bir şey?” Eve ayaklarını rahatça uzattığı yerden kıpırdatmadı bile. “Acıyor mu yoksa hoş bir haz falan mı veriyor?”

“Misafirleriniz,” dedi Summerset dudaklarını kıvrarak, “az önce geldi.”

“Teşekkürler Summerset.” Roarke ayağa kalktı. “Ordövrlerimizi burada alalım.” Elini Eve’c uzattı.

Eve ayaklarını yere indirip kalkmak için Summerset dışarı çıkana kadar bekledi.

“Acaba,” diye başladı Roarke antreye doğru ilerlerlerken, “akşamın geri kalanında Summerset’in kıçındaki sopadan bahsetmemen mümkün mü?”

“Olur. Ama bana sataşırca o sopayı kıçından çıkarıp kafasında kırabilirim.”

“İzlemesi eğlenceli olurdu.”

Summerset çoktan kapıyı açmıştı ve Sam Peabody onun elini tutmuş cana yakın bir şekilde sallamaya devam ediyordu. “Tanıştığımıza çok memnun oldum. Bizi ağırladığınız için çok teşekkürler. Ben Sam ve bu da Phoebe. Siz Summerset’siniz değil mi? DeeDee evle ve içindeki diğer her şeyle sizin ilgilendiğinizi söylemişti.”

“Evet, doğru. Bayan Peabody,” dedi Summerset başını Phoebe’ye sallayarak. “Memur Peabody. Dedektif McNab. Elinizdekileri almamı ister misiniz?”

“Hayır, teşekkürler.” Phoebe taşıdığı kutuyu hafifçe salladı. “Ön bahçe, ağaçlar ve çevre düzenlemesi çok güzel. Açıkçası şehrin tam ortasında böyle bir manzara görmek çok hoş.”

“Evet, biz de çok seviyoruz.”

“Tekrar merhaba.” Summerset ön kapıyı kaparken Phoebe Eve’c gülümsedi. “Ve Roarke. Haklıymışsın Delia, gerçekten muhteşemmiş.”

“Anne.” Peabody yüzü kızarıırken kelimeyi boğulurmuş gibi söyledi.

“Teşekkürler.” Roarke, Phoebe’nin elini tuttu ve dudaklarına götürdü. “Bu size iade etmem gereken bir kompliman oldu. Sizinle tanışmak çok güzel Phoebe. Sam.” Roarke dönerek Sam’in uzattığı eli sıkı. “Çok güzel ve özel bir kızımız var.”

“Onu çok seviyoruz.” Sam, Peabody’nin omzunu sıkı.

“Biz de öyle. Lütfen içeri gelin. Evinizdeymiş gibi davranın.”

Roarke herkesi ana salona yerleştirirken Eve, bu konuda çok başarılı, diye düşündü. Birkaç dakika içinde herkesin içkileri ellerindeydi. Roarke odadaki çok çeşitli antika- lar ve sanat eserleriyle ilgili soruları cevaplıyordu.

Roarke, Peabody’lerle ilgilenirken Eve dikkatini McNab’e çevirdi. Becerikli dedektif, Eve’in daha ağırbaşlı kıyafetlerinden olduğunu düşündüğü bir takımın içindeydi. Cezayir menekşesi rengindeki gömleği aynı renkteki bol, ipekli pantolonun içindeydi. Bilekte biten botları yine Cezayir menekşesi rengindeydi. Sol kulağına sıralanmış yarım düzine kadar altın halka vardı.

Uzun sarı saçlarını sıkıca atkuyruğu biçiminde toplamıştı. Eve, genç adamın güzel yüzünün yaklaşık olarak haşlanmış bir ıstakozla aynı tonlarda olduğunu fark etmişti.

“Güneş kremi sürmeyi mi unuttun McNab?”

“Yalnızca bir kere.” McNab yeşil gözlerini devirdi. “Bir de kalçanı görmelisin.”

“Hayır.” Eve şarabından kocaman bir yudum aldı. “Görmemeliyim.”

“Öylesine dedim. Biraz gerginim işte. Tahmin edebilir-

sin.” Başıyla hafifçe Peabody’nin babasını işaret etti. “Her ikimiz de kızıyla yattığımızı bilirken onunla havadan sudan sohbet etmek gerçekten tuhaf. Ayrıca psişikmiş, o yüzden Peabody’yle yatmayı düşünürsem Peabody’yle yatmayı düşündüğümü anlayacağından korkuyorum sürekli. Ve o zaman daha da tuhaf oluyor.”

“Öyle bir şey düşünme o zaman.”

“Elimde değil.” McNab kıkırdadı. “Erkeğim ben.”

Eve gözlerini dedektifin kıyafetlerinde gezdirdi. “En azından söylentiler o yönde.”

“Affedersin.” Phoebe Eve’in koluna dokundu. “Sam ve ben, sana ve Roarke’a bir hediye vermek istiyoruz.” Kutuyu Eve’e uzattı. “İki çocuğumuza da gösterdiğiniz cömertlik ve dostluk için.”

“Teşekkürler.” Hediyeler Eve’e kendini hep tuhaf hissettirirdi. Roarke’la geçirdiği bir yıla ve onun sürekli bir şeyler verme alışkanlığına rağmen hâlâ tam olarak alışamıyordu.

Belki bunun nedeni, yaşamının çoğunluğunda kimse-

Kutuyu sehpa-ya koydu ve son derece sade ipi çözdü. Ambalaj kâğıdını çıkararak kapağı açtı. Kutuda birbirlerinin içinde dağılan yeşil ve mor renkli parlak taşlardan yapılmış iki zarif şamdan vardı.

“Çok güzeller. Gerçekten.”

“Taşlar florit,” dedi Sam. “Aurayı temizler, zihne huzur, düşüncelere netlik verir. Her ikinizin de zor işleri olduğundan en iyisinin bu taş olacağımı düşündük.”

“Çok güzeller.” Roarke şamdanlardan bir tanesini eline aldı. “Harika bir işçiliği var. Sen mi yaptın?”

Phoebe ona ısıltı ısıltı bir gülümseme yolladı. “Sam’le birlikte yaptık.”

“O halde çok daha kıymetliler. Teşekkürler. Yaptıklarınızı satıyor musunuz?”

“Bazen,” dedi Sam. “Genelde hediye olarak vermeyi tercih ediyoruz.”

“Satmak gerektiğinde ben satıyorum,” diye araya girdi Phoebe. “Sam fazlaca yufka yürekli. Ben daha gerçekçiyimdir.”

“Müsaadenizle.” Summerset bir kez daha kapı eşiğinde belirdi. “Akşam yemeği servise hazır.”

Her şey Eve’in düşündüğünden daha kolaydı. Peabody’ler enteresan, eğlenceli ve iyi insanlardı. Hem Peabody’yle gurur duydukları o kadar belliydi ki onlara ısınmamak mümkün değildi.

“İlk başta endişelendik elbette,” dedi Phoebe istakoz çorbasıyla başlangıç yaparlarken, “yani Dee bize hayatı için seçtiği şeyi ve nerede yapmak istediğini söylediğinde. Tehlikeli bir şehirde tehlikeli bir meslek.” Masanın karşındaki kızına gülümsedi. “Ama seçiminin onun için önemli olduğunu anladık ve ortaya iyi bir iş çıkaracağı konusunda ona güvendik.”

“O iyi bir polis,” dedi Eve.

“İyi bir polis ne demek?” Eve’in kaşlarını çatıp duraksadığını gören Phoebe elini kaldırdı. “Yani sen iyi bir polisi nasıl tarif edersin?”

“Rozetine ve temsil ettiği kavramlara saygı duyan ve o kavramlar bir fark yaratana kadar vazgeçmeyen biri.”

“Evet.” Phoebe memnun bir tavırla başını salladı ve koyu renkli, net gözleriyle Eve’e bakmaya devam etti.

O sessiz, anlamlı bakış Eve’de sandalyesinde kıpırdanma isteği uyandırırken, Phoebe’nin sorgu odasında harika bir performans sergileyeceğini düşündü.

“Hepimiz için bu dünyada olmanın nedeni bir fark yaratmak.” Phoebe kadehini kaldırdı, yudumlamadan önce hafifçe Eve’e doğru salladı. “Bazıları bunu duayla yapar, bazıları sanatla, ticaretle. Ve bazıları kanunla. İnsanlar genelde Free-Ager kanuna, devletin kanununa diyelim, inanmadığını düşünür. Ama inanıyoruz. Biz düzen ve dengeye, bir bireyin başkalarından zarar görmeden yaşamı ve mutluluğu takip etme hakkına inanıyoruz. Kanunu temsil ettiğinde aynı zamanda dengeyi ve zarar görmüş bireyleri temsil edersin.”

“Bir canı almak ki benim asla anlayamayacağım bir şey, dünyada bir boşluk yaratır.” Sam elini karısının elinin üzerine koydu. “Dee bize işinden çok fazla bahsetmez, detaylarından yani. Ama bize senin bir fark yarattığını söyler.”

“İşimi yapıyorum sadece.”

“Ve biz seni utandırıyoruz,” dedi Phoebe şarap kadehini kaldırarak. “Konuyu değiştirmeme ve ne kadar güzel bir eviniz olduğunu söylememe izin verin.” Roarke’a döndü. “Umarım yemekten sonra bir tura çıkabiliriz.”

“Altı ya da sekiz ayınız var mı?” diye mırıldandı Eve.

“Eve varlığından bile haberdar olmadığımız odalar olduğunu iddia ediyor da,” dedi Roarke.

“Ama sen haberdarsın.” Phoebe kaşlarını kaldırdı. “Hepsini çok iyi bildiğinden eminim.”

“Affedersiniz.” Summerset yanlarına geldi. “Bir çağrımız var teğmen, merkezden.”

“Pardon.” Eve sandalyesinden kalkarak hızla dışarı çıktı.

Bir-iki dakika sonra geri döndü. Roarke karısının yüzüne bir kez baktığında misafirleriyle tek başına ilgilenmesi gerekeceğini anladı.

“Peabody, benimle geliyorsun. Özür dilerim.” Masadaki yüzlere baktı ama Roarke’in yüzünde kaldı. “Gitmemiz gerek.”

“Teğmenim? Eşlik etmemi ister mısınız?”

Eve, McNab’e döndü. “İşimize yarayabilirsin. Hemen çıkıyoruz. Özür dilerim,” dedi tekrar.

“Önemli değil.” Roarke ayağa kalktı ve parmak uçlarıyla yanağını okşadı. “Dikkat et teğmen.”

“Tamam.”

“Mesleki tehlikelerden biri işte.” Roarke odada Phoebe ve Sam’le yalnız kaldığında tekrar yerine oturdu.

“Birisi öldü,” dedi Sam yüksek sesle.

“Evet, birisi öldü,” dedi Roarke, “ve şimdi onlar dengeyi tekrar sağlamaya çalışacaklar.”

3

Doğum günü çocuğu Walter C. Pettibone, eve tam yedi otuzda gelmişti. Kapıdan girdiği anda yüz yetmiş üç arkadaş bir ağızdan “Sürpriz!” diye bağırıyordu.

Ama bu onu öldürmedi.

Küçük bir çocuk gibi sevinmiş, kendisine tuzak kurduğu için şakayla karışık karısını azarlamış, sonra içten ve keyifli bir biçimde konuklarını selamlamaya başlamıştı. Saat sekizde parti tam ritmini bulmuş, Walter yemek şirketinin sunduğu bol miktar ve çeşitteki yiyeceklerin keyfini çıkarmaya başlamıştı. Bildiren yumurtası, havyar, somon füme ve bolca ıspanaklı börek yemişti.

Ama onu öldüren bunlar da olmadı.

Karısıyla dans etti, çocuklarını kucakladı, oğlunun yaptığı duygusal doğum günü konuşması karşısında biraz gözyaşı döktü.

Ve bunlardan da sağ kurtulmayı başardı.

Sekiz kırk beşte, bir kolu karısının beline dolanmış halde elindeki şampanya kadehini kaldırdı ve konuklarından bir dakika istedi. Dostlara ve aileye sahip bir insanın yaşamı ve o yaşamın içindeki güzelliklerle ilgili kısa ama içten bir konuşma yaptı.

“Size sevgili dostlarım,” dedi duygu yüklü bir sesle, “bugünü benimle paylaştığınız için teşekkürler. Gurur kaynağım çocuklarıma; hayatıma getirdiğiniz tüm mutluluk için teşekkür ederim. Ve her günü, hayatta olduğum için minnettar hissettiğim bir gün haline getiren güzel karıma.”

Salondan keyifli bir alkış ve tezahürat sesi yükseldi. Walter kadehini dudaklarına götürerek sonuna kadar içti.

İşte onu öldüren şey bu oldu.

Öksürmeye başladı, gözleri kocaman açıldı. Can havliyle gömleğinin yakasını açmaya çalışırken karısı hafif bir çığlık attı. Oğlu ne yapacağını bilmez halde sırtına vurmaya başladı. Walter tökezleyerek öne doğru ilerledi. Konuklardan birkaç tanesine çarptıktan sonra yere düştü ve yerde kasılıp kıvranmaya başladı.

Konuklardan biri doktordu, hemen yanına giderek yardım etmeye çalıştı. Acil sağlık ekipleri çağrıldı ve beş dakika içinde olay yerine gelmelerine rağmen Walter çoktan ölmüştü.

Şampanya kadehindeki siyanür beklenmedik bir doğum günü hediyesi olmuştu.

Eve, Walter’ın ağzının kenarlarındaki mavimsi lekeyi, kocaman açılmış donuk gözlerini inceledi. Hafif ama ne olduğunu belli eden yanık badem kokusunu aldı. Onu bir kanepeye taşımışlar ve ilk geri döndürme çabasıyla gömleğini açmışlardı. Henüz kimse kırılan camları ve porse-

lenleri süpürmemiştii. Odada güçlü bir çiçek, şarap, ızgara karides ve taze ölüm kokusu vardı.

Eve, Walter C. Pettibone'un doğduğu ve öldüğü günün aynı oluşunu düşündü. Net, düzenli bir döngüydü bu ama yine de çoğu insanın tercih etmeyeceği bir döngü.

"İlk müdahalede bulunan doktoru görmek istiyorum," dedi Peabody'ye, sonra gözlerini yerde gezdirdi. "Tüm bu kırık dökük şeylerin laboratuara gönderilip, içlerindeki madde ya da maddelerin belirlenmesi gerek. Şimdilik kimse bir yere gitmiyor. Ne konuklar ne de çalışan personel. McNab sen takip sorgulamaları için isim ve adresleri almaya başlayabilirsin. Ailesi şimdilik ayrı bir yere alınsın."

"Görünüşe göre epey sağlam bir partiymiş," diye yorum yaptı McNab yanından ayrılırken.

"Teğmen. Doktor Peter Vance." Peabody orta boylu bir adamla birlikte Eve'e yaklaştı. Adamın kısa açık kahve saçları ve aynı tonlarda kısa sakalları vardı. Gözleri Eve'den Walter Pettibone'un cansız bedenine doğru kaydıığında, Eve doktorun bakışlarının acı ve öfkeyle sertleştiğini gördü.

"İyi bir adamdı o." Sesi çatallı çıkıyordu ve hafif bir İngiliz aksanı vardı. "İyi bir dosttu."

"Görünüşe göre dostu olmayan biri varmış," dedi Eve. "Zehirlendiğini anlamış ve sağlık ekiplerinden polise haber vermelerini istemişsiniz."

"Doğru. Belirtiler çok barizdi ve onu çok çabuk kaybettik." Gözlerini tekrar Eve'e çevirdi. "Bir yanlışlık olduğuna, korkunç bir kaza olduğuna inanmak istiyorum. Ne var ki değildi. Günün şerefine kadeh kaldırmış, kısa bir konuşma yapmıştı. Nispeten duygusal bir konuşma. Tam

ona göreydi. Kolunu karısına dolamıştı, oğlu kızı ve onların eşleri hemen yanında duruyordu. Suratında kocaman bir gülümseme gözlerinde yaşlar vardı. Biz alkışlamaya başladık, şampanyasını içti sonra nefes alamamaya başladı. Yere serildi ve nöbet geçirmeye başladı. Her şey birkaç dakika içinde oldu. Yapılabilecek hiçbir şey yoktu.”

“İçkisini nereden almıştı?”

“Bilemiyorum. Garsonlar şampanya kadehlerini tepsi-lerde servis ediyordu. Konukların arasında geziniyorlardı. Diğer içecekler aralara kurulmuş stantlarda veriliyordu. Çoğumuz yaklaşık yediden beri buradayız. Bambi Walt eve geldiğinde bütün konukların yerinde olması konusunda çok ısrarcıydı.”

“Bambi?”

“Karısı,” dedi Vance. “İkinci karısı. Aşağı yukarı bir sene önce evlendiler. Bambi haftalardır bu sürpriz partiyi planlıyordu. Eminim Walt’ın haberi vardı. Bambi nasıl söyleyeyim, zeki diye tabir edebileceğiniz kadınlardan değildir pek. Ama Walt şaşırmış numarasını çok güzel yaptı.”

“Ne zaman geldi eve?”

“Tam yedi buçukta. Bambi’nin talimatına uygun olarak hep bir ağızdan sürpriz diye bağırdık. Walt çok şaşkın ve mutlu görünüyordu, sonra yiyip içmeye başladı. Biraz dans edildi. Walt da birkaç parçada dansa katıldı. Oğlu bir konuşma yapıp kadeh kaldırdı.” Vance iç geçirdi. “Keşke biraz daha dikkat etseydim. Eminim Walt şampanya içiyordu.”

“O sıra içtiğini gördünüz mü?”

“Sanırım...” O sahneyi zihninde tekrar canlandırmaya çalışır gibi gözlerini kapadı. “İçti gibi geliyor. Oğlunun konuşmasından sonra içmediğini düşünemiyorum. Walt ço-

cuklarına çok düşkündü. Kendi konuşmasını yaparken sanırım elinde yeni bir kadeh vardı, dolu gibi hatırlıyorum. Ama tepsilerden birinden mi aldı yoksa birisi mi ikram etti bilemiyorum.”

“İkiniz arkadaştınız değil mi?”

Doktorun yüzünde yine acı belirdi. “İyi arkadaştık, evet.”

“Evliliğinde problem yaşıyor muydu?”

Vance başını salladı. “Çok mutluydu. Aslına bakarsanız Walt Bambi’yle evlendiğinde çoğumuz şaşkına döndük. Shelly’yle ne kadardır evliydi? Otuz yıldan fazladır sanırım. Çoğu boşanmayı düşündüğünüzde onlarınki dostça oldu diyebiliriz. Sonra altı ay içinde Bambi’yle ilişkisi başladı. Çoğumuz sadece geçici bir orta yaş krizi diye düşündük ama ayrılmadılar.”

“İlk karısı da bu akşam burada mıydı?”

“Hayır. İlişkileri o kadar dostça değildi.”

“Onun ölmesini isteyecek birisi geliyor mu aklınıza?”

“Kesinlikle hayır.” Vance çaresiz bir hareketle ellerini kaldırdı. “Dünyada hiçbir düşmanı olmadığını söylemem kulağınıza klişe gibi gelecektir teğmen, biliyorum ama Walt hakkında tek söyleyebileceğim bu. İnsanlar ona sempati duyardı ve daha büyük bir çoğunluğu da çok severdi. İyi bir adam, cömert bir patron, çocuklarına çok düşkün bir babaydı.”

Eve doktoru gönderdikten sonra, ve çok zengin bir adam, diye düşündü. Bir numaralı karısını daha genç, daha seksi bir model için terk eden çok zengin bir adam. İnsanlar yanlarında parti hediyesi olarak siyanür getirdiklerine göre, birisi bu akşam buraya Pettibone’u öldürme maksadıyla gelmişti.

Eve ikinci eşle görüşmesini kadının yatak odasının oturma bölümünde yaptı.

Oda loştu. Ağır pembe perdeler sıkıca pencerelerin üzerine çekildiğinden içeride yanan tek abajur şeker rengi bir ışık yansıtıyordu.

Eve pembe beyaz odayı bu ışıktaki görüyordu. Şekerle dolu bir pastanın içi gibi, diye düşündü. Bir düzine yastık, bir orduya yetecek kadar cicili bicili ıvır zıvır ve kapalı bir mekân için çok fazla miktardaki gülün yaydığı ağır bir koku vardı.

Bambi Pettibone tüm bu kızsallık şatafatının arasında pembe satenle kaplı bir koltukta uzanıyordu. Örülmüş, toplanmış ve yine aynı pembe tonda simlerle süslenmiş san saçları bir taş bebeği andıran yüzünü çevreliyordu. Elbisesi de pembeydi. Dekoltesi tek göğsünü epey gözler önüne serecek kadar cesurken, diğerinin üzerinde gül şeklinde parlak, işli bir metal vardı yalnızca.

Kocaman mavi gözleri pürüzsüz yanaklarından süzülen minik, zarif gözyaşlarıyla parlıyordu. Yüzünden gençlik ve masumiyet akıyordu fakat vücudu tamamen farklı bir hikâyeye anlatıyordu.

Kucağında bembeyaz tüylü bir yumak vardı.

“Bayan Pettibone?”

Genç kadın boğuk bir ses çıkararak yüzünü beyaz yumaka gömdü. Yumaktan hafif bir inleme yükselince Eve onun muhtemelen bir cins köpek olduğuna karar verdi.

“Ben Teğmen Dallas. Bu da yardımcım Peabody. Kaybınız için çok üzgünüz.”

“Boney öldü. Benim tatlı Boney'im.”

Boney ve Bambi, diye düşündü Eve. İnsanların sorunu neydi böyle? “Sizin için çok zor bir zaman olduğumu bili-

yoruz.” Eve etrafına bakındı fakat tüylü ve pembe bir şeye oturmak dışında başka bir seçeneği olmadığına karar verdi. “Ama size bazı sorular sormam gerekiyor.”

“Onun için sadece sürpriz bir doğum günü partisi vermek istemi tim. Herkes geldi, çok iyi vakit geçiriyorduk. Hediyelerini bile a amamı tı daha.”

Son cümleyi söylerken ağlamaya başladı. Kucadıındaki küçük beyaz yumaktan pembe bir d l çıkararak kadının yüzünü yaladı.

“Bayan Pettibone... kayıtlar için gerçek isminizi alabilir miyim?”

“Bambi.”

“Gerçekten mi? Her neyse. Yere düştüğünde kocanızın yanında duruyordunuz, değil mi?”

“Herkes hakkında öyle güzel şeyler söylüyordu ki. Parti gerçekten çok hoşuna gitmişti.” Genç kadın burnunu çekip h  kırdı ve yalvaran gözlerle Eve’e baktı. “Bu da bir şey değil mi? O şey olurken mutluydu yani.”

“Konuşması sırasında kaldırdığı  ampanya kadehini siz mi verdiniz Bayan Pettibone?”

“Boney  ampanyaya bayılırdı.” İyice burnunu çekerek duygusal bir şekilde i  geçirdi. “En, en sevdiği markayı seçtim. Yemek firmasından garsonlar vardı. Her şeyin mükemmel olmasını istemi tim. Bay Markie’den garsonlarının sürekli  ampanya servis etmesini istemi tim. Tatlı Boney’im için her şey mükemmel olsun diye gerçekten çok uğra tım. Sonra birden bir şey oldu, rahatsızlandı ve her şey çok çabuk oldu. Eğer hasta olduğunu bilseydim partiyi iptal ederdim. Ama bu sabah çıkarken iyiydi. Gayet iyiydi.”

“Kocanıza ne olduğunun farkında mısınız?”

Bambi beyaz yumağı iyice kucaklayarak yüzünü tüylerinin arasına gömdü. "Hastalandı. Peter onu iyileştiremedi."

"Bayan Pettibone biz kocanızın ölümüne içtiği şampanyanın neden olduğunu düşünüyoruz. Düşmeden önce içtiği şampanya kadehini nereden almıştı?"

"O kızdan herhalde." Bambi burnunu çekti ve şaşkın bir tavırla Eve'e baktı. "Şampanya neden onu hasta etsin ki? Daha önce olmadı hiç."

"Hangi kızdan?"

"Hangi kızdan?" diye tekrarladı Bambi afallayarak.

Sabır, diye hatırlattı Eve kendine. "Bay Pettibone'un konuşmadan sonra kaldırdığı kadehi 'o kız' verdi dediniz."

"Ah, o kız. Garsonlardan biri." Bambi bir omzunu kaldırdı ve küçük köpeği iyice kendine bastırdı. "Kız konuşması için Boney'ye yeni bir kadeh getirdi."

"Kocanız kadehi tepsiden mi aldı?"

"Hayır." Dudaklarını bükerek hafifçe burnunu çekti. "Kadehi Boney'ye uzattığımı ve doğum gününü kutladığımı hatırlıyorum. 'Doğum gününüz kutlu olsun Bay Pettibone,' dedi. Çok da kibardı."

"Tanıdığınız biri mi peki? Daha önce sizin için çalışmış mıydı?"

"Ben Bay Markie'yle çalışıyorum ve garsonları o getirir. Her şeyi Bay Markie'ye teslim edebilirsiniz. Gerçekten harikadır."

"Peki nasıl biriydi?"

"Kim?"

Tanrım, bu geri zekâlıya sağlam bir tokat atmamam için bana güç ver, diye geçirdi içinden. "Garsondan bahsediyorum Bambi. Boney'ye konuşması için kaldıracağı kadehi veren garson."

“Ah... bilmiyorum. Kimse garsonlara dikkat etmez, değil mi?” Eve ona bakarken o da şaşkın bir halde Eve’e bakmaya devam etti. “Derli topluydu,” dedi bir süre sonra. “Bay Markie çalışanlarının düzgün görünmesine çok önem verir.”

“Yaşlı, genç, uzun, kısa?”

“Bilmiyorum. Diğer garsonlara benziyordu sadece. Ve hepsi aynı görünüyor, yani...”

“Kocanız onunla konuştu mu?”

“Teşekkür etti. Boney çok kibardır.”

“Onu tanıyormuş gibi miydi? Garsonu,” diye ekledi Eve hızla. Bambi’nin ağzının yine ‘Kimi?’ diye soracak şekilde kıvrıldığını görmüştü.

“Nereden tanısın ki?”

Hiç kimse bu ölçüde bir aptallık numarası yapamaz, diye düşündü Eve. İçten olmalıydı. “Pekâlâ. Kocanıza zarar vermek isteyecek biri geliyor mu aklınıza?”

“Boney’yi herkes severdi. Sevmek zorundaydınız.”

“Boney’yi ilk karısıyla evliyken de seviyor muydunuz?”

Bambi’nin gözleri kocaman açıldı ve yusuvarlak oldu. “Karısını asla asla benimle aldatmadı. İlk öpüşmemiz bile boşanmasından sonraydı. Boney gerçek bir beyefendi idi.”

“Nasıl tanıştınız?”

“Onun çiçekçi dükkânlarından birinde çalışıyordum. Madison Caddesi’nde. Arada sırada gelir, ürünlere bakar ve bizimle konuşurdu. Benimle de,” diye ekledi titrek bir gülümsemeyle. “Sonra bir gün tam ben çıkarken uğradı ve evime kadar birlikte yürümeyi teklif etti. Yürürken koluma girdi. Bana boşanmak üzere olduğunu söyledi ve bir ara öğlen yemeğine çıkabilir miyiz diye sordu. Öylesine konuştuğundan şüphelendim elbette. Bilirsiniz er-

kekler hep böyle şeyler söyler, yani ayrılmak üzere olduklarını ya da nasıl mutsuz olduklarını. İşte yatağa girmek için söylenebilecek her türlü şeyi. Aptal değilim.”

“Hayır, diye düşündü Eve, kelimeye yeni bir boyut katıyorsun.

“Ama Boney öyle değildi. Hiçbir zaman farklı bir şey denemedi.”

İç geçirdi ve yanağını köpeğin tüylerine sürtmeye başladı. “Tam bir romantikti. Boşandıktan sonra çıkmaya başladık ve beni gerçekten çok güzel yerlere götürdü. Ve inanın başka bir şey denemedi bile. O kadar tatlı, kibar ve yakışıklıydı ki en son ben dayanamayıp farklı bir şekilde yakınlaşmak istedim. Ondan sonra da bana evlenme teklif etti.”

“İlk karısı bu duruma bozuldu mu?”

“Muhtemelen. Kim Boney’nin kendi aşkı olmasını istemez ki? Ama eski Bayan Pettibone hep saygılı davrandı ve Boney onun hakkında tek kötü laf etmezdi.”

“Peki ya çocukları?”

“Şey, ilk başta benden pek hoşlandıklarını sanmıyorum. Ancak Boney kendisi çok sevdiği için onların da zamanla beni seveceğini söyledi. Aramızda asla kavga, kötü sözler gibi bir şeyler de hiç olmadı.”

“Büyük, mutlu bir aile,” diye tekrarladı Eve, Bambi’yle on dakika kadar daha konuştuktan sonra. “Herkes herkesi seviyor ve Pettibone son derece iyi bir adam.”

“Karısı süzme salak,” dedi Peabody.

“Süzme salak yine de zengin bir koca tavlayacak kadar zekiymiş. Belki doğum günü içkisine ekstra bir şeyler ko-

yacak kadar zeki de olabilir.” Ama merdivenlerin başında duraksayarak çeşitli ihtimalleri değerlendirmeye başladı.

“Ama bir oda dolusu misafir ve şahidin gözü önünde, kocasının hemen yanı başında durup böyle bir şey yapmak için gerçekten zeki olması lazım. Ayrıca çelik gibi sinirleri olmalı. Kadının geçmişinin incelenmesini istiyorum, bakalım bu şekerli turta kıvamının ne kadarı gerçek ne kadarı rol. Gerçi bu kadar pembe içinde kim yaşarsa yaşasın şüpheli listemin sonlarına iner.”

“Aslına bakarsan bana biraz tatlı geldi, yani ‘Kız olmayı seviyorum işte’ gibi bir şeyler.”

“Bazen beni korkutuyorsun Peabody. Başlangıç olarak standart bir geçmiş incelemesi yap. Bambi,” diye ekledi merdivenlerden inmeye başlarken. “Çocuğuna Bambi adını koyan bir anne baba büyüdüğünde salak olacağını biliyor olmalı. Şimdi Bay Markie’yle devam edelim. Neredeler?”

“Onu ve personeline mutfak bölgesine aldık.”

“Pekâlâ. Bakalım Pettibone’a şampanya kadehini verip, iyi seneler diyen kimmiş?”

Giriş katından mutfığa doğru ilerlerken McNab arkalarından yetişti. “Dallas? Adli tabip geldi. Olay yerindeki tıp teknisyenleri ve doktorla zehirlenme olayı üzerine konuşuyorlar. Ama bahsi geçen parçayı ceset dükkânına götürüp birkaç ölü testi yapmadan resmi bir şey söyleyemezmiş.”

“Renkli raporun için teşekkürler dedektif. Adli Tabibe resmi raporu mümkün olduğunca çabuk istediğimi ilet. Ardından son yirmi dört saat içinde eve gelen ve evden yapılan tüm çağrılar kontrol et, belki birileri bir dikkatsizlik yapmıştır.”

“Tamamdır.” McNab yanlarından ayrılmadan önce sen bir hareketle Peabody’nin kalçasını pat patlamayı ihmal etmedi.

“Annenler sende kalıyor diye önümüzdeki birkaç gün McNab’le cinayet mahallerinde kalça sıkmaca mı oynayacaksınız?”

“Ah, bende kalmıyorlar. Zaten yeterince küçük olduğunu ve beni rahatsız etmek istemediklerini söylediler. İkna edemedim bir türlü. Karavanda kalacaklarmış. Bunun sorun olabileceğini söyledim. Yani şehir düzenlemeleri, kanunlar falan diye başladım ama gülümseyip başımı okşadılar.”

“Polisin teki zabıt tutmadan önce onları bir otele yerleştir Peabody.”

“İşimiz biter bitmez halletmeye çalışırım.”

Mutfığa girdiler. Devasa mekâna göz kamaştırıcı beyaz ve ıslıl ıslıl dore tonları hâkimdi. Şu anda ise her yer kaos içindeydi. Tüm tezgâhların üzeri hazırlıkları farklı aşamada kalmış çeşitli yiyeceklerle doluydu. Kirli tabaklardan ve kadehlerden küçük kuleler oluşmuştu. Eve bir masaya dolmuş sekiz üniformalı personel saydı. Suç mahallinin genelde tanıklar üzerinde yarattığı bilinen o gergin enerjiyle konuşup duruyorlardı.

Devasa bir kahve demliği polisler ve personel içsin diye servise açılmıştı. Eve’in kendi personelinin bir polis çok şık aperiatiflerle dolu bir tepsinden ağzına bir şeyler atıyor. diğeri ise tatlı servis arabasının başında lezzet testi yapıyordu.

Eve’in varlığı hissedilir hissedilmez mutfığa bir hareketsizlik ve sessizlik hâkim oldu.

“Memur beyler, eğer kendinizi açık büfeden biraz ayır-

mayı başarabilerseniz mutfağın iki çıkışında da nöbete geçebilirsiniz. Ölüm sebebi henüz resmi olarak açıklanmadığı için suratınızı gömdüğünüz şeylerin hâlâ delil olduğunu hatırlatırım. Eğer gerekirse o delillerin çıkarılması için ikinizin de karnının yarılmasına izin veririm.”

“Benim yiyeceklerimde hiçbir sorun yok.” İki polis hızla dışarı koştururken bir adam öne doğru çıkmıştı. Kısa boylu, çirkin, zeytuni esmer tonlarında bir adamdı. Kafası tamamen tıraşlıydı ve ayna gibi parlıyordu. Siyah, resmi bir takım elbisenin üzerine aşçı önlüğü takmıştı.

“Siz Markie olmalısınız?”

“Bay Markie,” dedi adam soğuk bir kibirle. “Burada neler olduğunu bilmek istiyorum. Burada kalmamız gerektiği dışında hiç kimse bize bir şey söylemiyor. Eğer yetkili sizseniz- ”

“Yetkili benim. Teğmen Dallas. Neler olduğuna gelince, Walter Pettibone öldürüldü, ben de kimin ve neden öldürdüğünü bulmak için buradayım.”

“Anlıyorum Teğmen Dallas ama size Bay Pettibone’un son nefesini benim yemeklerim yüzünden vermediğini söyleyebilirim. Yemeklerim ve şirketime dair söylentiler çıkmasına müsaade etmem. Yürüttüğüm işin başarısı tartışmaya açık değildir.”

“Sakin ol Markie. Kimsenin seni bir şeyle suçladığı yok.” Eve adamın ağzını açmasına fırsat vermeden elini kaldırdı ve personele doğru döndü. “İlginiz konuşmasından önce Bay Pettibone’a servis yaptı?”

“Biz değildik. Biz de tam onu konuşuyorduk.”

Eve, Asyah çekici kadının yüzünü inceledi. “Adınız nedir?”

“Sing-Yu. Olay sırasında salondaydım. Ama Bay Petti-

bone'un konuşması için o taraftaki konuklar kadeh kaldı-
rabilsin diye odanın diğer ucunda şampanya servisindey-
dim. Charlie de- " Yanındaki uzun boylu siyahî adamın
omzuna dokundu. "Yengeçli ordövrleri dağıtıyordu."

"Ben terastaki barın başındaydım." Başka bir personel
elini kaldırdı. "Adım Robert McLean. Ve Laurie de terasta-
ki konuklara servis yapıyordu. İnsanların bağırmaya başla-
dığını duyduğumuzda kendi bölgemizdedik."

"Ben mutfaktaydım." Başka bir adam konuşmaya baş-
ladı. "Ben, şey, Don Clump. Hatırlıyorsunuz değil mi Bay
Markie? Curcunayı duyduğumuzda burada birlikteydik."

"Doğru." Markie kafasını salladı. "Charlie'yi yengeçli
ordövrlerle salona göndermiştim ve Don'a mantar dol-
maları servisi için talimat veriyordum. Gwen de boşlarla
mutfığa giriyordu ki bağrıışmaları duyduk."

"Bir kadın personelinizin Bay Pettibone'a konuşmasın-
dan hemen önce yeni bir şampanya kadehi verdiğini söy-
leyen bir şahidim var."

Bakışlar odada dolaştı, yere çevrildi.

"Julie olmalı." Konuşan yine Sing-Yu'ydu. "Özür dile-
rim Bay Markie ama kadehi verebilecek tek kişi Julie. Şu
anda aramızda olmayan tek kişi de o."

"Julie kim ve neden burada değil?" diye sordu Eve.

"Çalışanlarımın birbirleri hakkında dedikodu yapma-
sından hoşlanmam," diye konuşmaya başladı Markie.

"Bu bir polis soruşturması. Tanıkların ifadeleri dedi-
kodu değildir. Sizden ve ekibinizden işbirliği yapmanızı
istiyorum. Julie kim?" diye sordu Eve Sing-Yu'ya dönerek.

"Kesinlikle haklı." Markie derin bir nefes aldı ve ilerle-
yerek Sing-Yu'nun omzunu okşadı. "Özür dilerim haya-
tım, sana sinirlenmedim. Adı Julie Dockport," dedi Eve'e

dönerek. "İki aydır benim şirketimde çalışıyor. Şu anda nerede olduğuna gelince, bilmiyorum. Bay Pettibone'un yere düşmesinden sonraki karmaşada hemen çıkmış olmalı. Ortada bir sorun olduğunu fark edip mutfaktan salona geçmem bir-iki dakika sürmüştür. Salonda onu görmedim. Polis gelip buraya geçmemiz ve burada kalmanız gerektiğini söylediğinde Julie ortada yoktu."

"Bu üniformalardan mı giyiyordu?" Eve başıyla servis personelinin tiril tiril siyah pantolonları ve kolalı beyaz gömleklerini işaret etti.

"Evet."

"Görünüşü?"

"Orta yapılı, sanırım atletik tip denenlerden. Kısa kızıl saçlı, güzel. Otuz yaşlarında, bir-iki yıl fazlası ya da azı olabilir. Kesin olması için çalışan kayıtlarıma bakmam gerek."

"Peabody personeli başka bir yere al. Başlarına bir nöbetçi koy, sonra da gidip Julie Dockport'u bul."

"Evet efendim."

Herkes dışarı çıktığında Eve oturdu ve Markie'ye de oturmasını işaret etti. "Şimdi. Bana bu kadın hakkında bildiğin her şeyi anlat."

Pek kayda değer bir şey yoktu. Eve becerikli, güvenilir, ırbirliğine yatkın gibi ifadeler duydu.

"Servis elemanı olmak için başvurmuştu," diye devam etti Markie. "Referansları kontrol edildi. Gerçekten de harika bir çalışanıdır. Aklıma gelen tek şey bu akşam burada olanlar yüzünden üzüliip korkması ve ayrılması."

Peabody tekrar mutfığa girdiğinde her ikisi de ona döndü. "Burada değil teğmenim."

“Sisteme gir, adresini bul. Buraya getirilsin.” Eve ayağa kalktı. “Siz artık gidebilirsiniz.”

“Ekibimle birlikte yiyecekleri ve ekipmanları toplayacağız.”

“Hayır toplayamazsınız. Burası bir suç mahalli. Şimdilik olduğu gibi kalacak. Eşyalarınızı alabileceğiniz zaman sizinle iletişim kurarız.”

Eve daha sonra Pettibone’un oğlu ve kızıyla görüşmeye gitti. Yemek odasındaki masanın bir ucunda eşleriyle birbirlerine sokulmuş halde oturuyorlardı. Eve içeri girdiğinde ağlamaktan kızarmış ve şişmiş dört çift göz ona döndü.

Bir elini masaya dayayarak kalkan adam düz, koyu sarı renkli saçları kısacık kesilmiş açık tenli bir adamdı. Etli bir çenesi ve sıkıca birbirine bastırıldığında bir çizgi gibi görünen incecik dudakları vardı.

“Neler oluyor? Siz kimsiniz? Bazı cevaplar istiyoruz artık.”

“Wally.” Yanındaki kadın da sarışındı fakat onun saçları daha açık bir tondaydı ve yukarı doğru toplanmıştı. “Böyle yaparsak işler daha kötü bir hal alabilir.”

“Daha kötü ne olabilir ki?” dedi adam. “Babam öldü.”

“Ben Teğmen Dallas. Kaybınız için çok üzgünüm Bay Pettibone ve sizinle daha önce görüşmeye gelemediğim için özür dilerim.”

“Dördüncü Walter C. Pettibone,” dedi adam. “Karım Nadine.” Eve sarışın kadının uzattığı elini tutarak sıkı. “Kız kardeşim Sherilyn ve kocası Noel Walker. Neden burada bu şekilde tutuluyoruz? Babamın yanında olmanız gerekiyor.”

“Bu şu anda mümkün değil.”

“İstedığınız cevapları alabilmeniz için yapılması gereken bazı şeyler var. Oturun Bay Pettibone.”

“Babama ne oldu?” Soruyu soran Sherilyn’di. Minyon bir esmerdi ve Eve, genç kadının farklı şartlar altında muhtemelen dikkat çekecek kadar güzel olduğunu düşündü. Şu anda ise yüzü ağlamaktan yıpranmış gözüküyordu. “Lütfen söyleyin.” Tek parça olmak ister gibi bir eliyle erkek kardeşinin boştaki elini, diğeriyle kocasının elini tuttu. “Babama ne oldu, lütfen?”

“Ölüm sebebi henüz resmi olarak onaylanmadı.”

“Sağlık ekiplerinin...” Derin bir nefes aldı, konuşmaya başladığında sesi daha güçlü çıkıyordu. “Babamın zehirlendiğini söylediklerini duydum. Bunun doğru olması mümkün değil.”

“Çok yakında öğreneceğiz. Bay Pettibone yere devrildiği sırada her birinizin salonda nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmemiz bize yardımcı olur.”

“Oradaydık, hemen onun yanı başındaydık,” diye başladı Sherilyn. “Herkes orada duruyordu-”

“Sherry.” Noel Walker hâlâ el ele tutuştuğu karısının elini dudaklarına doğru götürerek öptü. Bu Roarke’ın da sık sık yaptığı bir hareketti. Destek, sevgi ve dayanışmaya dair bir hareketti.

Walker bakışlarını Eve’e çevirdi. Karısınınki gibi koyu renkli olan dalgalı saçları güçlü hatları olan, yakışıklı bir yüzü çerçevesliyordu.

“Walt günün şerefine bir konuşma yapıyordu. Duygusal, tatlı bir konuşma. Zaten son derece duygusal ve tatlı bir adamdı. Bambi hemen sağ tarafındaydı. Sherry Bambi’nin yanındaydı, ben de Sherry’nin sağında. Wally Walter’ın solundaydı, Nadine de onun yanındaydı. Ko-

nuşmasını bitirdiğinde şampanyasını içmeye başladı. İle-
pimiz aynısını yaptık zaten. Sonra Walter nefes alamamaya
başladı. Sanırım Wally sırtına vurmaya başladı, hani biri-
si öksürdüğünde yaptığımız gibi. Tökezlediğinde Bambi
onu tuttu. Walter nefes almaya çalışıyormuş gibi yakasını
çekiştirmeye başladı, sonra da yere düştü.”

Onaylamasını beklermiş gibi Wally’ye baktı.

“Nefes alamıyordu, boğulur gibi sesler çıkarıyordu,”
diye devam etti Wally. “Sırt üstü çevirdik. Peter Vance,
kendisi doktordur, etraftaki insanların geri çekilmesini
sağlayarak yanımıza geldi. Ve babam bir tür nöbet gibi bir
şey geçirmeye başladı. Peter sağlık ekiplerini çağırmanızı
söyledi. Nadine de koşup onları aradı.”

“İçinizden biriyle konuşabildi mi?”

“Tek kelime bile edemedi,” diye cevapladı Sherilyn.
“Bana baktı.” Sesi tekrar çatallaşmaya başladı. “Düşmeden
hemen önce bana baktı. Sonra herkes aynı anda konuş-
maya başladı. Her şey öyle hızlı oldu ki bir şey söyleyecek
zaman olmadı.”

“İçkisini nereden almıştı?”

“Tepsilerden birinden herhalde,” dedi Wally. “Konuk-
lar yedide gelmeye başladığından beri garsonlar tepsilerle
şampanya servis ediyordu.”

“Hayır.” Sherilyn başını salladı. “Hayır, garsonlardan
biri kadehi babama uzattı. Elinde tepsi yoktu, tek bir ka-
deh vardı. Babamın bitmek üzere olan kadehini alıp elin-
dekini verdi. İyi seneler diledi.”

“Doğru,” diye onayladı kocası. “Ufak tefek kızıl saçlı
bir garsondu. Kız dikkatimi çekmişti. Çok güzel yeşil göz-
leri vardı. Yağlı boya resim yapıyorum,” diye açıklama yap-
tı. “Çoğunlukla portreler. İnsanların yüzlerini ve belirgin
özelliklerini fark etme eğiliminim vardır.”

“Walter’a kadehi verdikten sonra ne yaptı?”

“Şey, ah, düşünmem lazım. Walt herkesten bir dakika dinlemesini istedi. Konukların çoğu o sırada gruplar halinde muhabbete dalmıştı. Walt konuşmaya başladığında salonda sessizlik oldu elbette. Garson kız biraz geriledi. O da tıpkı bizim gibi Walt’u dinlemeye başladı. Gülümsüyordu sanırım. Evet, ne kadar duyarlı olduğunu, Walt’ın söyledikleriyle gerçekten ilgileniyor gibi görüldüğünü düşündüğümü hatırlıyorum. Sanırım Walt konuşmasını bitirdiğinde ona gülümsedim ama o hâlâ onu izliyordu. Sonra hepimiz içmeye başladık. Walt rahatsızlanmaya başlayınca da onu tamamen unuttum.”

“Sanırım ben onu gördüm.” Nadine elini boynundaki üç sıra inci gerdanlığa götürdü. “Yardım çağırmak için koştuğumda onu girişte gördüm.”

“Ne yapıyordu?” diye sordu Eve.

“Sanırım, şey, gidiyor olmalıydı. Çıkışa doğru yürüyordu, kapıya doğru.”

“İçinizde onu bu geceden önce gören oldu mu?” Hepsi birbirine bakıp şaşkın bir şekilde kafa sallarken Eve devam etti. “Julie Dockport ismi size bir şey ifade ediyor mu? Babanızdan duymuş olabilirsiniz belki.”

“Hiç bu isimden bahsettiğini duymadım.” Wally onlara bakarken ailenin geri kalanı da kafalarını iki yana salladı.

“Peki babanızın canını sıkan, onu rahatsız eden biri ya da bir şey var mıydı? Bir iş anlaşması, kişisel bir sorun.”

“O mutluydu,” dedi Sherilyn sessizce. “Çok mutlu bir adamdı.”

“Mutlu bir adam,” dedi Eve aileyi salıverdiğinde. “Etrafındaki herkes tarafından sevilen mutlu bir adam doğum gününde zehirlenmez. Bu güzel resmin altında bir şeyler var Peabody.”

“Evet efendim. Dockport’un verdiği adrese giden memurlar kadının orda olmadığını bildirdiler. Karşı komşusu onun bu sabah taşındığını söylemiş. Komşusuna Philly’ye taşındığını söylemiş.”

“Bir olay yeri inceleme ekibi hemen oraya gitsin. Tüm evin incelenmesini, parmak izi aramalarını istiyorum. Bir şey bulamayacaklar ama yine de yapılsın.”

“Efendim?”

“Görünüşe göre bir profesyonelle karşı karşıyayız.”

Eve, döndüğünde saat sabah biri çoktan geçmiş olmasına rağmen Roarke'ın çalışma odasında olmasına şaşırmadı. Nadiren gecede beş saatten fazla uyurdu ve teğmen eve gelmeden önce uyuması daha da nadirdi.

Eve çalışmanın onu nasıl beslediğini biliyordu. Yaptığı her anlaşmayla kazandığı uçuk miktarda paralar bir tarafa, asıl konu yapılan anlaşmaydı; ilgisini ve enerjisini asıl besleyen şey planlama, stratejiler oluşturma, pazarlıklar yapıp çözümler bulmaydı.

Roarke satın alınmayı bekleyen şeyler olduğu için satın almaya devam ediyordu. Eve satın aldığı tüm o şirketleri, gayrimenkulleri, fabrikaları, otelleri genelde onun oyuncakları gibi düşünse de Roarke'ın oyuncaklarını çok ama çok ciddiye alan bir adam olduğunu biliyordu.

Birlikte oldukları süre boyunca Roarke gerçekten onun ufkunu genişletmişti. Seyahat, kültür, toplum hayatı. Adam bir şekilde her şey ve daha fazlası için zaman bul-

mayı başarıyordu. Eve keyfi çıkartılamıyorsa paranın onun için hiçbir anlamı olmadığını düşündü.

İnsan aklının alamayacağı kadar büyük bir finans imparatorluğunu yöneten adam, gece saat bir çeyrekte hemen önünde bir kadeh brendi, kucığında hırıldayan şişman bir kedi, kollarını dirseklerine doğru sıyırmış halde bilgisayarında çalışırken sıradan bir ofis asistanını andırıyordu.

Bu durumdan gayet hoşnut, diye düşündü Eve.

“Önemli bir şeyler mi var yoksa sadece oynuyor musun?”

Roarke başını kaldırarak karısına baktı. “İkisinden de biraz.” Bilgisayara, “Verileri kaydet ve dosyala,” diye talimat verdikten sonra arkasına yaslandı. “Medya senin cinayeti çoktan haber almış. Walter Pettibone’u duyduğumda üzüldüm.”

“Tanıyor muydun?”

“Çok yakından değil. Ama iş zekâsını takdir edecek ve iyi bir adam olduğunu bilecek kadar tanırdım.”

“Evet, bizim Walt’a herkes bayılıyormuş zaten.”

“Medya raporuna göre evinde altmışıncı yaş günü partisinde birden rahatsızlanıp yere düşmüş. Bu arada biz de partiye davetliydik,” diye ekledi. “Ama ne zaman döneceğimizden ve döndüğümüzde ne durumda olacağımızdan tam emin olamadığımdan katılamayacağımızı haber vermiştim. Cinayet demediler bu arada, sadece polisin soruşturma yaptığını söylediler.”

“Adli tıp resmi raporu haberci akbabalara ulaşmamıştır daha. Ben de yeni aldım. Cinayet. Birisi içkisine siyanür karıştırmış. Eski karısı hakkında ne biliyorsun?”

“Çok fazla bir şey değil. Sanırım uzun süredir evliydiler, herhangi bir skandal yaratmadan boşandılar. Walter

bir süre sonra genç güzel bir şeyle evlendi. Kaş çatıp kafa sallayanlar oldu ama dedikodular çok çabuk bitti. Walter pek dedikodulara kaynak olabilecek tipte bir adam değildi. Malzeme vermezdi.”

Eve oturdu, bacaklarını uzattı. Galahad’ı okşamak için hafifçe uzandığında kedi boğazından boğuk bir hırıltı çıkardı. Gözlerini kısarak Eve’e baktıktan sonra kuyruğunu savurdu ve masadan yere atlayarak uzaklaştı.

“Tatile giderken onu da götürmediğimiz için kızgın.” Eve kaşlarını çatarak kedinin arkasından bakakalırken Roarke sırtıttı. “Biz barıştık ama görünüşe göre sana karşı hâlâ olumsuz hisler besliyor.”

“Küçük şerefsiz.”

“Küfür etmek aradaki köprüleri onarmaz. Taze ton balığını dene. Bende harikalar yarattı.”

“Lanet bir kediye rüşvet falan vermem ben.” Eve bahsi geçen şahsın hâlâ duyma mesafesinde olduğunu bilerek sesini yükseltti. “Kendisine dokunmamamı istiyorsa tamam, benim için hava hoş. Sırf tatile giderken bizimle...” Eve ne söylediğini fark ettiğinde duraksadı. “Tanrım. Ne diyordum? Pettibone. Malzeme. Ah, birilerine onu ölmesini isteyecek kadar malzeme vermiş ama. Üstelik görünüşe göre öldürülmesi için bir profesyonel kiralanmış.”

“Walter Pettibone’u öldürmesi için bir kiralık katil?” Roarke tek kaşını havaya kaldırdı. “Kulağa pek makul bir şey gibi gelmiyor.”

“Şu andaki Bayan Pettibone büyük sürpriz partiyi planlamaya başladığı sıralarda bu kadın yemek şirketinde işe giriyor. Aynı kadın Pettibone partisinde de görev alıyor ve ölümciül kadehi doğum günü çocuğunun eline tutuşturmayı başarıyor. Kadehi şahsen veriyor ve iyi seneler dili-

yor. Sonra biraz geriliyor fakat adamı konuşmasını yapıp kadehini yudumlarırken odada kalıp izliyor. Yere düşüp nöbet geçirmeye başladığında da evden çıkıyor ve puf! Ortadan kayboluyor.”

Eve kaşlarını çatarak düşünmeye daldığında Roarke ayağa kalktı ve ona bir kadeh şarap doldurdu, sonra gelerek onun koltuğunun koluna oturdu.

“Teşekkürler. Olay yeri inceleme ekibini kadının evine gönderdim - yemek şirketindeki işe girmeden iki gün önce kiraladığı ve bu sabah ayrıldığı bir yer. Komşularına göre evde çok az vakit geçirmiş. Tek bir parmak izi, tek bir delil yok içerde. Bir saç teli bile bulunamadı. Evi resmen sterilize etmiş. Kendim de gittim. Küçük, tek odalı bir yer, düşük kirali, düşük güvenlikli. Ama içerden ekstra polis kilitleri eklenmiş.”

“Şeyden şüpheleniyor musun? Adı neydi... Muftı? Twinkie?”

“Bambi. Zihin kapasitesi bir brokolininkiyle aynı gibi ancak yine de araştıracağız. Aptallığı gerçekmiş gibi gözüküyor ama şu anda gerçekten çok zengin ve dul bir aptal Belki de ilk karısı bir fırsat kolluyordu,” diye mırıldandı Eve. “Bir adamla otuz yıl evli kalıyorsun, ciddi bir yatırım yapıyorsun. Seni sepetlediğinde epey rahatsız olursun.”

“Bunu aklımda tutarım.”

“Ben mi? Ben kiralık katil falan tutmam?” Eve, Roarke’in insanın ağzını sulandıran yüzüne baktı. “Seni kendim öldürme nezaketini gösteririm.”

“Teşekkürler sevgilim.” Roarke eğilerek Eve’in başının üzerine bir öpücük kondurdu. “Böyle konularda işi şahsen ele alacağımı bilmek çok rahatlatıcı.”

“Sabah ilk iş eski Bayan Pettibone’u kontrol edeceğim

Eğer kiralık katil işini o ayarladıysa, bu Julie Dockport denen kadınla tek bağlantım o.”

“İlginç. Yani kendine soyadı olarak bir hapishane ismi seçen bir kiralık katil.”

Eve kadehini dudaklarına götürürken duraksadı. “Ne?”

“Dockport Rehabilitasyon Merkezi işte. Galiba o merkezde bir süre vakit geçiren bir arkadaşım da vardı,” dedi Roarke Eve’in saç uçlarıyla oynarken. “Galiba Illinois’deydi ya da Indiana’da. Orta batıda bir yerlerde.”

“Dur bir dakika, bir dakika.” Eve hızla ayağa kalktı. “Dockport. Zehirlenme. Bekle, bekle.” Parmaklarını şakaklarına bastırarak istediği ayrıntıları hatırlamaya çalıştı.

“Julie. Hayır, Julie değil. Julianna. Julianna Dunne. Sekiz dokuz sene önce. Altın rozetimi almamdan hemen sonra. Kocasını zehirlmişti. Zengin, vakıf işleriyle uğraşan hayırsever bir adamdı. Davada çalışmıştım. Kadın çok becerikli, zeki bir şeydi. Daha önce de yapmış. İki defa. Biri Doğu Washington’da, öbürü Chicago’da. Kadını öyle yakaladık zaten. Chicago polisiyle çalıştım. Kadın zengin bir adamla evleniyor, ondan kurtuluyor, parayı alıyor ve sonraki hedef için kendini baştan yaratıyor.”

“Hapse sen mi yolladın?”

Dikkati dağılan Eve kafasını salladı ve ileri geri volta atmaya devam etti. “Kısmen diyelim. Sorgulamada kadını alt edemedim, itiraf falan alamadık fakat suçlama ve hüküm giymesi için yeterince şey elde ettik. Çoğu da psikiyatrik testler sayesinde oldu. Kadın arızalı bir tip çıktı. Ciddi biçimde arızalı hem de. Erkeklerden nefret ediyor. Jürinin de antipatisini kazandı. Çok kibirli ve soğuktu. Üç ölü koca ve yaklaşık yarım milyar dolar eklenince on ila yirmi yıl arası ceza dendi. Yapabileceğimizin en iyisiydi, o kadarında bile şanslıydık.”

“Üç cinayet ve on ila yirmi yıl arasıyla kurtuluyor?”

Eve her şeyi hatırlamaya başlamıştı. “Doğu Washington bir şey ispatlayamadı. Orada yaptıklarımızdan bir şey çıkmadı. Avukatları geri adım attı, çoğu ikinci dereceden kanıtlar üzerine gittiler, yutmak zorunda kaldık. Yargılamasında hafifletici sebeplerden yararlandı. Çocukluk travmaları vesaire vesaire... O anlaşma, iddialar, duruşma ve avukatlar için ilk kocasından kalan paranın çoğunu kullandı. Resmi olarak kullanabileceği tek para. Tabii çok öfkeli. Mahkemesi Chicago’da oldu, karar duruşmasına ben de gittim. Asla kaçırmazdım. Duruşmadan sonra benimle konuşmak istedi.”

Eve çalışma masasına yaslandı, Roarke kendine bakıyor olmasına rağmen onun şu anda on sene öncesinde olduğunu ve Julianna Dunne’a baktığını biliyordu. “Tutuklanması ve hüküm giymesinden sorumlu olanın ben olduğumu bildiğini söyledi. Diğer polislerin... dur bir dakika,” diye mırıldandı ve Julianna’nın sesini kafasında canlandırmak için zamanda geri gitmeye çalıştı.

“Diğer polislerin yalnızca erkek olduğunu ve bir erkeğe yenilmesinin mümkün olmadığını söyledi. Bana saygı duyuyormuş. Bir kadının diğer bir kadına duyduğu bir saygıymış bu. Sadece işimi yaptığımı anlıyormuş. Ama aynı şekilde o da yalnızca işini yapıyormuş. Eninde sonunda bunu benim de anlayacağımdan eminmiş. Anladığımda da tekrar bir araya gelip konuşacakmışız.”

“Sen ne cevap verdin?”

“İşler bana kalsaydı üç cinayetten de yargılanacağımı ve bir daha asla gün ışığı göremeyeceğini, gönderildiği yere gitmesinden gerçekten ben sorumluyсам аферin bana ama yargıç ben olsam üç müebbet alacağımı söyledim. Ve enin-

de sonunda bunu anlayacağını umut ettiğimi, çünkü başka konuşacak bir şeyimiz olmadığını söyledim.”

“Parlak rozetini yeni takmış biri için bile kısa, kesin ve öz.”

“Evet sanırım. Hiç hoşuna gitmedi tabii, hem de hiç ama güldü ve bir daha bir araya geldiğimizde her şeyi daha net göreceğimden emin olduğunu söyledi. Hepsi bu. Yiyecek firmasının patronu yarın sabah işçi kaydını gönderecek. O kadar beklemek istemiyorum. Sen adamın kayıtlarına girip Julie’nin kimlik bilgilerine ulaşabilir misin?”

“Hangi yemek firması?”

“Bay Markie diye birinin.”

“Mükemmel bir seçim.” Roarke ayağa kalktı ve masasının başına geçti.

“Ben de şu diğer bilgisayarı kullanabilir miyim?”

“Elbette.” Roarke oturarak işe koyuldu.

Eve de Julianna Dunne’un verilerini ekrana çağırdı. Duvar paneline yansıyan verilere göz gezdirdi, bir taraftan sesli veri akışını dinlerken bir taraftan da kadının son çekilmiş fotoğrafını incelemeye başladı.

Fotoğrafta saçlarını daha kestirmemişti. Klasik yüz şekli ve hatlarına uygun uzun ve güzel sarı saçları vardı. Gür kirpikli iri mavi gözlerinin üzerinde saçlarından bir ton koyu olan hafif kalkık kaşları vardı. Üst dudağı dolgun, narin bir ağzı vardı. Burnu düz ve kusursuzdu. Yaklaşık on senedir hapisyanede olmasına rağmen cildi pürüzsüz ve parlaktı.

Eve kadının Roarke’ın o çok beğendiği eski filmlerdeki göz alıcı yıldızları andırıldığını düşündü.

Dockport Rehabilitasyon Merkezinden 17 Şubat 2059’da salıverildi. Sekiz sene yedi ay merkezde kaldı. İyi halden ceza indi-

rimi uygulandı. Şahsın rehabilitasyon gerekçeleri onaylandı. Salıverildikten sonra altmış günlük mecburi kontrol sürecini başarıyla tamamladı, 18 Nisan'da şartlı tahliye memuru/rehabilitasyon danışmanı Otto Shultz tarafından tam tahliye işlemi onaylandı. Mevcut adresi 3. Cadde 29, Apartman No 605, New York City, New York.

“Artık değil,” diye söylendi Eve.

“İstedğin veriler,” dedi Roarke ve bilgisayara verilen yandaki duvar ekranına taşınması için talimat verdi.

Eve, Julianna'nın yan yana duran iki resmini inceledi. “Saçını kesmiş, kızıla boyatmış, göz rengini değiştirmiş. Daha fazlasına zahmet etmemiş. Bu eski davranış modeline uygun. Ve evet ince hesap yapar, titiz çalışır. Walter Pettibone'la işi ne ki?”

“Profesyonel çalışmaya başlamıştır?”

“Parayı sever,” dedi Eve. “Amaçları için güzel bir araç. Erkekleri öldürme dürtüsünü de beslemiş olur. Ama bu eski davranış modeline uymuyor. Yine de önemli olan gen dönmüş ve Pettibone'u öldürmüş olması. Takip emrini güncellemem gerek.”

“Buraya gelmesinin, burada birini öldürmesinin senin yüzünden olabileceği aklına geldi mi?”

Eve derin bir nefes aldı. “Olabilir. Belki onca sene önce üzerinde epey güçlü bir etki bırakmışımıdır.”

“İnsanlarda bir etki bırakıyorsun, evet.”

Eve verilecek uygun bir cevap bulamadığından iletişim cihazını çıkardı ve Julianna Dunne için yeni bir takip emri çıkardı.

“Eğer eski davranış modeline uygun hareket ediyorsa çoktan şehir dışına çıkmıştır. Ama onu bir kez köşeye kısırdık, yine kısıtırabiliriz. Feeney'e de haber vermem gerek.

bu davada ona ihtiyacım olacak. Julianna'yı yakaladığımızda ortaklık."

"Onu severim, o yüzden umarım haber vermek için sabahı beklemeyi planlıyorsundur."

"Doğru." Eve bilek ünitesine baktı. "Bu gece yapabileceğimiz bir şey yok."

"Bilemiyorum." Roarke masanın etrafından yürüyerek Eve'in yanına geldi, kollarını ona doladı. "Benim aklıma bir şeyler geliyor."

"Evet eminim."

"Hadi yatağa gidelim ve ben üzerindeki her şeyi güzelce çıkarayım. Sonra bakalım senin aklına da bir şeyler geliyor mu?"

"Pekâlâ olabilir." Odadan çıktılar. "Bu arada sormadım: Peabody'lerle yemeğin geri kalanı nasıl geçti?"

"Şey... güzel."

"Tahmin etmiştim. Yeni tanıştığın insanlar konusunda benden daha beceriklisin. Hey bir de, Peabody yolculuk ettikleri o karavanda kalacaklarını söyledi. Bence berbat bir fikir bu. O kadar otelin falan olduğuna göre belki onlara bir yer ayarlayabilirsin diye düşündüm?"

"Gerekli olacağını sanmıyorum."

"Evet, çünkü sokakta ya da bir park alanında o şeyin içinde kalmaya devam ederlerse eninde sonunda bir polis zabıt tutabilir. Hatta içeri atabilir. Evi zaten küçük diye Peabody'de kalmıyorlarmış. Bir yerlerde kullanabilecekleri boş bir otel odan ya da dairen vardır."

"Yani var, evet ama..." Yatak odasının kapısına geldiklerinde Roarke Eve'i içeri, yatağa doğru çekmeye başladı. "Eve."

Eve kötü bir şeyler olduğunu hissetmeye başladı. "Ne?"

“Beni seviyor musun?”

Çok kötü bir şeyler. “Belki.”

Roarke eğilerek Eve’in dudaklarını usul usul öpmeye başladı. “Sadece evet de.”

“Soruyu neden sorduğunu bilmeden evet falan demiyorum.”

“Belki de biraz güvensiz, ilgiye açımdır ve kendimi güvende hissetmek istiyordum.”

“Hadi oradan, yeme beni.”

“Evet, seni yemek de istiyorum ama ilk önce bana olan büyük, eşsiz ve koşulsuz şartsız hissettiğin aşkı duymak istiyorum.”

Eve onun silah koşumunu çıkartmasına izin verdi. Silahı uzak bir köşeye koyduktan sonra geri dönüp gömlek düğmelerini açarken onu izledi. “Şartsız koşulsuz diye bir şey hatırlamıyorum ben. Anlaşmada öyle bir madde olduğunu sanmıyorum.”

“Biliyor musun vücudun beni her seferinde büyülemeyi başarıyor.” Roarke parmaklarını ağır ağır Eve’in göğüslerinde gezdirmeye başladı. “Nasıl hem bu kadar diri hem de yumuşacık olabiliyorlar?”

“Kaçamak konuşuyorsun Roarke. Sen kaçamak konuşmazsın.” Roarke onun dikkatini dağıtma işini bitiremeden Eve hızla uzanarak bileğini tuttu. “Bir şey yaptın sen. Ne yap- ” Aklına gelen şeyle birlikte Eve’in ağzı bir süre açık kaldı. “Tanrım!”

“Tam olarak nasıl olduğunu bilmiyorum. Gerçekten. Yani Peabody’lerin nasıl olup da şu anda üçüncü kattaki misafir odalarımızdan birinde uyuduklarını bilmiyorum. Doğu kanadındalar bu arada.”

“Şu anda buradalar mı? Yani burada mı kalıyorlar? Onları burada kalmaya mı davet ettin? Bizimle?”

“Emin değilim.”

“Emin değilim ne demek? Davet ettin mi etmedin mi?”

“Bence asıl suç senin.” Roarke savunma gszse, savunmadan saldırı moduna geçilmesi gerektiğini çok iyi bilir. “Sonuçta onları yemeğe sen davet ettin.”

“Yemeğe. Akşam yemeğine,” diye hırladı Eve. “Akşam yemeği günlerce yatıya kalma daveti içermez. Roarke, Peabody’nin anne babasından söz ediyoruz. Onlarla baş başa ne yapacağız?”

“Onu ben de bilmiyorum.” Roarke’in gözlerinde keyifli bir ifade belirdi ve yatağa oturarak gülmeye başladı. “Ben kolay lokma değilim. Olmadığını sen de biliyorsun Eve. Ama yemin ederim şu anda bile nasıl becerdiğinden emin olmasam da becerdi işte. Phoebe yani. Evi gezmek istediği için yemekten sonra etrafı turlamaya başladık. Bu kadar çok ve güzel odaya sahip olmak ne kadar hoş olmalı diyor. Büyüklüğe ve çokluğa rağmen hepsinin de nasıl rahat ve sıcak gzktklerini falan söyledi. Doğu kanadındaydık, konuk odalarından birini geziyordu, pencereye doğru gitti bahçenin harika bir manzarası olduğunu belirtti. Gel bak Sam ne güzel bir manzara gibi şeyler... Kendi bahçesini çiçeklerini özlediğini söyledi bana. Ben de eğer isterse bahçeyi de gezebileceğimizi söyledim.”

“Peki bahçede gezinmekten konuk odasında uyumaya nasıl atladınız?”

“Bana baktı Eve?”

“Ve?”

“Baktı işte,” diye tekrarladı Roarke şaşkın bir takdirle, “ve ondan sonrasını açıklaması biraz g. Delia’nın bu kadar iyi dostlara, böyle cömert ruhlu insanlara sahip olmasının kendisi ve Sam için ne kadar önemli olduğunu

söylüyordu. Ve bu dostları tanımak için kendilerinin de vakit bulmalarının ne kadar anlamlı olduğunu. Sonra ben ne olduğunu anlamadan eşyalarının buraya getirilmesini ayarlıyordum ve Phoebe bana iyi geceler öpücüğü veriyordu.”

“Peabody onun bir güce sahip olduğunu söylemişti.”

“Yani bir şeylere sahip olduğu kesin. Memnun değilim diyemem, sonuçta burası büyük bir ev ve her ikisini de çok sevdim. Ama Tanrı aşkına, ben genelde ağzımdan dökülmeden önce hangi kelimeleri söyleyeceğimi biliyor olurum.”

Keyfi yerine gelen Eve, arkasına geçerek kollarını Roarke’a sardı. “Seni de afallatmayı başarmış. Ashına bakarsan bunu kaçırdığıma üzüldüm.”

“Bak gördün mü? Beni seviyorsun.”

“Muhtemelen.”

Roarke onu yatağa doğru çekerken Eve gülüyordu.

Eve sabahleyin spor salonunda otuz dakikalık bir egzersiz yaptı, sonra havuzda tur atmaya başladı. Vakti olduğunda istisnasız her seferinde zihnini açan ve kanını harekete geçiren bir alışkanlıktı bu. Onuncu turunu bitirirken Pettibone davasında atacağı sonraki adımları netleştirmişti.

Önceliği Julianna Dunne’un izini sürmektir, bunun anlamı da eski dosyaları gözden geçirmek, takip ettiği yöntemleri, tanıdıklarını ve alışkanlıklarını iyice incelemektir. Büyük ihtimalle Dockport’a bir uğraması, Julianna’nın ilişki kurduğu mahkûmlar ve gardiyanlarla da görüşmesi gerekecekti.

Gerçi hatırladığı kadarıyla Julianna kimseyle yakın iliş-

kiye girmezdi ve kendini açık etmemekte oldukça becerikliydi.

Sonraki önceliği cinayet sebebiydi. Pettibone'un ölmesini kim istemişti? Kimin menfaati vardı? Karısının, çocuklarının. Belki iş yaşamında bir rakibinin.

Bambi gibi görünen bir kadının hayatında başka erkekler olabilir. Kontrol edilmesi gereken bir noktaydı bu. Eski bir sevgili, kıskançlık. Ya da yaşlı adamı oltaya getirmek, sömürmek ve sonra ortadan kaldırmak gibi uzun vadeli bir plan belki.

Sonra bir de eski karısı vardı. İntikam almış, kendini terk etmesini ödeterek bir şekilde tatmin olmuş olabilir.

Belki de Pettibone insanların düşündüğü gibi bir aziz falan değildi. Julianna'yı tanıyor olabilir. Belki de kadının on yıl önce potansiyel hedeflerinden biriydi, onunla bir ilişki yaşamış olabilir. Ya da Julianna hapisteyken araştırma yapmış, onu bulmuş, salıverildikten sonra adamla bir şeyler yaşamıştı.

Bu sonuncusu pek olası görünmüyordu ama herhangi bir ihtimali elemek için henüz çok erkendi.

Katili bulmak için kurbanı tanı, diye düşündü Eve. Bu kez katili tanıyordu ama cinayet nedenini bulmak için Pettibone hakkında daha çok şey öğrenmesi gerekiyordu. Ve Julianna Dunne ile daha yakından tanışması.

Yirminci turun sonunda iyice gevşemiş ve rahatlamış hissederek saçlarını geriye doğru attı ve havuzun sığ tarafında ayaklarını yere bastı. Dışarı çıkmaya hazırlanırken dev bitki ormanın arasında bir hareket hissetti. Başını hızla o tarafa çevirirken, vücudu alarm durumuna geçti.

"Şey, kötü insanların tutuklamadan önce gördüğü şey buysa, dizlerinin üzerine çöküp merhamet dilemelerine şaşırmamı."

Phoebe elinde bir havluyla havuza yaklaştı. “Geldiğimi fark etmedin biliyorum. Ben de seni izlemeye daldım. Balık gibi yüzmek tabiri senin için yaratılmış olmalı.”

Eve aynı zamanda bir balık kadar çıplak olduğu için havluyu aldı ve hızla sarındı. “Teşekkürler.”

“Roarke burada olacağını söyledi. Kahve getirmiştım.” Phoebe masadan devasa boylarda bir kahve fincanı alarak Eve’e uzattı. “Ve Sam’in harika kruvasanlarından bir tane. Konukseverliğin için sana da teşekkür etmek istiyorum.”

“Önemli değil. Siz, ah, yerleşebildiniz mi rahat mısınız?”

“Burada aksi olması pek mümkün değil. Bir dakikan var mı yoksa hemen çıkman mı gerek?”

“Şey, ben- ”

“Kruvasan taze bu arada.” Phoebe tabağı içindekilerin kokusu hipnotize edebilecek kadar yakına uzattı. “Sam Summerset’i mutfağı kullanabilmek için ikna etmeyi başardı.”

“Bir dakikam var aslında.” Bornoz giymek için önce havluyu çıkarması gerektiği için Eve öylece oturdu. Phoebe’nin kendini izlediğini bildiği için kruvasanın köşesinden bir parça ısırıldı.

“Harikaymış.” Ve hemen bir parça daha ısırıldı. “Cidden harika.”

“Sam çok yetenekli bir aşçıdır. Eve- bu arada sana Eve diyebilir miyim? Biliyorum genelde Dallas diyorlar.”

Sebep belki insanın içine işleyen direkt bakışlar, belki ses tonu belki ikisinin bir karışımıydı ama Eve sandalyesinde kıpırdanma arzusu hissetti. “Tabii, olur.”

“Seni biraz huzursuz ettim. Üzgünüm.”

“Hayır, siz- ” Eve kıpırdanmaya başladı. “Şey asıl ben insanlarla iletişim konusunda çok iyi değilimdir.”

“Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Delia’yla çok iyisin, hem de inanılmaz iyi. Ve sakın bana bunun sadece ilişkisi olduğunu söyleme, çünkü öyle olmadığını biliyorum.” Phoebe kahvesini içen Eve’i izlerken kendine de bir fincan çay aldı. “Geçtiğimiz seneden beri onda bir değişiklik oldu. Büyüdü, insan olarak gelişti. Dee oldum olası ne yapmak istediğini, nasıl bir insan olmak istediğini bilmiştir ama seninle çalışmaya başladığından beri dünyadaki yerini buldu sanki. Artık daha güvenli. Bazı açılardan biraz daha hüznü, sanırım şahit olduğu ve yapmak zorunda kaldığı şeyler yüzünden. Ancak o şeylere karşı da daha güçlü artık. Mektupları, telefon görüşmelerimiz hep seninle dolu. Onu yaptığın işin ve olduğun kişinin bir parçası haline getirmenin Dee için ne kadar önemli olduğunu biliyor musun merak ediyorum.”

“Dinleyin Bayan Peabody... Phoebe,” diye düzeltti. “Ben, aslında... Ben- ” Eve derin bir nefes verdi. “Peabody hakkında bir şey söyleyeceğim ama onun kulağına gitmesini istemiyorum.”

Phoebe’nin dudaklarına bir gülümseme yayıldı. “Pekâlâ. Söylediklerin aramızda kalacak.”

“Peabody’nin neye nasıl bakacağını bilen gözleri var ve kafası çalışıyor. Çoğu polis öyledir, yoksa meslekte uzun süre kalamazlar. Söylenen şeyi anlayıp hatırlıyor, o yüzden aynı şeyi tekrar tekrar söyleyerek vakit kaybetmenize gerek kalmıyor. Hizmet etmek ve korumanın ne anlama geldiğini biliyor, gerçekten ne anlama geldiğini. Nasıl bir polis olduğumuzda çok önemli bir etkidir bu. Ben uzun süre yalnız çalıştım. Öyle tercih ediyordum. Eski ortağım EDD’ye transfer olduktan sonra birlikte çalışmak istediğim kimse olmadı.”

“Yüzbaşı Feeney değil mi?”

“Evet, Feeney terfi edip EDD’nin başına geçince yalnız çalışmaya başladım. Sonra bir şekilde Peabody’yle yolumuz kesişti. Çaylak, süslü ve sivri dilliydi. Yanıma taze bir üniformalı almayı falan düşünmüyordum. Kimsenin eğitmeni olmak gibi bir niyetim yoktu. Ama onda farklı bir... bir kıvılcım gördüm. Başka nasıl söylenir bilmiyorum. Çalışırken her gün, herkeste rastlayacağınız bir şey değil bu. Cinayet masasında çalışmak istiyordu ve ben ölenlerin bu tarzda bir kıvılcıma çok ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Olduğu yere bensiz de gelirdi. Ben sadece arada bir itelemek durumundayım.”

“Teşekkürler. Onun için endişelenmemek elimde değil. Yetişkin bir kadın olabilir ama yine de benim küçük kızım. Her zaman öyle kalacak. Bu annelikle ilgili bir şey. Ama söylediklerinden sonra daha az endişelenmeye çalışacağım. Bu arada bana Ian McNab hakkında neler düşündüğünü söyleyeceğini sanmıyorum.”

Eve karnında panik benzeri bir kıpırdanma hissetti. “İyi bir polistir.”

Phoebe kafasını geriye doğru atarak gülmeye başladı. “Böyle söyleyeceğini nereden biliyordum acaba? Endişelenme Eve, o çocuktan hoşlanıyorum. Özellikle de küçük kızıma böyle şapşalca bir şekilde âşık olduğunu gördüğümünden beri.”

“Şapşal doğru kelime,” diye mırıldandı Eve.

“Evet, artık işe gitmen gerektiğini biliyorum fakat sana vermek istediğim bir hediye var.”

“Bize hediye verdiniz zaten.”

“O eşimle benden sizeydi. Bu benim sana hediyem.” Eğilerek yerden bir kutu aldı ve Eve’in kucığına koydu.

“Hediyeler seni huzursuz etmesin Eve. Onlar sadece teşekkür ya da sevginin simgesidir. Benimki her ikisi için de. New York’a geleceğimiz belli olmadan önce hazırlamıştım bunu. Sana verip vermeyeceğim belli değildi. Vermek için önce seni görüp tanımam gerekiyordu. Lütfen aç.”

Başka çaresi olmayan Eve kutunun kapağını açtı. İçinde bir kadın heykelciği vardı. Neredeyse kristal gibi şeffaf bir taştan yapılmış, yirmi santim boylarında bir kadın heykeli. Kafasını hafifçe arkaya doğru atmıştı ve saçları ayak bileklerine kadar uzanıyordu. Gözleri kapalıydı ve dudakları sessiz bir tebessümle yukarı doğru kıvrılmıştı. Kollarını avuç içleri yukarı bakacak şekilde iki yana doğru açmıştı.

“Bir tanrıça,” diye açıkladı Phoebe. “Kaymak taşından yapılmış, el işi. Dişilere özgü gücü, cesareti, zekâyı ve şefkati sembolize eder.”

“Muhteşem bir şey.” Eve heykeli yukarı doğru kaldırdı ve pencereden yansıyan ışığın üzerindeki dansını izledi. “Eski görünüyor. Olumlu anlamda eski,” diye ekledi hızla ve Phoebe’yi tekrar güldürdü.

“Evet, çok eskidir, olumlu anlamda. Büyük büyükanemindi. Bana gelene kadar ailemdeki bir kadından diğer kadına geçmiş. Şimdi senin.”

“Çok güzel. Gerçekten. Ama alamam. Bu aile içinde kalması gereken bir şey.”

Phoebe uzandı ve ikisi de heykeli tutacak şekilde elini Eve’in elinin üzerine koydu. “Aile içinde kalıyor zaten.”

Eve’in polis merkezindeki ofisi toplantı yapmak için fazla küçüktü. Yani toplantıda ikiden fazla kişi olacaksa. Bir

toplantı salonu ayarlamak için yaptığı tele-link görüşmesi kısa, hararetli - ve kaybettiği - bir tartışmayla sonuçlandı.

Başka seçeneği olmadığından toplantının evdeki ofisinde yapılacağını bildirdi.

“Bir sorun mu var teğmen?” diye sordu Roarke, kendi ofisinden Eve’in ofisine geçerken.

“Akşam dörde kadar boş toplantı odası yokmuş! Saçmalığa bak!”

“Evet, sanırım tele-linkte bağırırken duydum. Benim şehir merkezinde bir toplantım var.” Eve’e doğru ilerledi ve parmak uçlarını genç kadının çenesindeki belli belirsiz gamzenin üzerinde gezdirdi. “Gitmeden önce senin için yapabileceğim bir şey var mı?”

“Hayır.”

Dudaklarını Eve’in dudaklarına yaklaştırdı ve hafifçe öptü. “Çıkman lazım.” Arkasını dönerken masadaki heykeli gördü. “Bu nedir?”

“Phoebe verdi.”

“Kaymak taşı,” dedi Roarke heykeli eline alırken. “Çok güzelmiş. Bir çeşit tanrıça sanırım. Sana çok uygun bir hediye.”

“Evet tam benlik. Polis Tanrıça.” Heykelin sakın, dingin yüzüne bakarken, Phoebe Peabody’nin sakın, dingin bakışları karşısında nasıl köşeye sıkıştığını hatırladı. “Bana bir şeyler söyletti yine. Sanırım gözleriyle ilgili bir durum bu. Eğer kendine saklamak istediğin düşüncelerin varsa, benden söylemesi, kadının doğruca gözlerinin içine bakma.”

Roarke gülerek heykeli masanın üzerine koydu. “Sanırım birçok insan aynı şeyi senin için de söylüyordur.”

Eve bunu bir süre düşünebilirdi fakat yapması gereken

işler vardı. Bilgisayarda dosyalar açtı, verileri farklı ekranlara yansıttı ve Julianna Dunne'un hayatına daldı.

Peabody ve McNab içeri girerken, Eve aldığı notların üçüncü sayfasında ilerliyordu. "Oto-Aşçıyı şimdi yağmalayın," dedi başını kaldırmadan. "Feeney geldiğinde herkes yerinde olsun."

"Yeni bir şey mi var?" diye sordu Peabody.

"Toplantıya birlikte başlayacağız. Şu anda biraz daha kahveye ihtiyacım var."

"Evet efendim." Peabody Eve'in boş fincanına uzanırken heykeli fark etti. "Sana tanrıçayı vermiş."

Eve bu kez başını kaldırdı ve Peabody'nin dolmaya başlamış gözlerini görünce midesinin korkuyla kasıldığını hissetti. Aynı şeyi McNab de görmüş olmalıydı. Genç dedektif, "Kızsal durumlar," diye mırıldanarak koşar adımlarla bitişikteki mutfığa geçti.

"Dinle Peabody, bak- "

"Ve sen de masana koymuşsun."

"Evet, yani... sanırım bir gün sana verilmesi gereken bir şey bu, o yüzden belki- "

"Hayır efendim." Peabody dolu dolu gözlerini Eve'e çevirerek duygu dolu bir sesle konuşmuştu. Ve gülümsüyordu. "Annem bunu sana verdi, yani sana güveniyor. Seni kabul ediyor. Ailemizdensin. Sen de buraya koymuşsun, hemen masanın üzerine, yani sen de kabul ediyorsun. Tanrım gerçekten çok duygulandım," diye ekleyerek cebinden bir mendil çıkardı. "Seni seviyorum Dallas."

"Tanrım. Eğer beni öpmeye falan kalkarsan seni yere sererim."

Peabody gözyaşları arasından güldü ve burnunu silmeye başladı. "Ben bu sabah benimle konuşmayabileceğini

düşünüyordum. Yani babam aradı ve burada kalmaya başladıklarını söyledi de.”

“Annen o bakışla Roarke’ı da halletmiş. Takdir ettim.”

“Evet, tahmin etmeliydim. Yani kızgın değil misin?”

“Sam bu sabah taze kruvasan yapmış. Annen havuza kadar getirdi, yanında kahveyle.”

Peabody’nin yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. “Yani bir sorun yok.”

“Görünüşe göre öyle.” Eve fincanını aldı ve içine bakarken kaşlarını çatı. “Ama yine görünüşe göre şu anda kahvem yok. Böyle bir şey nasıl olabilir acaba?”

“Bu yanlışını hemen düzeltiyorum teğmenim.” Peabody fincanı kaptı, sonra duraksadı. “Şey, Dallas? Tüm mutluluklar üzerine olsun.”

“Ne?”

“Pardon elimde değil. Free-Ager eğitimden işte. Demek istediğim... Teşekkürler. Gerçekten. Teşekkürler.”

“Julianna Dunne.” Feeney kahvesini hızla yutarak başını salladı. Bir tazının oturaklı yüzüne, bir devenin mahzun gözlerine sahipti. Yer yer kırılmış zencefil renkli, kalın telli saçları bir sapık tarafından bahçe makasıyla şekillendirilmiş gibiydi. Bunun anlamı kısa bir süre önce tıraş olduğuydu.

Sandalyede oturmuş, hafif güdük bacaklarını ileri doğru uzatmıştı. Çoraplarından biri siyah biri kahverengi olduğundan Eve bu sabah karısının kontrolünden geçmeden evden çıkmayı başardığını düşündü.

Moda ikonu sayılmazdı pek ama konu elektroniğe geldiğinde kimse eline su dökemezdi.

“Bir daha karşımıza çıkacağımı hiç sanmazdım.”

“Doğrulama için ne olay yerinden ne de Julie Dockport adına kontrat yapılmış daireden parmak izi ya da DNA bulamadık. Ama görseller...” Eve başıyla duvar paneline yansıtılmış kimlik fotoğraflarını işaret etti. “Yeterli doğrula-

mayı sağlıyor. Yine de raporlar için bir ihtimal hesaplaması istedim. Sonuç olarak Julianna Dunne ve Julie Dockport yüzde doksan dokuz aynı kadın.”

“Daha sene başında hapisten çıktıysa,” dedi McNab, “ciddi hızla çalışıyor demektir.”

“Evet hızlı,” dedi Eve. “Şu anda otuz dört yaşında. Yirmi beş yaşında üç kez evlenmiş, üç adam öldürmüştü. Tabii bildiğimiz kadarıyla. Dışarıdan bakıldığında para için yapıyor. Zengin erkekleri hedef alıyor, nispeten daha yaşlı ve mevki sahibi erkekleri. Hepsi de daha önce evlenmiş ve boşanmış adamlar. En kısa ilişkisi yedi, en uzununu on üç ay. Yine her olayda, adam öldüğünde büyük miktarda mirasa konmuş.”

“Güzel işmiş,” dedi Peabody.

“Hedef belirliyor, adam hakkında araştırma yapıyor, geçmişini, sevdiklerini, sevmediklerini, alışkanlıklarını öğreniyor. Bunları biliyoruz, çünkü Chicago’da bir banka kasasına ulaşmayı başarmıştık. Kasadan iki numaralı kocası Paul O’Hara’yla ilgili notları, resimler ve bilgiler çıktı. Onu köşeye sıkıştırmak için kullandığımız taşlardan biri de buydu. Ama Doğu Washington ya da New York’ta benzer kasalar bulamadık.”

“Belki bir ortağı vardı?” diye sordu Peabody. “Delilleri toplayıp ortadan kaldıracak biri?”

“Sanmıyoruz. Dava yetkililerinin tespit ettiği kadarıyla yalnız çalışıyordu. Psikiyatrik profili de bunu doğruladı. Temel patolojisi oldukça barizdi. Annesi Julianna on beş yaşındayken babasını boşanmış. Üvey babası da boşanmış, zengin bir adam. Annesinden daha yaşlı, evde kendi borusunu öttürmeye alışık Teksaslı kovboy bir tip. Julianna mahkemesinde adamın cinsel tacizine uğradığını iddia

etti. Polis psikiyatri kızın üvey babasıyla olan cinsel ilişkisinin - adamın inkâr etmediği bir ilişki bu arada - zorla mı yoksa kızın rızasıyla mı olduğunu kesin belirleyemedi, yine de Julianna'ya inanmaya eğilimli görünüyordu. Her halükarda kız reşit olmadığından taciz hükmü verilmişti."

"Az ceza almasındaki asıl etken de bu oldu," diye ekledi Feeney.

"Yani bir bakıma üvey babasını öldürüyor." Peabody gözlerini duvar ekranındaki fotoğrafa çevirdi. "Tekrar ve tekrar."

"Belki."

Ama Eve ekrana bakarken bir an sadece kendi çocukluk halini görebildi. Son dayak ve tecavüzün acısıyla beyni uyuşmuş halde soğuk, pis bir otel odasının köşesinde büzülmüştü. Üstü başı kan içindeydi; babasının kanı. Onu öldürürken kullandığı yapış yapış, kanların damladığı bıçak sekiz yaşındaki halinin elindeydi.

Midesi kasıldı, zihnindeki görüntüyü uzaklaştırmaya çalıştı.

"Ama ben buna hiç inanmadım." Sakin bir tonla konuşuyordu, kontrolünü tamamen kazanmayı bekliyordu. "Cinayetleri planlayarak, hesaplı bir şekilde işledi. Öfke, dehşet, umutsuzluk nerede? Üvey babasıyla olan şey her neyse bunu sadece kullandı. Kadın soğukkanlı bir katil. O şekilde doğmuş, sonradan falan olmamış."

"Dallas'la aynı fikirdeyim," diye onayladı Feeney. "Bu kadının damarlarında kan değil buz var, kimsenin kurbanı değil. Avcı olan o."

"Sahte Kimlik Takibinden bir haber çıkmadı henüz," diye devam etti Eve. "Çıkacağını da sanmıyorum. Her şeyi çok dikkatli planlamıştır, çoktan yeni bir isim, yeni bir ki-

şilik, yeni bir hikâye yaratmıştır. Görünüşünü fazla değıştirmeyecek. Çok kibirli ve dış görünüşünden memnun. Kadınsı olmayı seviyor. Kıyafetlere, saça, incik boncuğa, güzellik salonlarına düşkün. Kaliteli mağazalardan ve restoranlardan vazgeçmeyecek. Büyük şehirleri tercih ediyor ve gezegenden de ayrılmayacak. Resmini medyaya vereceğiz, belki şansımız yaver gider.”

Polis çalışmalarının yanında biraz da şans gerekecek diye düşündü Eve. Julianna az hata yapardı. “Sorunumuz şu ki bulunduğu ortama çok iyi karışıyor. Kendini saklamayı biliyor. Bu konuda çok yetenekli. Onu fark eden insanlar da kendi işine bakan çekici bir kadın görüyor. Eğer arkadaş ediniyorsa onları sadece geçici araçlar olarak kullanıyor. Kimseyi kendine yaklaştırmıyor.”

“Eğer profesyonel olarak çalışmaya başladıysa kalıbımı basarım çok başarılı olacak.” Feeney yanaklarını şişirdi sonra derin bir nefes verdi. “Şu anda lanet olası her yerde olabilir Dallas.”

“O yüzden biz de aramaya başlıyoruz. Lanet olası her yeri. Chicago’daki dava yetkilisini hatırlıyor musun?”

“Evet. Evet, şey... Spindler.”

“Doğru. Doğu Washington’daki de Block. Onlarla irtibata geçer misin? Bak bakalım ellerinde ne var.”

“Evet. Onunla ilgili benim notlarım da vardı. Bulup çıkartıp elimizdekilere eklerim.”

“Julianna’yla çalışan ve testlerini yapan profil uzmanı emekli olmuş. Elimizdekileri Mira’ya gönderip kayıtlardaki profil uzmanına danışmasını isteyeceğim. McNab şu an itibariyle bir robotsun. Bütün davalardaki bütün verilen çıkartmanı, tasnif etmeni, çapraz sorgulama yapıp bütün benzerlikleri araştırmamı istiyorum. Bana dosyalar olu-

tur. Aile bağlantıları, arkadaşlar, finans durumları. Dockport'taki mahkûm bürosuyla irtibata geç, Julianna'nın birlikte çalıştığı hapisane arkadaşlarının, bloğundaki mahkûmların isimlerini istiyorum. İçeride bir dakika olsun vakit geçirdiği herkesi bilmek istiyorum. Ben gidip ilk Bayan Pettibone'dan bir şeyler öğrenebilecek miyim bir bakacağım. Peabody benimle geliyor.”

Eve direksiyona geçti ve Shelly Pettibone Westchester'da yaşadığı için konsoldaki ekrana en kısa rota ve tarif isteğini girdi. Rota hemen ekrana geldiğinde Eve hoş bir sürpriz yaşadı.

“Hey şuna bak! İşe yaradı!”

“Teknoloji bizim dostumuzdur teğmenim.”

“Elbette, kendi sapık keyfi uğruna bizimle kafa bulmadığı zamanlar öyledir. Burası Kumandan Whitney'in evinden sadece birkaç kilometre ilerde. Bendeki bu şansla Bayan Pettibone kumandanın karısının en iyi dostu çıkar.”

Eve bu ihtimali düşünüp gülümseyerek kafasını salladıktan sonra arabayı çalıştırıp yola çıktı.

“Babam bugün annemle şehir merkezine gideceklerini söyledi. Village'ta, Sol Ho'da falan gezineceklermiş.”

“İmm? Ah evet. İyi.”

“Akşam da onları yemeğe götüreceğim, yani çok ayak altında olmazlar.”

“İl-hı.”

“Sonra onları bir seks merkezine götüreceğim. McNab'le birlikte önlerinde farklı egzotik seks pozisyonları sergileyeceğiz.”

“Kulağa hoş geliyor.”

“Belki sen ve Roarke da gelmek istersiniz diye düşündüm, küçük bir grup olayı yapabiliriz. Yani bilirsin, dörtlü gibi.”

“Seni duymadığımı sanıyorsun ama yanılıyorsun.” Eve trafiğin içine daldı.

“Oh!”

Eve sarı ışıktaki gaza basarak geçti, şeridine giren bir maksibüse söylendi. Direksiyonu sert bir şekilde kırdı, dar bir araya girdi, gaza bastı ve direksiyonu tekrar kırarak maksibüsü geçti.

Arkadan gelen öfkeli korna sesiyle yüzüne bir gülümseme yayıldı.

“Sanırım anneler ve yeni dava falan derken Stibbs davasını inceleyecek pek vaktin olmadı.”

“Biraz bakabildim. Maureen Stibbs, eski soyadı Brighton, maktulle sadece aynı binada değil aynı katta yaşıyormuş. Boyd Stibbs ilk eşi hafta içi işine gidip gelirken, şimdiki gibi genelde evden çalışmış. O zamanki Bayan Brighton da tasarımı danışmanı olarak çalışıyormuş ve müşterilerine gidip geldiği zamanlar dışında işlerini ev ofisinden yürütürmüş. Bu da şu anda evli olan çiftimize aşna fişne için zaman ve fırsat veriyor.”

“Aşna fişne? Yasal bir terim mi bu?”

“Boyd Stibbs Marsha Stibbs’in trajik ölümünden iki buçuk sene sonra Maureen Brighton’la evlenmiş. Eğer Marsha hayattayken oynaşmaya başlamışlarsa- ”

“Bir yasal terim daha. Peabody çok etkilendim.”

“Bu fazla uzun bir süre bence,” diye devam etti Peabody. “Ama aynı zamanda dikkat çekmemek için zekice bir karar da olabilir. Yine de yatay rumba yapıyorduksalar, bu tıbbi bir terimdi ve bunu kalıcı hale getirmek istedilerse en

kolay seçenек boşanmaydı. Marsha zengin değıl. Ortada ayrılık durumunda Boyd'un kaybedeceği bir servet falan yokmuş. Önceden tasarlamayı gerektiren bir cinayet sebebi yok."

"Peki neden önceden tasarlamayı düşünüyorsun?"

"Mektuplar. Eğer kadın hakkında arkadaşlarının, akrabalarının, birlikte çalıştığı insanların hatta adamın ve şimdiki eşin verdiği ifadeler doğruysa, ortada bir sevgili falan olmadığını düşünmemiz gerek. Yani birisi o mektupları uydurdu. Birisi onları yazıp kadının çekmecesine yerleştirdi. Cinayetten sonra."

"Niçin daha sonra?"

"Çünkü bir kadın iç çamaşırı çekmecesinde ne olduğunu bilir. Bir sutyen falan almak istese mektupları bulurdu." Peabody duraksadı. "Bu bir test falan mı?"

"Sen devam et. Tamamla bakalım."

"Pekâlâ, daireye giren birisi, kadının öldüğü gece orada olan birisi mektupları çekmeceye koydu. Bence çekmece tercihine bakılırsa bu kişi bir kadın. Bir erkeğin bir şeyler saklamak için iç çamaşırı çekmecesini seçmesi pek olası değıl. Mektupların ne zaman yazıldığını bilmiyoruz çünkü zarf, pul, tarih yok. Marsha'nın öldürüldüğü gece bile yazılmış olabilirler. Ve eğer öyleyse önceden tasarlamayı elememiz, dürtüsel cinayet ihtimaline yönelmemiz gerek. Bir tutku cinayeti."

"Yani teorine göre bir şahıs ya da şahıslar Marsha Stibbs'i dürtüsel bir şekilde öldürdü, sonra cinayeti bir kaza gibi gösterme umuduyla kadını küvete taşıdı. Belki bunun da yeterli olmadığını düşünen şahıs ya da şahıslar var olmayan bir sevgilinin ağzından mektuplar yazdı, sonra kadın âşığı tarafından bir tartışma sırasında öldürüldü

gibi görünsün diye bunları kurbanın çamaşır çekmecesine yerleştirdi.”

“Tamam biraz havada kalıyor olabilir.”

“Altını doldur o halde.”

“Biraz heyecanlandım, çünkü bu ciddi test gibi bir şeye benziyor.” Eve ona yandan ters bir bakış atınca Peabody boğazını temizleyerek devam etti. “Pekâlâ, teorinin devamı biraz içgüdülere dayalı. Eve gittiğimizde bu ikisinin bize verdiği tepkilere bakalım. Boyd üzgün görünüyordu, başlarda biraz sarsılmıştı ama sonuç olarak orada olmamızdan memnundu, yardım etmeye çalıştı. Rol de olabilir fakat hazırlanacak vakti olmadığından ben samimi olduğunu düşünüyorum. Marsha’nın bir aşığı olmadığı konusundaki ısrarı da samimiydi.”

Peabody Eve’in onaylaması ya da itiraz etmesi için bekledi ancak hiçbir yorum yoktu. “Pekâlâ, kendi başımayım. Adamın şehir dışında olduğu da doğru ama cinayeti biliyor ya da bizzat planlamış olsa bile bence yeni hayatına öyle dalmamızdan, eskiyi kurcalamamızdan rahatsız olurdu. Diğer taraftan kadın eve geldiğinde korkuyor, sinirleniyor ve gitmemizi istiyor. Ölmüş arkadaşının kocasıyla kurduğu yeni güzel yaşamından çıkmamızı istiyor. Belki normal bir tepki fakat aynı şekilde suçluluk ve korkunun işareti de olabilir.”

“Ne için suçluluk, ölmüş arkadaşının kocasıyla ölümünden önce... ne demiştin? Aşna fişneye başladığı için mi?”

“Belki öyle, belki de öyle değildi?” Heyecanlı ve biraz gergin olan Peabody, Eve’in yüzünü görebilmek için koltuktaki pozisyonunu değiştirdi. “Belki de sadece öyle olmasını istiyordu? Belki Boyd’a âşıktı. Ve adam bütün gün

orada, koridorun karşısında mutlu mesut evliliğine devam ediyordu. Onu da sadece karısının bir arkadaşı olarak görüyordu. Diyelim ki kadın onunla birlikte olmak istiyordu fakat Boyd, Marsha resimde olduğu sürece asla ona bakmayacaktı. Boyd'un kendini sevmemesinin tek suçlusu Marsha. Hayalini yaşayamamasının suçlusu Marsha; güzel bir yuva, harika bir koca, belki vakti geldiğinde birkaç çocuk. Bu durum onu çok üzüyor, öfkelenendiriyor. Sürekli bir arkadaş, bir komşu gibi davranmak zorunda ve hayal ettiği şeyleri de bir türlü kafasından çıkaramıyor.”

“Peki ne yapıyor?”

“Marsha’yla yüzleşmeye karar veriyor. Boyd şehir dışında, bir şeyler yapmak için çok uygun bir vakit. Evde kalıp erkeğiyle ilgilenmek yerine her gün işe gittiği için Marsha’ya çıkışıyor. Boyd’u hak etmediğini söylüyor. Eğer kendisi onun karısı olsa yemekler hazırlar, alışverişi yapardı. Ona bir çocuk verirdi. Bir aile verirdi. İkisi kavga ediyorlar.”

Peabody olanları zihninde canlandırmaya çalıştı, Eve’in bu konuda çok iyi olduğunu biliyordu. Ama gördüğü şeyler hâlâ net değildi. “Marsha muhtemelen bizimkine defolup gitmesini söylüyor. Kocasından uzak durmasını. Eminim Boyd’a olanları anlatacağını söylemiştir. Bundan böyle ikisinin de onunla bir işi olmayacağını söylemiştir. Maureen o kadarına katlanamaz, tüm bunlar çok fazla gelir. Marsha’yı iteler, kadın düşer kafasını bir yere çarpar. Dava dosyasında Marsha’nın kafasını cam bir sehpanın köşesine çarpması sonucu öldüğü yazıyor. Maureen panikliyor, olanların üstünü örtmeye çalışıyor. Marsha’yı soyuyor, küvete yatırıyor. Belki ayağının kaydığını, kafasını çarptığını ve boğulduğunu düşünürler.

“Ama tekrar düşünmeye başlıyor. Belki de kimse kaza falan olduğunu düşünmeyecek. Dahası, bu bir fırsat olabilir. Hatta bir nimet. Marsha’yı öldürmek istememişti ancak olan oldu. O konuda yapılacak bir şey yok. Eğer Boyd ve polisler Marsha’nın bir sevgilisi olduğunu düşünürse bu her şeyi çözer. Şüpheli olarak o adamın peşine düşerler. Kendinden şüphelenmeleri için hiçbir sebep yok ortada. O yüzden mektupları yazıyor, çekmeceye saklıyor sonra eve gidip beklemeye başlıyor. Eminim bir süre sonra kendi bile olayların o şekilde geliştiğine inanmaya başlamıştır. Yaptığı şeyle sadece bu şekilde yaşayabilir, aklını kaybetmeden her gece Boyd’un yanında yatmaya devam edebilmesi yalnızca bu sayede mümkün olabilir.”

Peabody derin bir nefes verdi ve yutkundu, çünkü boğazı kupkuru olmuştu. “Benim üzerinde çalıştığım teor bu. Nerelerde hata olduğunu söyleyecek misin?”

“Nasıl oluştu bu teori?”

“Raporlara, verilere, fotoğraflara bakıp durdum. Gözlerim yanana kadar alınmış ifadeleri okuyup inceledim. Sonra dün gece yatakta uzanırken bütün hepsini kafamda evirip çevirmeye başladım. Beynimin bir kısmı onlarla meşgulken kalan kısmıyla da senin gibi düşünmeye çalıştım. Ya da senin düşüneceğini düşündüğüm gibi. Biliyorsun işte, hani bir olay yerine girdiğinde olayları zihninde canlandırmaya başlıyorsun ya. Hani neyin nasıl geliştiğini izliyormuş gibi oluyorsun ya. Ben de olayları öyle izledim. Belli belirsiz, bulanık görüntülerdi ama yine de bu şekilde gördüm.”

Peabody derin bir nefes daha almaya hazırlandı, sonra gözlerini kırptırdı. “Gülümsüyorsun.”

“Maureen’le Boyd etrafta değilken görüşmen gerek.

Yalnızken sorgula. Kocası ve çocuk yakınlardayken savunma kalkanlarını iyice kaldırır. Kendine onları korumaya çalıştığını söyleyebilir. Polis merkezinde sorgu odasına al. Resmi olsun. İstemeyecektir ama polis düşüncesi onu ikna edecektir. Hemen avukat talep edeceğini sanmıyorum, çünkü bunun kendini suçlu göstereceğini düşünür. Sorguya hazır olduğunda bana haber ver, ben de gözlemlemeye çalışacağım.”

Peabody kalbinin deli gibi çarpmaya başladığını hissediyordu. “Yani haklı olduğumu mu düşünüyorsun? O mu yaptı?”

“Ah evet, kesinlikle o yaptı.”

“Biliyordun. Kadın daireye girdiği anda anladın.”

“Benim ne anladığının ya da bildiğimin bir önemi yok. Bu senin davan, o yüzden önemli olan senin ne bildiğin ve ona da söyletebilmen.”

“Peki eğer sorgulamayı sen yapsaydın- ”

“Sorgulamayı ben değil sen yapıyorsun. Senin davan. Yaklaşımını, tonunu kendin belirle sonra onu odaya al ve itiraf etmesini sağla.”

Eve arabayı girişte durdurduğunda Peabody boş gözlerle etrafına baktı. Bir şekilde şehirden yemyeşil bir banliyöye gelmişlerdi.

“Şimdi kafanı topla,” dedi Eve. “Artık öncelik ve odak Pettibone’da.”

Eve bir süre kırmızı tuğladan güzel evi inceleyerek oturdu. Etrafında uzanan bahçe dışında oldukça sade hatta basit bir evdi. Evden yürüme yoluna kadar çağlayarak uzanan çiçek denizleri, gölleri ve nehirleri vardı. Kayda değer bir çimenlik yoktu etrafta, onun yerine bir tür uzun süsleme otu estetik bir şekilde renk denizinin aralarına serpiştirilmişti.

Taş döşenmiş yürüme yolu evin kapalı verandasına doğru bir kurdele gibi kıvrılarak uzanıyordu. Yuvarlak saksılardan yükselen koyu mor çiçeklerle dolu asmalar eve doğru tırmanıyordu.

Veranda da üstü minder kaplı sandalyeler, kocaman cam bir masa ve artistik bir şekilde puslu bakır görüntüsü kazandırılmış saksıları dolduran çiçekler vardı. Anlaşılan Shelly Pettibone oturup çiçeklerini seyretmeye bayılıyordu.

Eve tam bunu düşünürken ön kapıdan elinde tepsi taşıyan bir kadın çıktı.

Güneşte epey yanmış bir teni vardı. Mavi bol tişörtünden görünen kolları uzun ve hafifçe kaslıydı. Üzerinde yıpranmış ve diz altından kesilmiş bir kot vardı.

Kadın tepsiyi masaya koydu ve arabadan çıkan Eve'yi izledi. Esen hafif rüzgâr kadının kısa ve dağınık kesimli, yer yer güneşten açılmış kahverengi saçlarını savurdu. Yaşının çoğunu dışarıda geçiren bir kadın olarak hava etkilerinden biraz yıpranmış ama hâlâ çekici olan bir yüze sahipti.

Eve yaklaştıkça kadının yine kahverengi olan gözlerinin ağlamaktan kızarmış olduğunu gördü.

“Buyurun sizin için ne yapabilirim?”

“Pettibone. Shelly Pettibone?”

“Evet.” Gözleri Peabody'nin üniformasına kaydı. “Konu Walter mı?”

“Ben Teğmen Dallas.” Eve rozetini kaldırdı. “Bu da yardımcım, Memur Peabody. Böyle kötü bir zamanda sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim.”

“Bana sormanız gereken sorular var. Daha az önce kızım ile bir tele-link görüşmesi yaptım. Ona yardım edebi-

lecek hiçbir şey yapamıyorum. Doğru kelimeleri bulamıyorum bir türlü. Var olduklarını da sanmıyorum. Özür dilerim oturun lütfen. Kahve içecektim, iki fincan daha getireyim.”

“Zahmet etmeyin.”

“Yapacak bir şeylerim olsun en azından, şu anda ne yapacağımı ciddi bilmiyorum. Hemen dönerim. Burada dışarıda konuşsak olur değil mi? Bir süre açık havada olmak istiyorum.”

“Elbette, sorun değil.”

Bayan Pettibone içeri girdi ve kapıyı açık bıraktı.

“Kocan seni otuz küsur yıldan sonra daha genç bir model için terk ediyor,” diye başladı Eve. “Nasıl hissederdin?”

“Bir şey söylemek zor. Biriyle bırak otuz yılı, üç yıl birlikte yaşadığımı bile kafamda canlandıramıyorum. Evli olan sensin. Sen nasıl hissederdin?”

Eve iğneli bir yorum yapmak için ağzını açtı sonra durdu. Canının çok yanacağını fark etti. Acı çekti. Adam ne yapmış olursa olsun kadın kaybı için acı çekti.

Cevap vermek yerine kapıya doğru ilerledi, içeri baktı. “Güzel bir yer, yani bu tarz şeylerden hoşlanıyorsan.”

“Daha önce buna benzer bir bahçe görmemiştim. Ciddi büyüleyici ama bir ton uğraş gerektiriyordur. Çok doğal görünüyor fakat aynı zamanda iyi tasarlanmış. Mevsime uygunluk, kokular, renkler, dokular. Burnuma ıtırşahi kokusu geliyor.” Peabody havayı iyice içine çekti. “Büyükkannem yatak odası penceresinin altına hep ıtırşahi ekerdi.”

“Çiçekleri sever misiniz Memur Peabody?” Shelly iki elinde fincanlarla verandaya döndü.

“Evet efendim. Bahçeniz çok güzel.”

“Teşekkürler. İşim bu. Bahçe tasarımı yaparım. Walter’la tanıştığımda bahçecilik ve tasarım eğitimi alıyordum. Binlerce sene önce gibi geliyor tabii,” dedi usulca. “Öldüğüne inanamıyorum. Onu bir daha hiç göremeyeceğime inanamıyorum.”

“Sık görüşür müydünüz?”

“Ah, her hafta ya da iki haftada bir. Artık evli olmasak da ortak çok noktamız ve alanımız vardı.” Hiç yüzük olmayan elleriyle kahveleri doldurdu. “Bana sık sık müşteri gönderirdi, ben de ona. Çiçekler aramızdaki bağlardan biriydi.”

“Ama boşanmıştınız ve o tekrar evlenmişti.”

“Evet. Ve evet, evliliğimizi bitirmek isteyen oydu.” Shelly bacaklarını altında toplayarak oturdu ve fincanını dudaklarına götürdü. “Ben halimden memnundum ve memnuniyet benim için yeterliydi. Walter’ın daha fazlasına ihtiyacı vardı. Mutlu, heyecanlı ve coşkulu hissetmeye ihtiyacı vardı. Yıllar geçtikçe bir yerlerde aramızdaki kıvılcımı kaybetmiştik. Çocuklar büyüyüp evden ayrıldığında, yine ikimiz baş başa kaldığında... Yani, o kıvılcımı tekrar canlandıramadık işte. Benden ziyade Walter’ın o kıvılcıma ihtiyacı vardı. Onun için çok zor olduğunu biliyorum fakat sonunda bir değişiklik istediğini söyledi.”

“Öfkelenmiş olmalısınız.”

“Öyleydim. Kızgın, incinmiş ve şaşkın hissettim. Hiç kimse gözden çıkarılmaktan hoşlanmaz, ne kadar nazikçe yapılıyor olursa olsun. Ve inanın Walter çok nazikti. Adamın içinde tek bir kötü hücre yok, yani yoktu.”

Shelly’nin gözleri tekrar doldu ama gözlerini açıp kapayarak gözyaşlarını geri gönderdi ve kalvesinden kocaman bir yudum aldı. “Eğer ısrar etseydim, onu evliliğimizin geldiği yerde sıkışmaya zorlasaydım, inanın kalırdı.”

“Ama böyle bir şey yapmadınız.”

“Onu seviyordum.” Shelly bunu söylerken iç burkucu bir tavırla gülümsedi. “Birbirimize duyduğumuz aşkın zamanla ilginç olamayacak kadar rahat ve tatsız bir şeye dönüşmesi onun suçu muydu, benim suçum muydu bilmiyorum. Walter’ın gitmesine izin vermenin, hayatla kendi başıma yüzleşmenin kolay bir şey olduğunu söylemeyeceğim. Hayatımın yarısından çoğunu onunla evli olarak geçirmiştım. Ama onu bu evlilikte kalmaya zorlamak? Bunu yapamayacak kadar gururluyum sanırım ve her ikimize de bundan daha fazla saygı duyuyordum.”

“Peki kızınızdan daha genç biriyle evlendiğinde nasıl hissettiniz?”

“Komik geldi.” Shelly’nin yüzüne ilk kez bir keyif ışıltısı yayıldı. Bu ışıltıyla kadının yüzü daha güzel ve muzip oldu. “Bunun bir parça haince olduğunu biliyorum ama sanırım biraz olsun eğlenmeye hakkım vardı. Başka ne hissedebilirdim ki? Kız cidden süzme bir salak ve samimi fikrimi soracak olursanız eninde sonunda ayrılacaklardı. Walter güzelliği karşısında büyülenmişti ve erkekler kollarına inanılmaz dekoratif bir şey geçirebildiklerinde hep olduğu gibi çok gururluydu.”

“Birçok kadın bu durum karşısında kızar.”

“Evet ama kendini aptal bir süs eşyasıyla karşılaştırmak ne kadar makul ki? Benim tepkim tam tersi oldu. Aslında Walter’ın onunla ilişkisi ikimiz arasında olanları atlatmamda bana çok yardımcı oldu. Eğer onun mutluluğu, geçici bile olsa, bir çift güzel göğse ve kıkırdayıp duran genç bir kıza bağlıysa, yani sonuçta onları bende bulamayacaktı değil mi?”

İç geçirdi ve fincanını masaya koydu. “Bambi Walter’ı

mutlu ediyordu ve kendine has bir şekilde onu seviyordu da. Walt'u sevmemek mümkün değildi."

"Öyle duyuyorum. Ancak birisi onu sevmiyordu Bayan Pettibone."

"Bunu çok düşündüm." Kadının yüzündeki bütün ışıltı kayboldu. "Düşündüm durdum ve hiçbir anlam veremiyorum teğmen. Hem de hiç. Bambi? Tanrım, nasıl isim ama? Aptal ve uçarıdır fakat kötü değildir. Bir can almak için kötü olmak gerekir değil mi?"

"Bazen sadece bir neden gerekir."

"Eğer bir saniye bile onun yaptığını düşünebilecek olsam bunu ispatlamanıza yardım etmek için her şeyi yapardım. Yaptığı şeyin bedelini ödediğini görmek için hem de. Ancak Tanrım, kız zararsız bir aptal sadece. Eğer aynı anda iki şeyi düşünmeyi başarabilecek olsa eminim o boş kafasından sesler çıkmaya başlardı."

Eve kendinin durumu daha güzel ifade edemeyeceğini düşündü.

"Ve böyle bir şey yapmak için nasıl bir nedeni olabilir ki?" diye sordu Shelly. "İsteyebileceği her şeye sahipti. Walter ona karşı inanılmaz cömertti."

"Eski eşiniz çok zengin bir adamdı."

"Evet ve parasını harcamayıp istifleyen bir tip de değildi. Boşanma anlaşmamızda gereğinden fazla cömert davrandı. Eğer işimi seviyor olmasam ölene kadar bir gün bile çalışmadan gayet rahat bir yaşam sürebilirim. Evlendiklerinde Bambi'ye hatırı sayılır bir fon hediye ettiğini de biliyorum; kendi söylemişti. Çocuklarımıza karşı zaten her zaman çok cömert olmuştur ve Çiçek Dünyası'nın büyük hissesini onlara verdi. Ölümünden sonra alacağımız mik-

tar - ve evet ben de mirasçısıyım - oldukça fazla. Fakat halihazırda oldukça fazlaya zaten sahibiz.”

“Peki ya iş ilişkileri? Rakipler?”

“Walt’a zarar vermek isteyecek kimseyi tanımıyorum. İş konusunda onu öldürmek Çiçek Dünyası’nı etkilemez. Şirket oldukça kurumsal, iyi organize olmuş bir durumda. İki çocuğumuz da idaresinde giderek daha fazla söz sahibi hale gelmişti. Walter’ı öldürmenin hiçbir anlamı yok.”

Julianna için bir anlamı vardı, diye düşündü Eve. Kadın anlamı olmayan bir şey yapmazdı. “Görünüşe göre iyi bir ilişki sürdürebilmişsiniz, peki neden partisine katılmadınız?”

“Tuhaf olurdu. Gelmemi Walter da istedi, tabii çok ısrar etmedi. Sürpriz bir parti olacaktı ama elbette Walter’ın haftalardır haberi vardı. Çok heyecanlıydı. Konu partiler olduğunda her zaman küçük bir çocuk gibiydi.”

Eve çantasına uzandı ve içinden Julianna Dunne’un iki resmini çıkardı. “Bu kadını tanıyor musunuz?”

Shelley resimleri aldı ve yan yana tuttu. “Çok güzel, iki resimde de. Fakat hayır, daha önce hiç görmedim. Kim bu?”

“Partinin olduğu gece ne yapıyordunuz?”

Shelly adeta bunun eninde sonunda yüzleşeceği bir darbe olduğunu bilirmiş gibi derin bir nefes aldı. “Şahit gösterebileceğim ya da ispat edebileceğim bir durum yok, çünkü burada ve yalnızdım. Neredeyse gün batımına kadar bahçede çalıştım, belki komşulardan biri görmüştür beni. O gece evde kaldım. Arkadaşlarım beni kulüpte - West-Chester Kasaba Kulübü - bir akşam yemeğine çağırdılar ama canım dışarı çıkmak istemedi. Belki onları tanırırsınız. Jack ve Anna Whitney. Jack şehirde Polis Merkezinde komutandır.”

Eve midesinin kasıldığını hissetti. “Evet. Komutanı ve karısını tanıyorum.”

“Anna boşanmadan beri beni iyileştirmeye çalışıyor da. Bir erkek olmadan da mutlu olabileceğimi tam olarak anlayamıyor.”

“Peki siz? Hiç eski kocanızın şu andaki eşiyle ilişkisi biterse ki biteceğini hissediyordunuz, size geri döneceğini düşünüyor muydunuz?”

“Evet. Bunu düşündüm, aklıma geliyordu elbette. Ancak doğrusunu isterseniz öyle bir şey yapacağına pek ihtimal vermiyordum.”

Bembeyaz bir kelebek narin kanat çırpışlarıyla verandaya girdi ve saksıdaki çiçeklerle oynamaya başladı. Shelly kelebeği izleyerek iç geçirdi.

“Öyle bir şey yapsaydı da kabul etmeyeceğimi biliyordum,” diye ekledi. “Walt’u seviyordum teğmen ve o her zaman yaşamımın çok önemli bir parçası olacak. Şimdi bile, ölmüş olmasına rağmen. O birlikte yaşadığım, uyuduğum, iki çocuk sahip olduğum ve o çocukları birlikte büyüttüğüm adam. İkimizin de taptığı bir torunumuz var. Kimsenin bilmediği, sahip olmadığı ortak anılarımız var ve çok değerliler. Ama artık birbirimize âşık değildik. Ve ben zamanla yalnız başıma sürdürdüğüm yaşamı sevmeye başladım. Böyle yaşamının zorluğundan, bağımsızlığımdan keyif alıyorum. Bu durum Anna’yı ve bazı diğer arkadaşlarımı şaşırtsa da bu bağımsızlıktan vazgeçmeye hazır değilim henüz. Hiç hazır olabilecek miyim ondan da emin değilim. Walter iyi bir adamdı, çok çok iyi bir adamdı ama artık benim erkeğim değildi.”

Fotoğrafları Eve’e uzattı. “Bana kadının kim olduğunu söylemediniz.”

Nasıl olsa öğrenecek, diye düşündü Eve. Ya medyadan ya da Anna Whitney'le arkadaşlığı vasıtasıyla. "Kendisi Walter Pettibone'a zehirli şampanyayı veren kadın. Ve bizim baş şüphelimiz."

"Onu sevdim," dedi Peabody arabaya binip şehre dönerlerken.

"Ben de."

"Onu bir kiralık katil tutarken düşünemiyorum. Çok net ve bilmiyorum çok akli başında birine benziyor. Hem boşanmanın intikamını almak istese neden Bambi'yi de hedef almasın? Neden onu yaşlı dul durumuna sokup büyük bir mirasa konmasına izin versin?"

Eve de aynı şeyleri düşündüğünden başını sallamakla yetindi. "Whitney'le konuşacağım. Bakalım boşanmayla ve kadının Pettibone'a tavrıyla ilgili sunabileceği farklı bir açı var mı? Ama şimdilik şüpheli listemizin aşağılarında."

"Şimdi ne yapıyoruz?"

"Julianna kiralık bir katilse, epey pahalıdır. Hesapları incelemeye başlayacağız, bakalım son zamanlarda yüklü miktarlar harcayan kimler var."

Julianna'nın parayla ilgili endişesi yoktu. Kocaları, huzur içinde yatsınlar, para konusunda çok cömert davranmışlardı. Onları öldürmeden çok önce saygın finans kurumlarında farklı isimler altında güvenli, gizli hesaplar açtırmıştı.

İyi yatırımlar yapmıştı ve hapishanede geçirdiği korkunç süre boyunca bile parası artarak çoğalmıştı.

Şimdi bile dünyanın herhangi bir yerinde ya da istediği bir uyduda çok uzun ve rahat bir hayat yaşayabilirdi. Ama can almadığı sürece böyle bir yaşam hiçbir zaman tam anlamıyla doyurucu olmazdı.

Öldürmekten gerçekten keyif alıyordu. Çok ilginç bir işti.

Hücrede geçirdiği sürenin bir faydası da özgür kaldığında bu işe nasıl devam edeceğini düşünmek için sahip olduğu vakitti - ucsuz bucaksız vakit.

Erkeklerden nefret etmiyordu, onlardan tiksiniyordu. Beyinlerinin işleyişinden, düşüncelerinden, bedenlerinden, terli ve tacizkar ellerinden. En çok da basitliklerinden. Konu erkekler olduğunda mevzu aslında sadece seksti. Nasıl görünmeye çalışırsa çalışsın - ister romantik, ister adil, ister saygılı - bir erkeğin asıl hedefi aletini iinize sokmaktı.

Ve bunu bir kez yaptıklarında bütün gücü size teslim ettiklerini bile bilemeyecek kadar aptaldılar.

Julianna şiddet gördüğünü, taciz ya da tecavüze uğradığını iddia eden kadınlara asla bir sempati hissetmezdi. Eğer bir kadın bir erkeğin gücünü kontrol edip, ona karşı kullanmayı bilemeyecek kadar aptal ya da acizse başına gelenleri hak ediyordu.

Julianna hiçbir zaman aptal olmamıştı. Üstelik işlerin nasıl yürüdüğünü çabuk kavramıştı. Annesi bir erkek tarafından fırlatılıp atılan ve hiç vakit kaybetmeden dizlerinin üzerinde başka bir erkeğe yapışan aptalın tekiydi. Her zaman onların emirlerine amade, uysal, pasif bir mahlûktu.

Elbette hiç ders almamıştı. Julianna onun aptal ikinci kocasını baştan çıkarıp yatağa çektiğinde, erkeklerin yapmak için yaşadığı tüm o iğrenç şeyleri on beş yaşındaki

taze ve yumuşak bedeninde yapmasına izin verdiğinde bile.

Adamın kendisini arzulamasını sağlamak, karısının yatağından gizli gizli üvey kızının yatağına koşturmasını sağlamak çok kolay olmuştu. Yavru bir köpek hevesiyle koşmuştu üvey babası.

Bunu adama karşı kullanmak da çok kolay olmuştu. Tek yapması gereken cinselliği elinde bir şeker gibi tutup sallamaktı ve adam ona istediği her şeyi vermişti. Sonra tek yapması gereken olanları anlatmakla tehdit etmekte ve adam daha da fazlasını vermişti.

Julianna on sekizinde çok yüklü bir miktarda parayla ve arkasına bile bakmadan o evden ayrılmıştı. Üç yıldır burunun dibinde neler olup bittiğini anlattığında annesinin yüzünün halini unutamıyordu.

O şoku, dehşeti, üzüntüyü görmek gerçekten harika olmuştu. Hepsinin iç içe geçip yıkılıp dağılıp etrafa saçıldığını izlemek de.

Elbette tecavüze uğradığını, zorlandığını ve tehdit edildiğini söylemişti. Kendini güvenceye almak her zaman ilk öncelikti.

Annesi belki ona inanmıştı, belki de inanmamıştı. Önemiydi yoktu. Önemli olan şey Julianna'nın o anda zarar verme gücüne sahip olduğunu fark etmesiydi.

Ve onu olduğu kişi haline getiren şey buydu.

Şimdi, yıllar sonra Madison Caddesi'ndeki geniş dairenin yatak odasında aynaya bakarken bunları düşünüyordu. Evi alalı iki seneden fazla olmuştu. Yine başka bir isimle aldığı mülklerden biriydi. Aynadaki yansımasını incelerken esmer halini beğendiğine karar verdi. Özellik-

le de cildi için seçtiği altın tozu rengindeki tonla uyumlu olan tutkulu, arzu uyandıran bir görünüşü.

Mentollü bir sigara yaktı ve gözlerini aynadan ayırmadan iki yana döndü. Elini dümdüz karnında gezdirdi. Hapishanedeki spor salonundan epey faydalanmış, formunu korumuştı.

Hatta şu anda hapse girdiği dönemden daha formda olduğunu düşünüyordu. Daha sıkı, daha diri, daha güçlü. Belki buralarda da bir sağlık kulübüne üye olurdu - seçkin, şık bir kulübe. Erkeklerle tanışmak için harika bir yoldu.

Kendi ismini duyduğunda başını eğlence ekranına doğru çevirdi ve son dakika bültenini gördü. Hem Julianna Dunne hem de Julie Dockport isimleriyle ekranı dolduran iki resmini keyifle izledi. Kabul etmeliydi ki polisin onu bu kadar çabuk teşhis edebileceğini düşünmemişti. Gerçi bu onu hiç endişelendirmiyordu; hem de hiç...

Hayır, polis onu endişelendirmiyordu. Onlar - ya da bir tanesi demek daha doğru olurdu - ona kafa tutuyor, meydan okuyordu.

Dedektif Eve Dallas, gerçi artık teğmen olmuştu.

Julianna Dallas için geri dönmüştü. Savaşa devam etmek için.

Ta o zamanlar bile Eve Dallas'ta bir şey vardı. Julianna'ya hitap eden soğuk, karanlık bir şeyler.

Kardeş ruhlar, diye düşündü Julianna. Bu fikir ilgisini çektiğinden, hoşuna gittiğinden hapisteye geçirdiği sonsuz saatler boyunca ister istemez bu özel rakibini epey düşünmüş ve incelemişti.

Yine de hâlâ vakti vardı. Polis şu anda o ve Walter Pettibone arasında bir bağlantı bulmak için çaresizce kendi

kuyruğunu kovalıyor olmalıydı. Herhangi bir bağlantı bulamayacaklardı, çünkü öyle bir şey yoktu.

Artık işini bu şekilde devam ettirecekti, başka kadınların kocalarıyla. Onlarla seks yapmasına da gerek olmayacaktı, sadece öldürecekti.

Yatak odasından çıkarak ofisine doğru ilerledi. Sonraki kurbanıyla ilgili araştırma notlarını çalışmak için bir ya da iki saate ihtiyacı vardı.

Zorunlu bir izne gönderilmiş olabilirdi fakat artık Julianna geri dönmüştü. Ve işlerine devam etmek için can atıyordu.

6

Oyalanıp durmak Eve'e kendini güçsüz ve aptal hissettirdiğinden, Komutan Whitney'in ofisine yapacağı ziyareti ancak gün ortasına kadar erteleyebildi.

Yukarı çıkıyor olmanın sağladığı tek avantaj, Pettibone-Dunne haberiyle ilgili bir röportaj isteyen Kanal 75'in canlı yayın muhabiri, aynı zamanda yakın arkadaşı olan Nadine Furst'u ekebilmektir.

Cinayet bölümünden çıkan yürüyen bantlardan birine atlarken, bunun da araya sıkıştırması gereken işlerden biri olduğunu düşündü. Nadine'in araştırma becerileri tıpkı kıyafetleri gibi titiz ve iddialıydı. Faydalı bir silah olabilirdi.

Bir dakika bile bekletilmeden Whitney'in ofisine alındığında Eve komutanın zaten kendisini beklediğini anladı.

Geniş omuzlu, hafif çökmüş irice bir suratı olan Komutan Whitney masasında oturuyordu. Zeki, net bakışlı gözleri vardı ve Eve sokaklardan uzakta geçirdiği vaktin onu hiç yumuşatıp ağırlaştırmadığını gayet iyi biliyordu.

Whitney arkasına yaslandı ve tek parmağıyla yaklaşık işareti verdi. “Teğmen. Yoğun bir gün geçirmişsin.”

“Efendim.”

“Bu sabah benim muhitime uğrayıp Shelly Pettibone’a bir ziyarette bulunmuşsun.” Whitney iri ellerini kavuşturdu, yüzünden ne hissettiği anlaşılmıyordu. “Karımdan az önce bir azar işittim.”

“Komutanım kurbanla ilişkili herkesi sorgulamak standart bir prosedürdür.”

“Aksini söylediğimi hatırlamıyorum.” Tıpkı yüzünden olduğu gibi derin, gür ses tonundan da ne hissettiği anlaşılmıyordu. “Shelly Pettibone hakkındaki izlenimin ne oldu?”

“Akli başında, açık sözlü, güçlü ve mantıklı bir kadın.”

“Bunun çok doğru bir tarif olduğunu söyleyebilirim ve onu on beş senedir tanırım. Eski kocasının ölümüyle bir ilgisi olduğuna inanmanı gerektirecek bir neden var mı elinde?”

“Hayır efendim. O yönde ilerlememi gerektirecek bir delil yok elimizde.”

Whitney başını salladı. “Bunu duyduğuma sevindim. Teğmen, karımdan korkuyor musun?”

“Evet efendim,” dedi Eve hiç tereddüt etmeden. “Korkuyorum.”

Komutanın dudakları, bastırılmaya çalışılan bir gülme olabilecek şekilde sadece bir an titredi. Sonra tekrar başını salladı. “Yalnız değilsin. Anna belli ve değişmez fikirleri olan iradeli bir kadındır. Bu davada onu senin ensenden uzak tutabilmek için elimden geleni yapacağım ve Shelly şimdilik şüpheli listende olmadığından bu pek zor olma-

yacak gibi gözüküyor. Ama durum ‘ya sen ya ben’e kadar gelirse, kendi başınasın onu bil.”

“Anlaşıldı efendim.”

“Yani ne durumda olduğumuzu biliyoruz. Şimdi sana bu durumla ilgili bir şeyler daha anlatmam gerek.” Eve’e oturmasını işaret etti. “Ailem uzun yıllardır Pettibone’larla yakındır. Hatta oğullarımdan biri ve Sherilyn üniversite dönemlerinde bir ara çıkmışlardı. İlişkinin evlilikle sonuçlanmaması karım için epey bir hayal kırıklığı oldu ama üstesinden geldi.”

Masasının üzerinde karısının çerçeve içinde holografik bir resmi vardı. Whitney çerçeveyi belli belirsiz bir hareketle biraz daha duvara doğru dönene kadar parmağıyla iteledi. “Anna ve Shelly çok iyi arkadaşdır ve sanırım Walter ayrılmak istediğinde Anna bu durumu Shelly’den daha kötü karşıladı. Hatta bir daha Walt’u görmek ya da onunla konuşmak istemedi. Bizim ve çocuklarımızın partide olmamasının nedeni de bu. Davet edildik ama sosyal konularda kimse Anna’nın sözünden dışarı çıkamaz.”

“Sizi suçlayamam komutanım.”

Whitney’in kaşları kalktı ve yine kısa bir an gözlerinde keyifli bir ışıltı belirdi. “Anna Shelly’nin tekrar evlenmesi ya da en azından ciddi bir romantik ilişki yaşaması konusunda çok kararlı ve istekli. Ama Shelly işbirliğine pek yanaşmıyor. Senin de dediğin gibi güçlü ve akli başında bir kadın. Kendine güzel bir yaşam kurdu ve Anna’nın şaşkınlıkla izlemesine rağmen, Walt’la güzel bir ilişki sürdürmeyi başardı. Walt hakkında ise onu sevdiğimi söyleyebilirim.”

Gözlerindeki keyif söndü. “Çok severdim. Düşman edinecek tipte bir adam değildi. Anna bile tam anlamıyla ondan nefret etmeyi başaramadı. Çocukları ona tapardı

ve onları neredeyse kendi çocuklarını kadar iyi tanıdığını düşündüğümünden, her ne kadar sen onları resmi soruşturma kapsamında inceleyecek olsan da bu cinayetle hiçbir ilgilerinin olmadığını göreceğini söyleyebilirim.”

“Onları işaret edecek bir delil ya da cinayet sebebi bulamadım komutanım. Ne onları ne eşlerini.”

“Ama Julianna Dunne’u buldun.”

“Evet efendim.”

Whitney sandalyesini geriye iteleyerek ayağa kalktı. “Sistemin başarısız olduğu zamanlar oluyor Dallas. O şahsı kilit altında tutmamakla yine başarısız oldu, hata yaptı. Sistem hata yaptığı için şu anda iyi bir adam öldü.”

“Hiçbir sistem hatasız değildir fakat bunu bilmek kaybedilen bir dostun acısını azaltmaz.”

Whitney bu başsağlığı dileğini başını sallayarak kabul etti. “Peki onu neden öldürdü?”

Komutan ayakta olduğu için Eve de ayağa kalktı. “Önceki yöntemlerine bakıldığında zengin ve seçkin bir adamı hedef seçiyor, evliliğe giden bir ilişki başlatıyor, ölümünden sonra servetinin büyük bir bölümü ya da tamamını kazanacak şekilde yasal bağlılık kuruyordu. Bildiğimiz üç davada da hedef kendinden en az yirmi beş yaş büyüktü ve Julianna ikinci eşleriydi. Her ne kadar Pettibone tercih ettiği genel hedef tipine uygun olsa da kadını şahsen tanıdığına dair bir delile ulaşamadık. Julianna yasal mirasçısı değil, dolayısıyla ölümünden önceki davaları andıran maddi bir çıkarı olmayacak.”

Eve rapor disklerini çıkardı ve masanın üzerine koydu. “Yine de şimdilik en mantıklı cinayet sebebi maddi çıkar olarak gözüküyor. Dunne’un bu iş için kiralandığı ihtimali üzerinde duruyorum. Pettibone’un ailesinin, en yakın iş

arkadaşlarının ve rakiplerinin hesaplarında temel-seviye bir inceleme yaptık. Profesyonel bir kiralık katil ücretini karşılayacak yüklü para çekimleri ya da nispeten daha küçük ama rutin ödemeler bulamadık. Daha detaylı bir inceleme yapılması gerek ve ikinci-seviye için resmi izin talebinde bulundum.”

“Julianna iyi bir kiralık katil olur,” dedi Whitney.

“Evet efendim, öyle.”

“Önceki davranış kalıbına göre şehirden ayrılıyor, parayı eline aldıktan sonra kendini değiştiriyordu.”

“Önceki davranış kalıbını zaten değiştirdi. Ama New York’tan ayrıldıysa bile, yine başka bir büyük şehre gider. Benim fikrime göre aşına olduğu bir şehre. Hâlâ keyfine düşkün ve bildiği bir yeri tercih eder. Feeney’den Chicago ve Doğu Washington polisiyle iletişim halinde olmasını istedim. Ayrıca Doktor Mira’dan danışmanlık yapmasını talep ettim. Dunne’un test sonuçlarını ve raporlarını incelemesini istiyorum.”

“Önceki profil uzmanını istemeyi düşünmüyor musun?”

“Hayır efendim. Önceki profil uzmanı ve psikiyatristin Dunne’a karşı fazlaca yumuşak olduğuna inanıyorum ve Mira’nın profilini tercih ediyorum. Dunne insanları nasıl yönlendireceğini çok iyi biliyor. Ayrıca annesi ve üvey babası hâlâ hayatta. Bir noktada orayla iletişim kurmaya teşebbüs edebilir. Ek olarak McNab, Dunne’un Dockport’tayken ilişki kurmuş olabileceği kişilerin listesini çıkardı. Sanırım oraya yapılacak bir yolculuk bize bazı bilgiler sağlayabilir.”

“Ne zaman gitmeyi planlıyorsun?”

“Yarın gitmeyi istiyorum efendim. Bu dava için Fee-

ney'in de resmi olarak benimle gelmesini talep etmeyi düşünmüştüm. İkimiz de fiilen ve şahsen Dunne'la uğraştık. Peabody için de iyi bir tecrübe olur fakat yeterince yoğun. Anne babası şehirde ve soruşturması için eski bir dava verdim."

Whitney'in kaşları çatıldı. "Cinayet davası mı? Bunun için hazır mı?"

"Evet efendim, hazır. Doğru iz üzerinde ve ben davayı kapatabileceğine inanıyorum."

"Beni her şeyden haberdar et. Yarın öğleden sonranın çoğunda ofisimde değilim. Bir dosta veda ediyor olacağım."

Mesai saatinin bitiminde günü kapatıp eve vaktinde gelmek tuhaf bir histi. Ön kapıdan girip Summerset'in işneleyici bir söz ya da yorum yumurtlamak için hazır beklediğini görmemek daha da tuhaf oldu. Hatta kendini birkaç dakika merdivenlerin başında durup, onun gelmesini beklerken buldu. Ne yaptığını fark edince kafasını salladı.

Tuhaf bir utanç içinde merdivenlerden çıkmaya başladı. Summerset'in merdivenlerin bitiminde olacağından, pusuya yatmış kendini beklediğinden neredeyse emindi. Ama koridoru geçip yatak odasına girdiği halde onu görmedi. Ne Summerset'i ne de kedi.

Bu şekilde evin tam olarak ev gibi gelmediğini fark etti.

Ta ki içerideki banyodan gelen su sesini ve eşlik eden mırıl mırıl konuşma seslerini duyana kadar. Banyoya girdi ve duşun dalgalı camından Roarke'ın uzun, biçimli bedenini gördü.

Bu görüntü bir kadında dudaklarını yalama hissi doğuracak kadar güzeldi.

Sesler duşa doğru indirilmiş bir ekrandan geliyordu ve bir tür finans raporu gibi bir şeyler olduğu belliydi. Günün yarısından çoğunda adamın kafası sayılarla dolu, diye düşündü Eve ve biraz kafasını dağıtmaya karar verdi.

Olduğu yerde üzerindekiyi çıkardı, sessizce çapraz püskürtmeli suyun altına girerek arkasından yanaştı ve kollarını beline doladı. Ve aşağılara kaydırıldı.

Roarke'ın bedeni içgüdüsel olarak gerildi.

"Sevgilim," diye mırıldandı. "Karım her an eve gelebilir."

"Onu boş ver."

Roarke güldü. "Memnuniyetle," diyerek Eve'e döndü ve onu ıslak fayanslara doğru bastırdı.

"Su sıcaklığı otuz sekiz buçuğa çıksın."

"Çok sıcak," diye mırıldandı Roarke dudaklarını Eve'in dudaklarından ayırmadan. Su ısınmaya, buharlar yükselmeye başlamıştı.

"Sıcak istiyorum." Eve hızlı bir hareketle pozisyonlarını değiştirdi ve dişlerini Roarke'ın çenesine geçirdi. "Seni çok istiyorum."

Çoktan ıslanmıştı ve gerçekten arzu doluydu. Elleri ve dudakları Roarke'ın bedeninde gezinmeye, keyifli ama saldırgan bir tavırla bu bedenin kontrolünü almaya başladı. Roarke artık son borsa raporu ve piyasa hareketlerine dair ekrandan yükselen seri, kesik kesik sesleri duymuyordu. Yalnızca su sesi ve kendi kalp atışları vardı.

Eve'i her günün her saatinde arzu edebilirdi. Ölüp bu dünyadan göçtükten sonra bile bu kadını arzulamaya devam edeceğinden emindi. Eve onun kalbi, aklı, nefesiydi.

Genç kadını sıırıslıkla saçlarından tutup kafasını hafifçe geriye doğru çekerek dudaklarını dudaklarına yapıştırdığında, asla tam olarak doymayacak bir açlığı besliyor gibi hissetti.

Eve anlıyordu, Roarke'ın genelde zarafet, şıklık ve sabırla maskeleydiği bu vahşi iştahı hissedebiliyordu. Genç kadın bu iştahı tattığında en ilkel dürtülere doğru sürükleniyor, her ikisinin de içinde tuttuğu vahşi hayvanı serbest bırakmak için sonsuz bir arzı duyuyordu.

Eve Roarke'la birlikteyken sahip olduğunu bilmediği bir şefkat kazanabiliyordu. Onunlayken hiç korku duymadan sertleşebiliyordu.

“Şimdi. Şimdi, şimdi, şimdi! İçime gir.”

Roarke genç kadının kalçalarını kavradı. Parmakları kaygan ve ıslak tene gömüldü. Eve'i tekrar duvara doğru bastırdığında genç kadın nefesini tuttu, sonra hızla içine girdiğinde kesik bir çığlık attı.

Bedeni ilk orgazmın etkisiyle kasılıp gevşerken daha fazlası için yalvarmaya başladı.

Gözlerini Roarke'ın gözlerine kilitledi. Bu gözlerde kendini görebiliyordu, keskin mavilerde yüzerken ya da boğulurken. Roarke'ın gücüne güvenerek daha fazlasını almak için bacaklarını onun beline doladı.

Buram buram yükselen buharlar içeride ince bir sis oluşturmuştu. Su sıcak bir yağmur gibi üzerlerine akıyordu. Roarke sert bir hareketle kendini onun derinlerine doğru iterken, genç kadının yüzüne yayılan şaşkın zevki izledi her zamanki gibi. Onun tekrar zirveye doğru yükselişini görebiliyordu. Bakışlarının bulanıklaşmasını, gözlerindeki yaldızlı kahvenin tamamen körleşmeden önce bir anlığına derinleşmesini izledi. Kendininkine yapışmış

bedenin bir an gerilip kaskatı kesildiğini sonra gevşediğini hissetti.

Eve sıcacık, ıslak bir yumruk gibi her yanına yayılmış, neredeyse onu da kendiyle birlikte dibe çekiyordu.

“Daha fazla.” Roarke ciğerlerinin yandığını hissediyor, kesik kesik konuşuyordu. “Daha fazla, daha fazla al, ismi mi haykırarak gelene kadar.”

Eve tenleri birbirine çarparken, kendi bedeni fayansa çarparken çıkan sert, ritmik sesi duyabiliyor, Roarke’in dudakları tekrar dudaklarına kilitlendiğinde içindeki korkunç arzuyu tadabiliyordu. Genç adam tekrar hızla içine girdiğinde zevk, acı ve çılgınlığın tek beden olarak içinde patladığını hissetti ve kendi haykırışını duydu.

Hâlâ birbirlerine dolanmış halde duşta yere doğru kaydılar.

“Yüce tanrım,” diyebildi sonunda Roarke.

“Lütfen bir-iki saat böylece duralım. Boğulmayız herhalde.” Eve’in kafası Roarke’in omzuna doğru taş gibi düştü.

“Boğulabiliriz, çünkü giderin üzerinde yatıyoruz,” dedi Roarke ama kalkmak için herhangi bir hamlede bulunmadı.

Eve kafasını kaldırdığında su yüzüne doğru akıyordu. “En azından mutlu ölmüş oluruz.”

Roarke onun göğsünü okşamaya başladı. “Emin olabilirsin.”

“Bu arada herkes nerede?”

“Sanırım hepimiz buradayız.” Eve’in göğüs uçları hâlâ sert ve sıcaktı. Roarke uzanarak onun göğsünü öpmeye başladı.

Eve gözlerini kırıştırdı. “Şaka yapıyorsun değil mi?”

“Bir-iki dakika daha verirsen gayet ciddi olacağım. Su bu kadar sıcak olmasa daha da kısa sürerdi gerçi.”

“Suyu soğutursan ben yokum.” Eve ellerini Roarke’ın yanaklarına dayadı, genç adamın yüzünü kendine doğru kaldırdı. “Buradan çıksak iyi olur. Su yükselmeye başladı.”

Ayağa kalkmayı başardıklarında Eve kurutma kabineine doğru ilerledi. Roarke bir havlu aldı.

“Cidden, herkes nerede?”

“Son baktığımda Phoebe serada oynamaya dalmıştı. Sam ve Summerset de kafa kafaya vermiş mutfakta bir tarif üzerinde çalışıyorlardı. Otlar, soslar ve öyle bir şeyler hakkında bir saniye susmadan konuşuyorlar. Akşam Peabody’lerin çıkacaklarını duydum yani onlarla ilgilenmek için gerilmene gerek yok.”

Eve kabinden çıktı, Roarke’ın uzattığı havluyu aldı sonra genç adamın başka bir havluyu gevşek bir şekilde beline dolayışını izledi. “Yarın Feeney’le birlikte Chiacago’ya uçuyoruz, Dockport’a bir bakacağız. Ve hayır,” dedi Roarke ağzını açarken, “senin şık jetlerinden birini almıyoruz. Normal bir mekik kullanacağız, normal insanlar gibi.”

“Siz bilirsiniz. Yeni bir şeyler var mı?”

“Henüz kayda değer bir şey yok.” Eve Roarke’ın arkasından yatak odasına girdi ve dolabı karıştırarak bir kot buldu. “Pettibone’un ilk karısıyla komutanın karısı kanka çıktı. Kadın pek şüpheli listesinde olmasa da işler biraz karıştı tabii. Bu arada ana oyuncuların finansal durumlarıyla ilgili ikinci-seviye inceleme başlatmam lazım.”

Roarke pantolonunun düğmelerini ilikledikten sonra kafasını kaldırdığında, Eve’in ters bakışlarıyla karşılaştı. “Ağzımı bile açmadım.”

“Ne düşündüğünü görebiliyorum dostum ve hayır.

İkinci-seviye inceleme için onay aldım ve şimdilik daha derine inmeyi düşünmüyorum. Senin kayıt dışı aletlerini kullanmaya ya da daha derine bakmaya ihtiyacım yok. İşleri kitabına göre yürüteceğiz.”

“İliş kendine o kitabı kimin yazdığını sorduğun oluyor mu?”

“Kanun diyelim. Ama eğer vaktin varsa hesaplara bakmana itirazım olmaz. Rakamları benden daha farklı bir gözle görüyorsun.”

“Teğmen, senin için her zaman vaktim var.”

Roarke iki saat ayırdı. Eve’in ofisinde pizza eşliğinde Pettibone ailesinin ve şirketin üst düzey yöneticilerinin finansal durumlarını, şirketin hesaplarını incelediler. Banka mevduatları, çekilen miktarlar, havaleler, faturalar ve primler.

“Dikkat çeken hiçbir şey yok,” dedi Roarke bir süre sonra. “Bir-iki iş ortağının portföy hesapları konusunda sağlam tavsiyeye ihtiyacı var. Bir de şu Tribeca’daki hesabın yıllık getirisi daha fazla olmalıydı. Yani birileri o farkı cebine indiriyorsa şaşırmam. Büyük miktarda bir şey değil ama benim olsa kaçağı kapatırdım.”

“Ne kadar aşırılıyor sence?”

“Belki sekiz dokuz bin, o da sadece bu yıl. Önemsiz bir miktar ama. Cinayete yetmez.”

“İnsanlar bozuk para için insan öldürüyor Roarke.”

“Profesyonel bir kiralık katil tutmaya yetmez diyelim o halde. Bu müdürle bir sohbet edebilirsin belki ama eline bir şey geçeceğini sanmam. Bir profesyonelin ücretini karşılayacak parası yok, bir amatör tutabileceğini bile san-

mıyorum. Kişisel hesaplarından da kayda değer miktarlar çekmemiş, çiçek dükkânının hesaplarından da. Ya ufak bir kumar problemi yaşıyor ya da güzel bir metres diyelim.”

“Güzel bir metres.”

Roarke başını kaldırarak Eve’e baktı. “Yani, tanım olarak baktığımızda metreslerin güzel olması gerekir herhalde, değil mi? Yine de ben oyumu kumardan yana kullanıyorum, çünkü hayatında bir kadın olduğunu gösteren harcama kalemleri yok: Otel faturaları, gözden uzak restoranlarda iki kişilik akşam yemekleri, bir adamın karısı olmayan bir kadınla kaçabileceği kısa süreli şehir dışı geziler.”

“Bir adamın güzel bir metresi olmasıyla ilgili epey şey biliyorsun bence.”

“Gerçekten mi? Bence sadece genel kültür ve o da elbette tamamen entelektüel, hatta akademik bir anlayışla.”

Eve bir dilim pizza daha aldı. “Anlıyorum. Birbirimizi anlamamız iyi bir şey değil mi?”

“Harika bir şey.”

Eve ayağa kalktı ve pizzasını yiyerek odada turlamaya başladı. “Konu para olmalı. Mantıklı olan bu. Ama yine de para değilmiş gibi geliyor. Neden New York’a geri dönüp tanımadığı bir adamı hedef alıyor?”

“Belki de tanıyordu ya da en azında yaklaşık on sene önce işi bozulmadan önce tanışmayı planlıyordu.”

“Pettibone on sene önce evliydi,” diye başladı Eve, sonra duraksadı ve düşünmeye çalıştı. “Ama belki ta o zamanlar da evliliğinde mutlu değildi. Belki bir eşin, ailenin ya da yakın dostların görmediği mutsuzluk belirtileri vardır. Ama dışarıdan bakan, bir uyumsuzluk arayan birinin fark edebileceği belirtiler. Belki Julianna’nın listesinde potan-

siyel bir hedefti. Adamı karısından uzaklaştırıp, bir ilişkiye sonra da evliliğe ikna etme planıyla araştırıyordu belki. Pettibone'un durumu onun cezbetmiş, meydan okuma olarak görmüş olabilir. Çünkü adam iyi kalpli, dürüst biri. Onu baştan çıkartmak heyecan verici olabilir.”

Eve bu ihtimali düşünerek arkasını döndü. “Bu onu cezbetmiş olabilir. Kadının hedeflerini ne kadar süre araştırıp gözlemlediğini hiçbir zaman belirleyemedik. Pettibone’u müstakbel bir hedef olarak köşede tutuyordu belki ama yakalandı, mahkemeye çıktı ve hapse gönderildi. Kendi içerdeyken Pettibone karısından boşanıyor, genç bir eş alıyor. Belki sadece elini oynama şansı bulamadı diye öldürdü onu.”

“Eğer bu doğruysa arada bir bağlantı yok demektir.”

“Bağlantı yok fakat en azından lanet bir gerekçe olur. Eğer para için öldürmüyorsa, o halde zaten parası var demektir çünkü rahat yaşamı seviyor. Ve belki sadece heyecanı özlediği için öldürmüştür. Doğu Washington’daki kurbandan kalan parası var ama ona dokunmamış. Kontrol ettim. Yani başka bir geliri var ve on senedir üzerine oturulmuş bekletiliyor. Parayı bulursam Dunne’u da bulurum.”

“Eğer kötü günler için para istifliyor olsam özel hesaplarda, farklı kurumlarda, farklı yerlerde tutardım.” Roarke ağzına attığı pizzadan sonra biraz da özel mahsul bir cabernet sauvignon yudumladı. “Ülke içinde ve ülke dışında, gezegende ve uydularda. Her yere azar azar koyardım,” diye ekledi Eve’in kaşlarını çatıldığını görünce. “Böylece birine kolay ya da güvenli bir şekilde ulaşamıyorsan ulaşabileceğin bir sürü diğer hesabın olur.”

“Sadece para olamaz. I lisse senedi, tahvil, o tarz şeyleri

de seviyordu. Eğer piyasaya sürdüğün yüklü miktarda par-
ran olursa arkana yaslanıp on sene boyunca kendi haline
bırakamazsın değil mi?”

“Çalışan tek bir beyin hücren varsa, hayır. Gözünü pi-
yasadan ayıramazsın, fonları kaydırırsın, satarsın, alırsın
vesaire. Ya da takip etmesi için güveneceğin birini bulur-
sun.”

“Dunne kimseye güvenmez. Yani işleri hapishaneden
şahsen halletmenin bir yolunu buldu. Yani hapishaneden
giden ve hapishaneye gelen çağrılar, görüşmeler olmalı.
Onların da gözlemleniyor olması gerek.”

“Doğru ele sayılacak para o konuyu halleder. Macera-
dan uzak yatırımlar, güvenilir hisse senetleri falan ve he-
saplarını sürekli takip etmek zorunda değildir. En fazla
haftada birkaç saat.”

“Feeney’le birlikte kadının hangi eli yağladığını bulma-
mız gerek.”

“Bu yüzyıl içinde eve döner misin sence?” Roarke ha-
fifçe başını yana eğdi. “Rüşvet almaya eğilimli bir gardiyan
ya da hücre arkadaşını belirlemek yirmi otuz yıldan fazla
sürmez.”

“Biraz inancın olsun.” Eve parmağındaki pizza sosunu
yaladı. “Akşam yemeğine evde olurum.”

“İki akşam üst üste hem de? Takvimi işaretlemek isti-
yorum.” Eve’in kaşları çatık halde kendine baktığını fark
edince kafasını salladı. “Ne oldu?”

“Yok bir şey. Sadece bir şey düşünüyordum.” Eve ar-
kasını dönerek bir parça pizza daha aldı, sonra vazgeçti ve
bıraktı.

Roarke onu iyi tanıdığı için hiçbir şey söylemeden bek-
ledi.

“Bugün Shelly Pettibone’la görüşme yaparken kadın evliliğinden bahsediyordu. Görünüşe göre ona hâlâ çok değer veriyor, adam onu terk edip yarı yaşında kocaman göğüslü bir şeyle tekrar evlenmiş olmasına rağmen. Ama anlatırken sanki kocasından çok erkek kardeşi hakkında konuşuyor gibiydi. Dedi ki... Her neyse, sence bizim şu anda sahip olduğumuz tutku, arzu da zamanla biter mi?”

“Dilini ısır.”

“Yani insanlar sürekli duşta seks yapıp yere serilmeye devam edemez. O tarz şeyler olmamaya başladığında, insanları birlikte tutan şey de bitiyor mu? Yine de birlikte olmaya duyulan bir ihtiyaç var mı yoksa aynı evde yaşayan iki insan haline mi geliniyor?”

“Buraya gelsene.”

“Teselli, güvence gibi bir şeylere ihtiyacım yok Roarke.” Eve çoktan ağzını açtığına pişman olmaya başlamıştı. “Sadece kafama takıldı, hepsi bu. Üzücü ama yine de anlaşılabilir bir durum.”

“Hadi buraya gel.” Roarke elini Eve’e doğru uzattı, elini tuttuğunda da genç kadını kucagına doğru çekti. “Seni arzu etmediğimi hayal bile edemiyorum Eve. Canım ya-
mıyor. Seni görmek, kokunu almak, sana dokunmak sahip olduğum her hücre için bir ihtiyaç gibi. Ama yüz yirmi yaşına geldiğimizde ve seks gerçeklikten çok bir anıya dönüştüğünde Eve, ben yine de binlerce sebeple sana ihtiyaç duyacağım.”

“Tamam.” Eve Roarke’ın yüzüne düşen bir tutam saç iteledi.

“Dur bir dakika. Seni ilk gördüğüm anı hatırlıyor musun? Kışın, bir cenazede, aramızda ölüm uzanırken.”

“Evet hatırlıyorum.”

“Polis olduğunu anlamamıştım. Bu daha sonra beni rahatsız etmişti, çünkü ben karanlıkta ve bir kilometre öteden bile bir polisi tanımakla övünüp dururdum. Ancak ben kafamı çevirip sana baktığımda bir polis görmedim, bir kadın gördüm. Ne olduğunu anlayamasam da benim kadını mı gördüğümü biliyordum. Sadece sana baktığımı, gördüğümü ve her şeyin yerinden oynadığını biliyorum. O andan sonra benim için hiçbir şeyin aynı olmayacağını anladığımı biliyorum.”

Eve onun başını çevirdiğini, cenazedeki yaşlı insanlar arasından kendine doğru baktığını ve adeta orada ikisinden başka hiç kimse yokmuş gibi gözlerinin gözlerine kilitlendiğini hatırlıyordu. O bakışın gücü Eve’in içindeki her hücreyi titretmişti.

“Beni rahatsız etmiştin,” diye mırıldandı.

“Amacım oydu. Sana baktım Eve sevgilim ve âşık olacağımı, güvенеceğimi ve ihtiyaç duyacağımı kadını gördüm. Hem de dünyada hiç kimseye hissedebileceğimi ummadığım büyüklükte bir aşk, güven ve ihtiyaçla. Birlikte olmak istediğim, birlikte yaşamak istediğim, birlikte uyumak ve birlikte uyanmak istediğim tek kadını gördüm. Birlikte yaşlanmak istediğim kişiyi.”

“Bunu nasıl yapıyorsun?” Eve kafasını alçaltarak alnını Roarke’in alnına koydu. “Nasıl her seferinde duymaya ihtiyacım olan şeyi söylemeyi başarıyorsun?”

“Yaşamlarımı birlikte geçiren insanlar var ve bu her zaman sadece alışkanlıktan, rahatlıktan ya da değişim korkusundan değil. Aşktan Eve. Belki aşkın bazı döngüleri vardır. Biz nasıl olduğunu bilecek kadar uzun süredir içinde değiliz, değil mi? Ama bir şeyden kesinlikle eminim: Seni ölünceye kadar seveceğim.”

“Biliyorum.” Eve yanaklarından süzülen gözyaşlarını hissetti. “Biliyorum, çünkü aynı şey benim için de geçerli. Bugün o kadın için çok üzıldüm, çünkü aşkını kaybetmişti. Kaybetmişti ve üstelik neden ne zaman olduğunu bile bilmiyordu. Tanrım.” İki kez derin nefes almak zorunda kaldı, boğazı yanıyordu. “Daha sonra da düşündüm, söylediği şeyleri, onları nasıl söylediğini düşündüm. Samırım, bana aralarında her şey çok kolay çok sorunsuz olmuş gibi geldi.”

“İyi o halde.” Roarke ona sıkıca sarıldı. “Kolaylık ve sorunsuzluk ha? Bunlar bizim hiç endişelenmemize gerek olmayan evlilik sorunları.”

Yüzlerce yolcu hiç kapanmayan çeneler ve paldır küldür adımlarla mekiğe bindi. Aslında Manhattan Yolcu Taşıma Hizmetleri'nin kırmızı üniformalı insan ve droid çalışanları tarafından tıpkı kargo ya da paket gibi araca yerleştirildi demek daha doğruduydu.

Terminal tam bir arı kovanını andırıyordu. Fonda aralıksız bir uğultunun olduğu müthiş bir ses kakofonisi. Bu fonun üzerine anlaşılmaz uçuş anonsları, bebek ağlamaları, cep-linklerinden yükselen sesler dağılıyordu.

Eve böyle mekânları yüksek tavanlar ve beyaz duvarlarla tasarlamamanın kimin fikri olduğunu merak etti. Amaç adeta, hizmetleri kullanma talihsizliğini yaşayanların kendilerini bir davulun içine hapsolmuş karıncalar gibi hissetmesiydi.

Burnuna kötü kahve, ter, ağır parfüm ve acilen değiştirilmesi gereken bir bebek bezi kokusu geldi.

Yollarını zorla açarak ilerledikten ve on iki yaşında sıska bir çocuğun daracık kıcı için tasarlanmış koltuklardan

ikisine yerleştikten sonra Feeney, “Eski zamanlardaki gibi, ha!” dedi. “Herhalde toplu taşıma kullanmayalı epey olmuştur.”

“Özlediğimi sanmıştım.” Kafasını sıkışık koridorda ilerlemeye devam eden kalça ve kasık sürüsünden uzak tutmak için elinden geleni yapıyordu. “İnsanoğlu işte, yanılabiliyor.”

“O kadar da kötü değil. Eğer bir sorun çıkarmamayı başarabilirlerse yarım saat sonra orada oluruz.” Cebinden çıkardığı paketten ağzına birkaç tane şekerli badem attı ve çiğnemeye başladı. “Gerçi Roarke’ın araçlarından birini kullansak epey vakit kazanırdık.”

Eve elini pakete daldırdı, ağzına attığı bademleri çiğneyerek düşündü. “Sence onun aracını kullanmamakla aptallık mı ediyorum?”

“Yo. Sadece kendin gibi davranıyorsun ufaklık. Ayrıca burada böyle istiflenmiş olmakla halktan kopmamış oluyorsun.”

Üçüncü bir çanta kaval kemiğine doğru saplanıp, bir adam Feeney’le siyam ikizlerinden daha sıkışık bir pozisyona gelmelerini sağlayacak şekilde hemen yanındaki koltuğa sıkışmayı başardığında, Eve halktan kopma konusunu tekrar düşünmeye karar verdi.

Midesini her zaman dizlerine doğru indirmeyi başaran mekanik titremeye havalandılar. Eve tekrar yere inene kadar dişlerini kilitli gözlerini sımsıkı kapalı tuttu. Yolcular mekikten kusmuğu andıran bir şekilde çıkarak etrafa dağıldı. Eve ve Feeney doğruya giden metroya doğru ilerleyen gruba katıldı.

“Çok kötü değildi,” dedi Feeney metroya bindiklerinde.

“Evet güne işkenceyle başlamayı sevenler için fena değil. Neyse, bu şey bizi hapishanenin bir sokak ötesinde indirecek. Hapishane müdürünün adı Miller. İlk dansımızı onunla yapmak zorundayız.”

“Listede birlikte mi ilerleyelim yoksa ayrılalım mı?”

“Bence ayrılırsak vakitten kazanmış oluruz fakat önce birlikte bir zemin yoklaması yapalım. Sanırım politik davranmamız ve Chicago polisine uğramamız da gerekecek.”

“Julianna nostalji yapıyor olabilir. Eğer öyleyse sonraki durağı Chicago olacaktır.”

Eve ilerleyen araçta dengesini kurmaya çalışırken tutacaklardan birini kavradı. “Evet. Ama zihninin içine giremiyorum. Bu seferki amacı ne? Kadının yaptığı işlerde bir mantık vardı. Hastalıklı bir mantık ama yine de belli bir planı oluyordu. Acaba New York’u seçmesinin nedeni işlerin ters döndüğü ve sonunu hazırlayan yer olması mı? İspat etmesi gereken ve bize ispat edecek bir şey var Fee-ney. Eğer öyleyse kurbanlar ikinci öncelikli. Asıl konu bu sefer bize, sisteme gününü göstermek.” Eve kafasını salladı. “Ama ne olursa olsun ikinci kurbanı çoktan bellidir.”

Dockport gözcü kuleleri, demir parmaklıkları ve şok-duvarlarıyla küçük, bağımsız, derli toplu bir şehri andırıyordu. Mahkûmların bakımlı yolları, özenle şekillendirilmiş yeşillikleri ya da kırsal mimariyi pek az umursayacaklarını düşündü. Yani sınırların ötesine yapılacak küçük bir yürüyüş arzusu çalmaya başlayan alarmlar ve geriye doğru on metrelik bir uçuş sonrası kış üzeri konmakla sonuçlanacakken olmazdı.

Droid köpekler çevrede devriye geziyordu. Kadınlar

bölümünün dinlenme alanı genişti. İçinde bir basket sahası ve koşu parkuru vardı. Aralara canlı bir maviye boyanmış piknik masaları serpiştirilmişti.

Alanı çevreleyen duvarların boyu üç buçuk, kalınlığı bir metreydi.

İçeride ise bütün yerler bir büyükannenin mutfağını andıracak kadar temiz ve parlaktı. Koridorlar genişti. Bölgeler birbirlerinden ev yapımı bombalara ya da lazer ateşine dayanıklı cam kapılarla ayrılıyordu.

Gardiyanlar koyu mavi bir üniforma, diğer personel normal kıyafet üzerine beyaz önlükler giyiyordu. Mahkûmlar sırtlarına büyük siyah harflerle DRM işlenmiş parlak turuncu eşofmanlar içindeydi.

Eve ve Feeney ana girişte güvenlik sorgusundan geçtiler, tüm silahlarını bırakmaları istendi sonra kibarca resmi ziyaretçi kimlikleri ve bileklikleri takıldı.

Üzerindeki aptal önlüğe rağmen şık ve zarif görünen Miller, onları ağzı kulaklarında karşıladı. Pahalı bir otelin müdürüymüş gibi iyi dileklerini sıralayarak, önce Eve'in sonra Feeney'in elini her iki eliyle sıktı.

“Bize vakit ayırdığınız için teşekkürler Müdür Miller,” diye başladı Eve.

“Gözetmen.” Adam birden kıkırdadı. “Artık müdür gibi eski unvanları kullanmıyoruz. Dockport Rehabilitasyon Merkezi tamamen modern bir kurumdur. Daha yirmi beş sene önce inşa edildik ve 2034'te sakinlerimizi kabul etmeye başladık. Burada, DRM'nin Kadınlar Bölümünde maksimum bin beş yüz sakin kapasitemiz, altı yüz otuz tam zamanlı, elli sekiz yarı zamanlı, yirmi tane de dışarıdan çalışan personelimiz var. Sağlık ve spor merkezimiz, banka, alışveriş ve yemek bölümlerimizle kendine yeten

bir kurumuz. Öğlen yemeği için personel yemekhanemizde bize katılacağınızı umuyoruz. Sınırlarımız içinde ziyaretçiler ve danışmanlarımızın konaklaması için misafir merkezimiz; fiziksel terapi ve spor, zihinsel ve duygusal sağlık merkezimiz; tekrar sosyalleşmeye yönelik farklı beceriler ve kariyer seçimlerine uygun eğitim tesisimiz mevcuttur. Erkekler Bölümü de aynı donanımına sahiptir.”

Birlikte bir ofis alanından geçiyorlardı. Etrafta yoğun bir tempoyla çalışan, koridorlarda koşturan, masalarda dosyalarla uğraşan, link görüşmeleri yapan insanlar vardı. Bir kısmının üzerinde parlak turuncu eşofmanlar vardı.

“Mahkûmlar bu bölüme alınıyor mu?” diye sordu Eve.

“Sakinlerimizin,” diye düzeltti Miller yumuşak bir tonla, “rehabilitasyon eğitimlerinin yarısını tamamladıktan sonra uygun işlere başvurmalarına izin veriliyor, hatta teşvik ediliyorlar. Bu uygulama bizden ayrıldıktan sonra dış dünyaya uyum sağlamalarına yardımcı oluyor. Topluma tekrar girdiklerinde özgüvene ve anlamlı bir amaca sahip oluyorlar.”

“Hı-hı. Eski sakinlerinizden biri topluma gerçekten anlamlı bir amaçla girdi. Kendisi erkekleri öldürmeyi seviyor. Julianna Dunne hakkında görüşmemiz gerek Gözetmen Miller.”

“Evet.” Adam vaazına hazırlanan bir peder edasıyla avuçlarını birbirine bastırdı. “Kendisinin bir cinayete karıştığına inandığınızı öğrendiğimde çok huzursuz oldum.”

“Karıştığına inanmıyorum. Kendisinin bir katil olduğunu biliyorum. Buraya girerken de aynen öyleydi.”

Miller duraksadı. “Çok özür dilerim teğmen ama ses tonunuzdan rehabilitasyonun temel prensiplerine inanmadığınızı izlenimini alıyorum.”

“Ben suç ve cezaya inanıyorum, ayrıca evet bazılarının

bundan ders aldığına. Gerçek dünyada nasıl yaşayacaklarını değiştirecek kadar iyi ders alanlar oluyor. Ama aynı zamanda bazılarının da değişmeyeceğine inanıyorum. Ya da sadece değişmek istemediklerine.”

Eve, Miller’ın arkasındaki cam kapıdan iki mahkûmun çok şık ve hızlı bir hareketle gerçekleştirdiği zarf alışverişini izledi. Uyuşturucu tedariki için kredi diye düşündü.

“Yaptıkları şeyi seviyorlar,” diye ekledi, “ve geri dönüp yapmaya devam etmek için sabırsızlanıyorlar. Julianna da yaptığı şeyden keyif alıyor.”

“O örnek bir sakinimizdi,” dedi Miller gergin bir tonla.

“Eminim. Eğitiminin yarısını tamamladığında burada bir pozisyon için başvurduğuna da eminim. Nerede çalışıyordu?”

Miller burnundan derin bir nefes aldı. Sıcak, sempatik tavrının çoğu kınama ve eleştiri karşısında ortadan kaybolmuştu. “Ziyaretçi Koordinasyon Merkezinde çalışıyordu.”

“Bilgisayar kullanma izni var mıydı?”

“Elbette. Ama bilgisayarlarımız kilitli ve şifrelidir. Sakinlerimizin gözetim olmaksızın kullanımına izin verilmez. Gözetmeni Georgia Foster da Julianna’ya en yüksek değerlendirme notlarını vermiştir.”

Eve ve Feeney bir an bakıştılar. “Bana o merkezin yerini tarif edin,” dedi Feeney. “Bayan Foster’la konuşmak istiyorum.”

“Ben de bu listedeki mahkûmlarla görüşmek istiyorum,” dedi Eve cebinden çıkardığı kâğıdı uzatarak. “Pardon, sakinlerle,” diye düzeltti alaycı olduğu belli bir tonla.

Miller’ın burnu epey yukarı doğru kalktı. “Pekâlâ, ayarlıyorum.” Eve öğlen yemeği davetinin hâlâ geçerli olduğundan şüpheliydi.

Miller iletişim cihazını kullanmak için arkasını döndüğünde Feeney, “Zarf alış verişini gördün mü?” diye mırıldandı Eve’e.

“Evet.”

“Bu pisliğe de söylesek mi?”

“Boş ver. Sakinlerinin kariyer seçimleri ve eğlence faaliyetleri onun sorunu. Ve saçma vaazlarını biraz daha dinlemek zorunda kalırsan, biraz uyuşturucu almak için benim de o mahkûma baş vurmam gerekecek.”

Eve görüşmeleri altı sandalye, canlı desenlere sahip bir kanepeler, küçük bir eğlence ekranı ve geri dönüştürülmüş kartondan yapılmış ama epey sağlam görünen bir masayla dekore edilmiş bir görüşme alanında teker teker yapacaktı.

Duvarlarda tatsız çiçek tabloları, kapının iç tarafında sakirlere ve konuklarına nezaket kurallarını hatırlatan bir tabela vardı.

Eve kendini ifade almaya gelmiş gibi hissetti.

Duvarda çift taraflı ayna yoktu ama köşelerdeki dört kamerayı fark etti. Giriş kapısı camdı ve mahremiyet ekranı opsiyoneldi. Eve ekranı açmadı.

Mahkûmları sakirlere olarak görmeyecek kadar zekâ ve tecrübeye sahip gibi görünen geniş omuzlu, iri suratlı gardiyan ilk önce Maria Sanchez’i getirdi.

Sanchez atkuyruğu şeklinde arkaya toplanmış kıvrıkcık siyah saçları olan, ufak tefek ama sert görünümlü bir Latin meleziydi. Ağzının sağ tarafındaki yara izinin üzerinde bir şimşek dövmesi vardı.

Kalçalarını serbestçe sallayarak ilerledi, sonra kendini bir sandalyeye bıraktı ve parmaklarını masada ritmik bir

hareketle indirip kaldırmaya başladı. Eve kadının hem el hem de ayak bileklerinde sensörler olduğunu fark etti.

Miller bir geri zekâlı olabilirdi ama görünüşe göre o bile Sanchez gibi çetin cevizler konusunda işini şansa bırakacak kadar aptal değildi. Eve'in kafasını sallamasıyla gardiyan kapının diğer tarafına geçti.

“Yanında duman var mı?” diye sordu Sanchez buğulu, müzikal tonda bir sesle.

“Hayır.”

“Lanet olsun. Beni sabah eğlence vaktimden çağırtyorsun ve dumanın bile yok ha?”

“Günlük tenis keyfini bozduğum için çok özür dilerim Sanchez.”

“Siktir! Ben mi? Ben futbol oynarım.” Kadın biraz geriledi ve kafasını eğerek masanın altına baktı. “Bacakların epey uzun ama yine de sahada kışını sağlam tekmelerdim.”

“Evet, belki günün birinde bir maç düzenleriz ama şu anda Julianna Dunne hakkında konuşmak için buradayım. Son üç yıldır onun yanındaki hücredeymişsin.”

“Buralarda onlara hücre demiyoruz.” Dişlerini sıkarak Eve'e sırttı. “Kişisel alan deniyor artık. Lanet kişisel alanlarımız. Miller, Tanrım adamı tam bir pislik.”

Eve bu kadar temel bir konuda Sanchez'le aynı fikirde olmasının neye işaret ettiğinden emin olamadı. “Sen ve Dunne yan yana olan kişisel alanlarınızdayken nelerden bahsederdiniz?”

“Polislere bir bok vermem ben. Ah, dur bir dakika, polislere tek bir şey verebilirim.” Kadın orta parmağını kaldırıp aşağı yukarı doğru salladı.

“Eminim bu güzel kasaba kulübünüzde güzellik salonu

da vardır. Bir manikür fena olmaz. Sen ve Dunne kız kıza konuşur muydunuz hiç?”

“Benim ona söyleyecek bir şeyim yoktu, onun da bana söyleyeceği olmazdı. Kaltak herkesten üstün olduğunu düşünürdü.”

“Onu sevmiyorsun, ben de sevmiyorum. Buradan başlayabiliriz.”

“Yine de polisleri daha az severim. Duyduğuma göre New York’ta yaşlı zengin bir hergeleyi haklamış. Niye umurumda olsun bu?”

“O dışarıda sen değilsin. Bu yeterli değil mi?”

Sanchez gerçekten de o manikür önerisini düşünüyormuş gibi tırnaklarını inceledi. “Nerede olduğu benim umurumda değil fakat eminim sen bilmek için can atıyordur.”

“Sanırım Julianna’nın çok akıllı olduğunu düşünüyorsun.”

Sanchez’ın boğazından alaycı bir hırıltı yükseldi. “Çok akıllı olduğunu düşünen kendisi.”

“Bir polisin baş edemeyeceği kadar zeki ama yine de onu buraya tıkan polislerden biri de benim.”

Sanchez’in ağzının sağ köşesi ufak bir sırıtışla yukarı kalktı. “Fakat onu içerde tutmaya yetmedi bu.”

“Orası benim işim değil.” Eve arkasına yaslandı. “İnsanların hassas anatomik bölgelerine keskin aletler sokma hobini göz önünde bulundurursak bir on-on beş sene daha buradasın.”

“Bana bulaşmayan hiçbir şerefsiz kalkıp bulaşmam. Bu berbat dünyada bir kadının kendini savunmayı bilmesi gerek.”

“Belki ama hapishane kaydının sana Bayan Örnek

Mahkûm tacını kazandırmayacağını ya da iyi halden erken salıverilmeni sağlamayacağını da göz önüne aldığımızda, o berbat dünyadaki havayı en az on sene daha teneffüs edemeyeceksin.”

“Çok umurumdaydı! Böyle bir yerde on seneyi rahat geçirirsin.”

“Peki burada yakın temas ayrıcalıklarınız da var mı Sanchez?”

Kadının bakışları keskinleşti. “Elbette. Rehabilitasyon şovunun bir bölümü de o. Makineyi arada yağlamak gerek değil mi? Pas tutmasın.”

“Ama senin pas tutmaya başladığından eminim. Yumuşacık droidler sana pek hitap etmiyordur. Belki sana bir lisanslı eskort ayarlayabilirim. Gerçek sıcacık bir bedenle romantik bir gece. Karşılık olarak tabii.”

“Hadi oradan! Benimle oynuyor musun?”

“Hayır ama bana kullanabileceğim bir şeyler verirsen seninle oynaması için bir profesyonel sağlarım diyorum. Julianna kiminle konuşurdu, kimi kullanırdı? Ne biliyor-san anlat.”

“İri bir adam istiyorum. Yakışıklı olsun. Ben boşalana kadar aletini dik tutabilsin.”

“Bana işime yarar bir şey söyle, ben de sana adamı ayarlarım. Gerisi sana kalmış. Julianna Dunne.”

Durum gerçek seks ve bir polisle dalga geçmek arasında bir seçim yapmaktan ibaretti. Sanchez gerçek seksi tercihi etti. “Kaltağın tekiydi. Teksas lanet güzellik kraliçesi. Herkesle muhatap olmazdı. Gardiyanlara rahibe okulundaki bir öğrenci gibi davranırdı. Evet efendim, hayır efendim, teşekkürler efendim. İnsanın kusası gelirdi. Ama gardiyanlar yiyordu, kaltağa sürekli ekstra ayrıcalıklar verirler-

di. Zulası da vardı. Rüşvet verirdi, bazı lezbolara muamele çekmeleri için ödeme yapardı. Boş vaktini kütüphanede ya da spor salonunda geçirirdi. Orospusu Loopy'ydi. Seks için değil, daha çok yavru köpeği gibiydi."

"Loopy kim?"

"Lois Loop. Bir uyuşturucu bağımlısı. Babasını deştiği için yirmi yıl yemiş. Bazen konuşmalarını duyardım." Sanchez omuz silkti. "Dunne dışarı çıktığında Loopy'ye de güzel bir yer ayarlayacağına söz verirdi. Bir sürü parası olacağını, güzel bir evi olacağını söylerdi. Teksas'ta olabilir."

"Teksas'a geri dönmeyi mi planlıyordu?"

"Galiba. Dallas'la ilgili bir işi olduğunu söylüyordu çünkü. Yarım kalan bir iş."

Eve duyduğu şeyi şimdilik aklının bir köşesine yazdı ve gardiyana haber vererek Lois Loop'u çağırttı.

Gelen kadını gördüğünde Sanchez'in verdiği ekstra kimlik bilgilerinin gereksiz olduğunu düşündü. Loopy sağlam bir uyuşturucu bağımlısının bembeyaz cildine, renksiz saçlarına, tavşan kırmızısı gözlerine sahipti zaten. Kafa uçurucular pigmentleri bozma gibi bir yan etki taşırdı. Detoks tedavide işe yarıyordu ama rengi geri vermiyordu.

Eve kadının kıpır kıpır gözbebeklerine baktığında detoksun da pek işe yaramadığını düşündü.

"Otursana Loopy."

"Seni tanıyor muyum? Seni tanımıyorum."

"Sen yine de otur."

Kadın masaya doğru ilerledi, hareketleri mekanik kasıl-

malar halindeydi. Eve malını nereden alıyorsa son zamanlarda almadığını düşündü.

“Canın çok çekiyor olmalı Loopy? Ne zaman aldın en son?”

Loopy beyaz dudaklarını yaladı. “Günlük sentetik hapımı alıyorum. Detoksun parçası. Kanuna uygun.”

“Evet eminim.” Eve masada öne doğru uzandı. “İçeri biraz gerçek mal sokabilmen için Julianna para verir miydi sana?”

“Julianna benim arkadaşım. Julianna’yı tanıyor musun?”

“Evet dostluğumuz eskiye dayanır.”

“Hapisten çıktı. Dünyaya geri döndü.”

“Doğru. Haberleşiyor musunuz?”

“Onu gördüğünde buradakilerin mektupları çaldığını söyler misin? Çünkü hiç mektup gelmedi ama o yazacağına söz vermişti. Mektuplaşmamıza izin verilirdi aslında.”

“Mektuplar nereden gelecekti?”

“Bana yazıp nerede olduğunu söyleyecek ve dışarı çıktığımda ben de oraya gideceğim.” Kadın konuşurken kasları adeta ete kemiğe bağlı değilmiş gibi kasılıp seğiriyordu. Ama o sakince gülümsüyordu.

“Nereye gittiğini söyle, ben de gidip onu senin için bulayım. Mektup konusunu anlatayım.”

“Belki buralarda belki oralarda bir yerdedir. Bu büyük bir sır.”

“Hiç New York’a gittin mi?”

Mahvolmuş gözler kocaman açıldı. “Sana söyledi mi?”

“Dediğim gibi Loopy, dostluğumuz epey eskiye dayanır. Ama New York çok büyük bir yer. Eğer elimde adres olmazsa onu bulmam zor olur.”

“Bir evi var orada, kendine ait bir ev. Bir yerde. Bel-

ki biraz da seyahat edecek. Chicago'ya döndüğünde gelip beni ziyaret edecek.”

“Ne zaman geri dönecekti?”

“Bir gün işte. Alışverişe gideceğiz. New York, Chicago, Yeni L.A.” Loopy bir çocuk şarkısı söyler gibi şehirleri sıralamaya başladı. “Dallas, Denver. Her yere.”

“Görüşeceği insanlardan bahsetmiş miydi sana? Eski dostlar, yeni dostlar? İsim söylemiş miydi Loopy?”

“Eski dostları boş ver. Yeni yıl partisi yaptık. Bir pasta vardı. Kemik adamı biliyor musun?”

“Olabilir.”

“Bana kemik adamı* hakkında bir sürü şey okudu. Şehirde büyük bir sarayda yaşıyor. Yemyeşil ağaçları var. Ağaçları çiçek açıyor. Julianna onu ziyaret edecekti.”

Pettibone, diye düşündü Eve. İlk kurban. “Başka kimleri ziyaret edecek?”

“Ah, koyun adamı ve kovboyu ve Dallas'lı adamı. Görmesi gereken insanlar, gideceği yerler vardı.”

“Sana kemik adamla ilgili şeyleri nasıl okudu? Neredeydiniz?”

“Ah, bu bir sır,” diye fısıldadı Loopy.

“Bana söyleyebilirsin. Julianna da söylemeni isterdi ki onu bulup mektupları söyleyebileyim.”

“Ve uyuşturucu,” dedi Loopy yine fısıltıyla. “Bana uyuşturucu da getirecekti.”

“Ona söylerim ama önce senin bana söylemen gerek.”

“Pekâlâ. Hücresinde küçük bir bilgisayar vardı. Bilgisayarda çalışabiliyordu. Yapması gereken bir sürü iş vardı hep.”

*Yazar İngilizcedeki 'bone' yani kemik kelimesi ve Pettibone ismi arasında sözcük oyunu yapıyor. (ç.n.)

“Eminim öyledir.”

“Beni görmen için o mu yolladı seni? Uyuşturucu da gönderdi mi? Bana hep uyuşturucu bulurdu fakat artık bitmek üzere.”

“Senin için yapabileceğim bir şey var mı bakarım.”

Eve ona baktı; kas seğirmeler, hayalet gibi bir cilt. Rehabilitasyon, diye düşündü. Yüce Tanrım.

Eve Feeney’le buluştuğunda artık burnundan soluyordu. Yaptığı her görüşme Julianna Dunne’un resmine bir çentik daha atmıştı. Bir sürü kişinin katili olan bir kadın, sistemde rahat adımlarla ilerliyor, türlü ayrıcalıklar ve onay kazanıyor, sahtekârlık yapıyor, rüşvet veriyor, ihtiyaçları ya da yapılmasını istediği her şey için gardiyanları, personeli ve diğer mahkûmları kafalıyordu.

“Sanki hepsi lanet olası hizmetkârlarıymış gibi,” diye patladı Eve, “ve burası da lanet şatosuymuş. Buradan ayrılamıyormuş ama istediği her şeyin buraya gelmesini sağlamayı başarmış. Lanet bir avuç içi bilgisayarı bile varmış Feeney. Tanrı bilir o bilgisayardan neler gönderdi, neler indirdi, neler aldı.”

“Ofisteki süpervizörü de sağlam uyutmuş,” diye ekledi Feeney. “Oradaki bilgisayarlardan da resmi onaylı bir sürü görüşme yaptığını garanti ederim. Serbest görüşme.”

“Acil arama izni alalım, takip edebilir misin?”

“İzin için istek yaptım zaten. Rüzgâra karşı işlemek olabilir ama yine de hepsini inceleyip bir iz bırakmış mı bakacağız. Kafa doktoruyla konuştum, çok pardon, duygusal sağlık rehberiyle.” Terimi söylerken dudaklarını limon yalamış gibi büzüştürdü. “İlk çocukluk travması, kendini

ifade etme - cinayet için süper bir terim - arayış, bocalama, git geller, pişmanlık, yenilenme ve Tanrı bilir nelerle ilgili bir dolu zırva dinledim. Sonuç olarak idari heyet tamamen ikna olmuş. Dunne rehabilitasyonunu başarılı bir şekilde tamamlamış ve üretken bir üye olarak toplumdaki yerini almaya hazırmış.”

“Şartlı tahliye memurundan da aynı zırvaları dinleyeceğimize eminim. Şimdi gidip onu görelim, yerel polise uğrayalım ve Chicago’da defolup gidelim.” Eve derin bir nefes verdi. “Ben de mi bir sorun var Feeney bilmiyorum ama bu yere baktığımda vergi ödeyenlerin paralarıyla dönen bir bok çuvalından başka bir şey görmüyorum.”

“Aynı sorun bende de olmalı.”

“Evet, insanlar değişebilir, kendilerini değiştirebilir. Ya da değişimleri sağlanabilir. Ama hapishaneler sadece depo değildir. Olmamalı.”

“Beş yıldızlı oteller de olmamalı. Hadi buradan çıkalım. Bu yer cidden tüylerimi diken diken ediyor.”

Şartlı tahliye memuru Otto Shultz aşırı kilolu, dişlek bir adamdı. Kellik sorununu kalan saçlarını sol kulağının üstünden diğer yana doğru tarayarak çözmeyi başarmıştı.

Eve memur maaşının çok fazla bir şey olmadığını biliyordu ama neden en azından ufacık da olsa bir kısmını temel vücut sağlığına ayırmadığını merak etti.

Shultz onları gördüğüne hiç memnun olmamıştı. Çok meşgul olduğunu, kafasını kaşıyacak bile vakti olmadığını söyledi ve Julianna Dunne’un bütün rapor ve değerlendirmelerinin kopyalarını yollayacağına söz vererek onları başından savmaya çalıştı.

Aslında adamın neredeyse tüm gözeneklerinden fışkıran gerginliği hissetmese Eve için rapor ve değerlendirmelerin kopyaları yeterli olurdu.

“Onun sistemden dışarı çıkmasına yardım ettin ve ilk yaptığı şey cinayet işlemek oldu. Bu kadar gergin olmanın nedeni bu mu Otto?”

“Bakın.” Adam cebinden bir mendil çıkararak nemli yüzünü sildi. “Kitaba ve kurallara göre hareket ettim. Bütün değerlendirmeleri geçti, tüm kurallara uydu. Ben şartlı tahliye memuruyum falci değil.”

“Ben hep şartlı tahliye memurlarının sağlam bir pislik ölçerleri olduğunu düşünürdüm. Ya sen Feeney?”

“Sonuçta her gün suçlularla çalışıyorlar, türlü hikâyeler dinliyorlar.” Feeney dudaklarını büzerek kafasını salladı. “Evet, sanırım azıcık tecrübesi olan bir şartlı tahliye memuru pisliği görmeden kokusunu alır.”

“Bütün testleri harikaydı,” diye başladı Otto.

“Teknisyenleri, soruları makineleri nasıl manipüle edeceğini, nasıl manevralar yapacağını bilen ilk kişi değil, değil mi? Seni nerede beceriyordu Otto?” diye sordu Eve tatlı bir tonla. “Burada ofiste mi yoksa onu evine götürmeni de sağladı mı?”

“Karşıma oturup beni bir müvekkilimle cinsel ilişkiye girmekle suçlamanıza izin veremem.”

“Tanrım müvekkil. Politik doğruculuk adına uydurulmuş bu terimler beni kızdırmaya başladı artık. Seni suçlamıyorum Otto.” Eve masada öne doğru uzandı. “Onu becerdiğini biliyorum. Açıkçası umurumda bile değil ve bu bilgiyi üstlerine rapor etmeyi falan da düşünmüyorum. Kadın işinin ustası ve sen onun için çocuk oyuncacı ol-

muşsundur. Sadece yolunu açmasına yardımcı olmanı istemesine, seni öldürmediğine minnettar olmalısın.”

“Testleri geçti,” dedi Otto fakat sesi titriyordu. “Sonuçları şüpheli bile değildi, çok istikrarlıydı. Sicili tertemizdi. Ona inandım. Ona inanan tek kişi ben değilim, o yüzden pisliği bana atmaya çalışmayın. Buraya her gün türlü türlü pislik gelir ve kanun bize şartlı tahliye kurallarını ihlal etmiyorlarsa onları topluma yollamamızı söyler. Julianna pislik değildi. O... çok farklıydı.”

“Evet.” Eve midesi bulanarak ayağa kalktı. “O farklıdır.”

★★★

Feeney ve Eve açık havada kısa bir süre yolculuk yaptıktan sonra kendilerini ağır kızartma kokan kalabalık, salaş bir restoranda buldular. Mekân polis doluydu ve oturdukları küçük masanın karşısında Teğmen Frank Boyle ve Yüzbaşı Robert Spindler, Hawaiî büyüklüğündeki hindili sandviçlerini mideye indiriyorlardı.

“Julianna.” Spindler ekmeğini ısırırken alt dudağını sosa buladı. “Bir meleğin yüzü, bir köpek balığının ruhu. Gördüğüm en acımasız, en soğukkanlı kaltak.”

“İlk karımı unutuyorsun,” diye hatırlattı Boyle. “On yıl sonra dördümüzün yine böyle burada olmasına inanmak güç.” Boyle’un İrlandalı hatlara sahip keyifli bir yüzü vardı, ta ki gözlerine bakana kadar. Bu gözler epey sert, keskin ve biraz korkutucuydu.

Eve aşırı alkol tüketiminin işaretlerini görebiliyordu, alt gerdanındaki kızarık kabartılar, ekşi bir ifadeyle aşağı doğru sarkan ağız.

“Etrafı biraz kolaçan ettik,” diye devam etti Spindler. “Medyayı haberdar ettik, eski bağlantılarını inceledik. Yeni

bir şey bulamadık.” Yüzbaşı görünüşünü korumayı başarmıştı; askeri düzgünlükte kesilmiş saçlar, ince yapısı, otoriter tavrı. “Elimizde hiçbir şey yok, buralarda karşımıza çıkmayı planladığımı gösterecek hiçbir şeye ulaşamadık. Şartlı tahliye duruşmasına ben de katıldım,” diye devam etti. “Talebin reddedilmesi için kişisel bir çaba diyelim. Elimdeki bütün dosyaları, evrakları götürdüm. Bir işe yaramadı. Kadın duruşma boyunca hanım hanımcık oturup durdu. Gözler yerde, elleri avcunda kavuşturmuş, hafif hafif süzülen gözyaşları falan. Onun ne olduğunu bilmesem numarasını ben de yiyebilirdim.”

“İçerdeyken arkadaş olduğu bir uyuşturucu bağımlısı var tanıyor musun? Lois Loop?”

“Tanıdık gelmedi,” dedi Spindler.

“Julianna’nın hizmetçisi, maşası, kölesi falanmış. Neyse işte. Kadınla görüştüğümde krizin eşiğindeydi, titremeler başlamıştı. Bir şeyler öğrendim ama daha fazla şey biliyor olabilir. Belki bir de sen görüşsen iyi olur. Bana Julianna’nın kemik adamı görmek için New York’a gideceğini söyledi. Kemik adam Pettibone oluyor. Bir de koyun adam var. Soyadında sheep geçip Dunne’un standart hedef tipine giren kimse geliyor mu aklınıza.”

Hem Boyle hem de Spindler kafasını hayır anlamında salladı. “Ama araştırırız,” diye söz verdi Spindler. “Bakalım ne çıkacak.”

“Bir de bir kovboy ve Dallas’lı adam.”

“Kulağa Teksas’a dönüp üvey babasına bir ziyarette bulunmayı düşünüyormuş gibi geliyor.” Boyle sandviçinden devasa bir ısırık daha aldı. “Yani Dallas sen değilsen ve senin adamın peşinde değilse.”

Eve midesindeki kasılmaya aldırmamak için kendini

zorladı. “Evet, benim de aklıma geldi. Dallas polisini uyatacağız. Benim adam konusuyla kendim ilgileneneceğim. Loopy Yeni L.A ve Denver’den da bahsetti. Eminim biraz ayık olsa daha fazla şey hatırlardı.”

“Onu ben hallederim.” Boyle Spindler’a baktı. “Eğer sizin için de uygunsa... Yüzbaşı.”

“Terfimi hatırlatmaya bayılır. Kusura bakmayın, size pek yardımcı olamadık. Dürüst olmam gerekirse onu New York’ta haklamanızı istiyorum. Partiyi kaçırdığıma üzülürüm ama onunla burada Dockport’ta tekrar karşılaşmak istemediğimden de eminim.”

Eve New York’a döndüğünde saat beşti ve merkeze uğramak yerine eve gitmeye karar verdi. Evden çalışmak ve Roarke’in güvende olduğunu görmek istiyordu.

Roarke’in hedefteki profil tipine uymadığını hatırlattı kendine. Fazlaca genç kalıyordu, eski karısı yoktu. Ancak Julianna’yı içeri tıkmakta büyük bir rol oynayan bir karısı vardı.

Eve tam eve varmak üzereyken ani bir kararla arabayı çevirdi ve Doktor Mira’nın evine doğru ilerlemeye başladı.

Bir sokak kadar aşağıdaki bir yükleme alanına park etti, GÖREVDE lambasını yaktı ve koşar adımlarla kahverengi taştan eski ve güzel eve doğru ilerledi. Mavi saksılar içinde girişi renklendiren uçuk pembe ve beyaz çiçekler vardı. Hemen yandaki evden uzun altın sarısı tüyleri olan devasa bir köpekle bir kadın çıktı. Köpek eve dostça havladıktan sonra, adeta bir gösteri yürüyüşündeymiş gibi sahibisiyle salına salına ilerlemeye başladı.

Diğer taraftaki evden üç çocuk çılgınlık atarak dışarı fırladı. Her birinin elinde fosforlu hava kaykayları vardı ve kaldırıma çıktıkları anda fırlatılmış bir roket gibi son hızla gözden kayboldular.

Kulağına dayadığı cep linkiyle bir görüşme yaptığı belli olan takım elbiseli bir adam önlerinden hızla çekilmek zorunda kaldı ama bağırıp yumruğunu sallamak yerine sadece gülümsedi ve konuşmasına devam ederek kendi bahçe kapısına doğru ilerledi.

New York'un başka bir yüzü daha, diye düşündü Eve. Üst sınıfa ait, sıcak bir muhit. Muhtemelen sokaktaki insanlar birbirlerinin ismini biliyordu. Arada partilerde bir araya geliyor, çocukları ya da torunları toplayıp gruplar halinde parka gidiyor ya da kapılarda rastlaşıp sohbet ediyorlardı.

Tam da Doktor Charlotte Mira'ya uygun bir atmosferdi burası.

Eve kapıya döndü ve zili çaldı. Sonra birden fikrini değiştirdi. Mira'yı evinde rahatsız etmeye hakkı yoktu. Tam bir adım gerilemiş, arabaya dönmeyi düşünürken kapı açıldı.

Sadece birkaç kez telefonda denk gelmiş olmalarına rağmen kapıyı açanın Mira'nın kocası olduğunu tahmin etti. Uzun ince sırık gibi bir adamdı. Üzerindeki bol hırkası ve buruşuk pantolonuyla tatlı bir bostan korkuluğunu andırıyordu. Bakır rengindeki saçları bir şekilde hem bilge hem de masum bir ifade taşıyan uzun yüzünü çevreleyen dağınık, ilginç bir yığın şeklindeydi.

Elinde bir pipo vardı ve süveterinin düğmeleri yanlış iliklenmişti.

Çimen rengi gözlerinde şaşkın bir ifadeyle gülümsedi.

“Merhaba. Nasılsınız?”

“Şey, ah. İyiyim. Özür dilerim Bay Mira. Sizi evinizde rahatsız ettiğim için çok üzgünüm. Ben aslında- ”

“Sen Eve’sin.” Yüzü aydınlandı, sıcak bir ifadeye büründü. “Ne kadar aptalım. Ama yine de sesinden tanıdım. İçeri gel, hadi içeri gel.”

“Hayır, aslında ben- ”

Ama adam uzanarak Eve’in elini tuttu ve onu kapıdan içeri çekti. “Geleceğini bilmiyordum. Unutmuş da olabilirim. Bazen unutkanlığım tutar. Charlie!” Üst kata çıkan merdivenlere doğru bağırdı. “Eve’in geldi.”

Zarafet abidesi Doktor Mira’nın Charlie diye çağırıldığını duyan Eve’in itirazı şaşkınlıktan boğazında kaldı.

“Hadi otur. Sanırım içecek bir şeyler hazırlıyordum. Dalıyorum işte böyle. Charlie’yi çıldırtıyor tabii. Ha-ha.”

“Ben gerçekten rahatsızlık vermek istemem. Doktor Mira’yı yarın ofisinde görürüm.”

“Evet, şarap da burada. Çıkarttığımı hatırlıyorum. Özür dilerim, bana yardımcı olur musun? Akşam yemeği mi yiyecektik?”

Hâlâ elinden tutuyordu ve Eve’in aklına kaba olmadan çekebilmek için bir yol gelmiyordu. Ve ona öyle tatlı bir şaşkınlık ve gülümsemeyle bakıyordu ki Eve adama biraz âşık olduğunu düşündü.

“Hayır, beni yemeğe beklemiyordunuz.”

“Ah, o halde bu çok hoş bir sürpriz oldu.”

Eve daha ağzını açıp cevap verememişti ki koşturarak gelen Mira'yı gördüğünde bir şok daha yaşadı. Her zaman şık ve zarif takım elbiseler içindeki Doktor Mira'nın üzerinde beyaz bol bir tişört ve siyah bir tayt vardı. Yalın ayak ve tırnaklarını tatlı şeker pembesine boyanmıştı.

"Dennis? Kim dedin... Hey Eve!"

"Özür dilerim. Gelmemem gerekirdi. Eve gidiyordum ve ben... seni evinde rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ben, şey, sabah ofisinden randevu alırım."

Mira Eve'i şaşkın görmenin çok nadir olduğunu düşündü. "Hiç de rahatsız olmadık. Şarap mı içiyoruz Dennis?"

"Şarap mı içiyoruz?" Dennis yine afallamış göründü, sonra elindeki şişeye baktı. "Ah. Evet şarap içiyoruz. Bir kadeh daha getireyim."

"Hayır lütfen. Rahatsız olmayın. Burada olmamam gerekirdi. Gitmeliyim."

"Sağmalama." Mira gülümsedi. "Hadi otur. Eğer görevdeysen şaraptan daha hafif bir şeyler ikram edebiliriz."

“Hayır görevde değilim ama- ”

“Güzel.” Mira odanın diğer tarafına doğru ilerlerken duraksadı ve kocasının yanlış iliklenmiş düğmelerini düzeltmeye başladı. Öyle yalın bir yakınlıkla yapılan bir hareket ki Eve hararetli bir öpücüğe şahit olsa ancak bu kadar mahcup hissederdi. Mira vitrinden bir kadeh seçti, sonra elini Eve’in omzuna koyarak onu koltuğa oturttu.

Böylece Eve kendini Mira’nın güzel, renkli oturma odasında oturmuş şarap beklerken buldu.

“Tatilin nasıl geçti?” diye başladı Mira.

“İyi. Güzeldi.”

“Dinlenmiş gözükiyorsun.”

“Evet, şey, günlerin yarısını yatarak geçirdim.”

“İhtiyacın vardı. Senin de Roarke’ın da biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı. O nasıl, iyidir umarım?”

“Evet.” Eve koltukta kıpırdandı. “İyi.” Eve öyle kalması konusunda da kararlıydı.

Mira şarabını yudumladı, başıyla kocasını işaret etti. “Genelde davaların bazı detaylarını Dennis’le konuşurum ama eğer istersen üst katta çalışma odamda da görüşebiliriz.”

“İlayır, evinde geçirdiğin vakti bölmek istemem. Oturma odana bir dava getirmeye hakkım yoktu. Her neyse, zaten daha verileri okuyacak vaktin olmamıştır.”

“Ama okudum.”

“Peki sence- ” Eve kendine hâkim oldu. “O zaman sabahı ofisini arayıp bir randevu alırım.”

“Rahatla artık Eve. Şimdi konuşabiliriz. Eğer önemli olmasa buraya gelmezdin biliyorum. Ve ben bir anlık da olsa öyle karar verecek kadar rahat hissetmene memnun oldum. Bir süre önce, pek uzun bir süre de değil üstelik, böyle bir şey aklına bile gelmezdi.”

“Fikirlerinize ve becerinize her zaman saygı duydum Doktor Mira.”

“Birine saygı duymakla ona karşı rahat hissetmek farklı şeylerdir. Julianna Dunne için buradasın.”

Dennis Mira dalgın bir tavırla öylece ortaya, “Kötülük,” dedi, “birçok şekle bürünmüş halde çıkabilir karşımıza. Çoğu da çekici şekillerde olabiliyor.” Sonra kafasını sallayarak birden net ve berrak gözlerle Eve’e baktı. “Kötülüğe inanır mısınız?”

“Evet.”

“Güzel. İnanmadığın bir şeyle savaşıp onu yenemezsin.”

“Dennis bir konuyu en temel noktasına indirgemekte çok yeteneklidir. Bu bana bazen çok yardımcı olur.”

Mira şarabından bir yudum daha aldı, sonra kadehi küçük yuvarlak bir masaya koydu ve devam etti. “Julianna Dunne mahkeme öncesinde ve sırasında ayrıntılı testlere tabi tutulmuş, incelenmiş ve değerlendirilmiş. Bu amaçlarla görevlendirilen uzmanların görüşüne göre şahıs bir aile üyesi tarafından cinsel taciz travmasına maruz kalmış. Yaşadığı bu travma ona hem zihinsel hem de duygusal olarak ciddi zararlar vermiş. Bunun sonucunda kendisi, bir yetişkin olarak tacizcisini temsil eden başka erkeklerin peşine düşmüş. Sonra da kendisine zarar veren adamı cezalandıramadığı için onun yerine bu temsilcileri cezalandırmış.”

Mira duraksayarak güzel ve biçimli bacaklarını altına topladı. “Cinayetlerin soğukkanlı biçimde planlanmış olması ve Dunne’un bu ölümlerden büyük maddi çıkar sağlaması nedeniyle savunma avukatları ne bir akıl sağlığı merkezinde tedavi uzlaşması sağlayabilmişler, ne de jüri-

yi şahsın geçmişte yaşadıkları sebebiyle masum, tamamen masum olduğuna ikna edebilmişler. Yine de müvekkillerini müebbetten kurtarmayı sağlamışlar.”

“Dunne’un ilk profil çalışmasıyla ilgili senin ne düşündüğünü bilmek istiyorum?”

“Pekâlâ. Benim fikrime göre, eldeki verilere göre, uzmanlar değerlendirmeleri ve vardıkları sonuçlar konusunda yanılmışlar. Julianna Dunne o motivasyonla hareket etmiyordu, en azından yasal anlamda. Oyununu kusursuz oynamış,” diye devam etti Mira. “Verdiği cevaplar tam olarak doğru, tepkileri, hareketleri, mimikleri ve tonu da. Hatası bu olmuş. Onu inceleyenlerin atladığı bir hata. Bu tarz bir mükemmellik ancak hesaplı ve planlı olabilir. Kadının bir yalancı fakat kusursuz bir yalancı.”

“Çocukken tecavüze falan uğramamıştı.” Eve öne doğru uzandı. “Travma falan yok, kurban değil. İçinde acı, korku veya öfke yok.”

Mira uzandı ve elini kısa bir süreliğine Eve’in elinin üzerine koydu. Dennis odadayken Eve’in çocukluğundan bahsedemeyeceklerini biliyordu. “Bana göre ki emin olmak için onu şahsen değerlendirmem gerekiyor, cinsel ilişki zorla değildi. Julianna için cinsellik bir silah, erkekler de düşman. Bu cinsellikten keyif aldığını düşünmüyorum. Sadece bir iş, sonuca ulaştıran bir araç. Bir adamın bundan keyif alması, onun bedeninden keyif alması kadın için hem bir gurur hem de tiksinti kaynağı.”

“Neden kadınlara yönelmedi peki, yani cinsel olarak?”

“Onlara daha çok saygı duyuyor, cinsiyet olarak. Ayrıca dediğim gibi seks bir ilgi alanı değil. Orada zevk falan aramıyor. Aldığı zevk acıya ve aşağılamaya neden olmaktan, fethetmek ve ganimeti toplamaktan kaynaklanıyor.”

“Müsaade ederseniz.” Dennis elini kaldırdığında Eve birden başını ona çevirdi. Bir süredir o kadar sessiz ve hareketsizdi ki neredeyse varlığını unutmuştu. “Erkekler rakip değil,” dedi Dennis. “Kurbanlar. Kadının zevk almak, güçlü olmak için kurbanlara ihtiyacı var.”

“İşe onları cezbetmekle başlıyor,” diye onayladı Eve. “Tıpkı bir ava yapılacağı gibi. Onlara çekici gelen neyse kendini o hale çeviriyor, tıpkı yeni bir kıyafet giyer gibi yeni bir kişiliğe bürünüyor. Karısından, ailesinden, seks hayatından memnun olmayan, mutsuz olan ya da sadece sıkılmış yaşlıca bir erkek de mükemmel bir hedef. Güzelliğe daha çabuk kanar daha çabuk gözü boyanır.”

“Belli yaştaki erkekler daha genç ve güzel kadınların romantik ilgisi karşısında ister istemez hoşnut olurlar. Her cinsiyetin kendine has zayıf noktaları vardır.”

“Provayı üvey babası üzerinde yaptı. Orada baştan çıkartmaya uğraşan kendisiydi,” dedi Eve. “Yeteneklerini bildi. Adam duruşmada şahitlik etmedi. Savcı onu çağırma riskini, jürinin onu görmesini göze alamadı. Ama savunma tarafı yakasından tutarak o kürsüye getirtmeliydi. Bura bakın, işte bu adam bu zavallı, bu masum kıza zorla tecavüz etti. Bu savunmasız çaresiz kıza. Bu adam onun babasıydı, onun koruması yanında güvende olması gerekirdi. Bunun yerine bu adam onun masumiyetini aldı, ona zarar verdi. Ölümlerden sorumlu olan biri varsa o da bu adamdır.”

“Julianna adamın çağrılmasına, yeminli ifade vermesine izin veremezdi,” dedi Mira. “Kendi pisliği ortaya çıkacaktı. Adamla konuşman gerektiğini düşünüyorum.”

“Teksas’ta. Dallas’ta.”

“Evet biliyorum.” Mira’nın bakışları milyonlarca kelimeye bedeldi. “Dosyayı inceledim. Gidebilir misin?”

Gidecek misin değil, diye düşündü Eve. Gidebilir misin? “Bilmiyorum. Bilmiyorum,” diye tekrarladı Eve.

Mira uzanarak kocasının elini okşadı. “Dennis,” demesiyle adam toparlanarak ayağa kalktı.

“Eğer siz hanımlar izin verirseniz, yapmam gereken bir şeyler var. Onun hakkında haklıymışsın Charlie.” Eğilerek dudaklarını Mira’nın kafasının üzerine dokundurdu, sonra uzun, ince eliyle karısının ılık ılık kahverengi saçlarını okşadı. “Gerçi sen her zaman haklısındır. Seni gördüğüme sevindim Eve. Arayı açma lütfen.”

Dennis odadan çıktığında, “Onu göndermene gerek yoktu,” dedi Eve. “Benimle ilgili bir konu değil bu.”

“Bana bak. Bana bak Eve.” Mira kadehini bırakarak iki eliyle Eve’in elini tuttu. “Eğer Dallas’a gitmeye hazır değilsen adamı buraya çağır. O gelsin.”

“Jake Parker’ı New York’a çağırarak yasal bir gerekçe ya da güç yok elimde.”

“O zaman tele-link görüşmesi ya da holografik görüşme yap.”

“Bana neler olduğunu, nasıl olduğunu, Julianna’nın ne yaptığını, kim olduğunu anlatması için sıkıştırırsan yüz yüze görüşmem gerektiğini biliyorsun. Adamın bu şeyleri konuşmak isteyeceğini hiç sanmıyorum. Bugün elime geçen verilere göre adam hedeflerden biri olabilir. Gitmek zorundayım fakat baş edebilir miyim bilmiyorum.”

“Ben de seninle gelirim.”

Eve bir an ona bakakaldı ve baktıkça yavaş yavaş gözleri buğulanmaya başladı. Ayağa kalkıp arkasını dönmesi gerekti. “Tanrım.”

“Sana yardımcı olabilirim Eve. Yardım etmek istiyorum. Çok uzun bir süre yaklaşmama izin vermedin, bana kızılıyordun. Ancak artık öyle değil.”

“Sana kızmıyordum, ödümü koparıyordun sadece. Ve ödümü koparan insanlar beni kızdırır.”

“Seni artık korkutmadığıma sevindim o halde.”

“Bazen hâlâ korkutuyorsun.” Eve elinin tersiyle burununu sildi, sonra arkasını döndü. “Olmuş olanların hepsini şu anda açmaya hazır ya da istekli değilim. Parça parça geliyorlar ve parçalar da giderek büyüyor. Bütün resim karşımda belirlediğinde bana ne olacağını tam bilmiyorum. Ama hazır olduğumda sana geleceğim. Tamam mı?”

“Tamam.”

“Pekâlâ.” Eve kendini toparlamak için birkaç derin nefes aldı. “Dediğim gibi burada konu ben değilim. Bugün Feeney’le birlikte Dockport’a gittik.”

Tekrar oturdu ve Mira’ya diğer ayrıntıları anlattı.

“Dunne’un Roarke’ı hedef alabileceğini düşünüyorsun. İçgüdülerinin yanlış olduğunu söyleyebilmeyi dilerdim Eve.”

Eve boğazına bir yumruk tıkanıldığını, aynısından bir tane de midesine indiğini hissetti. “Ama neden böyle bir şey yapsın? Roarke onun hedef profiline uymuyor bile.”

“Çünkü sana ait. Dennis’in erkekleri rakip olarak görmemesiyle ilgili söyledikleri doğru. Ancak kadınlar onun asıl rakipleri, denkleri, araçları, mücadele ettikleri. Kadın ıslahevinde geçirdiği süre boyunca onlara olan hisleri iyice artmış, rafine olmuştur. Tutuklamasını gerçekleştiren ekip içindeki tek kadın sendin. Şahsen konuşmak istediği tek kişi sen oldun. Sen onu yakalamayı başardın ve bu onu etkiledi. Senin saygını kazanmak istedi fakat saygı duymayı

reddettin. Eline fırsat geçtiğinde rövanş istemesi mantıklı. Sadece onu durdurduğun için değil, yok saydığın için de. New York'u seçmesinin nedeni bu olabilir.”

“Ve burada kalmasının. Hâlâ burada olduğunu biliyorum. Artık ilişkiyle, evlilikle zaman kaybetmiyor. Hedefi baştan çıkartmaya da çalışmayacak. Ama eğer Roarke'ın peşindeyse ona yaklaşmak için bir planı vardır mutlaka.”

Eve koltuktan tekrar kalktı, ellerini cebine sokarak hızlı adımlarla odada gezinmeye başladı. “Lanet olsun, şimdi neler olacağını tahmin edebiliyorum. Eve gidip Roarke'a güvenliğini arttırmasını ve polis koruması eklemesini söyleyeceğim. Sırtıp kendini gayet iyi koruyabileceğini söyleyecek. Vesaire vesaire. Sonra birbirimize gireceğiz.” Eve iç geçirdi. “Yani, ne zamandır kavga etmiyorduk zaten. Sanırım vakti gelmişti.”

“Eğer onun için endişeleniyorsan bunu görmesine izin ver.”

“Kendini koruyabileceğini biliyorum. Ama bu onun için endişelenmeme engel olmuyor.”

“Eminim o silah beline takılı halde evden her çıkışında Roarke da aynı şeyleri hissediyordur. Kavga ederek ya da etmeden eminim birlikte bir çözüm bulmayı başaracaksınız. Evlilik böyledir.”

“Evlilik tam bir baş belası olabiliyor.”

“Ah, kesinlikle öyle.”

“Düğmelerini düzelttin,” diye mırıldandı.

“Efendim?”

Eve bunu dışından söylediğini fark edince duraksadı ve hafifçe kızardı. “Bir şey demedim.”

“Düğmeler? Ne- ah! Dennis'in süveteri.” Mira elini kalbinin üzerine koyarak bir kahkaha attı. “Evet, galiba

öyle bir şey yaptım. Asla kıyafetlerine dikkat etmez. Dolayısıyla benimkilere de. Yeni bir şey giydiğimde, cidden güzel olduğunda ve o fark etmediğinde hâlâ canım sıkılır.”

“Onu sevdim.”

“Ben de çok seviyorum.”

“Ben artık sizi... rahat bırakayım işte. Şarap için teşekkür ettiğimi ilet. Vakit ayırdığın için gerçekten teşekkürler.”

“Ne zaman istersen çekinmeden gelebilirsin.” Eve’i geçirmek için ayağa kalktı.

“Doktor Mira?”

“Evet?”

“Dennis benim hakkımda yanılmadığınızı söylerken ne demek istedi?”

“Aslına bakarsan bir sürü şeyi kastetmiş olabilir ama bu şartlar altında, sanırım seni zeki, karmaşık ve cesur diye takdir etmekte haklı olduğumu söylemek istedi. Şimdi de seni utandırdım.” Mira dudaklarını usulca Eve’in yanaklarına dokundurdu. “İladi eve git ve Roarke’la kavga et.”

Eve kavga etmek istemiyordu. Roarke’ın bir kere uysalca kendi sözünü dinlemesini istiyordu. Tabii böyle bir şey olma şansı sıfır olduğundan, eve doğru gelirken birkaç farklı yaklaşım belirledi.

Ama eve girdiğinde devam eden bir partiyle karşılaştı.

Müzik, kahkaha ve konuşma sesleri duydu ve insanlarla ilgilenme düşüncesiyle aniden şakakları zonklamaya başladı. Çok sevdiği Mavis’in çılgın kahkaha sesleri bile baş ağrısının son hızla şakaklarına yapışmasına engel olamadı.

Bir hırsız gibi sessizce üst kata çıktığını ve kilitli kapılar arkasında karanlık bir odada saklandığını hayal etti.

Cesurmuş, hah, diye düşündü.

Tam basamağa doğru çok dikkatli bir adım atmıştı ki Summerset avluya süzüldü ve onu yakaladı.

“Teğmen. Misafirleriniz var.”

“Sağır mıyım sence?”

“Salondaki toplantının aksi yönünde ilerlediğiniz için duymanızda bir sorun olabilir diye düşünmüştüm.”

“Belki sadece üstümü değiştirmeye falan gidiyordum.” Eve çok acınası bir cevap olduğunu farkındaydı. Summerset kadavrayı andıran suratındaki o incecik sırıtışla hiçbir şey demeden öylece bakmaya devam edince Eve omuzlarını indirdi. “Ah, kışımı ye,” diye mırıldanarak salona doğru ilerledi.

“İşte geldi!” Mavis odanın diğer ucundan ona doğru döndü. Bedenin stratejik noktalarına yerleştirilmiş mor çiçek demetleriyle küçük bir kasırga gibi hareket ediyordu. Saçı bu gece ay ışığı tonlarında bir gümüş rengindeydi ve aralarından yine çiçekler çıkıyordu. Eve’i coşkulu bir şekilde kucakladıktan sonra gümüş rengi ayakkabılarının on santimlik çiçek sapı şeklindeki topukları üzerinde zıplamaya başladı.

“Leonardo’yla birlikte biraz hareket için Down and Dirty’ye gidiyorduk, Roarke ve sen de bize katılmak ister misiniz diye bir soralım dedik. Ve bakın kimleri bulduk.” Başını çevirerek Phoebe ve Sam’e sırtıttı. “Peabody’yi aradım. McNab’i de alıp D&D’de bizimle buluşacak. Roarke eve vaktinde gelemeyebileceğini söylemişti ama işte buradasın.”

“İşte buradayım. Ama çalışmam gerek Mavis.”

“Hey, biraz dağıtmak için bir-iki saat ara ver.” Eve’i içeri doğru çekti. “Benim içkimle başlayabilirsin. Leonardo, küçük bebeğim, kadehimi nereye koydum ben?”

Mavis’in hayatının aşkı 1,98’lik, teni altın yaldızlarla süslenmiş Leonardo’nun küçük bir bebekle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Göğsünün üzerinden X şeklinde uzanan kırmızı satenden pantolon askısı dışında üst bedeni çıplaktı. Askı belinden başlayıp kırmızı, çapraz ipli sandaletlerine kadar uzanan dökümlü, yanardöner pantolonunu tutuyordu. Elindeki kadehi Mavis’e uzatıp sırtırken, sol gözünün kenarına sıralanmış yakut renkli taşlar ışıldadı.

“Seni görmek çok güzel Dallas.” Eğilerek Eve’in yanına utangaç, yumuşacık öpücüklerinden birini kondurdu. “İstersen sana yeni bir kadeh getireyim.”

“Almayayım ama çok sağ ol.” Roarke müziğin sesini kısıtığında ona doğru minnet dolu bir bakış attı. “Özür dilerim, planladığım kadar erken gelemedim,” dedi. “Yolda bir yere daha uğramam gerekti.”

“Sorun değil.” Roarke Eve’e yaklaştı ve hoş geldin öpücüğü sırasında çaktırmadan, “Onlardan kurtulmamı ister misin?” diye mırıldandı.

Eve az kalsın evet diyordu ama bunun biraz haince olacağını düşündü. “Hayır. Eğer istersen biz de bir saatliğine D&D’de takılabiliriz.”

Roarke, Eve’in çenesini okşadı. “Aklında bir şey var.”

“Bekleyebilir.”

“Başın da ağrıyor.”

“Geçer.” Ve bir ihtimal, her ne kadar uzak bir ihtimal de olsa, arkadaşlarla geçirilecek birkaç saat Roarke’ı işbirliğine yakın bir ruh haline sokabilirdi.

“Eee, gidiyor muyuz?” diye sordu Mavis elindeki kadehiyle yanlarında biterek.

“Olur. Ancak bir-iki dakika yukarı çıkmama izin ver.”

“Harika! Roarke?” Eve dışarı çıkarken Mavis Roarke’ın kolunu çekiştirmeye başladı. “Limuzini alabilir miyiz? Düşünsene hepimiz içine doluşmuşuz ve son derece şık bir şekilde D&D’de teker teker iniyoruz, harika ötesi olmaz mı?”

Down and Dirty ancak kuduz bir sincap kadar şık ve seçkin bir striptiz kulübü olduğundan, Eve üniformalı bir şoförün kullandığı bir kilometre uzunluğundaki limuzinle gidişlerinin epey gürültü koparacağını düşündü. Araç zırlı bir tank olduğu için şükretti.

Silah koşumunu çıkardı, ayak bileğine diğer koşumu taktı ve mesai dışı küçük şok tabancasının şarjını kontrol etti. Tarama niyetine parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve hazırlanma işinin hallolduğuna karar verdi.

Seri adımlarla yatak odasından çıktı ama Sam’i kordorda durmuş beklerken görünce duraksadı. “Aslında seni rahatsız etmek istemedim,” diye başladı Sam. “Ama başın korkunç ağrıyor. Hissettim,” diye açıkladı Eve ağzını açmadan. “Yardımcı olabilirim.”

“Sorun değil. Yani önemli değil.”

“Acı çeken birini görmeye dayanamıyorum.” İfadesi şefkatle yumuşamıştı. “Sadece bir dakika alır.”

“Kimyasal bir şeyler almaktan hoşlanmıyorum.”

Sam gülümsedi. “Seni suçlayamam. Psikik duyarlılığım var Eve.” Ona doğru bir adım attı. “Biraz da empati diyelim. Burası değil mi?” Parmak ucunu Eve’in alnının ortasında gezdirdi ama ona dokunmuyordu. “Ve gözlerinin arkası. Biraz rahatlamadan bir de gürültülü bir kulübe gidersen daha da kötü olur. Canımı yakmayacağım.”

Sesinde insanı gevşeten ve rahatlatan bir şeyler vardı.

Eve başını sallarken bile Sam konuşmaya devam etti ve onu hafifçe kendine doğru çekti.

“Sadece dokunmakla, konsantrasyonla ilgili bir şey. Gözlerini kapa, rahatlamaya çalış. Başka bir şey düşün. Bu gün Chicago’ya gittiniz değil mi?”

“Evet.” Sam parmak ucunu hafifçe genç kadının kışında gezdirmeye başlarken Eve’in gözkapakları düşmeye başladı. “Hapishanedekilerle görüşmeler yaptık.”

“Bir yığın şiddetli ve negatif enerji. Başının ağrımasına şaşmamalı.”

Parmak uçları Eve’in kapalı göz kapaklarında gezinmeye başladı. Eve’in tek hissettiği sıcaklıktı. Sam’in sesi mırıltılı bir ninni gibi geliyordu. Konfor ve sıcaklık vadeliyordu. Şimdiye kadar Roarke dışında hiçbir erkek bu ikisini ona vermeyi başaramamıştı. Eve tüm bedeninin gevşemesine izin verdi, izin vermemek mümkün değildi. Ve o anda aklından acı yerine sevgi ve konfor veren bir erkeğe, bir babaya sahip olmanın ne harika bir şey olacağı düşüncesi geçti.

Sam acıyı parmak uçlarına, parmaklarına, avucuna doğru çekti. Acının avucundaki atışlarını, adeta bir yankı gibi kendi alnındaki zonklamasını hissettikten sonra yayılıp dağılmasını sağladı.

Acı iyice solmuşken Sam daha keskin, daha yoğun başka bir acı hissetti. Daha derin ve şiddetli bu acı birden bir bıçak gibi karnına indi. Acıyla birlikte gözlerinin önünde bir görüntü belirdi. Bağlantıyı koparıp bloke etmeden önce bir an Eve’in zihnini, düşüncelerini, anılarını görebildi.

“Ouu!” Eve desteğin aniden kesilmesiyle biraz sallandı. Sam’e yaslandığını fark etmemişti bile. Baş ağrısının tamamen gittiğini ve yerine sadece sakin bir dinginlik hissi

geldiğini fark etti. Gözlerini açarken, “Bildğim bütün lanet ilaçlardan çok daha iyi bu,” dedi.

Sam’in yüzünün rengi solmuş, şok ve üzüntü içinde ona bakıyordu. “Özür dilerim. Çok özür dilerim.”

“Ne? Ne oldu? Bunu yapınca sen mi rahatsızlanıyorsun?” Koluna girmek için uzandı ama Sam onun elini tuttu. Adamın elleri şimdi buz gibi soğuktu.

“Eve, benim amacım, asla... Ancak öyle güçlü bir zihnin var ki. Tahmin etmeliydim. Ben acıyı geçirmeye odaklanmıştım. Çok kısa bir süreliğine fakat ben sadece şifa vermek için yapıyorum ve asla insanların zihnine müdahale etmem. Niyetim o değildi.”

Eve gerildiğini hissetti. “Ne demek istiyorsun? Zihnimde müdahale derken?”

“Bakınadım, inan bana. Davet hissi vermeden bir insanın zihnine bakmak benim inandığım her şeye terstir. Ama sen açtın ve ben bloke etmeden önce görüntüler belirdi. Çocukluğundan.” Sam, Eve’in yüzündeki ifadeden neyi kastettiğini anladığını gördü. “Çok üzgünüm Eve.”

“Sen benim kafamın içine mi baktın?”

“Hayır fakat gördüm. Ve görmek, her ne kadar istem dışı olsa da yine de güvene ihanettir.”

Eve kendini birden savunmasız, çıplak kalmış gibi hissetti. Bir adım geriledi. “Benim özelime girdin.”

“Evet, evet. Bunu nasıl telafi edebilirim bilmiyorum ama- ”

“Gördüğün şeyi unut,” dedi Eve hırsla. “Bu konuda tek kelime etme. Asla. Hiç kimseye.”

“Sana söz veriyorum, asla kimseye bahsetmem. Eve eğer Phoebe ve benim gitmemi istersen- ”

“Ne yaptığınız umurumda bile değil. Sadece lanet ka-

famdan uzak dur.” Eve arkasını dönerek seri adımlarla uzaklaştı. Koşmamak için kendini zor tutuyordu. Aşağı inmeden, salona girmeden önce kendini toparlamaya çalıştı.

Şu anda D&D’de bir saat geçirmekten daha fazla istediği bir şey yoktu. Kulak zarını patlatacak bir seviyede çalınan korkunç müzikte kendi düşüncelerini bile duyamayacak, tüm acı batıp boğulana kadar berbat içkilerden içecekti.

Elbette görev duygusu galip geldi ve sadece yarı sarhoş olmakla yetinmeye karar verdi. Bu da kendine izin verdiği bir saatlik arada yetiştirmek için epey zahmetli bir işti. Şehir merkezine doğru yaptıkları hareketli ve şamatalı yolculuk boyunca mümkün olduğunca uzağa oturarak, sonra kulüpteki masanın farklı köşelerinde olmalarını sağlayarak elinden geldiği kadar Sam’den uzak kalmaya çalıştı.

Sam de aradaki mesafeyi koruyarak ona yardımcı oldu.

Mavis herkesin birbiriyle dans etmesi için ısrar ettiğinde bile kendi sıralarını kaynattılar. Ama ne bunlar ne de berbat alkolün boğazında bıraktığı ateş Eve’in moralini yükseltti.

Bu durumu Roarke’ın gözünden kaçmadı. Genç adam grubun gerisini şehir merkezinde bırakarak eve dönene, baş başa kalana kadar bekledi. “Sorunun ne olduğunu bana da söyleyecek misin?”

“Kafam çok dolu.”

“Genelde öyle olur fakat bu senin özellikle kafayı bulmak için içip durmana sebep olmaz.”

“Kafayı falan bulmadım. Yarı yolda durdum.” Dengesini tam olarak sağlayamıyordu ve üst kata çıkan merdi-

venlerin ilk basamağında tökezledi. “Yarı yolu biraz geçse. Sorun ne, beni daha önce de sarhoş görmüşsündür.”

“Yapman gereken işler olduğunda değil. Hem üzgün olduğunda içmezdin.” Yardım etmek için Eve’in koluna uzandı.

“Bırak beni. Lanet ruhumu görmek isteyen birini daha istemiyorum.”

Roarke Eve’in sesindeki saldırgan tonu fark etti. Kavgaya başlatmak fena olmazdı. Bu şekilde daha hızlı ilerleyebilirlerdi. “Karım olduğuna göre diğer her şeyine olduğu gibi ruhuna da burnumu sokmaya yasal hakkım var.”

“O kendini beğenmiş tonla karım deme bana. Bundan nefret ettiğimi biliyorsun.”

“Biliyorum, evet ve o yüzden daha çok hoşuma gidiyor. Çıkmadan önce Sam’le aranızda ne geçti?”

“Çekil önümden. Çalışmam lazım.”

“Henüz önünde değilim. Aranızda ne geçti?” diye tekrarladı Roarke, son kelimeleri özenle vurgulayarak Eve’i duvara doğru sıkıştırırken. “İşte şimdi teğmen, tam önündeyim.”

“Yatak odasında yerde bir şipşak yaptık.”

“Hızlı bir seks genelde bir erkeğin böyle üzgün görünmesini sağlamaz. Seni de böyle huysuz yapmadığını ben biliyorum. Gerçi istersen bu teoriyi test edebiliriz.” Elini Eve’in pantolonuna uzattı ve çekerek düğmesini açtı.

Eve üzerine doğru atıldı ama refleksleri zayıflamıştı. Dirsek darbesi ıskaladı ve kendini duvara yapışmış halde buldu. “Çek ellerini üzerimden. Şu anda kimsenin bana dokunmasını istemiyorum. Kimsenin ellerini üzerimde istemiyorum. Anlıyor musun?”

Roarke Eve’in yüzünü ellerinin arasına aldı. “Ne oldu?”

“Baş ağrımı için eliyle bir şeyler yapıyordu,” dedi Eve hızla. “Kafama girince içinden de bir şeyler görmüş. Çocukluğumdan... Görmüş.”

“Ah, Eve.” Roarke karşı koymasına rağmen Eve’i kendine doğru çekerek sarıldı.

“Bırak beni. Lanet olsun. Lanet olsun.”

“Onlara bir otel odası ayarlarım. Bu gece giderler.”

“İstersen lanet ayda bir oda ayarla. Sam biliyor.” Bir şekilde onu itelemeyi kesmiş sarılmaya başlamıştı. “Bilerek isteyerek yapmamış olması önemli değil. Üzgün olması önemli değil.” Artık sarhoşluktan çok mide bulantısıyla başını Roarke’ın omzuna bıraktı. “Biliyor ve bunu değiştirecek hiçbir şey yok.”

“Neden utanıyorsun? Sen çocuktun, masum bir çocuk. Kaç tane masum için adalet sağladın?” Roarke göz göze bakabilmeleri için Eve’in başını kaldırdı. “Ve kim bilir daha kaç tanesi için sağlayacaksın? Yine de bir parçan olduğun kişiyle yüzleşmekten kaçıyor. Çocukken yaşadığın şeye üzülen kişilerden kaçıyor.”

“Bu benim için çok özel.”

“Sam’in bu özele gerektiği gibi saygı duymayacağından mı endişeleniyorsun?”

“Hayır.” Eve yorgun bir şekilde iç geçirdi. “Hayır. Bana söz verdi. Ayrıca sözünden dönmek yerine dilinin paslı bıçakla kesilmesini tercih edecek tipte bir adam. Ama yine de biliyor işte ve bana baktığında- ”

“Kızının arkadaşını görecek. Harika bir kadını. Aynaya baktığında senin gerektiği kadar dikkat etmeyip gözden kaçırdığın bir şeyi görecek: Cesaretini.”

Eve yavaşça ondan ayrılarak geriledi. “Bugün bir sürü insan ne kadar cesur olduğumdan bahsedip durdu.”

“Pekâlâ, o halde şimdi her şeyi anlatacak kadar cesur olmaya ne dersin? Akşam kapıdan girdiğinde zaten kafanda başka bir sorun olduğu belliydi.”

“Evet, vardı. Konuşmamız gerek ama önce gidip kusmalıyım.”

“O zaman önceliklerimize göre hareket edelim. Hadi bakalım.” Elini Eve’in beline doladı. “Kafanı tutarım.”

Eve içtiklerinin çoğunu çıkardı, işi bittiğinde Roarke’ın içmesi için ısrar ettiği karışımı çok fazla şikâyet etmeden kafasına dikti. Soğuk bir duş aldı, bol bir pantolon ve dar bir tişört giydi ve ofisinde buluştuklarında tekrar insan gibi hissetmeye başlamıştı. Son dokunuşunu yaparak süt-süz ve şekersiz kahvesini önüne aldıktan sonra, Roarke’a Dockport ziyaretinin ayrıntılarını anlattı.

“Dallas’lı adam derken beni kastettiğini düşünüyorsun.”

“Güçlü bir ihtimal. Eve dönerken Mira’ya da danıştım, benim gibi düşünüyor. Yakalanmasında görev alan ekipteki tek kadın benim ve bu durum beni onun rakibi yapıyor. Hayır, daha çok dengi gibi bir şey. Benim bölgeme geliyor, burada cinayet işliyor. Bana geri döndüğünü ve çarpışmaya hazır olduğunu gösteriyor. Ancak seni alırsa beni yener. Önceki veya sonraki çarpışmalarda ne olursa olsun, savaşı o kazanır.”

“Mantıklı bir teori ve üstelik ilginç de.” Roarke elindeki brendi kadehini hafifçe çevirdi. Diğerlerinin aksine D&D’de tek kadeh içmemişti. “Güvenliğimi nasıl geçmeyi düşünüyor acaba? Bana zarar verebilecek kadar yanıma yaklaşmak için nasıl bir planı olabilir ki?”

“Roarke- ”

Roarke gülümsedi ve tıpkı Eve gibi hafifçe öne doğru uzandı. “Eve.”

“Kes şunu. Bak, harika bir güvenliğin olduğunu biliyorum, paranın satın alabileceğinin en iyisi. Senin içgüdülerinin onlardan daha da etkili olduğunun da farkındayım. Ama o çok zeki, işini asla şansa bırakmayacak kadar detaycı ve yaptığı şeyde çok ama çok iyi.”

“Sen de öylesin. Yani,” diye devam etti Roarke, “bu da işin zevkini iyice arttırıyordur. Yani böyle iyi, böyle birinci elden korunurken beni öldürmek.”

“Güvenliğini arttıracaksın,” dedi Eve hızla. “Lojistik boyutunda çalışacağız, Feeney’den destek alırız o konuda. Seni izleyecek polisler görevlendireceğim, şehir merkezindeki ofisin güvenliğine de polisler yerleştireceğiz. Çalışma programını bilmem gerekecek, en ufak ayrıntısına kadar ki nerede toplantılar yapacağını görebileyim. Eğer şehir dışına gidersen ve kendi araçlarından biriye önce taranması ve incelenmesi gerekecek - giderken de gelirken de.”

Roarke arkasına yaslandı ve kadehini yudumladı. “Her ikimiz de ayağımın altında polislerle gezinmeyeceğimi biliyoruz.”

“Seni resmi korumaya aldırıp bu evin içinde kilitli tutmamı mı tercih edersin?”

Roarke başını hafifçe yana eğdi. “Biliyorsun ki avukatlarımı böyle bir teşebbüsü küçücük parçalara ayırır ve iptal ettirirler. Bence o şekilde bir zaman kaybı ve sıkıntı yaşamamıza hiç gerek yok.”

“Seni kalın kafalı pislik. O avukatlarımı çiğneyip bin dolarlık ayakkabılarının önüne tüküreceğim.”

“Deneyebilirsin.”

Eve ayağa fırladı. “Şu linki kaldırıp hakkında resmi koruma emri çıkartıyorum. Benim uygun bulduğum bir yerde kilit altında olacaksın. Ben aptal kıcının güvende olduğuna emin olana kadar da ayağına lanet bir bileklik taktıracağım.”

Roarke da ayağa kalktı. “O zaman ben de linki kaldırıp bir görüşme yapacağım ve o lanet emri daha basılmadan önce hükümsüz kılan bir yaklaşıma yasağı çıkarttıracağım. Kilit altına girmem Eve, ne senin ne de başkasının emriyle. Üstelik ne kaçarım ne de saklanırım, o yüzden sen değerli öfkeni ve enerjini o kadını yakalamaya ver, ben de kendi kıcımın güvenliğini kendim sağlayayım.”

“Artık sadece senin kıcın değil. Bana da ait. Lanet olsun, seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.” Roarke siniri geçerken ellerini Eve’in omuzlarına koydu. “Eve, çok dikkat edeceğim. Söz veriyorum.”

Eve onun ellerini itekleyerek uzaklaştı. “Benim yöntemlerime göre yapmayacağımı biliyordum.”

“Sence her tehdit karşısında güvenli bir yere saklanmış olsam şu anda olduğum yerde olur muydum? Karşıma çıkan şeyle yüzleşmekten kaçınmam. Hallederim. Sadece artık bir zamanlar yaptığımdan daha farklı bir şekilde hallediyorum.”

“Biliyorum. Güvenlik konusunda herkesten daha titiz olduğunu da biliyorum ama en azından Feeney’in bir gözden geçirmesine izin verir misin?”

“Benim için bir sorun olmaz.”

“Programını da vermeni istiyorum. Nerede, ne zaman ve kiminle olacağını bilmem gerek. Peşine polis takmayacağım.” Ona doğru dönmüştü. “Zaten bir şekilde onlardan kurtulurdun. Yine de bilirsem içim daha rahat olur.”

“Sana bir kopyasını çıkartırım.”

“Pekâlâ. Dallas’a gitmem gerekecek.” Eve adeta kelimeler dilini yakabilirmiş gibi hızlı hızlı konuşmaya başlamıştı. “Üvey babasıyla konuşmam gerekecek. Tam ne zaman gideceğim bilmiyorum fakat önümüzdeki iki gün içinde gitmem lazım. Dunne çok kısa bir süre içinde tekrar harekete geçecek. Adam bir hedef olabilir. Bilirsin işte, Teksas, kovboylar. Belki koyun konuşması da orayla ilgilidir. Teksas’ta koyunlar vardı değil mi? Ve- ”

Eve nefes almadan konuşmaya devam ederken Roarke yaklaşarak onu kollarına aldı. “Seninle geleceğim. Bunu bensiz yapma.”

“Yapabileceğimi sanmıyorum.” Eve kendini Roarke’a bırakarak biraz gevşemeye izin verdi. “İyiyim. Şimdi çalışmam lazım.”

9

Eve saatlerce koyun ve kovboyla alakalı isimlere dair olasılık hesapları çıkarttı ve farklı taramalar başlattı.

Bilgisayar tarama işlemine devam ederken Pettibone dosyasını tekrar baştan sona inceledi. Gözden kaçırdığı bir şey, katil ve kurbanı arasında daha doğrudan bir bağı işaret edebilecek herhangi bir şey bulmayı umut ediyordu.

Tek bulduğu şey, başarılı bir şirketler grubunu güzel ve dürüst bir şekilde idare eden, ailesi ve arkadaşları tarafından çok sevilen orta yaşlı tatlı bir adam oldu.

Herhangi bir bağlantı da bulamadı. Ne kurbanın eşlerinin, çocuklarının ne de çocuklarının eşlerinin Julian-na Dunne'ı tanıdığını ya da geçmişte tanışmış olduğunu gösteren bir delil vardı. Aynı şekilde içlerinden birinin bu cinayeti ayarlamasını gerektirecek bir neden de bulamadı.

İki eş birbirine taban tabana zıt tipler olabilirdi fakat ikisi de ortak bir paydada birleşiyordu: Walter C. Pettibone'a duydukları bariz düşkünlük.

Veriler, deliller ve olasılık taramalarının gösterdiği kadarıyla Julianna, Pettibone'u gelişigüzel seçmişti. Şapka-
dan çıkan bir isim. Ve bu kurnazca kaprisin, keyfiyetin an-
lamı bir sonraki hedefin milyonlarca kişiden herhangi biri
olabileceğiydi.

Bilgisayarı isim taramaları yaparken bırakıp yatağı gitti
ve sabah altıda kalkarak her şeyin üzerinden tekrar geçme-
ye başladı.

"Kendini yine yıpratmaya başlayacaksın teğmen."

Kafasını kaldırarak Roarke'a baktı. Çoktan giyinmiş,
mükemmel bir görünüme kavuşmuş halde kapıda duru-
yordu. Eve daha dışını bile fırçalamamıştı.

"Hayır iyiyim. Kesintisiz beş saat uyudum. Koyun üze-
rinde çalışıyorum." Duvar ekranını işaret etti. "Aptal ko-
yun kelimesiyle bağlantılı olabilecek kaç isim olabileceğini
tahmin edebilir misin?"

"Koyun geçmese de bağlantılı olabilecekler de dahil
mi? Kuzu, koç, oğlak, koyun, marya, çoban- "

"Ah, kes sesini."

Roarke sırtarak ofise girdi ve elindeki fincanlardan bi-
rini ona uzattı. "Ve elbette her birinin bir sürü versiyonu
olabilir."

"Üstelik isim olmak zorunda da değil. Bir iş olabilir,
tipiyle, görünüşüyle ilgili bir şey olabilir. Tanrım, bu ipu-
cunu Loopy adında krizin eşiğinde titrek bir bağımlıdan
aldım."

"Yine de mantıklı. Kemik adam, koyun adam. Bence
doğru yoldasın."

"Çok uzun ve geniş bir yol ama. Genel hedef tipine,
elliyle yetmiş beş yaş arasında, bir seferden çok evlenmiş
erkeklere indirgesek bile sırf şehirde on binlerce isim var.

Maddi durum ve servet boyutunu da ekleyerek azaltsam bile yine de elimde çok fazla isim olacak.”

“Planın ne?”

“Pettibone’u sekiz on yıl öncesinden düşünmeye başladığı teorisine dayanarak sayıyı daha da azaltmak. Bir sonraki kurbanı da o zamanlardan beri varsa, şehirde en az on senedir başarılı bir iş yürüten bir adamı arıyorum demektir. Bir de Julianna’nın acelesi olmamasını umut etmek tabii.”

Bilgisayara bu veriyi işleyerek yeni bir listeleme başlatması talimatını verdi, sonra kahvesinden bir yudum aldı. “Bugün neler yapacaksın?”

Roarke cebinden bir disk çıkardı. “Önümüzdeki beş günün programı. Bir değişiklik olduğunda da haberdar edileceksin.”

“Teşekkürler.” Eve diski aldı, sonra başını kaldırarak Roarke’a baktı. “Teşekkürler,” diye tekrarladı. “Roarke, dün gece hırsımı öyle senden çıkarmamalıydım. Gerçi sen çok güzel idare ettin.”

“Sorun değil. Bir dahaki sefere sarhoş olup şirretlik yapmaya karar verdiğinde seni biraz pataklarım.”

“Sanırım adil olur.” Roarke ona doğru uzanınca hafifçe geriledi. “Daha duş almadım. Listeler çıkarken hızlı bir antrenmanla biraz ter atarım diye düşünmüştüm.”

“Antrenman kulağa mükemmel geliyor.”

“Sen çoktan giyinmişsin,” dedi Eve, Roarke elinden tutmuş asansöre doğru ilerlerken.

“Kıyafetler hakkındaki en harika şey onları istediğin sıklıkta giyip çıkartabilmen.” Asansöre binmişlerdi. Roarke döndü ve seri bir hareketle onun bluzunu sıyırdı. “Gördün mü?”

“Etrafta dolaşıp duran yatılı misafirlerimiz var,” diye hatırlattı Eve.

“O halde kapıyı kilitleriz.” Roarke’ın hünerli elleri yu-karılara çıkarak onun göğüsleri üzerinde oyalanmaya baş-ladı. “Ve küçük, özel bir antrenman yaparız.”

“Güzel plan.”

Eve oldukça doyurucu egzersiz programını yüzmeyele noktalarken Henry Mouton, Mouton, Carlston ve Finch Hukuk Bürosunun cilalı mermer zemininde hızlı adımlarla ilerliyordu.

Altmış iki yaşında, film yıldızları kadar yakışıklı, atletik vücutlu bir adamdı. Doğu Sahili’nin en önde gelen şirket avukatlarından biriydi.

Kararlı bir şekilde yürüyordu ve hep kararlı bir hayat sürmüştü. Avukatlık yaptığı otuz küsur senedir haftanın beş günü istisnasız tam yedide ofisinde olurdu. Yirmi üç sene önce kendi şirketini kurduğunda da bu rutinini de-ğiştirmemişti.

Dişiyle tırnağıyla bir yere gelen adamlar çalışmadan duramazlar, demeye bayılırdı Henry. Ve kilit kelime çalış-maktı.

Hayatına olan yaklaşımı da işine olan yaklaşımı gibiy-di: Kararlı ve istikrarlı. Sağlığını, bedenini ve zihnini alış-kanlık haline getirdiği spor, iyi beslenme ve kültürel faa-liyetlerle koruyordu. Yılda iki kez tatile çıkıyor, her gittiği yerde tam olarak iki hafta geçiriyordu. Şubat ayında ılıman iklimli yerleri, ağustos ayında ise bolca müze ve galeri ge-zebileceği ilginç yerleri tercih ediyordu.

Her ayın üçüncü haftası I Hamptons'daki yazlık evinde kalırdı.

Bazıları - iki eski karısı da dahil - katı ve esneklikten uzak olduğunu söylerlerdi ancak Henry kendini düzenli ve organize olarak düşünürdü. Şu andaki karısı da en az onun kadar detaycı ve rutinlerine bağlı olduğundan Henry'nin dünyası tam anlamıyla mükemmel bir düzene kavuşmuştu.

Mouton, Carlston ve Finch'in giriş katı bir katedral kadar büyüktü ve sabah yedide bir mezarlık kadar sessizdi.

Doğruca yukarı Manhattan manzarasını kuş bakışı gören köşe ofisine girdi. Masası kusursuz biçimlendirilmiş dikdörtgen bir masaydı. Üzerinde sadece kendi dosyaları, iletişim merkezi, gümüş kalem seti, kahverengi deri çerçeveli yeni bir sümen ve karısının gümüş çerçeveli bir fotoğrafı vardı. Son yirmi dört sene içinde aynı çerçeveyi süsleyen üçüncü kadın fotoğrafıydı bu.

Evrak çantasını masanın üzerine koydu, açtı, içinden önceki gece evden çıkarken aldığı ajandasını ve dosya disklerini çıkardı.

Arka fondaki gökyüzünden yolcu tramvayları geçerken, Henry çantasını kapadı ve kolay ulaşabilmesi için hemen masasının yanındaki konsola koydu.

Duyduğu hafif bir sesle başını kaldırdı ve şaşkın bir tavırla kaşlarını çatarak kapıdaki güzel giyimli esmer kadına baktı.

"Siz kimsiniz?"

"Özür dilerim Bay Mouton. Ben Janet Drake, yeni geçici eleman. Geldiğinizi duydum. Bu kadar erken saatte kimse gelmez diye düşünmüştüm."

Julianna ellerini karnının altında birleştirdi ve Mou-

ton'a mahcup bir şekilde gülümsedi. "Sizi rahatsız etmek istememiştim."

"Siz de epey erken gelmişsiniz Bayan Drake."

"Evet efendim. İşteki ilk günüm. Ofisi biraz tanımak, alışmak ve masamı düzenlemek istemiştim. Umarım bir sakıncası yoktur."

"Biz burada inisiyatifi takdir ederiz." Çekici, nasıl konuşacağını bilen ve istekli, diye düşündü Henry. "Burada kalıcı bir pozisyon istiyor musunuz Bayan Drake?"

Julianna hafifçe kızarmayı başardı. "Şirketinizde kalıcı bir pozisyon teklifi karşısında onur duyarım. Elbette eğer yaptığım işle bunu hak edersem."

Henry başını salladı. "O halde çalışmaya devam et."

"Evet efendim." Julianna biraz geriledi, sonra duraksadı. "Size bir fincan kahve getirmemi ister misiniz? Yeni programladım."

Henry disklerden birini masa üstündeki sistem ünitesine takarken boğazından keyifli bir ses çıkardı. "Az sütlü, şekersiz. Teşekkür ederim."

Julianna ayağındaki şık ama rahat ayakkabılarla seri bir şekilde personel dinlenme odasına döndü. Daha epey vakti vardı. Özenli araştırmalarının sonucunda şirket başkarnın herkesten en az yarım saat önce, hatta çoğunlukla bir saat önce geldiğini öğrenmişti. Ama yine de fazla hevesli bir stajyerin ya da sekreterin veya bir temizlik droidinin gelip işleri sekteye uğratması gibi bir ihtimal vardı.

Her şeyi bir an evvel halledip yoluna devam etmeyi tercih ediyordu. Neler olup bittiğini bilse bu verimli performansı Henry'nin bile çok takdir edeceğinden emindi.

Bu düşünce içini öyle gıcıkladı ki adamın kahvesine zehri atarken kıkırdamaya başladı.

“Aslına bakarsan bunları dokuz sene önce de yaşayabilirdik Henry,” diye mırıldandı siyanürü karıştırırken. “Ama kısa çöp sana çıkmamıştı diyelim.” Siyah kısa saçlarını düzeltti. “Yazık oldu, gerçekten. Benimle evli olmak çok hoşuna giderdi. Kısa bir süre tabii.”

Büyük kahve fincanını Henry’nin ofisine götürdü. Bilgisayarı çoktan bir davayla ilgili sesli veri aktarımına başlamıştı. Arkadaki cam duvardan görünen sabah trafiği artarken, bir trafik-kopter de rutin seferlerine başlamıştı. Julianna kahveyi masaya bırakarak geriledi.

“Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı Bay Mouton?”

Dışarıdaki trafiğe bakarak verileri dinleyen ve düşündüğü belli olan Henry, kahve fincanını aldı, dalgın bir tavırla yudumladı.

“Hayır, başka bir şey yok Bayan...”

“Drake,” dedi Julianna hoş bir şekilde. Mouton’un ikinci yudumunu alışını buz gibi gözlerle takip etti. “Janet Drake.”

“Pekâlâ, Bayan Drake, o halde işteki ilk gününüzde size başarılar dilerim. Çıkarken kapıyı açık bırakın lütfen.”

“Tabii efendim.”

Julianna ofisten çıktı ve kapının önünde beklemeye başladı. Mouton’un öksürmeye, boğazından hırıltılı sesler çıkarmaya başladığını duydu. O çaresiz, panik dolu nefes alma uğraşını dinledi. Odaya tekrar girip adamın ölmesini izlerken yüzü korkunç bir şekilde güzeldi.

Fırsat olduğunda bunu seyretmeye bayılırdı.

Mouton’un yüzü kıpkırmızı kesilmiş, gözleri kocaman açılmıştı. Debelenirken kahvenin geri kalanı yere dökülmüş, açık gri halı sıvıyı çekmeye başlamış ve çoktan koyu renkli bir leke oluşturmuştu.

Acı ve korku dolu odada ölürken gözlerini Julianna'ya dikmiş bakıyordu.

Adam yere devrilirken Julianna ona doğru yaklaştı, "Bir terslik mi var?" dedi keyifle. "Bugün rutinimizde bir değişiklik olacak Henry." Adam yerde kıvranırken yüzünde hayran bir ifadeyle başını yana eğdi. "Öleceksin."

Julianna ölümün gelişine şahit olmanın, hem de kendi ellerinden geldiğini bilerek izlemenin dünyadaki en harika his olduğunu düşündü.

Doğrusu nasıl olup da bunu daha çok insanın denemediğine şaşıyordu.

Her şey bittiğinde Mouton'a tatlı bir öpücük gönderdi, salınarak odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Dük-kânların açılması için hâlâ çok erken olması yazık, diye düşündü çantasını alıp asansöre doğru ilerlerken. Canı gerçekten alışveriş yapmak istiyordu.

Henry Mouton'un cesedine doğru eğilmiş Eve öfke, hayal kırıklığı ve suçluluk hissediyordu. Bu duyguların hiçbirinin faydası olmayacağını bildiğinde kendini zorlayarak hepsini uzaklaştırdı.

"Bu onun işi," dedi. "Lanet olası bina güvenliğinden elini kolunu sallayarak nasıl geçiyor, nasıl bu adama zehirli bir kahve içiriyor? Ortama karışıyor ve ortam neyi gerektiriyorsa o oluveriyor. Adamın burada ve tek başına olacağını biliyordu. Şansa bırakmaz işini. Ve ben de lanet koyunları kovalıyordum."

"Teğmenim, Mouton Fransızca koyun demek." Peabody avuç içi bilgisayarını uzattı. "Kontrol ettim."

“Harika, iyi. Loopy haklı çıktı. Adama çok yardımcı oldu bu.” Eve kendine kızarak doğruldu. “Fotoğrafları alınsın, kapatılıp adli tıbbı teslim edilsin. Güvenlik disklerini istiyorum, bir de Mouton’u böyle bulan şahidi, neydi... ofis müdürü. Ve en yakın akrabasının adını istiyorum.”

“Evet efendim. Dallas?” Peabody duraksadı, sonra aklındaki söylemeye karar verdi. “Buna engel olamazdın.”

“Elbette olabilirdim. Tek yapmamı gereken doğru anah-tarı doğru kilide sokmaktı. Ama yapamadım, şimdi işlere bu noktadan devam edeceğiz.”

Peabody uzaklaşırken Eve not defterini çıkardı ve verileri yazmaya başladı.

“Affedersiniz. Teğmen Dallas?”

Eve başını çevirdiğinde mükemmel dalgalara sahip simsiyah saçlı şık bir kadın gördü. “Buradan uzak durmanızı istemek zorundayım.”

“Evet, anlıyorum. Bana yetkilinin siz olduğu söylen-di. Ben Olivia Fitch, Henry’nin ortaklarından biriyim. Ve ikinci karısı...” Bakışları cesede kaydıında dudakları titredi. Ancak onları bir süre sıkıca kapadıktan sonra ko-nuştuğunda sesi netti. “Ben... söyleyebileceğiniz bir şey olabilir umuduyla geldim. Herhangi bir şey.”

“Konuşabileceğimiz bir yer var mı Bayan Fitch?”

“Evet elbette. Benim ofisim olur mu? Personelle söyleyebileceğim bir şey olmasını istiyorum,” dedi önden ilerlerken. “Ve kendim için, bunu... bunu mantıklı bir şekilde görmemi sağlayacak bir şeye ihtiyacım var.”

Başka bir köşe ofise girdiler. Boyut bakımından Mouton’un ofisine benziyordu fakat kuzeye değil doğuya bakı-yordu. Biraz daha zarif, daha rahat bir düzenlemesi vardı.

“Sizin için çok zor bir zaman olduğunu biliyorum.”

“Evet, gerçekten çok zor.” Olivia masa ya da koltuklu oturma alanı yerine camlı duvara doğru ilerledi. “Henry’yle boşanalı dört, hayır beş sene oluyor. Tekrar evlendi ve bu Ashley için mahvedici bir darbe olacak. Ölmesi zaten yeterince zor olurdu ama bir cinayet... Daha önce tanıdığım kimse öldürülmemiştir.” Cama doğru döndü. “İliklerime kadar sarsıldığımı hissediyorum.”

“Bay Mouton’a zarar vermek isteyecek kimseyi tanıyor musunuz?”

“Bizler avukatız,” dedi Olivia omzunu silkerek ve tekrar Eve’e döndü. “Kim bize zarar vermek istemez ki? Ama hayır, doğrusunu isterseniz Henry’ye bunu yapabilecek kimse gelmiyor aklıma. Evet, rahatsız edici, birlikte yaşaması imkânsız bir adamdı bence. Bazen çok katı, rutinlerine ve alışkanlıklarına saplantı ölçüsünde bağlı, kendi burnunun dikine giden biridir- biriydi. Arada sırada kıcını sağlam bir şekilde tekmelemek isterdiniz fakat asla öldürmek isteyecek kadar değil.”

“Boşanmış çoğu insan iş ortağı olarak kalmakta zorlanır.”

“Henry’nin diğer bir can sıkıcı huyu işte.” Olivia’nın gözlerinde yaşlar parlamaya başladı ama kendine hâkim oluyordu. “Mantıklı piçin tekiydi. Evlilik bitti diye neden şirkette de bir sarsılma olsun? Birlikte gayet iyi çalışıyorduk değil mi? Gerçi o konuda hemfikiridik. İş ortaklığı konusunda âşık olmaktan daha iyiydik. Dost muyduk onu bile tam bilmiyorum. Muhtemelen çoktan kendi avukatımı çağırmalıydım.” Bir iç geçirdi. “Ama şu anda ona bile enerjimi yok.”

“Neden mesai saati başlamadan önce buradaydı?”

“Henry her lanet gün saat tam yedide masasında olur-

du. Yağmur, çamur, deprem fark etmez. Onun hakkında ne dersek diyelim, iş ahlakı mükemmeldi. Bu şirketi, işini, kanunları ve hukuku gerçekten umursuyordu.”

Artık sesi çatallı çıkmaya başlamıştı ve elini ağzına götürerek dudaklarına bastırdı. “Lanet olsun. Lanet olsun, lanet olsun.”

“Bir şey ister misiniz? Bir bardak su?”

“Hayır. Mızımızlanmak bana göre değil.” Gözle görülür ölçüde kendini hemen topladı. “Ve ben de kanunları önemserim. Bu işi kim yaptıysa yakalanıp cezalandırılmasını istiyorum. O yüzden sorularınızı sorun. Bu şirketteki herkesin tam işbirliği göstereceğinin sözünü verebilirim, yoksa canlarına ben okurum.”

“Teşekkürler.” Peabody’nin içeri girmesiyle Eve durak sayarak ona doğru döndü.

“Bir dakika konuşabilir miyiz teğmenim?”

“Biraz bekler misiniz Bayan Fitch?” Eve ofis kapısının önünde durdu. “Ne buldun?”

“Personel dinlenme odasında Julianna Dunne’un parmak izleri. Buradaymış ve ellerini mühürleme zahmetine bile girmemiş. Güvenlik disklerini aldım. Sağlamlar. Etiketlendiler.” Diskleri uzattı.

“Güzel. Bana ofis müdürünü bul, buraya gönder. Bayan Fitch’le işim bittiğinde onunla görüşeceğim.”

Eve tekrar odaya girdi. “Bayan Fitch, Julianna Dunne adında bir kadını tanıyor musunuz?”

“Dunne? İsim tanıdık geliyor ama.” Kaşları birleşti, sonra şaşkın bir tavırla havaya kalktı. “Walter Pettibone cinayeti... ve öbür adamlar. Haber bültenlerinde görmüştüm. Sizce o... ama neden? Hem buraya nasıl...” Kadın çöker gibi oturdu.

“Şirkette ya da şirket civarında onun tarifine uyan kimseyi gördünüz mü?”

“Hayır.” Olivia ellerini yüzüne bastırdı. “Ben neler olduğunu anlayamıyorum.”

“Buradaymış, personel dinlenme odanızda. Temizlik elemanlarınızın o bölgeyi her gece temizlediğinden eminim.”

“Evet, evet. Çok iyi, çok düzenli bir temizlik hizmetimiz vardır.”

“O halde Dunne bu sabah buradaydı. Şunu kullanabilir miyim?” diye sordu bilgisayarı işaret ederek.

“Evet. Buyurun.”

Eve lobiye ait güvenlik diskini taktı.

“Bu katı gece on ikiyle sabah iki arasında bitirmeleri gerek.”

Eve diski sabah ikiye sardı ve başlattı. Lobiye giren ya da çıkan birisi olduğunda diski durdurdu, sonra devam etti. Lobi tenhaydı, sadece gece mesaisine kalmış birkaç yorgun ofis çalışanı, temizlik elemanları ve lobi personeli vardı. Saat altı kırk beşte şık bir takım elbise giymiş, çekici bir esmer içeri girdi ve doğruca resepsiyona doğru ilerledi.

Eve görüntüyü dondurdu ve büyüttü. “Bu kadını tanıyor musunuz?”

“Olivia ekrana bakarak görüntüyü inceledi. “Hayır. Daha önce gördüğümü hatırlamıyorum. Bu binada pek çok ofis ve şirket var. Ben hâlâ nasıl- ”

“Daha yakından bakın. Sadece yüze. Sağlara dikkat etmeyin.”

Olivia biraz sabırsız bir tavırla kendinden istenileni yaptı. “Bu kattaki herkesi tanırım ve bu kadın... Bir dakika! Tanırım, bu Dunne, değil mi? İlk bakışta hiç tanımadım.”

“Evet çoğu insan tanımazdı.”

Eve saat on ikide bir toplantı odası ayarlamış ve ekibini toplamıştı.

“Olay şöyle,” diye başladı, “Julianna sahte bir şirket kimlik kartı ayarlıyor ki bu onun için çocuk oyuncağı ve güvenlik görevlisine veriyor. Aynı güvenlikçi önceki gün de mesaide; sabah altı öğlen on iki mesaisi. Julianna o gün saat sekiz kırk üçte Mouton, Carlston ve Fitch için geçici ofis çalışanı Janet Drake olarak giriş yapıyor. Bu sabah geldiğinde kendini hatırlasın diye de adama kocaman, cilveli bir şekilde gülümsemeyi, ayaküstü konuşmayı ihmal etmiyor. Bu sabah erken geliyor,” diye ekranda devam eden görüntüleri işaret etti Eve. “Doğruca şirketin giriş katına çıkıyor. Ofislerin olduğu alana girene kadarki görüntüleri elimizde. Sekiz dakika sonra Mouton da aynı rotayı izliyor. Olaylar sonraki yirmi dakika içinde olup bitiyor.”

Eve diski durdurdu. “Personeli ve iş arkadaşlarının ifadeleri Mouton’un saat tam yedide ofisine gelmeyi alışkanlık haline getirdiğini doğruluyor. Adam alışkanlıklarına çok düşkün ve Julianna şüphesiz bu alışkanlıkları iyi araştırdı. Büyük ihtimalle kendini geçici bir çalışan olarak tanıttı, işe başlamak için sabırsızlandığını ifade etti, adamı en çok önem verdiği konuda gururlandırdı; şirketi, işi, iş ahlakı. Ona kahve getirmeyi teklif etti, dinlenme odasına giderek bir fincan hazırladı ve içine zehir attı. Kahveyi içtiğinden ve öldüğünden emin olmak için bekledi. İşinin tamamen bittiğini görmeyi seviyor. Yedi on sekizde ofis alanından çıkıyor.”

Eve diskin devam etmesi için talimat verdi ve görüntü ilerlediğinde kısa bir süre tekrar dondurdu. “Yüzünde artık bir ışıltı var,” diye yorumda bulundu. “Yaptığı işten gerçekten keyif alıyor. Güvenlik görevlisiyle tekrar karşılaşma sıkıntısından ikinci kattaki bir yangın merdiveninden çıkıyor. Böylece doğruca caddeye inen yürüyen banda binip rahatça eve yemeğe yetişebilir.”

“Yöntemlerini, davranış modelini değiştirmiş,” dedi Feeney. “New York’tan ayrılmadı, önceden tanımadığı ya da ilişki kurmadığı adamları öldürüyor. Ama bazı alışkanlıklar zor yok olur. Hedef tipi hâlâ aynı ve hâlâ görünüşünü değiştirirken kalıcı değişiklikler uygulamıyor.”

“Burada kalacak.” Eve ihtiyaçtan çok alışkanlıkla kahvesine uzandı. “Mira’ya göre bu kararın benimle de ilgisi var. Şimdiye kadar gerçekten çarpıştığı tek kadın benim. Benden daha iyi olmak zorunda ve bunun yolu da ben kendi kuyruğumu kovalarken benim bölgede öldürmeye devam etmek.”

“Güzel. Yani yakasına yapışıp boynunu kopardığında daha çok acıyacak.” Bu yorumu üzerine Eve McNab’e döndü. “Beni yağıyor musun dedektil?”

“Evet efendim.” McNab’in yüzünde üçlü küpeleriyle benzer bir ışıltı taşıyan bir sırıtma belirdi. “Ama doğru da. Senden iyi değil.”

“Şu anda elimde sana pek katılamayacak iki ölü adam var. Dockport’tan aldığımız bilgisayarları incelemeye devam edelim. Buralarda bir evi var.”

Burada bir yerlerde, diye düşündü Eve. Seçkin bir banliyöde ya da şehir merkezinde şık bir muhitte.

“Güzel bir apartman dairesi ya da şehirde müstakil bir ev. Ya hapisteyken satın aldı ya da içerde olduğu süre bo-

yunca ilgilenilmesini sağladı.” Biraz daha kahve yudumladı, etkisini göstermeye başlamasını bekledi. “Bazı görüşmeler, işlemler yaptığı kesin. Onlar için özel avuç içi bilgisayarını kullanacak kadar zeki ama yine de bir yerlerde açık vermiş olabilir. Hedeflerini araştırıyordu, veriler olması gerek.”

“Her şeye bakıyoruz,” dedi Feeney. “Eğer varsa bulacağız.”

“Hızlı bulmaya çalışın. Mira’nın raporunu disklere kopyaladım. Her birinize. Yorumunu okuyacaksınız ve ben de aynı şekilde düşünüyorum. Dunne’un üvey babasının kendine cinsel tacizde bulunmasıyla ilgili iddiası doğru değil. Adamla görüşmem, sıkıştırmam lazım. Kadınla ilgili ne kadar çok şey bilirsek onu o kadar çabuk ele geçiririz. Ayrıca adamın bir hedef olması ihtimali var. Ayarlar ayarlamaz Teksas’a gidiyorum.”

“Ben de geliyor muyum efendim?” diye sordu Peabody.

“Hayır, sana burada ihtiyacım var.” *Seni Dallas’a götüremem. Böyle bir riske giremem.* “Zehri araştırmaya devam et. Bir yerden temin ediyor olmalı.” Eve devam ederken sesinin profesyonel çıkmasına özen gösteriyordu. “Ayrıca Mira’nın raporunda, bilgisayar taramalarında çıkan düşük olasılık sonuçlarına rağmen, Roarke’ın da muhtemel bir hedef olduğuna inandığını okuyacaksınız.”

“Lanet olsun.”

Eve kalbine bir şey saplanmış olmasına McNab’in keyifsiz tepkisini duymazdan geldi. “Standart profile uymamasına rağmen kendisi Dunne’un benimle savaşa araçlarına uyuyor. Potansiyel bir hedefin kimliğini bilmek her hâlükârda bize yardımcı olur. Roarke’ın önümüzdeki beş günlük iş programını aldım ve dosyalarımızda onların da

kopyaları var. Doğrudan polis korumasını reddetti fakat bazı temel uyarı ve önlemlere izin verdi.”

Eve’in gözlerinin önüne ofiste yere kıvrılmış Mouton’un cesedi geldi. Roarke’in yüzü cesedin yüzüne yerleşmeden önce Eve görüntüyü zihninden uzaklaştırdı. “Birinci sınıf bir güvenlik ekibi var ama dava yetkilisi olarak...”

Kısa, öfkeli, sert bir küfür savurduktan sonra yumruklarını ceplerine soktu. “Feeney şirketlerindeki, evdeki ve araçlarındaki güvenliğin üzerinden geçmeni istiyorum.”

“Bir saat önce aradı. Öğlen buluşuyoruz.”

“Teşekkürler. Tamam. Pekâlâ, elimizdekilerin hepsi bu o yüzden bunlarla başlıyoruz. Ben ofisimde olacağım.”

Eve dışarı çıktığında McNab, “Sarsılmış,” diye fısıldadı. “Ve o kolay sarsılmaz.”

“Gidip konuşacağım.” Peabody koşarak odadan çıktı, koridoru taradı ve göz ucuyla Eve’i gördü. Aşağı inen bir yürüyen banttaydı. Yetişmek için koşması, sonra birkaç kişiye dirsek atması gerekti ama tam yürüyen banttan inerken onu yakaladı.

“Dallas. Bir dakika bekle.”

“Sohbet edecek vaktim yok Peabody. Dallas’a gidecek vakit yaratmak için halletmem gereken şeyler var. Bir an evvel başlamam lazım.”

“Ona bir şey yapamayacak. Yanına bile yaklaşamayacak.” Dallas’ın koluna dokundu, sonra yürümesini durdurmak için tuttu. “Konu ikinizden sadece biri olsaydı belki Dunne’un şansı yaver gider ve bir zarar vermeyi başarabilirdi. Ama şu anda ikinizle karşı karşıya. Buna imkân yok Dallas. Bu evrende öyle bir şey mümkün değil.”

Eve’in boğazında biriken öfke ve korku kısık sert bir

tona dönüştü. “Tek yapması gereken lanet bir kahve fincanına, şarap kadehine ya da lanet olasıca bir su bardağına bir şeyler karıştırmak.”

“Hayır, hiç de öyle değil.” Sarsılmaktan daha fazlası iliklerine kadar korkuyor, diye düşündü Peabody. “Öyle olmadığını biliyorsun. Önce Roarke’ın ve senin radarından geçmesi gerekir. Bak, ben Roarke’ın nereden geldiği, olduğu yere nasıl yükseldiğiyle ilgili şeyleri bilmiyorum fakat bazı şeyleri tahmin edebiliyorum. Konu sadece başının çaresine nasıl bakacağını, kendini nasıl koruyacağını bilmesi değil - ki onları zaten çok iyi biliyor - tehlikeli de olması. Onu böyle seksi kılan şeylerden birisi de çok tehlikeli olması.”

Eve döndü ve dalgın bir şekilde bir yiyecek makinesine baktı. “Endişeli bile değil adam. Pek umursamadı bile.”

“Ama bu dikkatli ve zekice davranmayacağı anlamına gelmiyor.”

“Hayır gelmiyor. Gelmediğini biliyorum.” Eve ellerine oyalanacak bir şey vermek istediğinden cebinden bir kredi çıkardı, makineye attı ve bir şekerli çubuk seçti

Üzgünüm. Bu ürün şu anda stokumda yok.

Başka bir seçimde bulunmak ister misiniz?

“Sakin tekmeleme,” diye atıldı Peabody ve çoktan hafifçe gerileyip hızını almaya başlamış Eve’le makinenin arasına girdi. “Makine kullanma hakkın yine askıya alınacak. Şunu deneyelim. Gerçekten güzeldir.” Teğmeni hamlesini tamamlayamadan Peabody yeni bir seçim yaptı.

Kıtır kurabiye kaplı, sütsüz krema dolgu,

Üç katlı leziz yapay çikolata goey-crunch seçtiniz.

Makine içeriğin yağ gramajını ve kalori miktarını ayrıntılarıyla bildirmeye devam ederken Eve paketi aldığı gibi yürümeye başladı.

“Sana Stibbs davasıyla ilgili bir şey sorabilir miyim?”

“Yürümeye devam ederek sor.”

“Dosyayı iyice inceledim ve kadını sorgulama için çağdırmaya hazırım ama acaba bir-iki gün daha takip etsem mi diye düşünüyorum. Bilirsin işte ritmini, davranış kalıplarını daha net görmek için. Ayrıca kendimi belli etsem mi etmesem mi emin değilim.”

Eve biraz uğraşarak da olsa düşüncelerini topladı. “Üzerinde üniforman olsun ve seni görsün. Dengesinin bozulmasını kolaylaştıracaktır.”

“Cinayet hakkında ifadesi alınan birkaç kişiyle yine konuşmaya çalışacağım. Bundan haberi olması da iyi olur değil mi?”

“Sarsılmasını, neler olduğu konusunda endişelenmesini kolaylaştırır. Onu merkeze çağırdığında yüreği ağzında olacak.”

“Sorguya almak için Teksas’tan dönmeni beklemek istiyorum. Olur da her şeyi batırırım diye.”

“Batırmayacaksın. İş batıranlardan olsaydın benimle çalışıyor olmazdın.”

Eve ofisine girdiğinde kafasını toplamak için kendine bir dakika izin verdi, çikolatadan bir parça ısırды ve gerçekten leziz olduğuna karar verdi. Roarke’nin ezberlediği programını düşündü ve şehir merkezindeki ana ofisini aradı.

“Beşte toplantının olduğunu biliyorum,” dedi Roarke’nin yüzü ekranda belirdiğinde. “Her gün her gün o kadar insanla toplantı yapmaya nasıl dayandığını Tanrı bilir.”

“Sadece sosyal bir insanın teğmen. Dost canlısı bir ruh.”

“Evet, tabii. Yarınki toplantıları iptal etmek senin için ne kadar sorun çıkarır?”

“İstedigim zaman toplantıları ekemiyorsan sahip olduğun şeylere sahip olmanın ne anlamı kalır? Neye ihtiyacın var?”

“Sabah Dallas’a gitmek istiyorum. Erkenden.”

“Pekâlâ, ben hallederim.”

“Ne kadar süreceğini bilmiyorum ancak muhtemelen bitirip aynı gün döneriz. En fazla bir gece.”

“Ne kadar gerekiyorsa o kadar. Eve, artık yalnız değilsin.”

Eve başını salladı her ne kadar biraz saçma gelse de uzanarak parmak uçlarıyla ekrana dokundu. “Sen de değilsin.”

Roarke'in sonraki hedef olma ihtimali yüzde elli bir nokta elli sekiz...

Eve daracak ofis penceresinin önünde durmuş dışarı bakıyordu.

Bilgisayarın ruhsuz tonlamasıyla bildirdiği yüzde elli şans onun içini rahatlatacak bir şey değildi.

"Ona nerede saldırır?"

Olasılık hesaplaması için yetersiz veri...

"Sana sormadım zaten," diye homurdandı ve parmak uçlarını burnunun üzerinde gezdirmeye başladı. "Düşün," dedi kendi kendine. "Düşün, düşün. Kadının kafasında ne olabilir?"

Roarke'in güvenlik ekibi etrafta değilken etki daha yüksek olur diye karar verdi. O halde evde ya da ikisinin de katıldığı halka açık veya baş başa olunan sosyal bir ortamda. Roarke'in programını tekrar ekrana çağırdı ve incelemeye başladı. Yeniden.

Bir insanın bir günde bu kadar toplantı, görüşme, konuşma ve anlaşmayla uğraşıp nasıl kafayı yemediğini merak etti. Ama bu Roarke'tı.

Her gün yolunun kesiştiği bunca insan, diye düşündü Eve. İş ortakları, çalışanları, personeli, garsonlar, asistanlar, asistanların asistanları. Güvenlik ekibi ne kadar iyi olursa olsun, içeri sızılacak bir çatlak her zaman vardı.

Ama Roarke zaten bunun farkında, diye hatırlattı kendine. İlgüdüsel bir şekilde farkındaydı. Adeta bir aslanın ormanındaki avcılarının ve avların farkında olması gibi.

Üstelik Roarke'la ilgili endişesinin korkuya dönüşmesine izin verirse bir şeyleri kaçırabilirdi.

Tekrar masasına oturdu ve kafasını topladı.

Julianne Dunne ilk cinayet dalgasında sosyete prense-si rolünü oynamıştı. Servet gencelerinin arasında uçuşan genç, zarif ve büyüleyici bir kelebek. Aynı zamanda o gencalardan biriydi, diye düşündü Eve.

Yeni rolü başarılı, verimli bir çalışandı. Zekice, dedi Eve. İnsanlar kendileri için çalışan insanlara nadiren gerçekten dikkat ederdi. Buna bağlı kalacak, diye düşündü Eve. Bağlı kalacağı neredeyse kesin. Garson, muhasebeci, ev işlerinde bir hizmetli.

Sonraki hedef her kimse Dunne adamının işine ya da şirketi aracılığıyla evine girecekti.

Tercih ettiği yöntem zehir. Eski moda bir zehir, diye ekledi. Neden? Bu şekilde ellerini kirletmezsin ve durup nasıl işe yaradığını izleme şansın var. Şaşkınlığı, şoku, acıyı görürsün. Kurban bir silahla ya da bıçakla karşılaştığında anlıyordu. Ama zehir çok daha incelikliydi, hatta zarif. Ayrıca insanın kafasını karıştırırdı.

Ama mahalledeki 7/24'e uğrayıp bir şişe siyanür alamazsın. Takip edip, kaynağa ulaşmak gerekiyordu.

Eve ondan önce aradan çıkarması gereken bir şey olduğunu hatırladı. Tele-linki açarak Charles Monroe'yu aradı.

Yakışıklı lisanslı eskort cep-linkini açtı. Genç adamın yüzü ekranda belirdiğinde Eve arkadaki seçkin restoran fonundan gelen mırıltılı insan seslerini, porselen ve kristal tıkırtılarını da seçebildi.

"Teğmen Şeker." Charles'ın yüzü aydınlandı. "Ne hoş bir sürpriz."

"Müsait misin? Kimse var mı yanında?"

"Henüz değil. Müşterim geç kalacak, her zamanki gibi. En sevdiğim kanun görevlisi için ne yapabilirim?"

"Chicago bölgesinde profesyonel dostların ya da iş arkadaşların var mı?"

"Dallas, insan tarihteki en eski işi icra ediyorsa, her yerde dostları ve iş arkadaşları olur."

"Evet. Şey, standart polis bütçesiyle Dockport Rehabilitasyon Merkezine gidip, bir mahkûmla yakın görüş yapmayı kabul edecek birine ihtiyacım var."

Charles'ın yüzü, hatları birden profesyonelliğe büründü. Eve onun biraz hareket ettiğini ve aşağı doğru baktığını görünce elektronik ajandasını çıkardığını anladı. "Profesyonel kadın mı erkek mi olacak?"

"Bayan mahkûmumuz gece boyu kalacak kuvvetli bir erkek arzu ediyor."

"Zaman aralığı?"

"Önümüzdeki bir-iki hafta içinde. Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Bütçe iki saatlik ücret ödeyecek, bahış yok ve standart araç ulaşımı."

"Polis bu kadının cinsel sağlığı konusunda bu kadar hassas davranıyorsa, bunun devam eden bir soruşturmada verilen işbirliği ya da bilginin ödemesi olduğunu düşünüyorum."

“İstedigini düşünebilirsin.” Eve’in yüzü ve hatları da artık Charles’inki gibi profesyoneldi. “Kadına ihtiyacım var. O bölgedeki bir iş arkadaşını ayarlayabilir misin? Ama sağlam biri olsun gerçekten. Gerçi kadının tek istediği seks ama şiddet eğilimi var ve çaylağın birinin böyle bir duruma girmesini istemem.”

“Ayarlayabilirim ama senin için ben de halledebilirim, ne dersin? Çaylak olmadığım kesin ve sana yeterince borçluyum.”

“Bana bir borcun yok.”

“Louise’i sana borçluyum,” dedi Charles ve ismi telaffuz ederken yüzünün her hücresi aydınlandı. “Bana bilgileri ver ve randevuyu programıma alayım. Üstelik müessesenin ikramı Teğmen Şeker.”

Eve duraksadı. Charles’a müşteri ayarlamak garip geliyordu. İşine gönülden bağlı Doktor Louise Dimatto’yla giderek ilerleyen romantik ilişkilerini bilirken onu Maria Sanchez’le bir gece geçirmeye gönderemezdi.

Bu arkadaşlık durumları da en az evlilik durumu kadar tuhaf ve karmaşık olabiliyordu.

Bu Charles’ın işi, diye hatırlattı Eve kendine. Ve Louise rahatsız olmuyorsa ona ne oluyordu?

“Ücreti alacaksın. Resmi kayıtlarda görünmesine ihtiyacımız var. Maria Sanchez,” diye başladı Eve ve bilgileri verdi. “Teşekkür ederim Charles.”

“Hey, utandın ama çok tatlı bu. Peabody’ye sevgilerimi ilet ben de Louise’e selamımı söyleyeceğim. İşte yemeğim ve müşterim de geliyor. Eğer başka bir şey yoksa masaya geldiğinde bir polisle konuşurken görmesin beni. Böyle şeyler romantik bir öğleden sonra kaçamağının hassas dengesini sarsabilir.”

Charles'ın yüzünde beliren muzip ifade karşısında Eve gülümseyip kafasını sallamaya engel olamadı. "Bana randevu tarihini ve saatini bildir. Ya da Dockport'taki müdürle bir sorun çıkarsa. Kendisi pislğin teki."

"Aklmda tutarım. Görüşürüz Teğmen Şeker."

Charles linki kapadığında Eve sıradaki çağrıya geçti. Bilerek ve ters bir tonla Nadine Furst'e sesli bir mesaj bıraktı.

"Birebir görüşme, ofisimde, saat dörtte. Tam dörtte. Canlı çekim yok. Eğer geç kalırsan yapacak daha iyi bir işim olacak."

Masasından kalkarak seri adımlarla dışarı çıktı ve başını Peabody'nin küçük bölmesine uzattı. Tek söylediği, "Çıkıyoruz," oldu.

"Standart siyanür kaynakları takibinde bir yere varamadım," dedi Peabody hızla Eve'in arkasından asansöre dalarken. "Bu tarz bir kontrollü maddeyi yasal kaynaktan temin etmek için bile parmak izli izin belgesi gerekiyor. Parmak izleri detaylı bir tarama ve incelemeden geçiriliyor. Dunne'unkiler bizim dosyada var ama karşılaştırmalarda bir şey çıkmadı."

"Ya yasadışı kaynaklar?"

"Sistemdeki siyanür zehirlenmelerini taradım. Aslında madde sandığımızdan popülermiş ama çoğu yasal bir kaynak aracılığıyla edinmiş. Dunne'un Doğu Washington'da alışveriş yaptığı adam bizim gezegendeki en büyük oyuncu, şimdi ölmüş. Kayıtlı olan diğerleri çoğunlukla küçük çaplı işler çeviriyor ve çoğu hapiste - yasadışı kimyasal dağıtımıyla hüküm giymişler, zehirler ek suçlama. Araştırma

zehirlerin masrafı karşılamadığını, düşük kar marjı olduğunu ve öncelik kazanmadığını gösteriyor.”

“Yasal bir kaynağa ulaşmanın bir yolunu bulmuş olması mümkün ama diğer yolu deneyelim.” Eve aracına doğru ilerlerken duraksadı. “İlaphianede bu konuda müthiş potansiyel vardır, Dunne oradaki bir bağlantısını kullanmış olabilir. Ayrıca bilgisayarı aracılığıyla tüm dünya parmağının ucundaydı. Aramak ve araştırma yapmak için dolu vakti olmuştur. Kaynağı New York’ta olmayabilir, insanları tanıyan insanlar olabilir. Biz de yeraltına ineceğiz.”

Peabody’nin birden rengi attı. “Aman Tanrım!”

New York’un altında ayrı bir şehir vardı. Kaybolmuşların ve kötülerin biçimsiz, façası bozuk şehri. Bazıları macera yaşamak için aşağı inerdi. Diğerleri salt kötülükten, havayı bir çöp ve pislik kokusu kadar yoğun bir şekilde kaplamış şiddet kokusundan keyif aldıkları için.

Bazıları ise sadece orada kaybolurdu.

Eve ceketini arabada bıraktı. Silahının görünmesini istiyordu. Yedek silahı ayak bileğinde takılıydı ve çizmesine bir dövüş bıçağı sokmuştu.

“Al bakalım.” Peabody’ye küçük bir şok sopası attı. “Nasıl kullanılacağını biliyor musun?”

Peabody önce zorla yutkundu fakat başını salladı. “Evet efendim.”

“Kemerine tak, görünmesine sağla. Birebir dövüş derslerini ihmal etmedin, değil mi?”

“Hayır.” Derin bir nefes verdi. “Kendimi koruyabilirim.”

“Güzel.” Eve sadece söylemesini değil buna inanmasını

da istiyordu. “Ve aşığı indiğimizde unutma, sen şirret polisin tekisin ve kahvaltıda da insan kanı içiyorsun.”

“Ben şirret polisin tekiyim ve kahvaltıda kan içiyorum. İyy!”

“Gidiyoruz.”

Pislik içindeki merdivenlerden indiler, metro girişinden diğerk tarafa saptılar ve yeraltına açılan fare deliğı gibi bir tünele girdiler. Soğuk ve zalim tiplere özel bir eğlence, oyun ve seks karnavalını andıracak şekilde etrafa yayılan puslu kırmızı ve sönük mavi ışıklar vardı.

Eve’in burnuna kusmuk kokusu geldi ve biraz ileride elleri ve dizlerinin üzerinde durmuş korkunç bir şekilde kusan bir adam gördü.

“İyi misin?”

Adam başını kaldırmadı. “Siktir git.”

Eve kendilerini izleyen gözler olduğunu hissederek adama sert çizmesiyle sağlam bir tekme attı. Adamı yüzükoyun kendi kusmuğunun üzerine düştü. “Ah hayır,” dedi tatlı bir tonla, “sen siktir git.”

Adam tekrar küfretmeye fırsat bulamadan Eve çizmesinden çıkardığı bıçağın sivri ucunu onun pis boğazına dayadı. “Ben polisim pislik ama o işe yaramaz gırtlğını sırf eğlence olsun diye boydan boya kesmeyeceğimi sanma. Mook’u nerede bulurum?”

Adamın gözleri kan çanağı gibiydi, nefesi dayanılmazdı. “Lanet olası Mook falan tanımıyorum ben.”

Eve bütün hijyenik riskleri göze alarak adamın yağı saçlarını kavradı ve başını geriye doğru kaldırdı. “Herkes lanet olası Mook’u tanır. Burada ölmek mi istersin yoksa kusacağın bir gün daha yaşamak mı?”

“Lanet olası ibnenin kaydını tutmuyorum.” Bıçağın

ucu adem elmasının üzerine geldiğinde dudakları iyice gerildi. “Belki VR Hell’dedir, nerden bileyim?”

“İyi. Şimdi yaptığın işe devam et.” Eve, adamı tekrar kusmuğunun ortasına düşecek şekilde serbest bıraktı. Gölgelelerin arasından kendilerini izleyenlerin göreceği şekilde bıçağını sert bir hareketle çizmesine soktu.

“Burada bela isteyen varsa, memnuniyetle temin ederim.” Sesini yankılanacak ve kapıların diğer tarafında akan kanalizasyon sesini bastıracak şekilde yükseltti. Sesi kaya kadar sertti. “Ama benim işim bu insanlık abidesi tarafından lanet ibne olarak tarif edilen Mook’la.”

Sol tarafta hafif bir hareket oldu. Gölgelelerin arasında bir gölge. Eve elini silahına götürdüğünde hareket kesildi. “Bana ya da yanımdaki polise bulaşmaya kalkan olursa kışklarınızı patlatmaya başlarız. Ve patlayan kışkların kaçının sonunun şehir morgu olacağıyla da pek ilgilenmiyoruz, değil mi memur?”

“Hayır efendim, teğmenim.” Peabody sesinin çatlak çıkmaması ve her ikisini de utandırmamak için dua ediyordu. “Aslında bu hafta morg sayımında kasayı kazanmayı umuyoruz.”

“Bu arada bahisler ne kadar oldu?”

“İki yüz otuz beş dolar. Ve altmış sent.”

“Fena değil.” Eve kalçasını hafifçe salladı ama bakışları bıçak gibi keskindi. “İşime yarayabilir. Bize bulaşanların canına okuduktan sonra,” diye ekledi Eve tatlı bir tonla, “arkada kalanları kurcalamak için bir ekip gelir. Bu da hiç hoşuma gitmez, çünkü kasayı onlarla paylaşmam gerekebilir. Mook,” dedi tekrar ve on saniye bekledi.

“VR Hell,” diye seslendi karanlıktan biri. “S&M makineleriyle oynuyordur. Pislik.”

Eve yalnızca başını salladı. Sondaki pislik yorumunun kendinden ziyade Mook'a yönelik olduğuna karar verdi. "Peki çoğunuzun yuva dediğiniz bu güzel ve ilginç cennette VR Hell'i nerede bulurum?"

Bir hareket daha oldu ve eli silahında hızla arkasına döndü. Yanındaki Peabody'nin de tamamen pozisyon aldığı, tetikte olduğunu hissetti. İlk başta karşıdakının küçük bir oğlan olduğunu sandı, sonra bir cüce olduğunu fark etti. Adam parmağıyla peşinden gelmelerini işaret ederek ilerlemeye başladı.

"Sırtımızı kolluyoruz," dedi Eve ve etrafa bakarak, birbirlerinin sırtını kollayarak ilerdeki tünellerden birinde ilerlemeye başladılar.

Cüce hızlı hareket ediyordu. Nemli, pis kokulu tünellere girip çıkarken ıslak taş zeminde yankılanan ayakkabıları olan bir hamam böceği gibiydi. Yeraltı labirentinde bir yerlere dönüp dururken barların, kulüplerin, ne olduğu belli olmayan yerlerin önünden geçiyorlardı.

"Ceset yarışması epey yaratıcı oldu," dedi Eve dudağının ucuyla mırıldanarak.

"Teşekkürler," dedi Peabody alnından akan terleri silmemeye uğraşarak. "Yaratıcılık benim göbek adımdır."

Eve karanlığın derinliklerinde bir yerden gelen acıya da tutku dolu bir kadın çığlığı duydu. Yere oturmuş, ağzına dayadığı pis kahve renkli bir şişeden bira içen devasa bir adam gördü. Adamın biraz ötesinde bir kadın ve başka bir adam çirkin bir şekilde çiftleşiyorlardı.

Eve havada seks, idrar ve daha kötülerinin kokusunu alıyordu.

Tünel genişledi ve dip dibe geçmiş video, VR ve hologram dükkânlarıyla dolu bir alana açıldı.

VR Hell adlı dükkân simsiyahtı. Duvarları, camları, kapıları aynı koyu, her nasılsa yağlı bir görüntüye sahip siyah tondaydı. Dükkânın üzerinde muhtemelen şeytanın ateşini çağrıştırmaması beklenen alevler içindeki harflerle ismi yazıyordu. Boynuzları, kuyruğu ve elindeki çatala kadar tam olan uyduruk bir şeytan tasviri alevlerin üzerinde dans ediyordu.

“Mook içerde.” Cüce zımpara kâğıdından yapılmış bir davulu andıran tok sesiyle ilk kez konuştu. “Madam Electra makinesine takılır. Bağlanma, kırbaç boku falan. Hasta herif. Ellilik var mı?”

Eve ceplerini karıştırdı. “Yirmi var. Yaylan.”

Cüce gri renkli sivri dişlerini gösterdi. Önce yirmilik sonra da kendisi ortadan kayboldu.

“Burada ciddi ilginç insanlarla karşılaşabiliyorsun,” dedi Peabody titrek bir sesle.

“Yanımdan ayrılma,” dedi Eve. “Birinin hamle yapacağını hissettiğin anda kafasına patlat.”

“İkinci kez söylemene gerek olmaz.” Peabody eli sınırsız şok sopasında Eve’in arkasından dükkâna girdi.

İçerdeki ses müthişti: çığlıklar, sirenler, gıcırtilar, makinelerden ve müşterilerden çıkan inlemeler, homurtular. Parlayıp sönen ve dalgalanan kırmızı ışıkla çirkin bir aydınlatma vardı. Eve, bir anda Dallas’ta buz gibi bir otel odasını hatırladı, midesi kasılsa da kontrol etmeyi başardı.

Kesik kesik soluk alışverişleri, şiddet yüklü seksin hırıltılı kelimeleri. Bunları o otel odasında da duyardı. Her şey sona ermeden önce. Duvarların kâğıt kadar ince ve şiddetin bir nefes ötede olduğu bir mekânda, sayısız odadan gelen benzer sesler vardı.

Dur! Lanet olsun Rick, yeter! Canımı yakıyorsun!

Kör gözlerle etrafa bakarken Bu kimin sesiydi? diye merak etti Eve. Annesinin? Ya da babasının kendi kızını kullanmadığı zamanlar kullandığı fahişelerden birinin?

“Dallas? Teğmenim?”

Peabody’nin sesindeki huzursuz titreme Eve’i kendine getirdi. Odağını kaybetmek için doğru bir zaman değildi. Şu an hatırlamak için doğru bir zaman değildi.

“Yakınımda kal,” diye tekrarladı Eve ve makinelerin arasında ilerlemeye başladı.

Çoğu insan onu fark edemeyecek kadar oyuna, yaratıkları dünyaya dalmıştı. Ama hâlâ bir polisi fark edecek kadar keskin içgüdülere sahip olanlar da vardı. Bu insanların çoğu silahlı olmasına rağmen hedefin henüz kendilen olmadığını seçebiliyorlardı.

Eve üzerinde Kırbaçlar ve Zincirler yazan bir makinenin önünden geçti. Makinenin önünde Yapay Gerçeklik gözlüğü takmış sopa gibi incecik bir kadın zevk içinde bağıırıyordu. Yüzünden düşen terler üzerindeki dar deri takımın, kollarını ve bacaklarını makinenin konsoluna bağlayan geniş bantların üzerinden yağ gibi akıyordu.

“Anlaşılan doğru yerdeyiz. Mook orada.”

Mook’ta bir makineye bağlıydı. Üzerinde sadece siyah deri bir kasık zırhı ve boynunda sivri metallerle kaplı bir köpek tasması vardı. Etkileyici ölçüde kaslı vücudu titreyip dururken, boğazından kesik hırıltılar yükseliyordu. Omuzlarına kadar uzanan sönük altın tonlarındaki saçları ter içindeydi.

Sırtındaki kırbaç izleri adamın sadece yapay cezayla yetinmediğini gösteriyordu.

Prosedüre pek uygun olmasa da Eve makinenin kilidini açmak için polis mastırını kullandı. Adamın bedeni geril-

miş, dudakları erotik bir acıyla yukarı doğru kıvrılmıştı. Eve güç düğmesine bastı ve adamı ortada titrerken bıraktı.

“Lanet olası.” Bedeni kıvrıldı, kasları titriyordu. “Sahip, lütfen. Size yalvarıyorum.”

“Teğmen Sahip diyeceksin seni hasta herif,” diyen Eve adamın gözlüklerini çekerek çıkardı. “Selam Mook. Beni hatırladın mı?”

“Bu şahsi bir makine.”

“Ciddi misin? Ben de grup yaparız, biraz eğleniriz diye düşünmüştüm. Neyse, bir dahaki sefere. Şimdi sen ve ben sessiz bir yere gidip konuşacağız.”

“Seninle konuşmak zorunda değilim. Haklarım var. Lanet olsun, tam boşalmak üzereydim.”

Başka biri olsaydı Eve adama sağlam bir yumruk atardı. Ama Mook bundan sadece keyif alırdı. “Seni merkeze alayım ve önümüzdeki otuz altı saat kimse canını yakmasın ha? O kadar süre acısız dayanabilir misin Mook? Konuşalım, sonra sen Madam Electra’ya ve - neymiş? altı milyon işkencesine dönebilirsin.”

Mook hâlâ elleri ve kolları makineye bağlı halde öne doğru uzandı. “Beni zorla götür.”

“Seni hırpalamamı mı istiyorsun Mook?” Eve ses tonunu alçak, mırıltılı bir tonda tuttu. “Zor kullanmamı mı istiyorsun?” Adamın yüzünün heyecanla ışıldadığını görünce omzunu silkti. “Hayır, hiç havamda değilim. Ancak bu özel makinemi tek hamlede parçalara ayırabilirim. Bu müessesede bakım ve onarım servisinin pek çabuk olacağını da sanmıyorum.”

“Hayır!” Mook panik içinde haykırdı. Birden serileşen hareketlerle bağlarını açtı. “Neden bana böyle işkence ediyorsun?”

“Günlük eğlencemin bir bölümü işte. Baş başa konuşabileceğimiz bir yere gidiyoruz Mook. Oyuncaksız bir yere.”

Eve arkasını dönerken Mook’un da onu takip etmeye başladığını gördü ama adamın gözleri bir an Peabody’nin belindeki sopaya kaydı. Mook atılmaya hazırlanırken Peabody hızla sopayı çıkardı ve adamın karnına sert bir darbe indirdi. Adamın tüm bedeni kasıldı ve titredi.

“Teşekkürler.”

“Onu teşvik etme Peabody.” Eve Mook’un kolunu tutarak en yakındaki özel görüşme alanlarından birine girdi. İçeride, uyuşturucu alışverişinin ortasında kafası iyi iki tip olduğundan Eve masayı tekmeledi ve rozetini çıkardı. Parmığıyla dışarı çıkmalarını işaret etti.

İki adam hızla çıkarak gözden kayboldu.

“Burası güzelmiş.” Eve masaya oturdu. “Gözün kapıda olsun Peabody. Doğrudan konuya giriyorum Mook. Bu günlerde zehir işinde kimler var?”

“Ben senin lanet köstebeğin değilim.”

“Beni sevinç ve mutluluğa boğan bir gerçek. Tıpkı seni otuz altı saat bir hücreye tıkabileceğim ve yaşamını hoşlandığın türde olmayan bir acı ve işkenceye çevirebileceğim gerçeği gibi. Rahip Munch en az Hitler kadar ölü Mook. senin dışındaki bütün sevgili müritleri de.”

“Ben şahitlik ettim,” diye hatırlattı Mook. “Bildğim her şeyi anlattım.”

“Evet, öyle. Anlaşılan toplu intihar senin zevklerine sahip bir adam için bile fazla geldi. Ama onlara rahibin son toplantıdaki limonataya karıştırdığı kürar ve siyanürü kimden tedarik ettiğini hiç söylemedin.”

“Ben zincirin sonlarındaydım. Federallere bildiklerimi anlattım.”

“Ve ajanlar yuttu. Ama biliyor musun? Ben yutmadım. Bana bir isim ver, ben de zavallı iğrenç yaşamından çıkayım. Bana bir numara çevirmeye çalış Mook, buraya ya da hangi pislik yuvasındaysan oraya her gün geleyim. Orgazm senin için uzak tatlı bir hatıra olana kadar istisnasız her gün gelip sado-mazoşist oyunlarını keseyim. Her boşalacağın an yanında bitip olayı bozayım. Hadi ama Mook, tarikat kendini yok edeli... ne kadar... nerden baksan on seneden fazla oldu. Niye hâlâ umurunda olsun ki?”

“Kendimi kaybetmiştim. Beynim yıkanmıştı- ”

“Evet, evet, vesaire vesaire. Zehri kim getirdi?”

“Kim olduğunu bilmiyorum. Ona doktor diyorlardı sadece. Bir kerecik gördüm ben. Sıska ve yaşlı bir adamdı.”

“İrki?”

“Beyaz, çok fazla beyazdı. O boklardan kendi de içiyordu galiba.”

“Hadi canım?”

“Bak.” Mook etrafına bakındı ve içeride yalnız olmalarına rağmen sesini alçalttı. “Çoğu insan, o zamanlar neler olduğunu hatırlamıyor bile; bilmiyorlar hatta. Eğer Öbür Dünya Tarikatından olduğumu bilirlerse tuhaf davranabilirler.”

Eve etrafına bakınarak bir an dışardan gelen çığlıkları dinledi. “Ah evet, insanların tuhaf davranmasının senin için büyük bir sorun olduğunu tahmin edebiliyorum. Öt Mook.”

“Ne kadar vereceksin?”

Eve cebinden yirmi kredi daha çıkardı ve küçücük masanın üzerine bıraktı.

“Lanet olsun Dallas. Bununla yapay gerçeklik makinesinde bir saat bile geçiremem. Hadi ama.”

“Parayı al. Ya da bırak ve ben de bu kadar cana yakın olmaktan vazgeçeyim ve merkeze gidelim. Madam Electra ve çok özel işkencelerine otuz altı saat veda et, en az tabii.”

Mook bir süre boynundaki çivili tasmayla öylece durup üzgün üzgün baktı. “Neden bu kadar kötü olmak zorundasın?”

“Mook. Bu her sabah kalktığımda kendime de sordüğüm bir soru. Daha hiç tatmin edici bir cevap bulamadım.”

Adam yirmiliği alarak deri külotun içine sıkıştırdı. “Sana yardım ettiğimi unutma ama.”

“Mook, seni nasıl unutabilirim?”

“Pekâlâ.” Küçük kabinin buzlu pis camından dışarı doğru baktı, etrafı kolaçan etti. Dudaklarını yaladı. “Tamam pekâlâ. Bu bokun sonra başıma dert olmasını istemiyorum tamam mı?”

“Olmayacak.”

“Şey... aslında federallere her şeyi anlatacaktım. Tam işbirliği, bilirsin.”

“Konuya gir artık Mook. Geri dönmek istediğim bir hayatım var.”

“Anlatıyorum işte. İşbirliği yapıyordum ve bütün isimleri verecektim. Ancak adamı dışarıda, barikatların arkasında görmüştüm. Öncesinde, kiliseden cesetleri çıkartırlarken bariyerlerin arkasındaydı. Tanrım o nasıl bir sahneydi, hatırlar mısın? Sen de oradaydın.”

“Evet, oradaydım.”

“İşte... adam bana baktı.”

Şimdi ciddi ve biraz korkmuş bir tavırla masaya doğru uzandı. “Korkutucu bir adamdı, bembeyaz, insanı ürperten bir tip. Ben de... ben de zehirle nalları dikmek falan istemiyordum. Bu adam bir şekilde benim yeminimi tut-

mak yerine polisleri tercih ettiğimi biliyor gibiydi. Ben de kendimi korumak zorundaydım değil mi? O yüzden ondan bahsetmedim. Normal değil mi?”

“Yani yaşıyor.”

“O zaman öyleydi.” Mook geniş omuzlarını sıktı. “Onu bir daha görmedim ve böylesi de daha iyi oldu. Tanımıyordum adamı,” dedi ısrarla. “Aletim üzerine yemin ederim.”

“Evet, ciddi bir yemin bu.”

“Evet öyle.” Eve’in anlamasına sevinerek hızla başını salladı. “Tek duyduğum şey adamın eskiden gerçekten doktor olduğuydu. Ama işten atmışlar. Bir de çok zenginmiş ve çatlağın tekiymiş.”

“Bana bir isim ver.”

“Bilmiyorum Dallas. Gerçekten bilmiyorum. Köle seviyesindekilerin asker rütbesinden yukarıda biriyle konuşmasına izin verilmezdi.”

“Daha fazlasına ihtiyacım var.”

“Daha fazlası yok bende. Yaşlı, deli adamın tekiydi. Lanet bir cesede benziyordu. Siska, hastalıklı bir tipi vardı. Arada gelir rahip Munch’la fısıldaşır. İnsana öyle bir bakardı ki iliklerine kadar buz keserdin. Bazıları ona Doktor Ölüm derdi. Bütün bildiğim bu kadar. Hadi, bildiğimin hepsi bu. Şimdi oyunuma dönmek istiyorum.”

“Evet, oyununa dön sen.” Ama Mook ayağa kalkarken Eve uzanarak bileğinden yakaladı. “Eğer fazlasını bildiğini ve bana anlatmadığını öğrenirsem seni bulurum Mook. Ve seni pastel renklerin hâkim olduğu, yumuşacık yastıklar ve pamuklu kıyafetlerle dolu hafif müzik dinleyebileceğin bir hücreye kapatırım.”

Mook’un yüzü gerildi. “Sen cidden taş kalpli birisin Dallas.”

“Emin olabilirsin.”

“Rahip Munch ve Öbür Dünya Kilisesi.” Peabody öyle etkilenmişti ki tekrar sokak seviyesine çıktıklarında kaldırımı öpmeyi bile unuttu. “O ekipte miydin?”

“Sonlardaydım. Çok altlarda. Federal bir operasyonda ve yerel polis de olayı sadece geriden takip etti. Deli canavarın teki, ölüm en nihai deneyimdir vaazı veriyor diye iki yüz elli kişi kendini öldürüyor.” Başını salladı. “Öyle olabilir ama eninde sonunda hepimiz onu yaşayacağız değil mi? Acelesi ne?”

“Dediklerine göre, yani insanlar tarikattaki herkesin sonuna kadar gitmeye istekli olmadığını söylüyorlardı. Ama asker seviyesindekiler onları içmeleri için zorlamış. Ve çocuklar da varmış. Küçük çocuklar.”

“Evet, çocuklar vardı.” Eve o zamanlar üniformalı bir polis memuruydu, daha akademiden mezun olalı bir yıl olmamıştı. Gördükleri, beyninin arkalarında yaşayan görüntülerden olmuştu. Hiçbir zaman da unutamayacaktı. “Annelerinin o boku biberonla verdiği çocuklar, bebekler. Munch törenin videolarını çektiymişti. Yarattığı destanın bir şahidi olsun diye. İlk ve son kez bir federalin gözyaşı döktüğünü görmüştüm. İçlerinden bazıları oturup bebek gibi hüngür hüngür ağlamıştı.”

Eve tekrar başını sallayarak görüntüyü zihninden uzaklaştırdı. “Çalışma lisansını kaybeden doktorları araştırmaya başlamamız gerek. Başlangıç olarak on ila yirmi sene öncesiyle sınırlı tutacağız. Mook adamın yaşlı olduğunu söyledi, yani Mook’un yorumunu ölçüt olarak alırsak, bu adam rahip Munch’ın döneminde en az altmış yaşların-

daydı. Araştırmayı erkek, beyaz, şu anda altmış beş ile seksen yaş arası olanlarla sınırlı tut şimdilik. Munch'ın bütün adamları New York'ta bulunuyordu. Yani eyaletin tıbbi kayıtlarıyla başla.”

Eve saatine baktı. “Merkezde bir randevum var. Bak şöyle yapalım, sen Kanal Caddesi Kliniğine git. Bakalım Louise bu adamın kim olduğuna dair bir şeyler biliyor mu bilmiyorsa da bir isim bulmak için tıp çevresini kullanabilir. İyi bağlantıları var ve bize zaman kazandırır.”

Eve bir an duraksadı. “Louise’le görüşmek konusunda bir sorunun yok değil mi?”

“Elbette yok. Onu severim. Bence Charles’la birlikte olmaları da harika bir şey.”

“İyi, her neyse. Öğrendiklerini bana rapor et, sonra Maureen Stibbs’i izlemek için bir saat iznilisin.”

“Gerçekten mi? Teşekkürler teğmen.”

“Yarın ben yokken Stibbs konusunda istediğin kadar çalışabilirsin ama yine de öncelikli olan mevcut davamız.”

“Anlaşıldı. Dallas bir şey daha var, kişisel ama. Annemlerin sizde kalması bir rahatsızlık veriyor mu diye sormak istedim de... dün gece babamla aramızda sanki bir gerginlik var gibiydi.”

“Hayır bir sorun yok. Her şey yolunda.”

“Pekâlâ ama birkaç gün daha burada kalacaklar, haberrin olsun. Ben elimden geldiği kadar onları oyalayacak bir şeyler bulurum. Sanırım babam davayla ilgili stresini hissediyor. Kendini kapatıyor olsa bile yine de böyle şeyleri anlar. Gerçi onu sarsan tek şey birinden kendi izni olmadan bir şeyler almaktır. Her neyse.” Peabody’nin yüzü tekrar aydınlandı. “Kliniğe metroyla giderim. Belki Louise konusunda şansımız yaver gider.”

“Evet.” Bir şey konusunda şansları yaver gitse iyi olurdu artık.

Eve Nadine’le randevu saatine beş dakika kala ofisine girdi. Nadine’i ofiste görünce hiç şaşırmadı. Muhabir pürüzsüz bacaklarını birbirine dolamış halde küçük aynasına bakarak hızla rujunu tazeleyip, çekime hazır suratını kontrol ediyordu.

Kameramanı bir köşede duvara yaslanmış elindeki şekerli çubuğu çiğniyordu.

“O şekeri nereden aldın?” diye sordu Eve ve öyle hızlı bir şekilde içeri daldı ki kameramanın gözleri yuvalarından fırladı.

“Y-y-yiyecek makinesinden. Koridorda vardı.” Şekerin geri kalanını bir zırlı gibi kaldırdı. “Isırmak istersen?”

Eve kaşlarını çatı ve genç kadının yüzüne alnında terler oluşturmaya başlayacak kadar uzun süre baktı. Sonunda aradığı alçak şeker hırsızının o olmadığına emin oldu.

“İstemem.” Masasına oturarak bacaklarını uzattı.

“Geç kalırsın diye umuyordum,” diye başladı Nadine. “Ben de sana laf sokacaktım.”

“Bir gün dışarıdaki birileri işini yapmaya karar verecek ve ben yokken buraya girmene izin vermek yerine sem medya bölgesinde tutacak.”

Nadine yalnızca gülümsedi ve küçük el aynasını kapattı. “Bu söylediğine gerçekten inanmıyorsun değil mi? Şimdi eğer kameramanımı korkutman bittiyse beni niye çağırdığına gelebiliriz. Konu ne?”

“Cinayet.”

“İşin içinde sen varsan konu her zaman cinayet. Pettibone ve Mouton. Elbette birbirleriyle bağlantılı. Başlamadan önce şunu söyleyebilirim ki araştırmalarım da o ikisi arasında profesyonel ya da kişisel hiçbir bağlantı bulamadım. Eminim sen de zaten biliyorsundur. Ailelerinden kimse arasında da bir bağlantı yok. İş konusunda da özel bir ortak noktaları yok. Pettibone Çiçek Dünyası için kendi şirket avukatlarını kullanırmış.”

Nadine muhteşem manikürlü parmaklarıyla sözlerini vurgularken, gözlerini Eve'den ayırmadan konuşmaya devam ediyordu. “Belki çok uzaktan, sosyal olarak birbirlerini tanıyor olabilirler fakat aynı ortamlarda bulunmuyorlarmış. Eşleri de farklı güzellik salonları, farklı sağlık kulüplerini kullanıyormuş, birbirlerinden farklı butiklerden alışveriş yapıyorlarmış.” Nadine duraksadı. “Ama sanırım bunları da biliyorsundur.”

“Yani biz de burada polis merkezinde bazı araştırmalar yapıyoruz tabii.”

“Ben de o yüzden nasıl olup da yalvarmak zorunda kalmadan birebir bir görüşme aldığımı merak ediyorum.”

“Sen yalvarmazsın, taciz edip tatlı dille kandırırsın.”

“Evet, öyle. Pekâlâ Dallas neden?”

“Onu durdurmak istiyorum ve bunun için elimdeki bütün silahları kullanacağım. Medyayı ne kadar çok kullanırsak birinin onu tanıma şansı o kadar artar. Şu anda sonraki hedefi üzerinde çalışıyordur. Şimdi söyleyeceğim şey kayıt dışı Nadine ve kayıt esnasında bu konuya ilişkin bir soruyu da cevaplamam. Roarke'm da hedeflerden biri olma olasılığı konusunda yüzde ellilik bir ihtimal var.”

“Roarke mı? Tanrım Dallas! Ama bu duruma uymuyor ki. Roarke onun tipi değil. Lanet olsun, gerçi o herke-

sin tipi olabilir ama ne demek istediğimi biliyorsun. Fazla genç, fazla evli.”

“Benimle evli,” dedi Eve. “Bu Dunne için yeterli.”

Nadine arkasına yaslandı, duyduklarını hazmetmeye çalıştı. Reytingleri umursadığı gibi dostlarını da umursardı. “Pekâlâ. Ne yapabilirim?”

“Röportaj. Hikâyeye mümkün olduğunca çekicilik kat. Konuyu ve Dunne’u herkesin kafasına işle. Dunne dikkat çekmeden ortama kaynama konusunda fazla yetenekli. Bu avantajı ondan almak istiyorum.”

“Onu kızdırmak istiyorsun.”

“Eğer kızarsa hata yapar. Çok soğukkanlı, damarlarında buz dolaşıyor ve yaptığı şeyde bu yüzden bu kadar iyi. O buzu eritme zamanı geldi.”

“Pekâlâ.” Nadine başını salladı ve kameramanına işaret etti. “Ateşi hazırlayalım.”

“Julianna Dunne, sistemin aktif bir tehdidi teşhis edip o tehdidi toplumdan ayırmak konusundaki başarısızlığının bir örneğidir.” Eve’in sesi sakin ve netti. Tüm yüzü ekranı kaplayana kadar kamera yaklaştı. “Julianna Dunne’u topluma karşı işlediği suçlara uygun şekilde suçlayıp cezalandıramamak sistemin bir hatasıydı.”

“Yalnız...” Kamera Nadine’e döndü. Samimi. Ağırbaşlı. İlgili. “Siz de o sistemin bir parçasısınız. Sisteme inandığınızı beyan ediyorsunuz.”

“Evet, sisteme inanıyorum. Sizinle bu sistemin bir temsilcisi olarak konuşuyorum ve nerede hatalı olduğumuzu, bunu düzelteceğimizi ifade ediyorum. Mümkün olan her şekilde, elimizdeki her araçla Julianna Dunne’un peşindeyiz. New York’ta olsun ya da olmasın, Julianna Dunne takip edilecek, ele geçirilecek. Walter C. Pettibone ve Henry Mouton cinayetleriyle suçlanacak ve gerektiği şekilde yargılanacak.”

“Bu soruşturma hangi şekiller ve araçlarla ilerliyor?”

“Bütün açılar tek tek ele almakta olduğumuz dışında soruşturma detaylarıyla ilgili yorum yapamam. Ama onun kim ve ne olduğunu biliyoruz.”

“O nedir teğmen?”

“Julianna Dunne bir katildir. Yaptığı şey ve bız onu durdurana kadar yapmaya devam edeceği şey yalnızca bu.”

“Peki New York sakinlerinin bir temsilcisi olarak siz-”

“Ben New York’luların temsilcisi değilim,” diye araya girdi Eve. “Ben yalnızca New York sakinlerine hizmet etmeye ve onları korumaya söz vermiş bir polisim. Ve öyle yapacağım. O sözü tutacak ve Julianna Dunne’un ikinci kez toplumdan uzaklaştırılmasına yardım edeceğim. Onu bizzat kendim bir hücreye koyacağım.”

“Ciddi misin?” Julianna yatak odasında durmuş yeni parlattığı buklelerini fırçalarken dudaklarını büzerek Eve’in ekrandaki yüzüne baktı. “Seni kendini beğenmiş kaltak! İlk seferde şansın yaver gitti o kadar. Bu kez yaklaşmadın bile. Burada burnunun tam dibinde oturuyorum ve senin haberin bile yok.”

Elindeki fırçayı odanın diğer tarafına fırlattı. “Evlendiğin o adam ayaklarının dibine serildiğinde ne diyeceksin bakalım. O adam son nefesini almaya çalışırken de bakalım bu kadar ukala olabilecek misin? Bakalım hoşuna gidecek mi? Sen o iki yaşlı zavallının izini sürmeye devam et. Onlar hiçbir şeydi. Bu kez konu sen ve seninki Dallas. Seni yenmeye geldim. Ödeşme zamam.”

Arkasını döndü ve aynadaki yansımasıyla kendini sa-

kınleştirmeye çalıştı. "Ama bir konuda haklısın Dallas. Benim işim cinayet. Ve işimde çok iyiyim."

Karısının röportajını izlerken Roarke da, zekice, diye düşündü. Çok zekice. Adını ve soyadını söylemeye devam et ki duyan herkesin kafasında yer etsin. Nadine de Dunne'un birçok resmini ekrana yansıtarak üzerine düşeni yapmıştı.

Her doksan dakikada bir tekrar yayınlanan dört dakikalık röportajı izleyen hiç kimse Julianna Dunne'u unutamazdı.

Aynı şekilde Eve Dallas'ın ismi ve yüzü de Julianna Dunne'un beynine kazınmış oluyordu.

Eve'in Dunne'un dikkatini kendi üzerine çevirmeye çalıştığı sonucuna vardı Roarke. Yine bir masumu korumaya çalışıyordu. Bu masum korunmasız bir masumdan oldukça uzak kendi kocası olsa da.

Roarke'in bu konuda başka fikirleri vardı, şüphesiz birbirlerine girmelerini sağlayacak fikirlerdi bunlar. Ama ondan önce Dallas şehrini ve hâlâ orada yaşayan anılar konusunu aradan çıkarmaları gerekiyordu.

Roarke bir yandan Eve'in oraya gideceğine, bu kâbusla yüzleşeceğine seviniyordu. Sadece oraya gitmekle tamamen özgürleşemezdi ama yine de karısının ömrünün her günü taşıdığı yükü biraz olsun hafifletebileceğini umuyordu.

Diğer bir yandan ise Eve'in tıpkı uzun yıllar yaptığı gibi tüm bunlara arkasını dönmemesini istiyordu. Her şeyi derinlere gömüp önüne bakmasını.

Oysa geçmişin sürekli insanın peşinden geldiğini, kocaman siyah bir köpek gibi takibi bırakmadığını en iyi bilenlerden biriydi. Tam güvende olduğunu düşündüğünde üzerine atlamaya ve dişlerini boğazına geçirmeye hazır bir köpek.

Roarke geçmişi gömmek için ne yapmış olursa olsun, hiçbir zaman yeterli olmamıştı. İçinde yaşamaya devam ediyordu. Burada servet, rahatlık ve güzelliklerle dolu bu muhteşem evde bile Roarke'ın içinde Dublin'in ara sokakları varlığını sürdürmeye devam ediyordu. Kendi geçmişinin, karısının birlikte yaşamak zorunda olduğu geçmişten muhtemelen daha kolay olduğunu düşündü. Roarke'ın geçmişi daha çok fakirlik, sefalet ve berbat bir aile ilişkisiydi ancak yine de daha çok bir köşede oturan ve asla gıtmeyen, kötü ve rahatsız edici bir akraba gibiydi.

Aç olmanın, korkmanın, bedeninin her yerine inen yumrukları hissetmenin ne demek olduğunu iyi biliyordu. Onu sevmesi, koruması, kucaklaması gereken ellerin indirdiği yumruklardı bunlar - sonuçta babaların oğullarını kucaklaması gerekirdi. Ama Roarke bundan kurtulmuştu. Çocukken bile kurtulma yolları bulmayı başarmıştı. Dostlarla, düşmanlarla girilen, yasal olmaktan epey uzak işler oldukça eğlenceliydi. Ve kazançlı.

Çalmıştı, hile yapmıştı, tezgâhlar kurup insanları kandırmıştı. Her ne kadar nedensiz tek bir can almasa da insan öldürmüştü. Bir isim, sonra bir iş, sonra bir endüstri inşa etmişti. Sonra bir tür dünya, diye düşündü.

Seyahat etmiş, gördüğü ne varsa zihnine almıştı. Öğrenmişti. Ve yaşamını zekâ ve hileyle, hünerli parmaklar ve hızlı ayaklarla döndüren genç oğlan zengin ve güçlü bir adam haline dönüşmüştü. Sahip olmak istediği her lanet

şeye sahip olan ve gerektiğinde yasaların karanlık tarafında hünerli manevralar yapan bir adam.

Hayatında kadınlar olmuştu, bazıları gerçekten değer verdiği kadınlardı. Ama yalnızdı. Eve'e kadar ne denli yalnız olduğunu kendi bile farkında değildi. Eve sayesinde kendi kalbini görebilmişti. Ve Eve'in kendi kalbini görmesi biraz daha zaman alabilirdi ama onu Roarke'a göstermişti.

Roarke'ın yarattığı dünya, o dünyanın içinde yaşayan adam sonsuza dek değişmişti.

Birkaç saat sonra geri dönüp Eve'in geçmişiyile, korkularıyla yüzleşeceklerdi. Birlikte.

Roarke'ın konsolundan güvenlik kapısının açıldığını gösteren bir sinyal yükseldi. Panele baktığında Eve'in resmi aracının onaylandığını gördü.

Sonra kalktı ve karısının eve gelişini izlemek için pencereye doğru ilerledi.

Eve son dönüşünü yaparak eve doğru ilerlerken dalları toprağa doğru eğilmiş sık ağaçlardan birinin altında iki figür gördü. Vücutlarının çoğunu yeşil yapraklar ve solmaya yüz tutmuş çiçekler kapatıyordu.

Gaza bastı, silahını çıkardı ama bir anda kim olduklarını ve ne yaptıklarını fark etti.

Peabody'nin anne babası hoş kokulu çiçeklerin altında durmuş tutkuyla öpüşüyorlardı.

Komik bir utançla silahını koşumuna yerleştirdi ve gözlerini devirerek yola devam etti. Aracı her zamanki gibi giriş merdivenlerinin hemen önüne park etti. Bunun iki sebebi vardı: Daha rahattı ve Summerset'i çileden çıkarıyordu. Eve'in herkesin birbirini görmemiş numarası ya-

pacağına dair umutları Sam ve Phoebe el ele tutuşmuş ona doğru geldiklerini gördüğünde suya düştü.

Ellerini cebine soktu. "Nasıl gidiyor?"

"Muhteşem bir gün."

Phoebe'nin dudakları bir tebessümle yukarı doğru kıvrılmıştı ama kesintisiz ve direkt bakışları Eve'in ensesinde hafif bir karıncalanma hissi oluşmasına sebep oldu. Kasıtlı olarak Phoebe'nin alnında bir nokta seçerek oraya odaklanmaya çalıştı.

Gözlerine bakma, diye hatırlattı kendine. Doğrudan göz teması kurma.

"Sam ve ben de biraz keyfini çıkaralım dedik." Phoebe saçlarını geriye doğru atınca örgülerindeki gümüş halkalar hafifçe şingirdadı. "Dışarı çıkmadan önce Kanal 75'te Nadine Furst röportajını seyrettim. Çok güçlü ve kararlı görünüyordun."

"Kararlıyım."

"Ve güçlü. Roarke bize yarın şehir dışına çıkacağımızı söyledi."

"Evet. Davayla ilgili bir şey," dedi Eve tedirgin bir tavırla. Sam'e bakmamaya çalışıyordu.

"Siz yokken burada yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Hayır teşekkürler. Julianna Dunne'a rastlayıp sivil bir tutuklama yapmazsanız tabii."

"Sanırım o işi sana ve Delia'ya bırakacağız. Benim serada bir şeyi kontrol etmem gerek. Sam, sen Eve'i yürüyüşüne eşlik etmesi için ikna et."

Daha diğer ikisi ağzını açıp bir şey söyleyemeden Phoebe uzun çiçekli eteğiyle süzülerek uzaklaştı.

"Özür dilerim," dedi Sam hemen. "Aramızda bir tür gerginlik olduğunu biliyor. Ben hiçbir şey söylemedim."

“Tamam.”

“Tamam değil.” Eve onu tanıdığından beri ilk kez adamın sesinde bir kızgınlık duydu. Aynı şeyi yüzünde de görebiliyordu. “Seni kendi evinde rahatsız ediyorum ve üzüyorum. Sen ve Roarke bize evinizi açtınız ve ben bu iyi niyeti suiistimal ettim. Son birkaç günü bir otelde geçirmemiz için Phoebe’yi ikna etmeye çalışıyordum ama sen geldin ve...”

Sam devam edemedi, tıpkı Eve gibi sanki onlarla ne yapacağını bilemiyormuş gibi ellerini cebine soktu.

Bir süre öylece bahçeye, renklere ve ağaçlara bakarak sessizce durdular. Eve psişik falan değildi fakat adamdan yayılan üzüntünün çelik bir duvarı delecek kadar yoğun olduğunu hissedebiliyordu.

“Bak gerçekten önemli değil. Zaten birkaç günlüğüne buradasınız, ben de günün çoğunda evde olmuyorum.”

“Benim ilkelerim vardır,” dedi Sam sessizce. “Bir kısmı Free-Ager’lıkla ilgili, bir kısmı da yaşamın nasıl sürdürülmesi gerektiğine dair kişisel fikrim sadece. Ben aileyi korumaya, faydalı işler yapmaya inanıyorum. Yaşamda bize verilen zamanın keyfini çıkarmaya ve kimseye zarar vermemek için elimizden geleni yapmaya. Bana takdir edilen yetenekle bir sorumluluk, bir ilke daha geliyor: Diğer insanların mahremiyetine ve isteklerine saygılı olmak. Bana verilen şeyi asla kişisel çıkarlarım, keyfim ya da merakım için kullanmamalı ve kimseye zarar vermemeliyim. Ancak sana zarar verdim.”

Eve derin bir nefes aldı. Sam onu tam en zayıf olduğu yerden vurmuştu. “İlkeleri bilirim. Onlarla yaşamayı, onlara göre yaşamayı bilirim. Ama aynı zamanda hatalar ve yanlışlıklar olabileceğini de bilirim. Bilerek yapmadığımı

ve bunu benim dışında biriyle konuşmaktansa muhtemelen kendi dilini ıgneyeceğini biliyorum. Fakat seni çok az tanıyorum ve neredeyse yabancı olduğum birinin bana bakması ve böyle bir... eee... Çirkinlik görmesi benim için biraz zor.”

“Sana baktığında çirkinlik gördüğümü m sanıyorsun?” Sam’in eli cebinden ıktı, Eve’e doğru uzandı sonra duraksadı. “yle değil, öyle bir şey yok Eve. Ben irkin bir anı gördüm. Bir ocuğun bırak yaşamasını, varlığından bile haberdar olmaması gereken bir korkunluk gördüm. Ben şiddet yanlısı bir adam değilim, ne doğam ne yetiştirilişim gereği ama keşke...”

Cümlesini tamamlayamadı. Yüzü fkeden kıpkırmızı olmuştu ve yanına düşürdüğü eli çok güçlü gözüken bir yumruk halini almıştı.

“Keşke gerçek bir babanın yapabileceği şeyi yapabilseydim ona.” Kendini toparlamaya çalışarak yumruğunu çözdü. “Ben sana baktığında şimdiye kadar karşılaştığım her şeyin ötesinde bir g, cesaret ve kararlılık görüyorum. Kızımın arkadaşını, ocuğumun yaşamını emanet ettiğim bir kadın görüyorum. Yarın oraya geri döneceğini biliyorum. Roarke Dallas’a gittiğinizi söyledi. Senin için dua edeceğim.”

Eve ona bakakalmıştı. “Sana kızgın kalmayı başaran kimse oluyor mu?”

Sam ağır, çekimser bir tavırla gülümsedi. “Phoebe kısa zaman sürelerinde kalmayı başarır.”

“ halde göründüğünden daha sert biri. Olanları unuttalı,” dedi ve elini ona uzattı.

Eve içeri girdiğinde Summerset'i merdiveni cılalarken buldu. Kedileri Galahad da öfkeli bir Buda heykeli gibi ilk basamakta oturuyordu. Her ikisi de Eve'i uzun, sevinimsiz bir bakışla süzdü.

"Gezi çantanız hazırlandı. Roarke bir günlük kıyafet ve eşyanın yeterli olacağını belirtmişti."

"Söylemiştim sana, kendi çantanı kendim hazırlarım. O sıkı parmaklarını eşyalarımın arasında gezdirmeni istemiyorum." Bilinçli olarak onu görmezden gelen kediye aldırmanmaya çalışarak üzerinden geçmeye hazırlanırken olduğu yerde kaldı. Eli bir kırbaç hızıyla uzanarak Summerset'in cila bezinin ucunu yakaladı. "Bu benim tişörtüm."

"Hiç de değil." Eve'in tanıyacağını biliyordu. "Düzeltem gerekirse, bu şey bir zamanlar bir kıyafet olarak nitelendirilmiş olsa da şu anda bir bez parçası. Bir şekilde dolabınıza girmeyi başarmış. Şimdi tarafımdan fark edilerek mümkün olan tek kullanım şekliyle değerlendiriliyor."

"Lanet tişörtümü bana geri ver seni ukala, kemik kışkı hamamböceği."

Eve tişörtü çekti, Summerset bırakmadı.

"Giyilmesi makul çok sayıda tişörtün var."

"Ben bunu istiyorum."

"Bu bir paçavra." İkisi de uçlarından çekerken tişört adil bir şekilde tam ortadan yırtıldı. "Artık," dedi Summerset memnun bir ifadeyle, "iki paçavra."

Eve dişlerini sıkarak hırladı ve eski NYPGT tişörtünden kendine kalan parçayı yumruğuyla sıkarak öfkeyle merdivenleri çıkmaya başladı. "Çekmecelerimden uzak dur seni sapık, yoksa parmaklarını ısıtarak eklem yerlerinden koparırım."

“Evet,” dedi Summerset kediye doğru. “Teğmenin bu zorlu geziye iyi bir ruh haliyle gideceğini bilmek ne hoş değil mi?”

Eve yatak odasına girdi ve Roarke tam asansörden çıkarken yırtık tişört parçasını odanın o tarafına doğru fırlattı. Tişört genç adamın çenesine çarptı.

“Evet, seni görmek de çok hoş.”

“Bak, o ukala gıcık pislik tişörtüme ne yapmış.”

“Imm.” Roarke yırtık pırtık bez parçasını inceledi. “Tişört müymüş bu?” Parmağını eski bir delikten geçirdi. “Çok yazık olmuş. Ben de Summerset’le her zamanki sevgi sözlerinizi söylediğinizi duydum. Hem de ciğerlenizin son gücüyle.”

“Neden eşyalarımı hazırlamasını söyledin ona?”

“Yapman gereken çok işin olduğundan diyebilirdim aslında ve yalan da olmazdı. Ama tam dürüst olacaksak Eve sevgilim, valiz hazırlamak konusunda berbatsın ve kendin yaptığında ihtiyacın olacak şeyleri asla almıyorsun.”

“İç çamaşırlarımı kokladığından eminim.”

Roarke’nin dudaklarında titrek bir gülümseme belirdi. “Evet, kafama oldukça hoş bir görüntü daha eklendi.” Eve’e doğru ilerledi ve yüzünü ellerinin arasına aldı. “Sam’le barıştın... Sizi candan gördüm.”

“Kendini zaten o kadar suçluyor ki bir de ben üstüne gitmek istemedim.”

“Çok yumuşak kalplisin.”

“Sözlerine dikkat et dostum.”

Roarke eğilerek onun homurdanmaya hazırlanan dudaklarını öptü. “Ama bu ikimizin küçük sırrı olacak. İnan bana Nadine’le yaptığın röportajı izleyen kimse yumuşak bir kalbin olduğundan şüphelenmez. Çok kararlı gö-

rünüydün teğmen. Elmas kadar parlak ve sert. Ama yine de Dunne sana saldırmayacak.”

“Ne demek istediğini bilmiyorum.”

“Ah, elbette biliyorsun.”

Eve omzunu silkti ve biraz geriledi fakat Roarke onu daha sıkı tuttu. “Yani, denemeye değerdı.”

“Bu konuda beni korumak için önüme geçmeyeceksin ya da başka herhangi bir konuda.”

“Bana işimi öğretmeye kalkma.”

“Tamam. Ama aynı şekilde, sen de bana işimi öğretme. Sana sormak istediğim bir soru daha var, ondan sonra bu konuyu bir süre erteleyelim. Gerçeğı istiyorum Eve ve kelimelerin ne olursa olsun gerçeğı gözlerinden görecekimi bil.”

Görür, diye düşündü Eve. Yalanları ayırt etmek konusunda yalan makinesinden daha iyiydi. “Savunmaya geçmem gerektiğini hissettirip iyice gereceğine neden doğrucası soruyu sormuyorsun?”

“Yarın Dallas’a gitmemizin nedeni beni Julia’dan uzaklaştırmak mı?”

“Hayır. Nedeni değil ama ek bir faydası diyelim ve bana biraz daha zaman kazandırıyor. Nedeni değil. Biraz geriler misin artık?”

Roarke ellerini onun yanaklarına, omuzlarına ve kollarına doğru indirdi. Sonra gitmesine izin verdi.

“Feeney’den de gitmesini isteyebilirdim. Parker’la görüşmeyi o yapabilirdi. Neredeyse gidebilir misin diye soracaktım. Hatta ikimizden biri yapacaksa, belki Feeney Parker’dan daha fazla şey öğrenebilir diye mazeretler bulmaya başladım kendi kendime. Yani erkek erkeğe daha rahat olur tarzında şeyler. Ki bu saçmalık, çünkü konu polis

ve şahit arası bir durumsa aletin var mı yok mu bir önemi olmaz. Cinsiyet falan yoktur; sen rozetsindir, hepsi bu. Onun gitmesini istememin nedeni kendimi korumak istememdi.”

“Eğer hazır değilsen Eve bunda utanılacak bir şey yok.”

“Ne zaman hazır olurum?” Kelimeler Eve’in ağzından kızgın bir tonla döküldü. “Yarın mı, bir yıl sonra mı? Hiçbir zaman? Eğer bunun standart bir soruşturma sürecine engel olmasına izin verirsem, beni korkutan başka bir şeyle bir daha karşılaştığımda ne olacak? Ben korkak değilim. O yüzden işimi yapacağım. Birincisi bu. İkincisi, seni bir ya da iki gün gözümün önünde tutacağım ki net bir şekilde düşünebileyim. Sonra... sonrasını vakti geldiğinde düşünürüm.”

★★★

Eve kendini çalışmaya gömdü. Peabody temel kıstaslara uyan ve New York’ta ikamet eden meslekten uzaklaştırılmış doktorlara dair nispeten makul bir liste hazırlamıştı.

“Mesleğini kötüye kullanmış bu iki yüz yirmi doktorla Julianna arasında nasıl bir bağlantı arıyorsun?”

“Orijinal kaynağa dair herhangi bir bağlantı,” dedi Eve Roarke’a. “Kişilik tipi. Samırım Manyak Munch’a tüm tarikatına yetecek kadar siyanür sağlayan bir doktor, psikopat bir erkek katiline ihtiyaç duyduğu şeyi sağlamak konusunda da mız mızlanmaz. Ya da sağlayacak birini tanıyor olabilir.”

Roarke sandalyesinin arkasında durmuş ve tam ihtiyaç duyulan noktayı bularak dalgın ama mükemmel bir biçimde omuzlarını ovarken Eve verileri inceliyordu.

“Eğer doktor Dunne’un kaynağı değilse bile o kaynağı

tanıyor olabilir. Eğer Dunne ile bağlantısı yoksa bile, bu Doktor Ölüm'ü bulursam onu federallere teslim etmekle kendimi, önümüzdeki on yıla yetecek iyiliği yapmış sayarım."

"Onu nasıl ellerinden kaçırmışlar ki?"

"Mook'un doğru düğmesine doğru zamanda basamadılar ve adam o olaydan tek canlı çıkandı. Ben onun eteğinde bir şeyler daha olduğunu düşündüm hep ama federaller her şeyi anlattığına karar verdi ve benim de o zamanlar diretecek gücüm yoktu. Adamı o çok bayıldığı acıdan mahrum etmekle tehdit etmek yerine epey hırpaladılar, ekmeğine yağ sürdüler ve her şeyi anlattığını söylediğinde de ona inandılar."

"O dava on sene önceydi değil mi?" diye sordu Roarke.

"Evet, üniformalıydım daha. Neden?"

"Doğuştan polismiştin sen," dedi Roarke ve kafasının üzerine bir öpücük kondurdu.

"Mook'a göre doktor o akşam kendine limonata almamış bile. Yani dini açı adamın ilgisini çekmiyormuş. Belki de olayı çekici kılan şey ölüm durumu - yani kendi ölümü olmadığı sürece. Hastalarına kendi rızaları olmadan Tanrı'ya kavuşmaları için yardım etmekten çalışma lisansını kaybeden üç adam var burada."

"Tanrı rolü oynamak ağır bir iştir."

"Oscar Lovett, David P. Robinson ve Eli Young, alfabetik sırayla. En iyi üç adayım. Feeney'in bir araştırmasını isteyeceğim. Eğer bir şey çıkmazsa listeden devam edeceğiz."

Çalışma masasındaki link çaldığında Eve kaşlarını çatmış halde ekrana bakmaya devam ettiğinden Roarke cevapladı.

“Selam Roarke.” Louise Dimatto ipek gibi bir gülümsemeyle ekrandaydı. “Umarım rahatsız etmiyorum, kötü bir zamanda aramadım ya?”

“Senden haber almak her zaman çok hoş oluyor. Nasılsın Louise?”

“Eğer biraz daha iyi olacak olursam - yani özel hayat cephesinde - sanırım yasal sınırı geçmiş olurum. Profesyonel bakımdan diyorsan, fazla çalışmam gerekiyor, tam tercihi ettiğim gibi. Ben de bir ara Dallas’la beraber sığnağa uğrarsınız diye umut ediyordum. Üç oda daha tamamladık ve hizmete açtık. Eğlence alanı da bitti. Dočas gerçekten yaşamlarda bir değişiklik yapmaya başladı artık.”

“Sen nöbette olduğun bir gün muhakkak uğrayacağız.”

“Harika olur. Dallas müsait mi? Ona anlatmam gereken bir şey var.”

“Burada. O da fazla çalışıyor. Yakında görüşürüz Louise. Charles’a selamlarımı ilet.”

“Tamam. Selam Dallas,” diye aceleyle devam etti Eve’in yüzü ekrana gelince. “Küçük görevimle ilgili işine yarayacak bir şeyler biliyor olabilirim. Ben küçükken bizim ailede konuşulan bir skandalla ilgili bir şeyler duyduğumu hatırladım. Duymanmam gereken şeyler elbette. Annemizin asistanlık döneminden tanıdığı bir doktorla ilgili. Özel davranışlarıyla ilgili çok uygunsuz bir durum varmış ve uzun yıllar idareciler tarafından hasıraltı edilmiş. Genç kadınlardan, çok genç kadınlardan hoşlanıyormuş. Bazıları aynı zamanda hastasıymış. Adamın tıbbi bir zorunluluk ya da onay olmadan bazı hastaların hayatına son verdiği ortaya çıkınca da kimse arkasında duramamış elbette.”

“İsim?”

“Bilmiyordum ama Kuzey’deki kuzenimi aradım. Bana

cidden borçlusun Dallas, çünkü kuzenim Mandy konuşmamıza aşk hayatını ve sosyal yaşamını konusunda beni sorguya çekerek devam etti. Üstelik kendisi yeteneklerini klinikteki insan süprüntüleri için harcadığını konusunda vaaz verecek aptal diva tavırları sergilemeye bayılır.”

“İsmi ver Louise, sonra söylenirsin.”

“Eli Young. Özel muayenehanesine geçmeden önce Kennedy Memorial’da bölüm başkanymış, iç hastalıkları uzmanı.” Louise duraksadı, zarif bir tavırla kaşlarını kaldırdı. “Yüzündeki ifadeden anladığımı kadarıyla adamla ilgili veri zaten elinde var. Vaktimi boşa harcadım ha?”

“Kesinlikle hayır. Bana epey zaman kazandırdım. Teşekkür ederim.” Eve Roarke’a baktı, bir an kararsız kaldıktan sonra devam etti. “Ah, dinle, bugün Charles’ı da bir iyilik istemek için aramıştım ama sonrasında biraz tuhaf hissettim.”

“Dockport’taki görüşme mi?”

“Ah, evet yani... bahsetmiş galiba.”

“Evet anlattı.” Louise içten bir kahkaha attı. “Dallas gevşe biraz. Bu arada Peabody harika görünüyor. Havada aşk kokusu var.”

“Havada bir şey olduğu kesin,” diye homurdandı Eve bağlantı kesilirken. “Sen niye sırtıyorsun öyle?” diye sordu Roarke’a.

“Her şeye rağmen seks konusunda bazı şeylerin seni böyle utandırmasına.”

“Utanmıyorum, şaşkınım. Ama beni ilgilendirmez, boş ver.”

“Aşkın asıl olayı herhangi bir nedeni olmamasıdır. Sadece vardır.”

Eve ona baktı. “Sanırım biliyorum.” Masasından kalktı.

“Bu Eli Young’a bir uğrayacağım, bakalım ağzından ışıme yarar bir şeyler alabilecek miyim?”

“Seninle geleyim. Sivillik hikâyesine başlama teğmen. Sadece karımla bir araba gezisi yapmak istiyorum diyelim. Çok hoş bir akşam. Ayrıca...” Odadan çıkarlarken elini Eve’in omzuna doladı. “Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, kötü doktorun oturduğu bina bana ait. Yanında ben varken giriş konusunda çok sorun yaşamazsın, değil mi?”

★★★

Gerçekten bazı avantajları olduğu doğrudu. Elektronik güvenlik paneli Doktor Young’ın müsait olmadığını bildirdiğinde, Eve elini kaldırarak Roarke’a beklemesini işaret etti. Ve rozetini görüntü ekranına yapıştırdı.

“Binada mı değil, ziyaretçi mi kabul etmiyor?”

Size bu bilgiyi verme yetkim yok. Bina sakinlerimizin mahremiyetlerini koruma gereği adına size sadece doktor Young’ın şu anda müsait olmadığını tekrar edebilirim. Doktor Young ya da diğer bir sakinimize mesaj bırakmak için menüden seçim yapabilirsiniz. Talebinize yönelik size yardımcı olamadığım için özür dilerim teğmen Eve Dallas.

“Kabul etmelisin ama,” diye yorum yaptı Roarke, “iyi olduğu kadar nazik de bir güvenlik.”

“Elektronik kışına bir arama izni soktuğumda bu kadar nazik olmayabilir.”

Bina lobisinin daire sahipleri, kabul edilmiş ya da onaylanmış misafirler dışında meşgul edilmesi hoş karşılanmamaktadır. Eğer başka bir daire sakiniyle görüşmek ya da mesaj bırakmak durumunda değilseniz, lobiye boşaltmanızı istemek zorundayım. İşbirliğine gönülsüz olmanız durumunda kırk beş saniye içinde bina güvenliğine haber verilecektir. Bu rahatsızlık için özür dilerim.

ne

n

n

nı

a,

n

ı-

ıı

ıı

ı-

ju

ta

ı-

ür

yı

ar

uğ

ier

ı-

r-

ıı

"Artık ben ilgilenebilir miyim?" diye sordu Roarke.
"Teğmen bana öyle hırladığında nasıl heyecanlandığımı biliyorsun."

"Sadece şu şeyin açılmasını sağla. Ayrıca ukala ukala sırtımayı kes."

Roarke sadece uzanarak avucunu sensorun üzerine koydu ve bir kod girdi.

İyi akşamlar Roarke. Size nasıl yardımcı olabilirim?

"Yirmi ikinci kata çıkacağız. Asansörleri aç."

Evet efendim. Asansörler açıldı. Ziyaretinizin ve akşamımızın geri kalanında iyi eğlenceler dilerim. Lütfen yardımcı olabileceğim başka bir şey varsa hemen bildirin.

"Herkesin ve her şeyin sana böyle yaltaklanmasından sıkıldığın oluyor mu?" diye sordu Eve.

"Asla. Neden sıkılayım?" Aynalı kapılar sessizce aralanırken Eve'e eliyle işaret ederek yol verdi. "Yirmi ikinci kat," dedi asansöre. "Young dışarıda da olabilir, biliyorsun."

"Kendim görmeyi tercih ederim. Julianna'nın tedarikçisi olma ya da tedarikçiyi tanıma ihtimali yüksek. Adamı konuşturmadan vazgeçmem."

Yirmi ikinci katta asansörden indiler, koridorda döndükten sonra sağdan ikinci dairenin önünde durdular. Eve zili çaldı. Dairenin güvenlik ekranının görmesi için rozetini yukarı kaldırdı.

Doktor Young dairesinde değil ve yokluğunda evine alabileceğim bir ziyaretçi bildirmedi. Mesajınızı alabilir miyim?

Gördüğü bu muameleyle Eve iyice kızdı. Cevap vermeden döndü ve karşı dairenin zilini çaldı.

Kapıyı açan kadının üzerinde uzun kırmızı bir sabahlık vardı ve elinde soluk mavi bir sıvıyla dolu bir kadeh tu-

tuyordu. Arka odadaki eğlence ekranından yüksek sesler geliyordu. "Polis mi? Sorun ne?"

"Bir sorun yok hanımefendi. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Bu akşam Eli Young'ı nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?"

"Doktor Young mı?" Kadın gözlerini kırptırdı, sonra kafasını omzunun üzerinden çevirdi. "Marty bir polis geldi. Doktor Young'ı görmek istiyormuş."

"Karşı daire." Ekrandaki tartışma programını bastıran bir ses yükseldi içeriden.

"Karşı dairede yaşadığımı biliyorum," dedi Eve sabrının zorlandığını hissetmeye başlarken. "Kapıyı açmadı. Kendisini en son ne zaman gördünüz?"

"Ah, birkaç gün oldu herhalde." Kadın kadehini kaldırdı ve bir yudum aldı. Yüzündeki pembelikten düzenli yudumlar alma alışkanlığı belli oluyordu. "Ah, bir dakika, şehir dışına çıkmıştı zaten. Birkaç hafta alabilirmiş gelmesi."

"Nereye gittiğini söyledi mi peki?"

"Hayır. Zaten o söylemedi. Kardeşinin kızıyla konuşmuştuk."

"Kardeşinin kızı mı?" diye sordu Eve hafif bir panik hissiyle.

"Evet, geçen gün alışverişten dönüyordum, kapıda onunla karşılaştık. Daireden çıkıyordu tam. Çok da hoş bir kızdı. Amcasını ziyaret ettiğini, birlikte anne babasını ziyaret etmeye gideceklerine ne kadar sevindiğini söyledi. Ohio'dalarmış. Ya da Idaho." Bir yudum daha aldı. "Bir süre kalacaklarını söyledi."

"Nasıl bir kızdı? Görünüşü?"

"Ah, genç ve güzel. Esmer, orta boylu ve de çok şık."

Eve avuç içi bilgisayarını çıkartarak Julianna'nın Janet

Drake olarak çekilmiş resmini gösterdi. "Tanıdık geliyor mu?"

Kadın başını hafifçe yana eğdi, sonra gözleri aydınlandı. "Hey evet. Doktor Young'ın yeğeni bu. Gerçi ailesi olduğunu bilmediğimden ilk başta şaşırmıştım."

"Teşekkürler." Eve bilgisayarı cebine soktu. "Hıç haber kanalı izliyor musunuz hanımefendi?"

"Haber? Marty'nin macera filmleri, spor programları ve tekrar spor programları macera filmleri arasında ekranı boş bulup on dakika moda programına bakabilirsem şanslıyım."

"Bu gece izlemek isteyebilirsiniz. Yardımanız için teşekkürler."

Eve kadının şaşkın bakışlarına aldırmadan arkasını döndü ve kayıt cihazını çıkardı. "Baş şüphelimiz Julianna Dunne'un burada Eli Young'la temasta bulunduğu konusunda şahit ifadesi alındı. Şahıs Young kapısına cevap vermiyor ve cinayet olasılığı var. Bu daireye girmek, Young'ın ıy olup olmadığına ve/veya Julianna Dunne'la ilişkisine karar vermek için geçerli gerekçeler mevcut. Yanımda bina sahibi Roarke var. Bu prosedürü kabul etti ve aynı prosedüre şahitlik edecek."

"Yeterli olacaktır," dedi Roarke.

Eve, Young'ın kapısına doğru ilerledi, kilit kodunu devre dışı bırakmak için polis mastırını kullandı. Silahını çekerken, "Kayıttayız," dedi. Ona haber vermeden yanına silah almış olabilecek Roarke'a hafif bir uyarı niteliğindeki bu.

Kapıyı içerideki karanlığa doğru iteleyerek araladı.

Ama ölümün kokusunu almak için ışığa ihtiyacı yoktu.

"Tanrım." Ağzı ve burnu taş gibi ağırlaşmış havayla do-

larken dişlerinin arasından inledi. "Bir cesedimiz var. Koridorda kal. Yapabileceğin bir şey yok. Işıklar tam açılsın," diye talimat verdi.

Işıklar açıldığında epey geniş bir salon gözler önüne serildi. Pencerelerdeki mahremiyet ekranları sonuna kadar kapatılmıştı. Young geniş bir koltuktaydı ve koltuğun kumaşı bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Üzerinde sabahlık gibi bir şey vardı, içindeki gazlar ıyice genleştiği ve vücut sıvılarıyla lekelendiği için tam ne olduğunu ayırt etmek zordu.

Schpada bir brendi şişesi, bir şarap kadehi ve halının üzerinde de bir leke vardı.

"Alet çantana ihtiyacın olacak," dedi Roarke.

"Evet."

"Ve buna." Ağzını ve burnunu kapatması için bir mendil uzattı. "Şimdilik yapabileceğim bu kadar."

"Teşekkürler." Eve, Roarke olay yerini mühürlemeye ve kaydetmeye başlaması için gerekli olan çantayla dönene kadar mendili kullanarak kapıda beklemeye karar verdi. Sonra cebinden iletişim cihazını çıkardı ve cinayeti haber verdi.

Julianna önce onunla ilişkiye girmişti. Belki daha önceden de ilişkileri vardı ama Eve öyle olduğunu pek sanmıyordu. Julianna sadece bir erkeğin dikkatini dağıtmak için en etkili metodunu kullanmış, sonra da adamın temin ettiği zehrin bizzat kendisiyle onu öldürmüştü.

Mantıklı, uğraşsız, soğukkanlı. Tam Julianna'ya göre Kadın binanın güvenlik disklerinde de bulacaklardı

En azından Pettibone cinayetinden önce bir kez, miktarı alırken. O zaman kızıl saçlıydı, diye düşündü Eve

Sonra bir kez daha bir esmer olarak.

Çok yüksek ihtimalle kurbanın linkinde Dunne'la yaptığı görüşmeleri bulacaklardı. Ona giden ve ondan gelen çağrılar. Elbette kadın bu görüşmeleri evinden ya da kişisel linkinden yapacak kadar salak değildi. Takip edeceklerdi ama görüşmeleri halka açık linklerden yaptığını anlayacaklardı.

Adam öleli dört gün olmuştu. Dört berbat gün. Kadın salınarak içeri girmiş, daha yeni işlediği bir cinayeti bir diğeriyle taçlandırmıştı.

Ceset artık adli tabibe gönderilmişti fakat havadaki çürümüş koku bir süre daha devam edecekti. Havayı temizlemek için gelen ekiplerden sonra bile hâlâ ince, kötü bir koku kalacaktı.

"Teğmenim." Peabody arkasından yaklaşmıştı. "Güvenlik diskleri."

Eve dalgın bir tavırla uzanarak diskleri aldı. "Dosya için kopyalarını çıkarırım. Bu gece bakacağım ama herhangi bir sürprizle karşılaşacağımızı düşünmüyorum. Pettibone'u öldürdüğü günün ertesinde geldi. Yeni saç kesiminin keyfini çıkararak, tazelenmiş ve enerjik hissederek geldi. Adam onu içeri aldı. Belki birlikte çalışmaya devam edebilirlerdi. Adama cinayetten bahsetti. Yaptığı şeyi paylaşmak için, kim daireden çıkmadan önce çoktan ölmüş olacak bu adamdan daha iyi bir aday olabilir ki? Olanları adama anlatmak hoşuna gitmiştir hatta. Sonra da onu baştan çıkardı."

Eve yatak odasına girdi. Çarşafı çıkarılıp götürülmüştü ama Eve'in kullandığı çalışma aletleri zaten sperm izleri bulmuştu. "Çocuk oyuncuğu. Öyle heyecanlı ve enerjiliyim ki. Hapishanede geçen tüm o yıllar, tüm o yalnız yıllar.

Birinin bana dokunmasına ihtiyacım var. Şu anda birlikte olmak istediğim tek kişi sensin, nasıl hissettiğimi anlayabilecek tek kişi.”

“Ama adam tahmin etmeliydi,” diye mırıldandı Peabody. “Kadının ne olduğunu tahmin edebiliyor olmalıydı.”

“Eminim tüm o yalanları söylerken Dunne’un gözleri parlıyordu. Adam onun büyükbabası olacak yaşta ve karşısında böyle bir kadın var işte. Biçimli, pürüzsüz bir vücudu olan genç ve güzel bir kadın. Aslında daha genç olanları tercih ediyor. Ondan bile genç olanları ama yine de karşısında işte. Dunne ona yapmak istediği her şey için izin veriyor, istediği kadar vakit tanıyor. Kadın için hiçbir önemi yok. Adam onun gözünde çoktan bir ölü. Akli bir sonrakinde, zevkten inlerken, bağırırken, boşalma taklidi yaparken bile akli bir sonrakinde. Sonrasında yağcılık da yapıyor. Her şey harikaydı. Muhteşemdi. Neler söyleyeceğini, adama kendini dünya becerme kralı gibi hissettirmek için onları nasıl söyleyeceğini çok iyi biliyor. Onu da epey araştırmıştır.”

Eve salona döndü. “Brendiden hoşlandığımı biliyor. Adam duştayken ya da işerken zehri şişeye karıştırmıştır. Kısacık bir süre yeterli. O an ya da sonra içmesi fark etmez aslında ama izleyebilmek için o anda olmasını tercih ediyor. Onu koltukta iyice rahatlatıyor, sonraki hedefinin kim olacağını neler yapacağını anlatıyor. Biraz şarap içse nasıl olur acaba? Biraz daha kalabilir mi? Konuşabileceği, birlikte olabileceği birinin olması öyle harika ki?”

“Adam ona şarap koyuyor, kendine de brendi alıyor. Şarap da brendi de onun. Endişesi falan yok. Muhtemelen önce Dunne içiyor, bir taraftan da konuşmaya devam ediyor, öyle enerji ve coşkuyla bir şeyler anlatıp duruyor

ki. Adam kadehini yudumlarırken ona gülümsüyor, ona tutulmuş gibi biraz, acaba ikinci tur için de kalmaya ikna edebilecek mi? Zehri içinde hissettiğinde her şey için çok geç. Şoke oluyor, dehşete düşüyor. Kendisi olamaz. İmkânsız. Ama artık neyin ne olduğunu kadının yüzünde de görebiliyor. Dunne o buz gibi keyfi görmesine izin veriyor. Sonra üstüne başına çeki düzen veriyor, daireyi kilitliyor. Komşuya rastlıyor ve keyifli bir sohbet yapıyor. Eli amcamla birkaç haftalığına şehir dışına gidiyoruz, ne hoş değil mi?”

“Ve arkasını dönüp gidiyor,” diye tamamladı Peabody.

“Ve arkasını dönüp gidiyor. Mühürlemeyi bitir Peabody. Ben merkeze gidip raporu yazacağım. Sonra da eve giderim.”

Eğer şehir merkezine birazcık uzak banliyöler sadık şehirli Eve'i afallatıyorsa, Teksas'ın göz alabildiğince uzanan yeşil düzlüklerine ay kadar yabancıydı. Teksas'ın büyük merkezi ve kalabalık şehirleri vardı.

Peki neden bir insan ucsuz bucaksız düzlükler tarafından çevrelendiği bir yerde, kilometreler boyunca görebileceği çayırliklar üzerinde yaşamayı tercih ederdi ki?

Her şeye rağmen, tuhaf manzarayı kapatan binaların, medeniyete açılan kıvrımlı otobanlara ayrılan dümdüz yolların olduğu kasabalar da vardı elbette.

İnsanların o yolları kasabalara, şehirlere ve binalara doğru gitmek için kullanmasını kesinlikle anlıyordu fakat burada gördüğü 'hiçbir şeyliğe' gelmek için onları neyin zorladığını asla anlayamazdı.

"Buradan ne anlıyorlar ki?" diye sordu Roarke'a o yollardan birinde ilerlerlerken. "Ottan, çitten ve dört bacaklı hayvanlardan başka hiçbir şey yok." Bir at sürüsünün ya-

kınlarından geçerlerken, "Gerçekten iri olan dört bacaklı hayvanlar," diye ekledi tedirgin bir şüphecilikle.

"Yippi ya ye."

Eve o tedirgin bakışlarını sadece bir anlığına Roarke'a çevirdi. Ne olur ne olmaz, gözlerini bu hayvanlardan ayırmaya cesaret edemiyordu.

"Bu adam çok zengin," diye devam etti. Tarlanın yakınından geçen bir helikopter sesini duyduğunda biraz rahatladı. "Dallas'ta çok kazançlı ve başarılı bir işi var. Ama burada yaşamayı seçiyor. Gönüllü olarak yani. Çok hastalıklı bir şey var bunda."

Roarke gülümsedi ve Eve'in silahının hemen yanında tuttuğu elini alarak dudaklarına götürdü. "Evet, dünyada her çeşit insan var işte."

"Evet ve çoğu da deli. Tanrım, şunlar inek mi? İnek dediğin şey bu kadar büyük olmaz, değil mi? Doğaya aykırı."

"Sen sadece biftekleri düşünmeye çalış sevgilim."

"İ-ıh, daha tuhaf oluyor öyle. Buranın doğru yol olduğuna emin misin? Yani doğru olamaz. Hiçbir şey yok ki."

"Yol boyunca önünden geçmekte olduğumuz evleri işaret edebilir miyim?"

"Evet ama bence içlerinde inekler yaşıyordur." Eve'in zihninde alçak-tavanlı evlerde olabilecek sığırsal aktivitelere dair görüntüler belirdi. Eğlence ekranı izleyen inekler, inek partileri, dört direkli yataklarda yapılan inek seksi. İrkilerek kafasını salladı. "Tanrım, öylesi de çok tuhaf. Kırklardan nefret ediyorum."

Roarke aracın ön konsolundaki navigasyon ekranına baktı. Kot ve beyaz bir tişört giymişti. Çok şık, siyah bir güneş gözlüğü takmıştı. Onun için oldukça günlük, hatta sade bir tarzdı. Ama yine de şehirli gibi görünüyordu. Zengin bir şehirli, diye düşündü Eve.

“Bir-iki dakikaya varmış oluruz,” dedi Roarke. “Bak ileride bir parça medeniyet var.”

“Nerede?” Eve dikkatini ineklerden ayırma riskine girerek ön camdan baktığında kasabayı gördü. Binalar, benzin istasyonları, dükkânlar, restoranlar ve yine evler. Biraz gevşediğini hissetti. “Pekâlâ. Bu iyi oldu.”

“Ama biz o tarafa gitmiyoruz. Buradan dönüyoruz.” Roarke bunu söylerken geniş yoldan ayrılan dar bir yan yola saptı. Eve bu yolla tuhaf, dümdüz ve ot dolu arazilerin daha da içlerine ilerlediklerini hissetti.

“Şu çitler o kadar da sağlam gözüküyor.”

“Eğer bir kaçma kovalama durumu olursa eminim bız daha hızlı oluruz.”

Eve dudaklarını yaladı ve yutkundu. “Eminim bu söylediğini komik sanıyorsun.”

Ama yolda başka araçlar da olduğunu görünce biraz rahatlamıştı. Başka arabalar, kamyonetler, uzun şık karavanlar ve birkaç tane üstü açık cip.

Önlerinde binalar yükselmeye başladı. Ev değil, diye düşündü Eve, çiftlik ya da hayvancılığa dair binalar. Neyse artık. Ahırlar, ambarlar ve hayvan barınakları. Mandıralar, diye düşündü. Tahıl ambarları ya da her neyse. Silolar. Hem silo ne biçim bir kelimeydi böyle? Tüm bu otlar, ürünler, sıkılmış suratlı sığırlar ve binaların kırmızı beyaz dış cepheleri bir tablo gibi uzanıyordu.

“Şu adam ne yapıyor öyle?” diye sordu Eve. Koltuğunda biraz doğrularak Roarke’nın tarafındaki cama doğru baktı.

“Ata biniyor gibi gözüküyor.”

“Eve, evet görebiliyorum. Ama neden?”

“Hiçbir fikrim yok. Belki canı binmek istemiştir.”

“Gördün mü işte?” Söylediğini vurgulamak istemiş

gibi Roarke'ın omzuna vurdu. "Hasta. İnsanların çoğu hasta." İlerideki çiftlik evini gördüğünde rahatlayarak derin bir nefes aldı.

Tek katlı devasa çiftlik evi kıvrılarak uzanmaktaydı. Bazı bölümler aynı parlak beyaz tonda boyanmış, bazı bölümler ise şık iri taşlarla örülmüştü. Camdan yapılmış bölümler de vardı. Eve o camların önünde durup önünde uzanan uçsuz bucaksız tarlalara bakma fikriyle neredeyse ürperdi. Tabii o tarlalardan kendine bakabilecek şeyleri de düşünmüştü.

Etrafı çitlerle çevrili nispeten daha küçük alanlar da vardı, içlerinde atlar olmasına rağmen kayda değer sayıda insan da görünüyordu. İler ne kadar hepsinin kafasında kovboy şapkası olsa da onları görmek Eve'i rahatlatmıştı.

Ufak bir helikopter pisti ve türlü araçlar gördü, çoğunu tanıyamamaya başlamıştı. Türlü tarım işlerinde kullanıldıklarını düşündü.

Üstlerinde şaha kalkmış at figürlerinin olduğu devasa taş sütunların arasından geçtiler.

"Pekâlâ, geldiğimizi biliyor ve ziyaretimizden pek memnun değil," diye başladı Eve. "Pek dostça karşılamayacak bizi. Saldırgan veya aşırı savunmacı bir tavır olabilir. İşbirliğine gönüllü olmayacak. Ama aynı zamanda hayatını karıştırabileceğimi, geçmişini kurcalayabileceğimi ve yerel polisleri ona baskı yapması için etkileyebileceğimi bilecek kadar zeki. Tüm o gömülü şeylerin etrafa dökülüp saçılmasını istemez. Görüşmeyi onun alanında yaparsak da kontrol biraz daha kendindeymiş gibi hisseder."

"Peki ne kadar süre öyle hissetmesine izin vereceksin?"

"İşlerin nasıl gideceğine bakalım." Eve arabadan indi ve dışarıdaki sıcak karşısında bir an nefesi kesildi.

New York'un yaz sicağındaki buhar banyosuyla hiç alakası olmayan kavurucu bir sıcak olduğunu düşündü. Ot kokusu geldi burnuna ve büyük ihtimalle gübre kokusu olması gereken bir koku. "Bu ses de ne?" diye sordu Roarke'a.

"Tam emin değilim. Sanırım tavuklar olabilir."

"Tanrım. Tavuklar. Eğer bana omletleri düşünmemi söylersen seni vururum."

"Anlaşıldı." Yolda Eve'in yanında yürümeye başladı. Çevreyle böyle uğraşmasının aklını korku ve endişelerden uzak tutmasına yardımcı olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu onu. Daha Dallas'a gitmek ya da orada ne yapacağı veya yapabileceği konusunda tek kelime etmemiştir.

Giriş kapıları üç metre yüksekliğindeydi ve üstlerinde bir hayvanın beyazlatılmış boynuzları asılıydı. Eve kapıyı çalarken Roarke da nasıl bir insanın ölü hayvanları dekorasyon malzemesi olarak kullanabileceğini düşünüyordu.

Bir süre sonra eski Batı Amerika imajını koruyan bir adam kapıyı açtı.

Yıllanmış deri gibi buruşmuş, dağ gibi uzun, nehir gibi geniş bir adamdı. Topuklu ayakkabı kadar sivri burunlara sahip çizmelerinin üzeri yer yer çamur kaplıydı. Kotu koyu maviydi ve içinde o olmadan bile dimdik duracak kadar sert görünüyordu. Kırmızı beyaz kareli solgun bir gömlek giymişti. Mat gümüş tonlarındaki saçını, sert hatlı, kırmızı yanaklı, çizgilerle derinleşmiş, çatık kaşlarıyla daha da sertleşmiş yüzünden geriye doğru taranmıştı.

Konuştuğunda sesi çok derin bir kovanın içindeki çakıl taşları gibi takırtılıydı. "Şehir polisleri siz misiniz?"

"Teğmen Dallas." Eve rozetini uzattı. "Bu da sivil uzman asista- "

2-
3-
4-
5-
6-
7-
8-
9-
10-
11-
12-
13-
14-
15-
16-
17-
18-
19-
20-
21-
22-
23-
24-
25-
26-
27-
28-
29-
30-
31-
32-
33-
34-
35-
36-
37-
38-
39-
40-
41-
42-
43-
44-
45-
46-
47-
48-
49-
50-
51-
52-
53-
54-
55-
56-
57-
58-
59-
60-
61-
62-
63-
64-
65-
66-
67-
68-
69-
70-
71-
72-
73-
74-
75-
76-
77-
78-
79-
80-
81-
82-
83-
84-
85-
86-
87-
88-
89-
90-
91-
92-
93-
94-
95-
96-
97-
98-
99-
100-
101-
102-
103-
104-
105-
106-
107-
108-
109-
110-
111-
112-
113-
114-
115-
116-
117-
118-
119-
120-
121-
122-
123-
124-
125-
126-
127-
128-
129-
130-
131-
132-
133-
134-
135-
136-
137-
138-
139-
140-
141-
142-
143-
144-
145-
146-
147-
148-
149-
150-
151-
152-
153-
154-
155-
156-
157-
158-
159-
160-
161-
162-
163-
164-
165-
166-
167-
168-
169-
170-
171-
172-
173-
174-
175-
176-
177-
178-
179-
180-
181-
182-
183-
184-
185-
186-
187-
188-
189-
190-
191-
192-
193-
194-
195-
196-
197-
198-
199-
200-
201-
202-
203-
204-
205-
206-
207-
208-
209-
210-
211-
212-
213-
214-
215-
216-
217-
218-
219-
220-
221-
222-
223-
224-
225-
226-
227-
228-
229-
230-
231-
232-
233-
234-
235-
236-
237-
238-
239-
240-
241-
242-
243-
244-
245-
246-
247-
248-
249-
250-
251-
252-
253-
254-
255-
256-
257-
258-
259-
260-
261-
262-
263-
264-
265-
266-
267-
268-
269-
270-
271-
272-
273-
274-
275-
276-
277-
278-
279-
280-
281-
282-
283-
284-
285-
286-
287-
288-
289-
290-
291-
292-
293-
294-
295-
296-
297-
298-
299-
300-
301-
302-
303-
304-
305-
306-
307-
308-
309-
310-
311-
312-
313-
314-
315-
316-
317-
318-
319-
320-
321-
322-
323-
324-
325-
326-
327-
328-
329-
330-
331-
332-
333-
334-
335-
336-
337-
338-
339-
340-
341-
342-
343-
344-
345-
346-
347-
348-
349-
350-
351-
352-
353-
354-
355-
356-
357-
358-
359-
360-
361-
362-
363-
364-
365-
366-
367-
368-
369-
370-
371-
372-
373-
374-
375-
376-
377-
378-
379-
380-
381-
382-
383-
384-
385-
386-
387-
388-
389-
390-
391-
392-
393-
394-
395-
396-
397-
398-
399-
400-
401-
402-
403-
404-
405-
406-
407-
408-
409-
410-
411-
412-
413-
414-
415-
416-
417-
418-
419-
420-
421-
422-
423-
424-
425-
426-
427-
428-
429-
430-
431-
432-
433-
434-
435-
436-
437-
438-
439-
440-
441-
442-
443-
444-
445-
446-
447-
448-
449-
450-
451-
452-
453-
454-
455-
456-
457-
458-
459-
460-
461-
462-
463-
464-
465-
466-
467-
468-
469-
470-
471-
472-
473-
474-
475-
476-
477-
478-
479-
480-
481-
482-
483-
484-
485-
486-
487-
488-
489-
490-
491-
492-
493-
494-
495-
496-
497-
498-
499-
500-
501-
502-
503-
504-
505-
506-
507-
508-
509-
510-
511-
512-
513-
514-
515-
516-
517-
518-
519-
520-
521-
522-
523-
524-
525-
526-
527-
528-
529-
530-
531-
532-
533-
534-
535-
536-
537-
538-
539-
540-
541-
542-
543-
544-
545-
546-
547-
548-
549-
550-
551-
552-
553-
554-
555-
556-
557-
558-
559-
560-
561-
562-
563-
564-
565-
566-
567-
568-
569-
570-
571-
572-
573-
574-
575-
576-
577-
578-
579-
580-
581-
582-
583-
584-
585-
586-
587-
588-
589-
590-
591-
592-
593-
594-
595-
596-
597-
598-
599-
600-
601-
602-
603-
604-
605-
606-
607-
608-
609-
610-
611-
612-
613-
614-
615-
616-
617-
618-
619-
620-
621-
622-
623-
624-
625-
626-
627-
628-
629-
630-
631-
632-
633-
634-
635-
636-
637-
638-
639-
640-
641-
642-
643-
644-
645-
646-
647-
648-
649-
650-
651-
652-
653-
654-
655-
656-
657-
658-
659-
660-
661-
662-
663-
664-
665-
666-
667-
668-
669-
670-
671-
672-
673-
674-
675-
676-
677-
678-
679-
680-
681-
682-
683-
684-
685-
686-
687-
688-
689-
690-
691-
692-
693-
694-
695-
696-
697-
698-
699-
700-
701-
702-
703-
704-
705-
706-
707-
708-
709-
710-
711-
712-
713-
714-
715-
716-
717-
718-
719-
720-
721-
722-
723-
724-
725-
726-
727-
728-
729-
730-
731-
732-
733-
734-
735-
736-
737-
738-
739-
740-
741-
742-
743-
744-
745-
746-
747-
748-
749-
750-
751-
752-
753-
754-
755-
756-
757-
758-
759-
760-
761-
762-
763-
764-
765-
766-
767-
768-
769-
770-
771-
772-
773-
774-
775-
776-
777-
778-
779-
780-
781-
782-
783-
784-
785-
786-
787-
788-
789-
790-
791-
792-
793-
794-
795-
796-
797-
798-
799-
800-
801-
802-
803-
804-
805-
806-
807-
808-
809-
810-
811-
812-
813-
814-
815-
816-
817-
818-
819-
820-
821-
822-
823-
824-
825-
826-
827-
828-
829-
830-
831-
832-
833-
834-
835-
836-
837-
838-
839-
840-
841-
842-
843-
844-
845-
846-
847-
848-
849-
850-
851-
852-
853-
854-
855-
856-
857-
858-
859-
860-
861-
862-
863-
864-
865-
866-
867-
868-
869-
870-
871-
872-
873-
874-
875-
876-
877-
878-
879-
880-
881-
882-
883-
884-
885-
886-
887-
888-
889-
890-
891-
892-
893-
894-
895-
896-
897-
898-
899-
900-
901-
902-
903-
904-
905-
906-
907-
908-
909-
910-
911-
912-
913-
914-
915-
916-
917-
918-
919-
920-
921-
922-
923-
924-
925-
926-
927-
928-
929-
930-
931-
932-
933-
934-
935-
936-
937-
938-
939-
940-
941-
942-
943-
944-
945-
946-
947-
948-
949-
950-
951-
952-
953-
954-
955-
956-
957-
958-
959-
960-
961-
962-
963-
964-
965-
966-
967-
968-
969-
970-
971-
972-
973-
974-
975-
976-
977-
978-
979-
980-
981-
982-
983-
984-
985-
986-
987-
988-
989-
990-
991-
992-
993-
994-
995-
996-
997-
998-
999-
1000-
1001-
1002-
1003-
1004-
1005-
1006-
1007-
1008-
1009-
1010-
1011-
1012-
1013-
1014-
1015-
1016-
1017-
1018-
1019-
1020-
1021-
1022-
1023-
1024-
1025-
1026-
1027-
1028-
1029-
1030-
1031-
1032-
1033-
1034-
1035-
1036-
1037-
1038-
1039-
1040-
1041-
1042-
1043-
1044-
1045-
1046-
1047-
1048-
1049-
1050-
1051-
1052-
1053-
1054-
1055-
1056-
1057-
1058-
1059-
1060-
1061-
1062-
1063-
1064-
1065-
1066-
1067-
1068-
1069-
1070-
1071-
1072-
1073-
1074-
1075-
1076-
1077-
1078-
1079-
1080-
1081-
1082-
1083-
1084-
1085-
1086-
1087-
1088-
1089-
1090-
1091-
1092-
1093-
1094-
1095-
1096-
1097-
1098-
1099-
1100-
1101-
1102-
1103-
1104-
1105-
1106-
1107-
1108-
1109-
1110-
1111-
1112-
1113-
1114-
1115-
1116-
1117-
1118-
1119-
1120-
1121-
1122-
1123-
1124-
1125-
1126-
1127-
1128-
1129-
1130-
1131-
1132-
1133-
1134-
1135-
1136-
1137-
1138-
1139-
1140-
1141-
1142-
1143-
1144-
1145-
1146-
1147-
1148-
1149-
1150-
1151-
1152-
1153-
1154-
1155-
1156-
1157-
1158-
1159-
1160-
1161-
1162-
1163-
1164-
1165-
1166-
1167-
1168-
1169-
1170-
1171-
1172-
1173-
1174-
1175-
1176-
1177-
1178-
1179-
1180-
1181-
1182-
1183-
1184-
1185-
1186-
1187-
1188-
1189-
1190-
1191-
1192-
1193-
1194-
1195-
1196-
1197-
1198-
1199-
1200-
1201-
1202-
1203-
1204-
1205-
1206-
1207-
1208-
1209-
1210-
1211-
1212-
1213-
1214-
1215-
1216-
1217-
1218-
1219-
1220-
1221-
1222-
1223-
1224-
1225-
1226-
1227-
1228-
1229-
1230-
1231-
1232-
1233-
1234-
1235-
1236-
1237-
1238-
1239-
1240-
1241-
1242-
1243-
1244-
1245-
1246-
1247-
1248-
1249-
1250-
1251-
1252-
1253-
1254-
1255-
1256-
1257-
1258-
1259-
1260-
1261-
1262-
1263-
1264-
1265-
1266-
1267-
1268-
1269-
1270-
1271-
1272-
1273-
1274-
1275-
1276-
1277-
1278-
1279-
1280-
1281-
1282-
1283-
1284-
1285-
1286-
1287-
1288-
1289-
1290-
1291-
1292-
1293-
1294-
1295-
1296-
1297-
1298-
1299-
1300-
1301-
1302-
1303-
1304-
1305-
1306-
1307-
1308-
1309-
1310-
1311-
1312-
1313-
1314-
1315-
1316-
1317-
1318-
1319-
1320-
1321-
1322-
1323-
1324-
1325-
1326-
1327-
1328-
1329-
1330-
1331-
1332-
1333-
1334-
1335-
1336-
1337-
1338-
1339-
1340-
1341-
1342-
1343-
1344-
1345-
1346-
1347-
1348-
1349-
1350-
1351-
1352-
1353-
1354-
1355-
1356-
1357-
1358-
1359-
1360-
1361-
1362-
1363-
1364-
1365-
1366-
1367-
1368-
1369-
1370-
1371-
1372-
1373-
1374-
1375-
1376-
1377-
1378-
1379-
1380-
1381-
1382-
1383-
1384-
1385-
1386-
1387-
1388-
1389-
1390-
1391-
1392-
1393-
1394-
1395-
1396-
1397-
1398-
1399-
1400-
1401-
1402-
1403-
1404-
1405-
1406-
1407-
1408-
1409-
1410-
1411-
1412-
1413-
1414-
1415-
1416-
1417-
1418-
1419-
1420-
1421-
1422-
1423-
1424-
1425-
1426-
1427-
1428-
1429-
1430-
1431-
1432-
1433-
1434-
1435-
1436-
1437-
1438-
1439-
1440-
1441-
1442-
1443-
1444-
1445-
1446-
1447-
1448-
1449-
1450-
1451-
1452-
1453-
1454-
1455-
1456-
1457-
1458-
1459-
1460-
1461-
1462-
1463-
1464-
1465-
1466-
1467-
1468-
1469-
1470-
1471-
1472-
1473-
1474-
1475-
1476-
1477-
1478-
1479-
1480-
1481-
1482-
1483-
1484-
1485-
1486-
1487-
1488-
1489-
1490-
1491-
1492-
1493-
1494-
1495-
1496-
1497-
1498-
1499-
1500-
1501-
1502-
1503-
1504-
1505-
1506-
1507-
1508-
1509-
1510-
1511-
1512-
1513-
1514-
1515-
1516-
1517-
1518-
1519-
1520-
1521-
1522-
1523-
1524-
1525-
1526-
1527-
1528-
1529-
1530-
1531-
1532-
1533-
1534-
1535-
1536-
1537-
1538-
1539-
1540-
1541-
1542-
1543-
1544-
1545-
1546-
1547-
1548-
1549-
1550-
1551-
1552-
1553-
1554-
1555-
1556-
1557-
1558-
1559-
1560-
1561-
1562-
1563-
1564-
1565-
1566-
1567-
1568-
1569-
1570-
1571-
1572-
1573-
1574-
1575-
1576-
1577-
1578-
1579-
1580-
1581-
1582-
1583-
1584-
1585-
1586-
1587-
1588-
1589-
1590-
1591-
1592-
1593-
1594-
1595-
1596-
1597-
1598-
1599-
1600-
1601-
1602-
1603-
1604-
1605-
1606-
1607-
1608-
1609-
1610-
1611-
1612-
1613-
1614-
1615-
1616-
1617-
1618-
1619-
1620-
1621-
1622-
1623-
1624-
1625-
1626-
1627-
1628-
1629-
1630-
1631-
1632-
1633-
1634-
1635-
1636-
1637-
1638-
1639-
1640-
1641-
1642-
1643-
1644-
1645-
1646-
1647-
1648-
1649-
1650-
1651-
1652-
1653-
1654-
1655-
1656-
1657-
1658-
1659-
1660-
1661-
1662-
1663-
1664-
1665-
1666-
1667-
1668-
1669-
1670-
1671-
1672-
1673-
1674-
1675-
1676-
1677-
1678-
1679-
1680-
1681-
1682-
1683-
1684-

Eve çantasındaki resimleri çıkardı. "Bu Walter Pettibone. Onun da Julianna için bir anlamı yoktu. Ve aynı şekilde Henry Mouton için de. Aileleri vardı Bay Parker, yaşamları. Julianna bütün hepsini mahvetti."

Parker resimlere baktı, sonra kafasını çevirdi. "Onu hapisten hiç çıkarmamalıydınız."

"O konuda tamamen size katılıyorum. Daha önce onun hapse atılmasına yardımcı oldum. Bunu tekrar yapabilmem için bana yardım etmenizi istiyorum."

"Benim bir yaşamım var. Bir hayat kurdum. Tekrar bir yaşama sahip olmak, sabah yataktan kalkıp aynaya bakabilmek çok uzun zamanımı aldı."

Kapının hemen yanındaki askılıktan koyu kahve bir şapka alarak taktı. Sonra dışarı çıkarak kapıyı arkasından kapadı. "Bu şeyi evimde konuşmak istemiyorum. Konuk-sever davranmadığım için özür dilerim ama evimde onun hakkında konuşmak istemiyorum. Dışarıda konuşalım. Zaten atları bir kontrol etmek istiyordum."

Eve güneşin sarı ışıklarına dayanamayarak güneş gözlüklerini taktı. "Sizinle hiç iletişim kurdu mu?"

"On sekiz yaşına girdiği gün bu evden ayrıldığından beri o kızla tek kelime etmedim. Annesine olan biteni anlattığı gündü. Gözümün içine baka baka benimle alay ettiği gün."

"Peki annesiyle iletişim kurup kurmadığını biliyor musunuz?"

"Bir şey söyleyemem. Kara beni terk ettiğinde izini de kaybettirdi. Ama gezegen dışında bir iş bulduğunu duydum. Bir tarım uydusunda. Sanırım benden mümkün olduğunca uzağa gitmek istiyordu."

Eve başını salladı. Kara Dunne, Parker Rowan'ın nere-

de olduğunu biliyordu. Dört sene önce yeniden evlenmişti ve Eve'le kızı hakkında konuşmayı reddetmişti. Yaptıkları kısa tele-link görüşmesinde Eve'e kızının kendi için öldüğünü söylemişti. Eve, Julianna'nın da kendini doğuran kadına dair aynı hisleri taşıdığını tahmin ediyordu.

"Julianna'ya tecavüz ettiniz mi Bay Parker?"

Adamın yüzü sertleşti ve bir çerçevenin üzerine gerilen eski bir deri gibi gerildi. "Eğer onunla zorla ilişkiye girip gırmediğimi soruyorsanız, hayır yapmadım. Ama yaptığım şeyin cezasını yeterince çektim teğmen."

Ufak bir otlak çitinin önünde durdu, adamlarına ve atlarına baktı. "Bir süre bütün suçu ona attım. Kendimi de işin içine katabilmem ve bununla baş edebilmem uzun zaman aldı. On beş yaşındaydı, en azından biyolojik bakımdan. On beş... elli yaşının üzerinde bir adamın on beş yaşında birine o şekilde dokunma hakkı yoktur. İyi bir kadınla evli olan adamın, lanet olsun, kadın nasıl olursa olsun bir adam kızına o şekilde dokunamaz. Bunun bahanesi olamaz."

"Ama ona dokundunuz."

"Evet." Adam sanki ağır bir yük kaldırıyormuş gibi geniş omuzlarını kaldırdı. "Olayları bildiğim gibi anlatacağım fakat önceden söylemek istiyorum ki yaptığım şeyin çok yanlış olduğunu, benim suçum ve sorumluluğum olduğunu biliyorum."

"Pekâlâ, Bay Parker. Bildiğiniz gibi anlatın."

"Gerçekten iç çamaşırlarım andıran kıyafetlerle evin içinde gezinirdi. Kucağıma kıvrılıp babacığım derdi ama söyleyiş tarzında kız evladı andıran hiçbir şey yoktu."

Bir süre dudaklarını sıkıca kapadı, başını çevirdi ve topraklarına doğru baktı. "Babası kadınlara karşı sert bir

adammış fakat o kıza neredeyse taparmış, tabii annesinin söylediği kadarıyla. Ona göre Julianna'nın yanlış bir şey yapması mümkün değilmiş ve yaparsa da adam annesini suçlarmış. Ben o kadını seviyordum. Karımı seviyordum," dedi ayağını çitten çekip bakışlarını Eve'e çevirdi, sonra tekrar yürümeye başladı. "Kiliseye giden, sakın mizaçlı, güçlü ve iyi bir kadındı. Bir kör noktası varsa o da o kızdı. O kız insanların gözünü nasıl kör edeceğini iyi biliyordu."

"Size karşı provokatif tavırları vardı yani."

"Lanet olsun. Daha on beş yaşındaydı ve bir adamı nasıl parmağında oynatacağını, istediği her şeyi nasıl yaptıracığını çok iyi biliyordu. Bende uyanmaması gereken bir şeyleri uyandırmayı başardı. Öyle olmasına izin vermeme-liydim. Onu düşünmeye başladım, beni doğruca cehen-neme yollayacak bir şekilde görmeye başladım onu. Ne var ki engel olamadım. Belki de engel olmak istemedim, o zamanlar yani. Ben doğruyla yanlış arasındaki farkı bili-yorum teğmen. Lanet olası sınırın neresi olduğunu çok iyi biliyorum."

"Ve o sınırı geçtiniz."

"Evet geçtim. Annesi bir akşam olağan kadın toplantı-larından birine gitmişti. Çalışma odama geldi ve doğruca kucığıma yerleşti. Detaylarına girmeyeceğim ama söyle-yeceğim tek şey onu kesinlikle bir şeye zorlamadım ben. Çok istekliydi. Ancak ben o sınırı geçtim, bir erkeğin asla geri çekilemeyeceği sınırı geçtim."

"Yakınlaştınız."

"Evet. O gece ve sonraki yaklaşık üç sene boyunca her fırsat olduğunda. Fırsat yaratmak konusunda da iyiydi. Bir keresinde annesini hafta sonu bir alışveriş turu için şehir dışına çıkmaya bile ikna etti. Ve ben, karımla paylaştığım

yatakta üvey kızım ile birlikte oldum. Onu seviyordum, Tanrı şahidimdir, onu neredeyse delice bir şekilde seviyordum. Onun da aynı şekilde hissettiğini sanıyordum.”

Kendi aptallığı karşısında başını salladı. “Tanrım, neyin ne olduğunu anlayacak yaşıyordum. Ona para verdim. O üç yıl boyunca ne kadar olduğunu Tanrı bilir. Arabalar, güzel kıyafetler, istediği her şeyi aldım. Kendi kendime birlikte kaçacağımızı söylüyordum. O reşit olur olmaz annesini terk edecektim ve o nereye isterse oraya gidecektik. Çok büyük bir aptallık ettim ama bununla yaşamayı öğrendim. İşlediğim günahlarla yaşamayı öğrenmek çok daha zor oldu.”

Eve onu Julianna’nın duruşmasında tanık sandalyesinde oturup, olayları böyle gerçekçi bir şekilde anlatırken düşündü. Eğer öyle yapmış olsaydı pek çok şeyin daha farklı gelişeceğine karar verdi.

“Tutuklanmasından sonra, yargılanması boyunca çocukluğunda sizin taciz ve tecavüzlerinize uğradığımı iddia etti ve bunu daha az bir ceza alma pazarlığında kullandı. Siz kayıtları düzeltme, kendinizi savunma girişiminde bulunmadınız.”

“Hayır bulunmadım.” Şapkasının geniş kenarının altından Eve’ye doğru baktı. “Siz hiç boğazımıza alev gibi bir korku, karnımıza buz gibi bir his salacak kadar utandığınız bir şey yaşadınız mı teğmen?”

Dallas’ı, orada olan şeyleri düşündü Eve. “Korkmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum Bay Parker.”

“Ondan korkuyordum. Onunla birlikteyken dönüştüğüm şeyden korkuyordum. Olayların nasıl olduğu konusunda ifade verseydim, yine de kendi karısının reşit olmayan kızıyla zina yapan yetişkin bir adam olacaktım. Yak-

laşık aynı dönem ben de terapiye, kendi sorumluluğumu kabul etme üzerinde çalışmaya başlamıştım. Öldürdüğü adamlar için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Olay sadece onun sözüne karşı benim sözüm olacaktı. Ve inanın, olayları ben yaşamış olmasam benim de inanacağım söz onunki olurdu.”

“Sizinle birlikte yaşadığı dönemde şiddet eğilimli davranışlar sergiler miydi?”

“Tanrım.” Adamın boğazından hırıltılı bir gülüş yükseldi. “Kırbaç darbesi gibi bir öfkesi vardı; hızlı, yakıcı, keskin. Başlamasıyla bitmesi bir olurdu. O zamanlar görmediğimi şimdi görmek öyle kolay ki. O kız buz gibiydi, iliklerine kadar buz tutmuştu. Annesiyle görüşmeye başladığım andan itibaren benden nefret etmişti. Bunu da artık görebiliyorum. Kendi buz gibi dünyasında benden nefret etti çünkü ben bir erkektim, çünkü dünyasına girebilecek ve herhangi bir söz sahibi olabilecek bir erkektim. O yüzden her şeye, her şeye karar verebilecek tek kişi kendi olana kadar oynamaya devam etti. Sonra beni güçsüz olduğum için aşağıladı, beni sevdiği için annesini aşağıladı. O kapıdan çıkıp gitti ve bizi düzelmeyecek kadar hasarlı bir şekilde bıraktı. Tam olmanızı istediği gibi.”

“Siz hasarlı kalmadınız,” dedi Eve. “Kendinize yeni bir hayat inşa ettiniz. Julianna bunu biliyordur ve yarım kalan işlerini tamamlıyor Bay Parker. Sizin de bu işlerden biri olduğunuza inanıyorum.”

“Benim peşime düşeceğini mi düşünüyorsun?”

“Evet. Er ya da geç düşecek. Güvenliğimize haber verin ve önlem alın. İş yerinizde ve evinizdeki yeni eleman alımlarını çok detaylı araştırın. Yerel polisle de konuşmanız akıllıca bir hareket olur ki ben her halükarda kendile-

nyle görüşeceğim. Kimne ve neye hazırlıklı olmaları gerektiğini bilirler.”

“O kız ayakkabılarındaki Teksas tozunu silkelemek için sabırsızlanıyordu.” Botlarının tabanına baktı ve kafasını salladı. “Buraya gelip kendisi için o tozdan da önemsiz bir adamı öldürmeye çalışacağını pek sanmıyorum.” Derin bir nefes aldı. “Ama artık altmış altı yaşındayım ve oturup kışını kaşıyarak bir yılanın gelip pantolonunun içine girmesini beklememen gerektiğini bilecek bir yaş bu. İşle eğlence karışık bir tatile çıkmayı düşünüyordum ne zamandır. Avrupa’yı dolaşıp bazı taylara bakmak istiyordum. Biraz öne çekebilirim bunu.”

“Nereye ve ne zaman gideceğinizi bana bildirirseniz sevinirim.”

Parker Eve’in yüzünü inceledi. “Onu yakalayacaksın değil mi şehir kızı?”

“Evet efendim. Yakalayacağım.”

“Eminim. Ama benim anlattığım herhangi bir şeyin buna yardımcı olacağını sanmıyorum. Gerçekten benimle vakit harcayacağını düşünmüyorum. Onun için ilk de değildim.”

“Nereden biliyorsunuz?” diye sordu Eve.

“O gece kucağıma otururken bakire değildi. En azından benim için bir eksik günah.”

“Sizden önce kiminle birlikteydi biliyor musunuz?”

Parker ayaklarını toprağa sürttü. “Kendi kendime bir yorum yapmak, başkasına dair bir yorum yap- ”

“Bu dedikodu değil Bay Parker. Bir cinayet soruşturması.”

“Hemen hararetlenmene gerek yok.” dedi Parker sakın bir tonla ve yanaklarını şişirdi. “Sanırım Chuck Sprin-

ger'la oynaşıyorlardı. Oğlanın annesinin bu konuda bazı endişeleri vardı. Ama Chuck daha sonra Larson kızlarından biriyle görüşmeye başlamıştı. Ya da Roley'lerin kızı. Çocuklardı," diye ekledi. "Çok fazla dikkat etmemiştim bile. Sonra Julianna'yla olan durumumuz başlayınca ondan başka bir şeye dikkat etmemeye başladım zaten."

"Bu Chuck Springer'ı nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?"

"Benim sıgırtmaçlarımdan biri. Bak artık o evli bir genç adam, küçük bir oğlu var ve bir tanesi de yolda."

"Sıgırtmaç? Kovboy mu yani?"

Parker bir kez daha güldü ve şapkasının kenarını düzeltti. "New York şehri işte," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Sıgırtmaç kovboydan başka ne olabilir ki?"

"Onunla konuşmak istiyorum."

Parker iç geçirdi. "O halde gidip onu bulalım." Küçük otlağın etrafından dolaştı, kafasını ahırlara alınan bir grup ata doğru salladı. "Epey iyi kısraklarımız var. Biner mısın?"

"Benden fazla bacağı olan bir şeyin üzerine binmem," dedi Eve ve adamın bir kahkaha daha atmasına neden oldu.

"Sen?" diye sordu Parker Roarke'a.

"Binmiştim."

Eve olduğu yerde kaldı. "Bir ata mı? Sen bir atın üzerine mi bindin?"

"Evet ve yaşamaya devam edebildim. Aslına bakarsan çok heyecan verici bir şey. Muhtemelen senin de çok hoşuna gider."

"İliş sanmıyorum."

"Sadece patronun kim olduğunu bilmeleri yeter," dedi Parker.

"Daha büyükler, daha güçlüler, daha çok bacakları var. Sanırım bu onları patron yapmaya yeter."

Parker kıkırdadıktan sonra adamlarından birine doğru seslendi. "Springer nerede?"

"Çayırlığın doğusunda."

"Orası at binmek için harikadır," dedi Parker sıcak bir tavırla. "Sana güzel, zarif bir kısrak ayarlayabiliriz."

"Bir defaya mahsus bir polis memurunu tehdit etmemi duymazdan geleceğim."

"Senden hoşlandım şehirli kız." Başparmağıyla işaret etti. "Cıplardan birini alacağız."

Heyecan verici bir yolculuk olmalıydı. Eve en azından Roarke'ın çok keyif aldığını görebiliyordu. Kendine göreyse kocaman sığırlar, inek pislikleri ve uzun çayırlar arasında saklanıyor olabilecek türlü şeylerle dolu tehlikeli bir arazide paldır küldür yol almışlardı.

Bir cip daha gördü. Düz arazide yarım kilometre kadar uzaktaydı. Daha yakınlarda ise yine çitle çevrilmiş bir alanın yan sınırında ilerleyen at sırtında üç adam vardı. Parker cipin direksiyonunu onlara doğru kırdı ve kornasını çaldı. Sığırlar rahatsız tavırlı birkaç möö'lemeyle yoldan çekildiler.

"Chuck seninle konuşmamız gerek."

Botları, kotu, kareli gömleği ve şapkasına kadar tepeden turnağa çiftlik için giyinmiş uzun, incecik bir adam başıyla selam verdi. Sığırlar dikkat kesilerek sıraya girdi ve Eve'in cipin diğer kapısına doğru yaklaşmasına neden oldular.

"Patron." Chuck, Roarke'a doğru hafifçe kafasını salladı, sonra Eve'e bakarak şapkasının kenarını hafifçe aşağı indirip kaldırdı. "Hanımefendi."

"Bu hanımı New York şehir polisinden Teğmen Dallas. Seninle konuşmak istiyor."

"Benimle mi?" Genç adamın uzun bir suratı vardı, ne-

redeyse bir geyik derisi kadar sarıydı ve çok yanmıştı. Afaladığı her halinden belli oluyordu. "Ben hiç New York'a gitmedim ki."

"Başınız dertte değil Bay Springer ama bana bir soruşturmada yardımcı olabilirsiniz." Eve hâlâ atın üzerinde olan adamla nasıl konuşacağını düşünüyordu. "Bana birkaç dakika ayırabilir misiniz?"

"Yani." Adam kıpırdanınca altındaki eyer gıcırdadı. "Eğer patron öyle istiyorsa."

Eyerden yine gıcırtilar çıkararak aşağı indi. Ancak öyle rahat ve akıcı bir hareketle inmişti ki Eve, kaygan bir kayanın üzerinden akan su gibi, diye düşündü. Chuck dizginleri bir eliyle tutmaya devam ederken at başını yere eğerek otlamaya başladı.

"Julianna Dunne'la ilgili bir konu," diye başladı Eve.

"Hapisten çıktığını duydum. Bir adam öldürdüğünü söylüyorlar."

"O konuda son skorü üç," diye düzelitti Eve. "Burada yaşarken onu tanıyordunuz."

"Evet."

"Teksas'tan ayrıldıktan sonra hiç görüştünüz mü?"

"Hayır."

"Burada yaşarken onunla arkadaşmışsınız."

"Tam olarak değil."

Eve devam etmesini bekledi. Teksas konuşma ritminin New York'unkinden epey farklı olduğuna karar verdi.

"Peki tam olarak neydiniz Bay Springer?"

"Onu tanıyordum. Babamın patronunun üvey kızıydı Bay Parker benim de patronumdu. Gittiğinden beri onu bir kez bile görmedim. Görmem için de bir sebep yoktu Patron hayvanları sürmem gerek."

“Chuck, Teğmen Dallas sadece işini yapmaya çalışıyor. Şimdi eğer aklın bir karış havada bir çocukken Julianna’yla aranızda geçen bir şeyler yüzünden sana kızacağımı düşünüyorsan, öyle bir şey yok. Beni iyi tanıyorsun, neler olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorsun.” Chuck kaşlarını çatarak botlarına bakarken Parker duraksadı, sonra devam etti. “Teğmen Julianna’yla yatıp yatmadığımı bilmek istiyor.”

Adam kıpkırmızı kesildi. Eve altın sarısı tenin koyu kırmızıya dönüşmesini hayretle izledi. “Jake T böyle şeyleri bir kadınla nasıl konuşabilirim ki?”

Eve rozetini çıkardı. “Kadınla değil bir polisle konuş.”

“Bay Parker,” diye lafa girdi Roarke. “Acaba arazide biraz gezinebilir miyiz? Montana’da bir sığır çiftliğim ve konuyla ilgili yapmak istediğim bir takım yeni teşebbüsler var.”

Parker, “Dikkatli in,” diye uyardıktan sonra aşağı indi. “Chuck sen burada kalıp teğmenle konuş.”

Eve tek başına cipte otururken salak gibi hissettiğinden kendini zorlayarak dışarı çıktı. At hemen başını kaldırdı ve genç kadının omzunu burnuyla hafifçe dürttü. Eve yan tarafında hazır ettiği yumruğu atın suratına indirmedi ama çok yaklaşmıştı.

“Üzerinde ottan daha ilginç bir şeyler var mı diye bakıyor.” Chuck eliyle atın burnunu okşadı. “Bu bey abur cubura çok düşkündür.”

“Kendisine boş olduğumu söyle.” Eve Chuck’ı kendisiyle at arasında bırakmaya dikkat ederek diğer tarafa geçti. At kulağa kahkaha gibi gelen bir sesle kişnedi.

“Bana Julianna’dan bahset Chuck.”

“Tanrım. On altı yaşındaydım.” Kafasındaki şapkayı ha-

tifçe geriye iteledi, cebinden çıkardığı bandanayla alnındaki teri sildi. "On altı yaşındaki bir oğlan beyniyle düşünmez. Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Onunla seks yaptınız."

"Ahırlara gelirdi. Ahırları temizlemek benim görevlerimden biriydi. Hlep mis gibi kokar, dar tişörtler ve minicik şortlar giyerdi. Gerçekten çok dikkat çekiciydi, güzeldi. Birlikte takılmaya başladık, yani çocukça bir şekilde. Sonra işleri daha da ilerlettik." Chuck başını eğerek tekrar botlarına baktı. "O yaz pek çok kez evden gizlice çıkıp, uygun samanlıklardan birinde sevişiyorduk. Sonra samanları düzelterip tazelemem gerekiyordu. Derken bizim eve gelmeye başladı, benim odamın camına tırmanıp içeri giriyordu. İlk başlarda heyecan vericiydi ama Tanrım, annem durumu fark etse derimi yüzerdi. Üstelik, yani daha on altı yaşındaydım ve etrafta bir sürü başka kız da vardı. O yaştaki erkekler her zaman gözlerine hâkim olamaz. Julianna nefes almama bile izin vermiyordu neredeyse ve huzursuz hissetmeye başladım."

"Ondan ayrıldın."

"Bir kere ayrılmayı denedim fakat kuduz bir kedi gibi üzerime saldırdı." Chuck tekrar Eve'e baktı. "Isırmaya tırmalamaya başladı beni. Kimsenin onu bir kenara atamayacağına söyledi. Beni cidden korkuttu, çünkü yarı delirmiş gibi gözüküyordu. Sonra ağlamaya ve yalvarmaya başladı, sonra bir şeyler söyledi ve yaptı, bilmiyorum tekrar sevişmeye başladık. Ertesi gün Julianna bizim eve geldi, doğruca mutfığa daldı ve anneme benim onu sıkıştırdığımı söyledi. Eğer beni uzakta bir yerlere göndermezse üvey babasına babamı kovduracağımı söyledi."

Duraksadı, sonra Eve'i şaşırtacak şekilde gülümsedi

"Annem kimsenin kendine gözdağı vermesine katlanamaz hanımefendi. Patronun kızı ya da değil, fark etmez. Julianna'ya bir daha davet edilmeden evine ayak basmamasını söyledi. Ve küçük bir sürtüğün - gerçekten böyle dedi ona - evine gelip ailesini tehdit etmesine izin vermeyeceğini söyledi. Hemen çıkıp gitmesini, eğer gerçekten bir sıkıştırma durumu varsa sona ereceğini bildirdi. Bu konuyu annesiyle de konuşacağını ekledi."

"Konuştu mu peki?"

"Annem bir şeyi yapacağını söylüyorsa yapar, o yüzden konuşmuştur. Aralarında ne konuştuklarını bana hiç söylemedi ama o yaz bir daha Julianna'yı ahırların etrafında görmedim. Aslına bakarsanız etrafta pek görmedim. Gerçi ben bir aylık ev hapsi cezası aldım ve kulaklarımı yanana kadar azar işitip durdum."

"Peki o yazdan sonra?"

"Sonrasında onunla bir daha konuştuk sayılmaz. Sadece bir keresinde bir kız arkadaşımınla birlikteyken yanıma geldi ve anatomimin hassas bir bölgesiyle ilgili aşağılayıcı şeyler söyledi. Suratında bir gülümsemeyle, sessiz ve buz gibi bir tonla söyledi bunu. Ve bir kere de yatağında ölü bir sıçan buldum, onun yaptığını düşündüm. Ve..."

"Ve?"

"Bundan kimseye bahsetmedim." Iluzursuzca kıpırdandı. "Düğünümünden önceki gece, geçen ay altı sene oldu yani, bana telefon açtı. Bana mutluluklar dilediğini söyledi. Ama öyle bir söyleyiş tarzı vardı ki sanki, dilimi bağışlayın ama gidip kendimi becermemi söyler gibiydi. Düğün gecemde onu düşüneneceğimi bildiğini, çünkü kendinin de beni düşündüğünü söyledi. Belki bir gün yanıma gelebileceğini ve eski günleri anabileceğimizi söyledi."

İ hapiste olduğunu biliyordum. Konuşma beni biraz sarstı fakat kimseye söylememin bir anlamı yoktu, ertesi gün evleniyordum.”

“Daha sonra iletişim kurmaya çalıştı mı?”

“Hayır ama bu son sevgililer gününde postayla bir paket geldi. İçinde ölü bir sıçan vardı, zehirlenmiş gibiydi. Ondan da kimseye bahsetmedim. Sıçanı da çöpe attım. Hanımefendi on altı yaşındaydım. Sadece bir yaz birkaç ay samanlıkta oynadık. Benim bir karım ve bir oğlum var, bir bebeğimiz de yolda. Bu kadar seneden sonra hâlâ benden ne istiyor ki?”

“Onu reddetmiş,” dedi Eve, Roarke’la arabada tekrar baş başa olduklarında. “Kendi yaşlarında bir çocuğun peşine düşmüş ve hevesini alamadan çocuk ondan vazgeçmiş. Sonra çocuğun annesi de ona diklenmiş. İki darbe. Onun için dayanılmaz olmuştur.”

“Normal bir kız olsa, geçici bir süre etkilenirdi, sonra boş verip hayatına devam ederdi. Ama bu üvey babasını baştan çıkarmaya karar veriyor. Daha yaşlı erkekler, babası gibi yani, kontrol edilmeye daha açık, onu kusursuz görmeye daha çok eğilimli.”

“Konu baştan çıkarmaktan daha fazlası. Adamı ve annesini böcek gibi ezmek için seksi kullanmış. Cezalandırmak için. Daha öldürme boyutuna gelmemiş ama sadece bir an meselesiymiş. Tamamen mahvedebilecekken neden sadece hasar veresin ki? Konuyu işine geldiği gibi kullanmış fakat o reddedilişi hâlâ unutmamış.”

Eve on beş yaşında bir kız olmanın nasıl bir his oldu-

ğunu hatırlayamadı. Şaşırlacak bir şey yok, diye düşündü. Hiçbir zaman normal, sıradan bir ergen olmamıştı. Görünüşe göre Julianna Dunne da öyleydi.

“Chuck’ı düğün gecesinde arıyor,” diye devam etti Eve. “Adam şikâyet edebilir diye dikkatli konuşuyor ama üzülmesine, sarsılmasına ve gerçekten de düğün gecesinde onu düşünmesine yetecek kadar etkili olmayı başarıyor. Gerekli tohumları ekmekte üstüne yok.”

“Chuck konusunda ne yapacaksın?”

“Polisle işbirliği yapmasına yetecek kadar ailesi konusunda endişelendi. Parker’la da konuşacak ve bence Parker çiftlik güvenliği konusunda gerekli önlemleri arttıracak. Yerel polisle konuşup işlerini sağlam yapacaklarından emin olmak istiyorum. Sonra kendi işime dönüp Dunne’u bulacağım.”

“O halde New York’a dönüyoruz.”

Eve camdan dışarı baktı. “I layır.” Sonra gözlerini kapadı. “Dallas’a gidiyoruz.”

Dallas'ın önlerinde uzanmaya başlayan manzarası, Eve'in zihninde herhangi bir anı ya da görüntü tetiklemedi, sadece belli belirsiz bir şaşkınlık hissetti. Yine uzun binalar, şehirsiz kıvrımlar, sıkışık iç içe alanlar vardı. Ama New York'tan çok farklıydı.

En önemli etkenlerden biri zaman, diye düşündü Eve. Bir şekilde daha keskin ama sivrilikten yoksundu. Sonuçta Dallas; New York, Boston, Philadelphia gibi şehirler kurulduktan çok daha sonra yavaş yavaş kasabalara ayrılan, kasabaların da sonradan şehirlere dönüştüğü pek çok yerleşim merkezinden biriydi.

Mimarisinde, Doğu'nun Kent Savaşları'ndan sağ çıkan ya da sonrasında restore edilen eski binalarında bulunan görkemli şıklık yoktu. Burada kuleler zarif ve moderndi, büyük ölçüde süsten uzaktı.

Reklam panoları ve ilanlarda rodeolar, sığır sürme turları, kovboy botları ve şapkalarında indirimler göze çarpıyordu. Ve barbekü reklamları açık ara öndeydi.

Eve Venüs'te bir yerlerde olsalar da ancak bu kadar yabancı hissedebileceğini düşündü.

"Çok fazla gökyüzü var," dedi dalgın bir şekilde. "Burada yani, neredeyse daha fazla gökyüzü var."

Çelik binalardan, cam duvarlardan, ısıtılı yürüyen bantlardan yansıyan ışıklar göz kamaştırıcıydı. Güneş gözlüğünü burnunun üzerine doğru oturttu.

"Daha fazla yol var," dedi ve sesindeki sakinliğe kendisi de şaşırdı. "Hava trafiği de daha az sanki."

"İlk önce otele gitmek ister misin?"

"Hayır, ben... önce biraz etrafta gezinsek ya da öyle bir şey yapsak?"

Roarke Eve'in eline uzanarak sıkıca tuttu, sonra şehir merkezine doğru döndü.

Burası biraz daha kapalı gibi gözüküyordu; mavi gökyüzü binaların üzerine kapanmış bir kapak gibiydi ve sanki farklı yönlerde, çok hızlı bir şekilde ilerleyen çok sayıda arabanın olduğu yollara doğru bir baskı uyguluyordu.

Eve biraz sersemlediğini hissetti ama kendini toplama-ya çalıştı.

"Tam olarak ne aradığımı, neye baktığımı bile bilmiyorum." Ama bu ani panik hissini istemediğini biliyordu. "Lanet odadan çıkmama bile izin vermezdi ki ve şeyden sonra... çıktığımda da şokta olurdum. Ayrıca yirmi sene-den fazla oldu. Şehirler değişir."

Roarke elinin altındaki elin titrediğini hissettiğinde, diğer eliyle direksiyonu daha sıkı tutmaya başlamıştı. Işıklar da durdu ve dönerek Eve'e baktı. Karısının rengi solmuştu. "Eve, bana bak."

"İyiyim. Gerçekten iyiyim." Ama kafasını çevirip Roarke'in gözlerine bakmak için cesaretini toplaması gerekti. "Bir şey yok."

“Bir otele gidip şimdilik bu konuyu unutabiliriz. Ya da istersen sonsuza kadar unutabiliriz. Doğruca havaalanına oradan da New York’a gidebiliriz. Veya seni buldukları yere gidebiliriz. Nerede olduğunu biliyorsun, dosyanda vardı.”

“Sen dosyayı mı okudun?”

“Evet.”

Eve elini çekmeye çalıştı ama Roarke bırakmadı. “Başka bir şey yaptın mı? Araştırma falan?” diye sordu.

“Hayır. Yapmadım, çünkü istemeyeceğini düşündüm. Ama eğer istersen ya da istediğinde yaptırabiliriz.”

“Hayır istemiyorum. İstemem.” Midesinin kasılmaya başladığını hissediyordu. “Işık yandı.”

“Işığı boş ver.”

“Hayır, sürmeye devam et.” Arkalarındaki arabalardan kornalar yükselmeye devam ederken Eve derin bir nefes aldı. “Lütfen biraz dolaşalım. Sakinleşmem lazım.”

Koltukta biraz öne kaydı ve içindeki korkularla savaşmaya çalıştı. “Arabayı çevirmeni ve burayı terk etmemizi istersen benim korkak olduğumu düşünmezsin değil mi?”

“Elbette hayır.”

“Ama ben öyle hissederim, korkaklık ettiğimi düşünürüm. Senden bir şey istiyorum.”

“Ne istersen.”

“Vazgeçmeme izin verme. Daha sonra ne söylersem söyleyeyim inanma, şu anda bunu sonuna kadar götürmem gerektiğinden emin olarak söylüyorum. Eğer vazgeçersem, sonra kendimden nefret ederim. Zor bir şey istediğimi biliyorum ama sakın kaçmama izin verme.”

“O halde sonuna kadar gideceğiz.”

Roarke trafikte ilerlemeye devam etti, artık pek geniş ve

temiz olmayan yollara dönüşmüştü. Buradaki mağazalar üzerlerindeki ışıklı tabelalar haricinde köhne ve kasvetliydi.

Sonra adeta devasa bir temizlik droidi bir uçtan temizliğe başlamış ve her yeri cilalayarak yoluna devam ediyor gibi, her şey yine yavaş yavaş canlanmaya başladı.

Ufak, şık dükkân ve restoranlar, temiz apartman blokları ve bahçeli müstakil evler. Bir dönem varoş sayıldığı belli olan bir alanın para, enerji ve zamana sahip genç bir şehir tarafından yukarı doğru taşındığı aşikârdı.

“Burası değil sanki. Böyle değildi.” Eve camdan bakarken yıkık dökük eski bir belediye konutu gördü. Dünün fakirlik abidesinin kırık camları ve yansıttığı cılız ışıklar, bugünün seri yenilenmesi karşısında nasıl da acınasıydı.

Roarke bir park alanına doğru ilerledi, bir yer buldu ve kontağı kapadı. “Biraz yürüsek iyi olur.”

Eve bacaklarının çok güçsüz olduğunu hissediyordu ama arabadan indi. “O zaman da yürümüştüm. Ne kadar yürüdüm bilmiyorum. Hava yine sıcaktı. Şimdiki kadar sıcaktı.”

“Şimdi benimle yürüyeceksin ama.” Roarke onun elini tuttu.

“Böyle temiz değildi.” Park alanından çıkıp kaldırımında ilerlemeye başladıklarında Eve Roarke’nin elini biraz daha sıkı. “Hava kararıyordu. Bağırıp duran insanlar vardı. Bir de müzik vardı.” Etrafına bakındı. Gözlerinin önündekilere bakarak geçmişi görmeye çalışıyor gibiydi. “Bir striptiz kulübü. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama kapı her açıldığında dışarı bangır bangır bir müzik geliyordu. İçeri baktım, belki girerim diye düşündüm, çünkü burnuma yiyecek bir şeylerin kokusu gelmişti. Çok acıkmıştım.

Ama burnuma başka kokular da geliyordu. Seks ve alkol kokusu. O da öyle kokardı. O yüzden arkamı dönerek son hızla koşmaya başladım. Birisi arkamdan bağırdı.”

Eve’in başı döndü. Hatırladığı anının etkisiyle midesinde keskin delici bir açlık hissetti.

“Küçük kız. Hey küçük kız, diye bağırdı biri. O da böyle derdi bana. Arabaların arasından karşıya fırladım. İnsanlar bağırdı, korna sesleri vardı. Sanırım... galiba düştüm ama hemen kalktım.”

Karşıdan karşıya geçerlerken Roarke elini hâlâ bırakmamıştı.

“Çok fazla koşamadım, çünkü kolum çok ağrıyordu ve başım dönüyordu. Midem bulanıyordu.”

Şimdi de midesi bulanıyordu. Bulantı dalgaları midesinden boğazına doğru yükseliyor, sonra alçalıyordu. “Kimse pek dikkat etmiyordu bana. İki adam.” Eve duraksadı. “Burada iki adam vardı. Bir uyuşturucu alışverişi ters falan gitmiş olmalı. Yumruklaşmaya başladılar. Bir tanesi üzerime doğru düştü. Sanırım bir dakika kadar kendimi kaybettim. Yani öyle olmuş olmalı, çünkü uyandığımda adam kaldırımda yanıma serilmiş yatıyordu. Kanlar akıyordu, inliyordu. Sürünmeye başladım. Şuraya doğru. Şuraya girdim.”

Eve, artık girişindeki ıslıl ıslıl geri dönüşüm kabinleriyle bir kilise bahçesi kadar temiz gözüken bir ara sokağın önünde durdu.

“Bunu yapamam.”

Roarke onu kucığına almak ve buradan uzaklaştırmak istiyordu. Burası hariç herhangi bir yere götürmek istiyordu onu. Ama Eve ondan bir şey istemişti ve o da sonuna kadar devam ettireceklerine dair söz vermişti. “Eve yapabilirsin.”

“Oraya giremem.”

“Ben de seninle birlikte gireceğim.” Roarke onun buz gibi elini dudakların götürerek öptü. “Yanımdayım Eve. Seni bırakmayacağım.”

“Hava karardı, çok üşüyorum.” Eve kendini zorlayarak sokağa doğru ilk adımı attı, sonra bir adım daha. “Her yerim acımaya başlamış yine ve sadece uyumak istiyorum. Koku, berbat bir çöp kokusu var. Öğütücü bozuk ve tüm sokakta çöpler var. Biri geliyor, o yüzden saklanıyorum. Eğer babamsa, beni bulursa, tekrar o otel odasına götürecektir ve bana korkunç şeyler yapacak. Karanlıkta saklanıyorum ama gelen o değil. Başka birileri bunlar ve duvara işeyip sonra da gidiyorlar.”

Eve biraz sallandı ve Roarke’ın kolunun kendini dengelediğini bile fark etmedi. “Çok yorgunum. Çok yorgun ve açım. Ayağa kalkmak ve saklanacak başka bir yer bulmak istiyorum. Bu kadar kötü kokmayan, böyle karanlık olmayan bir yer. Burası korkunç şekilde karanlık. Ve o karanlıkta neler var bilmiyorum bile.”

“Eve.” Karısının şimdiki zamanda konuşmaya başlaması, sesinin sanki acı çekiyormuş gibi kısık ve titrek çıkması Roarke’ı endişelendirmeye başlamıştı. “Şu anda canın yanmıyor, yalnız değilsin. Küçük bir çocuk değilsin.” Onun omuzlarını tutarak hafifçe sıktı. “Tekrar oraya dönmeden de hatırlayabilirsin.”

“Evet. Tamam.” Ama Eve korkuyordu. Her hüccesinin dehşet içinde olduğunu hissediyordu. Roarke’ın yüzüne odaklandı. Kendini tekrar iyi hissedene kadar onun temiz, açık mavi gözlerine baktı. “Karanlığın içinde olmaktan korkuyordum, aydınlığa çıkmaktan da korkuyordum. Ama...” Seneler önce kıvrılıp kaldığı yere baktı. “Kalka-

madım, çünkü yine midem bulanmaya, başım dönmeye başlamıştı. Sonra sadece gözlerimi tekrar açtığımda aydınlık olduğunu hatırlıyorum.”

Eve eli titreyerek bir noktayı işaret etti. “Şurada. Şuradaydım. Hatırlıyorum. Uyandığımda başımda insanlar vardı. Mavi üniformalar. Polis. Eğer polislerle konuşursan seni yılanlar ve böceklerle dolu bir deliğe gömerler. Roarke.”

“Tamam. Buradayım. Yanındayım.”

Eve ona döndü ve göğsüne yaslandı. “Onlardan kaçamadım. Kıpırdayamadım bile. Nerede olduğumu ya da kim olduğumu bile hatırlayamadım. Sorular sorup durdular fakat cevaplarımı bilmiyordum. Beni aldılar, hastaneye götürdüler. Orada da farklı bir koku vardı, aynı ölçüde korkutucu bir koku. Ve oradan çıkamadım. Gitmeme izin vermediler. Ama beni yılanlarla böceklerle dolu bir deliğe de atmadılar. Yalandı. Kim olduğumu bir türlü söyleyemememe rağmen beni incitecek bir şey yapmadılar.”

“Hayır.” Roarke genç kadının saçlarını okşarken onun bir rozet alıp sonuna kadar bu rozete layık olma cesaretini nasıl bulduğunu düşünüyordu. “Sana yardım etmeye çalışıyorlardı.”

Eve derin ama titrek bir nefes verdi, başını Roarke’in omzundan kaldırmadı. “Bilmediğim bir şeyi onlara söyleyemezdim. Bilsen bile söylemezdim. Yoksa beni tekrar o odaya götürürlerdi ve korkunç bir şey olurdu. O odada korkunç bir şey yapmıştım. Hatırlayamıyordum ama çok kötüydü ve geri dönemezdim. Artık burada nefes alamıyorum.”

Roarke kolunu onun beline doladı ve sokaktan çıkardı. Çıktıklarında Eve belini hafifçe eğerek ellerini dizlerinin

neye
'dın-

Şu-
nlar
rsan
dar-

Şa-
da
ur-
re-
de
'in
ge
e-

in
m
a-

in
r-
ar
lı

k
r-

ı.
n

üzerine dayadı ve rahat rahat solumaya başlayana kadar bir süre öyle kaldı.

“Daha iyi misin?”

Başını salladı. “Evet. İyiyim. Sadece bir dakikaya daha ihtiyacım var. Özür dilerim- ”

“Bunun için özür dileme benden Eve.” Roarke bir an sesindeki öfkeye engel olamadı, sonra tonunu ayarladı. “Özür dileme. Rahatla.”

“Oda bir oteldeydi,” dedi Eve. “Eski bir otel. Pencere-lerin altında barlar görünüyordu, caddenin ortasındaydı. Karşıda bir seks kulübü vardı. Canlı seks. Kırmızı ışık.” Midesi iyice kasıldı, kusmak isteği tekrar geldi ama Eve bastırdı. “Oda yüksekteydi. Camdan kaçamayayım diye hep yüksek oda tutardı. Dokuzuncu kat. Caddenin karşı-ısındaki pencereleri saymıştım. Binanın üzerinde ışıklı bir tabela vardı, harfler yukarıdan aşağı doğru iniyordu. Yabancı bir şeydi, okuyamıyordum. Yani biraz okuyabili-yordum ama ne dediğini bilmiyordum. C, A...C, A, S, A. Casa, Casa Diablo.”

Eve boğazından hırıltılı bir ses çıkararak güldü ve doğ-ruldu. Yüzü bembeyaz kesilmişti ama sakinleşmiş görü-nüyordu. “Şeytanın Evi. Anlamı o değil mi? Lanet olası uyuma baksana! Bulabilir misin?”

“Eğer istediğin buysa evet. Bulurum.”

“Şimdi Roarke. Cesaretimi tekrar kaybetmeden önce, şimdi.”

Roarke önce arabaya gitmeyi tercih etti. Onu sokaktan uzaklaştırmak, kendine gelmesi için vakit vermek istiyor-du. Eve kafasını yaslayıp gözünü kapamış halde otururken Roarke cep bilgisayarını çıkardı ve araştırmaya başladı.

“Bir gün için yeterince şey yaşadık Eve.”

“Bitirmek istiyorum.”

Roarke önceki sene babasının kendinden daha acımasız ve boğazına bir bıçak saplayacak kadar hızlı bir adamla karşılaştığı sokağa ilk kez gitmişti. Nihayet gidebilmişti. O sokakta yetişkin bir erkek olarak durup yere bakarken ve artık bittiğini bilirken hissettiği öfke, acı ve sonsuz rahatlamayı hatırlıyordu.

“Hâlâ duruyor.” Roarke Eve’in gözlerinin daha sıkı kapandığını gördü. “İsmi değişmiş ama hâlâ bir otel. Şimdiki adı Yolcu Hanı ve üç yıldız verilmiş. Buradan lanet olası beş kilometre uzakta.”

Eve gözlerini açıp ona baktığında Roarke başını salladı. “Senin yanımdayım, ne olursa olsun yanımdayım ama Tanrı aşkına Eve, kırık bir kemikle acı içinde, aç karnına onca yolu yürüdüğünü bilmek- ”

“Dublin’de yaşadığın yere o yüzden mi tek başına gittin? O acıyı benimle paylaşmak istemediğin için mi?”

Roarke bilgisayarı cebine koydu. “Üstüme gelme tamam mı? Seni mümkün olduğunca güvende tutmak istemem anlaşılabilir bir şey değil.”

“Sersemledin biraz.” Elinin tersini nemli yüzünde gezdirdi. Islaklığın terden mi gözyaşından mı olduğunu bilmiyordu. “Sersemlediğinde İrlanda aksanın belirginleşiyor.”

“Hadi oradan!”

“Sen sersemlediğinde ben daha iyi hissediyorum. Şu işe bak.” Uzanarak Roarke’ı yanağından öptü. “Teşekkürler.”

“Yardım edebildiğime sevindim. Yani hazır mısın?”

“Evet.”

Özellikle tanıdık gelen hiçbir şey göremiyordu Eve. Geceleyin gelmiş olduklarını düşündü. Gece olabilirdi. Otobüsle. Otobüsle olabilirdi.

Lanet olsun, ne fark ederdi ki?

Şehrin kendisi büyük bir yüzleşme falan değildi. Tüm soruların cevaplandığı ani bir tezahür yoktu. Bütün soruların cevaplanmasını isteyip istemediğini bilmiyordu bile, sadece bu tek şeyi yapması gerekiyordu.

Bu tek şeyi yapmak istiyorum, diye düzeltti Eve. Ama aracın içini gayet serin tutan klimaya rağmen sırtından süzülen ter damlasını hissetti.

Roarke kaldırıma yanaştı, itiraz yüklü bir ifadeyle yaklaşmaya başlayan kapı görevlisine doğru elini kaldırarak durdurdu. "Acele etme," dedi Eve'e. "Sen hazır olduğunda gireceğiz."

Otel dalgalı kiremitten örülmüş çatısıyla sade bir binaydı. Ama dış cephesi hoş bir pembeyle kaplanmıştı. Eski parlak ve korkunç tabela yerine, artık gölgeli sütunlarla süslü kemer altı bir giriş ve içi rengârenk çiçeklerle dolu beton kaldırım saksıları vardı.

"Burası olduğundan emin misin?" Eve Roarke'nın hafifçe elini okşadığını hissetti. "Evet, elbette eminsin fakat böyle gözükmüyordu."

"2040'ların sonunda büyük bir tadilat geçirmiş. Görünüşe göre bu alanın çoğu aynı muameleyi görmüş diyebiliriz."

"İçerisi de aynı değildir. Muhtemelen vakit kaybı ve benim şu anda Dunne konusunda yerel polisle konuşmam gerekli."

Roarke hiçbir şey söylemedi, sadece konuşmaya devam etmesini bekledi.

“Çok korkuyorum. Tanrım, deli gibi korkuyorum. Ağzımda yutkunacak kadar tükürük kalmadı. Eğer bu işle ilgili bir şey olsaydı beklemeden yapardım. Sen kapıya doğru git.”

“Birlikte kapıya doğru gideceğiz.” Roarke uzanarak Eve’in elini tekrar öptü, çünkü buna kendisi de ihtiyaç duyuyordu. “Birlikte bir sürü şeyi aştık. Bunu da aşabiliriz.”

“Pekâlâ.” Eve derin bir nefes aldı. “Pekâlâ.” Kapıyı açarak arabadan indi.

Roarke’in kapı görevlisine ne söylediğini ya da ne kadar para verdiğini bilmiyordu ama araba park edildiği yerde kaldı.

Eve’in kafasının içinde korkudan, adrenalinden ve dehşetten olduğunu bildiği bir gürleme vardı. Gürleme, lobiye girerlerken işitmesini azaltacak şekilde kafasının içindeydi hâlâ.

Yerler mavi renkte taşla döşenmişti ve Eve için bir sıvının içinden ilerliyormuş hissini arttırıyordu. Lobide estetik bir şekilde yerleştirilmiş güzel oturma alanları, tek tarafa doğru açılan gümüş metal kapılı iki asansör ve iki köşesinde aydınlık yüzlü iki genç görevlinin bulunduğu uzun bir resepsiyon masası vardı.

Masanın ortasında da koca bir kase dolusu şeker vardı.

“O zamanki resepsiyonistin tuhaf gözleri vardı.” Eve düzenli ve şık resepsiyon bölümüne baktı ve önceden bir droidin çalıştığı pis sıçan deliğini anımsadı. “Gözlerinden biri dönüp duruyor diğeri doğrucu sana bakıyordu. Kokuyordu, yanık gibi kokuyordu. Lanet droidin bazı devreleri yanmış. O öyle demişti. Sen buradan bir yere kıpırdama küçük kız. Çantaların yanında dur ve ağzını kapalı tut. Sonra droidin yanına gidip bir oda tutmuştu.”

"Hangi odayı?"

"Dokuz-bir-bir. Acil hat. Sakın 911'i arama yoksa seni canını çıkarana kadar döver. Ah, Tanrım!"

"Bana bak. Eve bana bak."

Eve Roarke'in yüzüne baktığında birçok şey gördü. Endişe, öfke ve acı. "Yapabilirim. Tamam gerçekten yapabilirim." Resepsiyon masasına doğru bir adım attı, sonra Roarke'in elini kavradığını hissetti.

"İyi öğlenler." Kadın görevli, hoş geldiniz yüklü bir surat ifadesiyle gülümsüyordu. "Bugün mü giriş yapacaksınız?"

"911 numaralı odayı istiyoruz," dedi Roarke.

"Rezervasyonunuz var mı?"

"Dokuz-bir-bir," diye tekrarladı Roarke.

Kadının gülümsemesi biraz soldu ama bilgisayarda çalışmaya başladı. "O odamız bu akşam gelecek bir konuğumuz için rezerve edilmiş. Eğer mutfağı olan başka bir oda isterseniz- "

Roarke Eve'in elinin cebine doğru gittiğini rozetine doğru uzandığını biliyordu. Elini sıkarak durmasını işaret etti. "911 numaralı odayı istiyoruz." Roarke kadını çoktan tartmıştı. Bazılarına rüşvet verirdiniz, bazıları rahat-sız ederdiniz, bazılarına yağ çekerdiniz. Geri kalanları ise sadece ezip geçerdiniz. "Adım Roarke. Karım ve ben bir süre için 911 numaralı odayı istiyoruz. Eğer bu konuda bir sorun varsa müdürünüzle konuşun."

"Bir dakika bayım." Kadının yüzü artık o kadar cana yakın değildi ve sesi 'sen baş belasının tekisin' tonunda çıkıyordu. Arka taraftaki bir kapıdan çıktı. Yaklaşık yirmi saniye sonra başka bir adam kadının önünde hızla kapıdan girdi.

“Gecikme için özür dileriz Bay Roarke. Korkarım görevlim durumu anlamamış. Geleceğinizden hiç habermi-”

“Odaya ihtiyacımız var. 911 numara. Anladığınızı umuyorum?”

“Elbette, elbette.” Gergin parmaklarını bilgisayar ekranında gezdirdi. “Sizin için mümkün olan her şeyi yaparız. Yolcu Hamı’na hoş geldiniz. Angelina Bay Roarke için kilit kodunu ve misafir paketini hazırla lütfen. İki restoranımız var,” diye devam etti adam. “Akşam yemeği için Marc harikadır ve bir şeyler atıştırmak için de Corral’ı tavsiye ederim. Sizin için rezervasyon yaptırmamı ister misiniz?”

“Gerekli olmayacak.”

“Sunset Lounge gündüz on birden gece ikiye kadar açıktır, hediyelik eşya mağazamızda çok çeşitli hediyelikler, biblolar, süsler, kıyafetler, atıştırmalıklar ve türlü gereçler bulabilirsiniz.” Kelimeler dudaklarından dökülüp duruyordu ve hafif bir dehşet içindeymiş gibi bir hali vardı. “Eşiniz ve siz acaba ne kadar kalmayı planlıyorsunuz?”

“Çok değil.” Roarke kredi kartını uzattı.

“Ah evet, teşekkürler. Ben bunu geçireyim. Dallas’ta kaldığımız süre boyunca planlamalarımız ve ihtiyaçlarımız konusunda emrinizdeyiz. Ulaşım, çevre gezileri, tiyatro.”

“Sadece oda lütfen.”

“Elbette. Evet, elbette.” Adam kredi kartını verdikten sonra kilit kodunu ve misafir paketini uzattı. “Valizlerinizi taşıtmanızı ister misiniz?”

“Hayır. Rahatsız edilmek istemiyoruz, bunu sağlayabilir misiniz?”

Eve ve Roarke asansöre doğru ilerlerken adam, “El-

bette. Evet. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, herhangi bir şeye..." diye arkalarından sesleniyordu.

"Odayı şipşak bir seks için tuttuğumuzu düşünüyor bence," dedi Eve. "Burası senin değil, değil mi?"

"Hayır ama kesinlikle satın alıp almayacağımı merak ediyor."

Asansör kapıları kocaman, iştahlı bir ağız gibi esneyerek açıldı. Eve içeri girdi. "Rozetimi kullanabilirdik, ismini vermene gerek kalmazdı."

"Öylesi çok kolay olurdu."

"Sanırım. Her neyse, senin onlarla uğraşmanı izlemek kafamı dağıttı. On saniye daha uzatsan adam zırvalamaya başlayacaktı."

Asansör kapıları tekrar açıldı. Eve olduğu yerde kalarak önünde uzanan sessiz koridora baktı.

"Karanlıktı," demeyi başardı bir süre sonra. "Galiba karanlıktı ve babam çok öfkeliydi. Ama o kadar fazla yer var ki yani başka bir yerle karıştırıyor olabilirim. İki kere odanın dışını gördüm: İlki onunla birlikte girerken, diğeri yalnız başıma çıktığımda. Bundan eminim. Diğer odaların dışını da sadece girerken ve ayrılırken görüyordum zaten."

"Artık seni bir odaya kilitleyemez."

"Hayır, kilitleyemez." Eve sırtını ve omuzlarını dikleştirerek koridora çıktı. "Islak çorap gibi kokuyordu. Öyle düşünmüştüm. Islak, pis çoraplar, diye düşünmüştüm ve çok yorgundum. Karnım çok açtı. Onun gidip yiyecek bir şeyler getirmesini umuyordum. Ama daha çok sadece dışarı gitmesini istiyordum. Şu taraftan." Eve sola doğru işaret etti.

Soldan beşinci odaya doğru ilerlediler.

"Çok korkuyorum. Sakın kaçmama izin verme."

“Kaçmayacaksın. Eve.” Roarke Eve’in yüzünü kendine doğru çevirdi ve dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. “Sen hep ondan daha güçlüydün. Her zaman.”

“Haklı olup olmadığını göreceğiz. Hadi aç.”

Sadece o kapıdan geçeceksin, dedi kendine Eve. Yapacağın şey bu.

Kapının diğer tarafında ölümün onu da almayı umut ederek beklediğini bilerek kaç kez yapmıştı bunu kim bilir? Bu kez kapının diğer tarafında hayaletlerden başka bir şey yoktu.

Odaya adım attığında kafasındaki uğultular neredeyse çılgılık halini almıştı.

Derli toplu, temiz ve hoş dekore edilmiş bir odaydı. Sahte çiçek aranjmanlarının yanındaki alçak bir masada dekoratif bir şekilde dizilmiş müzik ve film diskleri vardı. Yerler bej rengi bir halıyla kaplanmıştı.

Halının altında kan izleri var mıdır? diye merak etti Eve. Babasının kanı hâlâ orada mıydı?

Yatağın üzerinde Eve’in gelincik desenli olabileceğini düşündüğü bir yatak örtüsü vardı. Bir köşe çalışma alanı olarak düzenlenmişti ve küçük ama işlevsel bir iletişim merkezi yerleştirilmişti. Ufak mutfak bir yemek tezgâhıyla uyuma alanından ayrılmıştı. Tezgâhın üzerinde, içinde iştah açıcı görünümlü meyvelerle dolu bir kâse vardı.

Eve pencereden başka bir bina daha görebiliyordu ama üzerinde bir tabela, ışıklı harfler, puslu kırmızı bir ışık falan yoktu.

“Anlaşılan baştan dekore etmişler.” Başarısız espri girişimi zihninde yankılandı. “Hiç böyle yerlerde kaldığımızı hatırlamıyorum, yani bu kadar hoş. Bunun gibi temiz ve bakımlı. Bazen iki kişilik oda oluyordu ve kendi yatağım-

da yatabiliyordum. Ama bazen yerde yatıyordum. Yerde uyurdum.”

Eve’in bakışları yere doğru indi, sonra hemen kaldırdı. Eğer izin verirse kendini orada, yerde ince bir battaniyenin altına kıvrılmış yatarken görebilirdi.

“Soğuk. İklim kontrolü bozuk. Öyle soğuk ki kemiklerim donuyor. Sıcak su yok ve soğuk suda yıkanmak canımı yakıyor. Ama kokusunu üzerimden atmam gerek. Kokusunu almak üşümekten çok daha kötü, şeyden sonra, bana...”

Eve titreyerek kollarını bedenine sardı.

Eve’in olayları hatırlamasını, her şeyi tekrar yaşamasını izlemek Roarke’in içini eziyordu. Kalbine keskin bir şeyin saplandığını hissediyordu.

Eve’in gözleri büyüdü, bakışları bulanıklaştı ve rengi solmaya başladı. Solmaktan öte neredeyse şeffaf bir ton kazanmıştı.

“Şurada uyurdum. Uyumaya çalışırdım. Candan bir ışık gelirdi, yanıp sönen bir ışık. Kırmızı sonra siyah, kırmızı sonra siyah ama kırmızı hep bir sis gibi içerde kalıyor. Babam hep bir yerlere gidiyor. Gitmesi gereken yerler, görmesi gereken insanlar var. Bir fare gibi sessiz ol küçük kız, yoksa yılanlar gelir. Bazen seni bütün bütün yutarlar, yılanlar öyle yapar. Canlı canlı yılanın midesine inersin, orada çığlık atıp durursun.”

“Yüce Tanrım.” Roarke küfür etmemek için kendini zor tuttu ve yumruklarını cebine soktu. Şu anda karısı olan o küçük çocuğa yaşatılan dehşet için cezalandıracağı, dövüleceği kimse, yapabileceği hiçbir şey yoktu.

“Odaya biri geldiğinde benim banyoda beklemem gerek. Çocukların görülmemesi ve duyulmaması gerekir.

Odaya kadın getirdiğinde onlara da bana yaptıklarını yapıyor. Onlara yaptığında sorun yok, kadınlar ağlamıyor ya da durması için yalvarmıyor. Tabii onlara vurmadığı zamanlar. Ama ben yine de yaptıklarını duymayı sevmiyorum.”

Eve elleriyle kulaklarını kapadı. “Aynı kadınları getiriyor. Çok güvenli değil. Bazen sarhoş, yeterince sarhoş olduğu zamanlar oluyor. Ama her zaman değil. Sarhoş olmadığında canımı yakıyor. Benim canımı yakıyor.”

Eve farkında olmadan elini bacaklarının arasına koyarak hafifçe sallanmaya başladı. “Eğer karşı çıkarsam, ağlarsam, çığlık atarsam, durması için yalvarırsam daha çok canımı yakıyor. Yapman gereken şey bu. Öğrensen iyi edersin küçük kız. Çok yakında masraflarını çıkarmaya başlayacaksın. Sana söylediklerimi iyi öğren.”

Eve Roarke’a doğru baktı ama onun ötesinde bir yere doğru bakıyor gibiydi, sonra geriye doğru bir adım attı. Artık gelincikleri, diğer güzel çiçekleri ya da temiz, bej renkli halıyı görmüyordu.

“Çok üşüyorum, çok açım. Belki geri dönmez. Ama hep geri geliyor. Belki kötü bir şey gelir başına ve geri dönemez. Sonra belki ben de ısınabilirim. Öyle açım ki.”

Eve mutfığa doğru ilerledi. “Hiçbir şeye dokunmamam gerek. O izin vermeden yemek yiyemem. Bana yemek vermeyi yine unuttu. Peynir var, yeşil ama yeşil kısmı kesersen sorun yok. Belki biraz yersem fark etmez. Öğrenirse beni döver fakat nasıl olsa dövecek ve çok açım. Yememem gerektiğini unutuyorum, çünkü açım ve daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasını istiyorum. Tanrım, Tanrım geliyor.”

Eve’in yumruk şeklinde tuttuğu eli açıldı. Yere düşen bir bıçak sesi duydu.

Sen ne yapıyorsun orada küçük kız?

"Hızlı düşünmem, bir şey söylemem lazım ama bir faydası yok. Biliyor ve çok sarhoş değil. Yüzüme vuruyor; ağzıma kan tadı geliyor ama ağlamıyorum. Belki durur. Ancak durmuyor ve bu kez yumruk atmaya başlıyor. Yere düşüyorum." Eve dizlerinin üzerine düştü. "Durması için yalvarmaya başlıyorum. Elimde değil. Dur, lütfen yapma. Lütfen, lütfen çok acıyor. Eğer karşı koyarsam beni öldürecek ama elimde değil. Çok canım yanıyor! Ben de onun canını yakıyorum."

Eve ellerine baktı, onun yüzünü tırmalamak için tırnaklarını kullandığını, nasıl ulumaya başladığını hatırlıyordu. Onun ulumasını duyabiliyordu.

"Kolum!" Eve kolunu tuttu. O toy kemiğin tok bir sesle kırıldığını duydu, beyinde yankılanan korkunç acıyı hissetti. "İçime girmeye çalışıyor, zorla iteliyor, nefesi yüzümde. Nefesinde pis yanık şeker kokusu var. Naneli," diye hatırladı belli belirsiz. "Viski ve naneli bir şeyler. Korkunç, tam suratıma doğru. Suratı tam burnumun dibinde. Ona Rick ya da Richie diyorlar. Tırmaladığım yerlerinden kan akıyor. Onun da kanı akabiliyor. Onun da canı yanabiliyormuş."

Eve artık ağlıyordu, gözyaşları yanaklarından aşağı doğru süzülüyordu. Roarke onu, kâbusunu tekrar sonuna kadar yaşamasını izlemekten başka çaresi olmadığını bilerek izlerken, içindeki her hücrenin acıdığını hissetti.

"Elimde bıçak var. Yere düşürdüğüm bıçağı kavırıyorum. Sonra bıçak onun içinde. Hafif bir delinme sesiyle içine giriyor. Artık bağılıyor ve durdu. Bıçak onu durdurdu, o yüzden bir daha sokup çıkarıyorum. Bir daha. Bir daha. Yana devriliyor fakat ben durmuyorum. O durdu

ama ben durmuyorum. Duramıyorum. Gözlerimi dikmiş bana bakıyor ama ben durmayacağım. Kan, her tarafı kan içinde. Benim her yerim de kan içinde. Her yerim onun kanıyla kaplı.”

“Eve.” Genç kadın elleri ve dizleri üzerinde artık vahşi bir hayvan gibi hırlıyordu. Roarke onun önüne eğilerek ellerini eline aldı. Eve ellerini çekmeye çalıştı fakat Roarke daha sıkı kavradı. Ama kendi elleri bile titriyordu. “Burada kal. Benimle kal. Bana bak.”

Eve acı içinde titredi ve nefes alış verişlerini düzeltmeye çalıştı. “İyiyim. Kan kokusunu alabiliyorum.” Ağlama-ya başlayarak kendini Roarke’ın kollarına bıraktı. “Tanrım, sen alamıyor musun?”

“Artık gidiyoruz. Seni buradan götürüyorum.”

“Hayır. Sadece sarıl bana. Sarıl. Nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Artık insan gibi hissetmiyordum. Hepimizin içinde olan o vahşi hayvan dışarı çıkmış gibiydi. Sonra sürünerek şuraya gittim.”

Eve o köşeye bakarken hâlâ titriyordu ama o anı, kendini o anı yaşarken görmek için zorladı. “Uzun süre onu izledim. Kalkıp beni yaptıklarına pişman etmesini bekledim. Ama kalkmadı. Hava aydınlanınca doğruldum, soğuk suyla üzerimdeki kanı temizledim. Bir çanta hazırladım. Böyle bir şey düşündüğüme inanabiliyor musun? Canım yanıyordu - kolum ve tecavüzden acıyan diğer her yer - ama hepsi şokun altına gömülmüştü. Yine de asansörü kullanmadım, neyse ki o kadar kafam varmış. Merdivenlerden indim. Gizlice indim ve dışarı çıktım. Dışarının çok parlak olduğu ve gözlerimin yandığı dışında pek bir şey hatırlamıyorum. Çantayı bir yerde kaybetmiş olmalı-

yım hatırlamıyorum, sadece yürüdüm. Yürümeye devam ettim.”

Eve hafifçe gerileyerek Roarke’ın yüzüne baktı. “Bana hiç isimle seslenmezdi. Çünkü bir ismin yoktu. Şimdi hatırlıyorum. Bana isim vermeye bile tenezzül etmemişlerdi, çünkü ben onların gözündeki bir çocuk falan değildim. Bir nesneydim sadece, bir şey. Annemi hatırlamıyorum fakat babamın nasıl olduğunu hatırlıyorum. Bana ilk kez dokunurken ne söylediğini hatırlıyorum. Asla unutmamamı söylediği şeyi. Beni bu yüzden yanında tutuyormuş ve her şeyi öğrendiğimde masraflarımı çıkarmaya başlayacakmışım. Beni satacaktı. Küçük bir kadın gibisi yoktu, o yüzden bir an evvel mızımızlanıp ağlamadan içime almayı öğrensem iyi olurmuş. Bana lanet olasıca bir sürü yatırım yapmış ve borcumu ödeyecekmişim. Burada başlayacaktık. Burada Dallas’ta, çünkü sekiz yaşındaydım ve ekmeğimi kazanmaya başlamak için yeterli bir yaştı.”

“Her şey burada sona erdi.” Roarke Eve’in yüzündeki yaşları sildi. “Ve başlayan şey Eve, sen oldun.”

Roarke Eve'in doğruca yerel polis merkezine gitme isteğine uymayarak otele doğru sürdü arabayı. Kendinin olan ve kral süitinin onlar için hazır bekletildiği otele.

Eve tartışamayacak kadar yorgun olduğunu fark edince Roarke'in yine haklı olduğunu düşündü. Kendini biraz toplaması gerekiyordu.

Süite girdiklerinde Roarke'ı görevliyle baş başa bırakı ve devasa salondan geçerek doğruca yatak odasına doğru ilerledi. Roarke odaya girdiğinde çoktan kıyafetlerini çıkarmaya başlamıştı.

"Duş almam gerek. Benim hemen... Benim temizlenmem gerek."

"İşin bittiğinde bir şeyler yiyelim. Canım ne istiyor?"

"Onu biraz bekletelim tamam mı?" Eve gürül gürül akan sıcak sulara, temiz ve hoş kokulu sabunlara ani ve çok yoğun bir ihtiyaç duyuyordu. "Biraz düşüneyim."

"Ben yandaki odadayım o halde."

Roarke onun için olduğu kadar kendi için de Eve'i yalnız bıraktı. Bastırmaya çalıştığı öfke artık patlamak üzereydi. Yumruklarını kullanmak zorunda olduğunu hissediyordu. Kolları yeter diye isyan edene kadar bir şeyleri yumruklamak istiyordu.

Hep aşırı sıcak suyla yıkıyor, diye düşündü Roarke, çünkü bir zamanlar hep buz gibi suyla yıkanmak zorundaydı. Onun bir daha üşütmesini istemiyordu. Hayaletlerin, kötülükleri kendinin bile görebildiği kadar net hayaletlerin olduğu o odadaki gibi titremesini bir daha istemiyordu.

Eve'in o geceyi tekrar yaşamasını izlemek, çoğu zaman kâbuslarında da yaşamasını izlemek gibi, onun kalbini parçalamıştı. Kendini çaresiz ve işe yaramaz hissetmişti. Akılabileceği hiçbir yer olmayan yakıcı bir öfkeyle dolmuştu.

Sadece diğer erkeklere pazarlamak için onu doğurmak, büyötmek, dövmek ve tecavüz etmek. Nasıl bir Tanrı böyle yaratıklar yaratıp masum insanları avlaması için dünyaya atardı?

Ufak spor alanına ilerlerken öfkeyle gömleğini çıkardı. Ağırlık çuvalını yerine astı ve yumruklamaya başladı, çıplak elleriyle.

Attığı her yumrukla öfkesi büyüyor, adeta bir kanser gibi tüm hücrelerine yayılıyordu. Ağırlık çuvalı tamınamadığı bir yüzdü. Eve'in babasının yüzü, sonra kendi babasının yüzü. Çuvalı katıksız bir nefrete dönüşen yoğun bir öfkeyle yumrukluyordu. Hissettiği nefretin kara bulutları görüşünü bulandıran kadar yumrukladı, yumrukladı. El kemikleri hissizleşmeye ve kanamaya başlayana kadar yumrukladı, yumrukladı.

Ne var ki hâlâ sakinleşmeyi başaramıyordu.

Çuval, askısından çıkarak duvara doğru savrulurken Roarke yumruklayacak başka bir şey bulmak için etrafına bakındı.

Ve o esnada kapı eşiğinde durmuş onu izleyen Eve'i gördü.

Genç kadın beyaz otel bornozlarından birine sarınmıştı. Yanakları da aynı beyaz tonlardaydı.

"Bunun sana nasıl hissettireceğini düşünmeliydim Roarke. Ama düşünemedim." Roarke'ın gövdesi ter içindeydi ve elleri kanyordu. Eve'i öylece karşısında görünce kalbinin iyice ezildiğini hissetti.

"Senin için ne yapabileceğimi bilmiyorum." Sesi duygularıyla çok ağır bir ton kazanmıştı. Savunmasının alçak olduğu zamanlardaki gibi İrlanda aksanı yoğunlaşmıştı. "Ne söylemem gerektiğini bilmiyorum."

Eve ona doğru bir adım atınca Roarke geriledi. "Hayır, şu anda sana dokunamam. Seni ortadan ikiye ayırabilirim. Ciddiyim Eve." Eve bir adım daha atarken Roarke'ın sesi kırbaç gibi çıkmıştı.

Eve durdu, kırılmış olanın sadece kendisi olmadığını anlayabiliyordu. "Senin canını da benimki kadar yakıyor. Bunu bazen umutuyorum."

"Onu öldürmek istiyorum ama zaten ölü." Roarke yumruğunu açıp kapadı. "O yüzden yapabileceğim hiçbir şey yok. Yine de yumruğumu suratına yapıştırmak istiyorum, sana elini sürmeden çok önce kalbini söküp çıkarımış olmayı istiyorum. Bunu yapabilmek için sahip olduğum her şeyi gözümü kırpmadan verirdim. Ama yapılacak hiçbir şey yok."

"Roarke- "

"Babam oradaydı." Roarke hızla başını kaldırdı ve göz-

lerini Eve'in gözlerine kilitledi. "Belki o odaya bile geldi. Bunu artık biliyoruz. Farklı ve pis zevkleri küçük kızlara kadar uzanıyor muydu bilmiyorum ama zamanlama biraz daha farklı olsaydı belki ona satılabilirdin." Eve'in yüzündeki ifadeye bakarak başını salladı. "Gördüğüm kadarıyla aynı ihtimal senin de aklına gelmiş."

"Ama öyle bir şey olmadı. Olmaması da önemli bir şey. Öyle olmadığını söyleme sakın. Yaşamımın çoğunda bunları beynime gömdüm, karanlıkta saklı tuttum. Şu geçtiğimiz son bir yılda bütün yaşamım boyunca hatırladıklarımın fazlasını hatırladım. Çünkü sen yanımdaydın ve ben olanlarla yüzleşebilecektim. Bir gün her şeyi hatırlayacağımı bilmiyorum. Her şeyi hatırlamayı hiç isteyecek miyim bilmiyorum. Ve bugünden sonra artık biliyorum ki hiçbir zaman gitmeyecekler. Her şeyi kafamda."

Eve elini göğüslerinin arasına koydu. "Burada, içimde ve yapabildiğinde beni kemirmeye çalışacak. Ama buna dayanabilirim, çünkü sen de oradasın ve nasıl hissettiğimi biliyorsun. Gerçekten bilen sadece sen varsın. Nasıl olduğunu hissedebilecek kadar seviyorsun beni. Sen bana baktığında ve beni nasıl sevdiğini gördüğümde her şeye dayanabilirim."

Eve ona doğru son bir adım daha attı ve kollarını boynuna doladı. "Benimle birlikte ol."

Roarke yüzünü Eve'in saçlarının arasına gömdü. Kollarını ona doladı ve sıkıca sarılırken içindeki öfkenin dağıldığını hissetti. "Eve."

"Sadece benimle birlikte ol." Eve dudaklarını onun yanaklarında gezdirdi, sonra dudaklarını buldu. Kendini bu dudaklara doğru akıtmaya başladı.

Roarke'nın içindeki her şey Eve için, her karanlık köşeye

doğru akıp doldurabilmesi için ona doğru açıldı. Her ikisinin de içinde yaşayan şiddet geri çekilmeye başladı.

Roarke dudaklarını dudaklarından ayırmadan Eve'i kucasına aldı bir süre öylece tuttu. Tıpkı çok değerli ve nadir bir şeyi tutar gibi. Camdan yansıyan güçlü güneş ışıklarıyla dolu yatak odasına doğru taşıdı onu.

Güneş ışığında sevişeceklerdi. Eve'i geniş yatağın üzerine, yumuşak örtünün arasına bıraktı. Ona her ikisinin de bir zamanlar çok yoksun kaldığı, aç olduğu yumuşaklığı, rahatlığı ve güzelliği sunmak istiyordu. Sevişmenin barındırması gereken saflığı, bazılarının bu olaya kattığı çirkinliği bastıracak kadar güçlü olan o güzelliği ona yaşatma ihtiyacı duyuyordu.

Birbirlerini bulana kadar öfkeyle yumruk olan elleri Eve'e dokunduğunda çok nazikti.

Roarke'ı aşağı doğru çeken, kendine yaklaştıran Eve oldu. Roarke'ın inlemesiyle Eve de inledi. Artık birbirlerine her şeyi unutturacaklardı.

Eve'in aralanmış dudakları Roarke'ın dudaklarıyla buluştu. Sevişmelerin en yumuşağı, en tatlısıydı bu. Roarke'ın bedeni bedeninin üzerine yerleşirken, Eve elini genç adamın sert ve kaslı sırtında gezdirdi.

Onun ağırlığını seviyordu. Onun kıvrımlarını, kokusunu, tadını seviyordu. Roarke'ın dudaklarını boğazında hissettiğinde başının açısını değiştirerek her ikisine de daha fazla alan yarattı.

Ağır ağır verilen uzun, bol öpücüklerde büyük bir özen vardı. Önce tenin üzerinde hissedilen bir sıcaklık, sonra tenin altına geçerek kemikleri eritecek kadar yoğun bir sıcaklık.

Roarke Eve'in sabahlığını aralayarak onun tenine ace-

lesiz öpücükler kondurmaya devam etti. İç geçirdiği ya da titrediği yerlerde daha uzun süre kalmaya dikkat ederek, parmak uçlarını kıvrımlarında gezdirmeye başladı. Ve yüzüne renk gelmesini keyifle izledi.

“Eve sevgilim.” Dudakları tekrar buluştu, birbirlerini okşadı. “Çok güzelsin.”

“Güzel falan değilim.”

Eve, Roarke’ın kendininkine dayalı dudaklarının bir te-
bessümle kıvrıldığını hissetti. “Tatlım şu anda bir erkekle
tartışmak için pek iyi bir vakit değil.” Uzanarak göğsünü
hafifçe kavradı ve biraz geri çekilerek izledi. “Dolgun ve
sert.” Başparmağıyla göğüs ucunu okşadığında Eve’in so-
luğunu tuttuğunu fark etti. “Gözlerin tıpkı sıvı altın gibi.
Her şeyi görmeleri, bir tek sana baktığım zaman benim
gördüklerimi görmemeleri ne inanılmaz.”

Başını eğerek dudaklarını Eve’in dudaklarına dokun-
durdu. “Yumuşacık dudaklar. Karşı koyulması imkânsız.
Bir yumruk yemeye her zaman hazırlıklı, güçlü bir çene.”
Dilini Eve’in çenesindeki küçük çukurda gezdirdi. “Bura-
ya bayılıyorum,” diye fısıldayarak dudaklarını onun boy-
nuna doğru indirdi.

“Eve’im, benim uzun ve ince Eve’im.” Ellerini Eve’in
bedeninde gezdirdi. Bacak arasına geldiğinde çoktan sıcak
ve ıslak olduğunu fark etti. “Yüksel sevgilim. Kendini bı-
rak.”

Eve teslimiyet ve arzu yüklü bir inlemeyle karşılık ver-
di.

Roarke ona kendini güzel hissettiriyordu. Temiz his-
settiriyordu. Tam olduğunu hissettiriyordu. Ona doğru
uzandı, birlikte yavaş bir dansa başladılar. Odadaki hava
inlemeler ve mırıltılarla ağırlaşırken güneş ışıkları üzer-

lerine yansiyordu. Eve ona dokunmaya ve tatmaya, tıpkı onun verdiği gibi kendini vermeye başladı.

Roarke'a doğru iyice yükselip onu içine aldığı anda görüşü gözyaşlarıyla bulandı.

"Yapma." Roarke eğilerek yanağını onun yanağına bastırdı. "Ah, yapma."

"Hayır." Eve genç adamın yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözyaşlarının akmasına izin verdi. "Hayır, bu çok güzel. Mükemmel. Göremiyor musun?" Tekrar ona doğru yükseldi. "Hissedemiyor musun?" Gözyaşları yanaklarında parıldarken yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Sen beni güzel kılıyorsun."

Ağır ağır birlikte hareket ederlerken, o ipeksi yolculuğa çıkarlarken Eve ellerini Roarke'ın yüzünden çekmedi. Roarke'ın titremeye başladığını hissettiğinde ve bakışlarının yoğunlaştığını gördüğünde, önce teslim olanın o olduğunu fark etti.

Sonrasında kolları birbirlerine dolanmış halde sessizce uzandılar. Roarke Eve'in kolunun düşmesini, biraz kenara kaymasını, böylece uyuduğunu anlayacaktı. Öyle bir şey olmayınca bir süre sonra genç kadının başının üzerine bir öpücük kondurdu.

"Eğer uyumayacaksan yemek yiyeceksin."

"Yorgun değilim. Bir de yerel polislerle olan işi bitirmem lazım."

"Yemek yedikten sonra."

Eve aslında tartışabilirdi ama Roarke'ın o ağırlık çuvalını yumruklarken nasıl çaresiz görüldüğünü hatırladı. "Çabuk ve kolay bir şeyler o zaman." Elini kaldırarak Roarke'ın ellerini avcuna aldı, baktı. "Bu arada aferin, güzel iş çıkarmışsın. Bunlarla bir ilgilenmen gerekecek."

“Uzun süredir bu kadar yüklenmemiştim.” Roarke parmaklarını açıp kapadı. “Gerçi sadece sıyrılmışlar. Önemli bir şey yok.”

“Eldiven takmak biraz daha zekice olabilirdi.”

“O zaman deşarj olamazdım.”

“Elbette, sert bir şeyi çıplak ellerle yumruklamak kadar rahatlatıcı bir şey yoktur sanırım.” Eve hafifçe doğruldu ve bacaklarını iki yana açarak Roarke’nın üzerine oturdu. “Şiddet yanlısı insanlardan geliyoruz biz. İçimizde şiddet var. Aradaki fark ise o şiddeti canımız istediğinde ve elimizin altında kim varsa ona keyfimizce uygulamamamız. İçimizde bize engel olan, bizi iyi insanlar yapan bir şey var.”

“Birimiz diğerinden daha iyi.”

“Şuna cevap ver. Hiç bir çocuğa vurdun mu?”

“Elbette vurmadım. Tanrım.”

“Hiç bir kadına tecavüz ettin mi ya da dövdün mü?”

Roarke doğrulunca Eve bacaklarını onun beline dölmek zorunda kaldı. “Arada sırada sana o tarz bir şeyler yapmak geliyor içimden.” Roarke yumruğunu sıktı ve hafifçe onun çenesinde gezdirdi. “Ne demek istediğini anlıyorum ve haklısın. Biz onlar gibi değiliz. Bize ne yapmış olurlarsa olsunlar, onlar gibi insanlar haline dönüşmemizi sağlayamadılar.”

“Biz kendi kendimizi yarattık. Ve şimdi sanırım birbirimizi yaratıyoruz.”

Roarke ona gülümsedi. “Güzel söyledin.”

“Bana bir isim vermediler.” Eve derin bir nefes verdi. “O odadayken bunu hatırladığımda çok canım yandı. Kendimi tamamen değersiz ve işe yaramaz hissettim. Ama şimdi öyle yaptıklarına memnunum. Bana hiçbir şeylerini vermediler. Roarke ne olursa olsun şu anda Dallas’a geldi-

ğime çok memnunum. İyi ki yaptım bunu. Ama şu anda yerel polise gerekli bilgileri aktarıp buradan gitmek istiyorum. Gerekenden bir saniye fazla kalmak istemiyorum burada. Bu akşam evde olmak istiyorum.”

Roarke ona doğru uzandı. “O halde eve gidiyoruz.”

New York’a varışları, Eve’in hemen merkeze uğrayıp geri döneceğini söyleyebileceği ve bunun kulağa nispeten makul geleceği kadar erken bir saatte oldu. Eve Roarke’ın bunu yuttuğunu sanmıyordu fakat üstelemediğini fark etti.

Belki de biraz alana ve çalışmaya ihtiyaç duyduğunu anlayabiliyordu. Ona özünde kim ve ne olduğunu hatırlatan atmosfere ihtiyacı vardı.

Peabody’nin küçük çalışma kabininin önünden geçti, sessizce kendi ofisine girdi ve kapıyı kapadı. Nadiren yaptığı üzere kapıyı kilitledi.

Masasının başına geçti, oturdu ve yıpranmış koltuğunun kalçalarının şekline uyarak onu mükemmel bir şekilde kavraması karşısında absürt bir rahatlama hissetti. Burada oturduğum, işimi yaptığım saatlerin bir şahidi, diye düşündü. En azından işinin düşünme, evrak işi, link görüşmeleri, veri analizi kısmını yaptığı yer.

Burası ona aitti.

Kalktı ve pencereye doğru ilerledi. Ne göreceğini, hangi caddeleri, hangi binaları hatta günün o saatinde trafiğin yoğunluğunu bile biliyordu.

I lâlâ titremeye devam eden tarafı, Roarke’a fark ettirmemek için elinden gelen her şeyi yaptığı o tarafı biraz daha sakinleşti.

Ait olduğu yerde, yapması gereken şeyi yapıyordu.

Önceden olan her şey, tüm kötülükler, dehşetler, korkular şu anı oluşturmuştu değil mi? Onlar olmasa burada olacağının garantisini kim verebilirdi ki? Belki bir zamanlar kurban olmasaydı, şu anda kurbanlar için çalışmaya böyle istekli olamazdı.

İşler nasıl işliyordu bilmiyordu fakat artık çalışmaya başlaması gerekiyordu. Döndü ve masasına ilerleyerek çalışmaya başladı.

Doktor Mira ile kısa bir görüşme ayarlamaya çalıştı ve isteğı kabul edildi. Girdiğı ölçüde sessizce dışarı çıkarak onun ofisine gitti.

“Çıkmışsındır diye düşünmüştüm.”

Mira rahat koltuklarından birini işaret etti. “Birazdan çıkacağım. Çay?”

“Yok, çok kalmayacağım.” Ama Mira çoktan Oto-Aşçıyı programlamaya başlamıştı. Eve kendini Mira’nın o çok sevdiği sıvı çiçek sularından birini içmeye hazırladı.

“Kahve tercih ederdin biliyorum,” dedi Mira arkası dönük halde. “Ama bana uyacağımı da biliyorum. Kafeine kısa bir mola fena olmaz, sonra istediğın kadar devam edecaksin nasıl olsa.”

“Ama nasıl... yani bu bitkisel şeylerle kafanı ayık tutmayı nasıl başarıyorsun?”

“Konu sadece sistemini neye alıştırdığın, değil mi? Bunların zihnimi sakinleştirdiğini biliyorum ve zihnim sakinleştğinde enerjim artıyor. Ya da öyle olduğuna inanıyorum ki bu da aynı kapıya çıkıyor.” Geri döndüğünde Eve’e zarif bir fincan uzattı.

“Başka bir deyişle enerjin olmasa bile olduğı konusunda kendini kandırıyorsun.”

“Yani farklı bir ifade şekli oldu bu.”

“Yine de ilginç. Her neyse, Julianna Dunne’la ilgili yeni veriler elde ettim ve hemen aktarmak istedim. Kadın tekrar harekete geçmeden önce çok vaktimiz olduğunu sanmıyorum. Üvey babasıyla görüştüm ve- ”

“Dallas’a mı gittin?”

“Bir saat önce döndüm. Şu anda sadece bunu konuşmak istiyorum,” dedi Eve, Mira’nın kaşlarını kaldırmasına neden olacak kadar kararlı bir tonla. “Tamam mı?”

“Pekâlâ.”

Eve görüşmenin detaylarını anlattı, verilen bilgileri aktardı sonra Chuck Springer’la olan konuşmasına geçti.

“Cinsel olarak birlikte olduğu ilk adam kendi yaşındaymış,” diye yorum yaptı Mira, “ve işçi sınıfındanmış. Tabii aynı zamanda ilk reddedilişi. Ayrıca elimizdeki verilere göre bunu yapabilme lüksünü taşıyan tek kişi. Dunne bunu unutmuyor.”

“Ama hedefini Springer tipindekiler olarak belirlemedi. Üvey babası gibilerin peşine düştü.”

“Çünkü onları kontrol edebileceğinden emindi. Onun güvenini ve banka hesabını zirveye taşıdılar. Ancak birlikte olduğu her adamla Springer’ı cezalandırıyordu. Bak neler yapılabiliyorum, bak nelere sahibim. Sana ihtiyacım yok. Zaman geçtikçe Springer kişisel bir düşmandan ziyade bir sembol haline geldi. Erkekler değersizdir, yalancıdır, güvenilmezdir, zayıftır, seksle idare edilebilir.”

“Ama işin özünde seksle idare edilenin kendi olduğunu düşünmek hiç hoşuna gitmez değil mi?”

Mira kaşlarını kaldırarak beğeniyle başını salladı. “Evet, tam olarak öyle. Onu çok iyi anlıyorsun. Springer ondan ayrıldıktan sonra seks yaptıklarını söylemiş, hatta oğlana

fiziksel olarak saldırdıktan sonra. Bu Dunne için seksin sadece anahtar olduğunu gösteriyor, erkeklerin marazi zayıflığı. Öfkelenmekten vazgeçti ve o zayıflığı kendini tatmin etmek için manipüle etmeye başladı.”

“Anlıyorum. Ama bir sonraki hedefinin kim olacağını netleştiremiyorum. Parker, Springer ve Roarke üzerine olasılık hesaplamaları istedim. Parker ve Springer burun buruna gidiyorlar, Roarke yirmi puan geriden geliyor. Senin fikrin benim için bilgisayarınkinden çok daha önemli.”

“Springer olmayacak. Henüz değil. Onunla biraz daha oynayabilir ama öldürmeyi sonlara saklayacağına inanıyorum. Öldürmeden önce bir kedinin fareyle iyice oynaması gibi. Üvey babası? Mümkün ama sanırım onu da biraz daha bekletmeyi tercih edecektir. Adam bir bakıma onun ilk gerçek zaferiydi, acemiliğini geçirdiği bir oyuncak. Onun üzerine gideceğini de sanmıyorum.”

Mira çayını sehpa doğru iteledi. “Ben olasılık hesaplamalarının sonuçlarına rağmen yine de Roarke olacağını düşünüyorum ya da tamamen farklı başka biri. Henüz buradaki işi bitmedi Eve. Seninle işi bitmedi.”

“Ben de öyle olacağını düşünüyorum. Roarke’ı koruma altında tutacağım, bu durum onu sinirlendirecek fakat atlatır. Tamam, teşekkürler. Seni geç vakte bıraktığım için üzgünüm.”

“Sen iyi misin?”

“Biraz sarsıldım diyelim ama iyiyim. Yüzleşebildim sanırım ve bir şeyler de hatırladım.”

“Bana da anlatır mısın?”

Eve’in profesyonel sebeplerle olduğu kadar kişisel sebeplerle de orada olduğunu inkâr etmek her ikisi için de gereksizdi. “Onu öldürürken nasıl hissettiğimi hatırladım.

O ilkel, yoğun nefret ve öfkeyi hatırladım. Onların içimde olduğunu ve kontrol edebileceğimi biliyorum. Onu öldürmenin benim için, o anda, hayatta kalmanın tek yolu olduğunu biliyorum. Bununla yaşayabilirim.”

Eve ayağa kalktı. “Eğer emin olmak için beni Teste sokman gerektiğini düşünüyorsan onay vermeyeceğim. Teste girmem.”

Mira kucagında kavuşturduğu ellerini açmadı, hareket etmeden Eve’i izliyordu. “Sence sana öyle bir şey yaşatır mıyım? Seni tanıyorken, hangi şartlar altında olduğunu biliyorken güvenini suiistimal edip kitaba göre davranır mıyım? İkimizin bundan daha fazla yol kat ettiğini düşünüyordum.”

Eve doktorun sesindeki incinmeyi ve hayal kırıklığını duyduğunda geri adım atmak zorunda olduğunu hissetti. “Bilmiyorum, belki düşündüğümünden daha fazla sarsıldım.” Avuçlarını şakaklarına doğru bastırdı. “Tanrım.”

“Ah, Eve.” Mira ayağa kalktı ve ona doğru ilerlerken Eve hızla bir adım geriledi.

“Kafamı toplamam gerek. İşe odaklanıp bunları sonra... Tanrım, beni satmaya hazırlanıyordu! Eğitiyordu!” diye patladı. “Beni başka adamlara pazarlayabilmek için eğitiyordu.” Mira’nın gözlerinin içine bakarak ellerini yavaşça indirdi. “Biliyordun.”

“Şüpheleniyordum. Korkunç bir şekilde makuldü Eve. İstese sensiz daha hızlı, daha kolay, daha masrafsız hareket edebilirdi. Onun yanında olmanın başka mantıklı bir amacı olamazdı. Bildiğim kadarıyla, anlattıklarından anladığım kadarıyla, standart bir pedofil değildi. Sık sık kadınlarla birlikte oluyordu. Taciz ve tecavüz ettiğini bildiğimiz tek çocuk sensin. Tek istediği çocuklar olsaydı bir tanesini sürekli ayak altında tutmadan da işini halledebilirdi.”

“Beni kilitli tutuyordu. Birini bu şekilde eğitirsin, yani beyin yıkama anlamında. Onu kilit altına alıp, tamamen kendine bağımlı hale getirirsin. Ne olursa olsun yanında kalmasına ve dışarısının çok daha kötü olduğuna inandırırısın. Aç, rahatsız ve korkmuş halde tutarsın ve karışma arada küçük ödülleri katarsın. En ufak bir dirençte hemen ve sertçe cezalandırırısın, böylece istediğin göreve alıştırmaya çalışırısın. Onu kendine korkuyla bağlarsın ve artık senindir.”

“Sen asla onun olmadın. Tüm yaptıklarına rağmen, yıllarca asla sana ulaşamadı.”

“Ama peşimi de hiç bırakmadı,” dedi Eve. “Ve bununla da yaşamak zorundayım. Roarke da öyle. O da çok etkilendi, belki benden bile daha fazla. İyiyiz ama... lanet olsun biraz dağıldık.”

“Onunla konuşmamı ister misin?”

“Evet.” Eve kafatasının arkasını delmeye çalışan baskının biraz hafıflediğini hissetti. “Evet, çok iyi olur.”

Ofisine dönüp, Mira'nın yorumlarını Julianna Dunne dosyasına eklemek oyalanmak sayılmazdı. Eve'e kafasını toplamak, güncellenmiş tüm dosyaları takımına ve komutanına göndermek için biraz zaman verdi.

İşi bittiğinde ofisinin dışında vardiya değişikliği anlamına gelen bir hareketlenme duydu, son bir kahve daha programladı ve pencerenin önünde dışarı bakarak içti.

Trafik berbat olacak, diye düşündü.

Julianna Dunne yoğun yol ve hava trafiğinin karşı tara-

fında küçük bir ofiste, ikinci el metal bir masanın başında oturuyordu. Üzerinde DAILY ENTERPRISES yazan ofisin kapısı kilitliydi. Ofis kutu gibi bir odadan ve dolap büyüklüğünde bir banyodan ibaretti. Pek eşya yoktu ve olanlar da epey ucuzdu. Julianna kira sözleşmesini imzalayan alt benliği Justine Daily'nin boş yere masrafa girmesi için bir neden görmemişti.

Burada uzun süre kalmayacaktı.

Kira gereğinden fazlaydı ve tuvalet sürekli akıtıyordu. İnce ve lekeli halı döşemesi nem kokuyordu.

Ama manzara müthişti.

Dürbünüyle baktığında Eve'in ofisini ve teğmenin kendisini çok net görebiliyordu.

Ne kadar akli başında ve ciddi, diye düşündü. Kanun ve düzen mihrabında tapınırken ne kadar kararlı ve kendini adanmış gözükiyordu. Çok büyük bir kayıptı.

Tüm o zekâ, o enerji, o kararlılık bir rozet uğruna ziyan ediliyordu. Ve bir adam uğruna. Farklı şartlar altında muhteşem bir takım olabilirlerdi. Ama Julianna iş geçirerek düşman olduklarını düşündü.

Hapiste geçirdiği sekiz sene yedi ay Julianna'ya hatalarını görmesi ve hamlelerini tekrar düzenlemesi için bolca vakit vermişti. Aslında polisleri - erkek polisleri - atlatılabileceği ve o sekiz sene yedi ayı sevdiği işi yaparak geçirmiş olabileceği konusunda en ufak şüphesi yoktu.

Ama kadın kurnaz bir yaratıktı. Ve yeni terfi etmiş Dedektif Dallas özellikle çok kurnazdı. Vazgeçmiyordu.

Dahası rakibinin zaferlerini ve becerilerini takdir edecek temel nezaketten de yoksundu.

Ancak artık her şey daha farklı olacaktı. Kendisi de değişmişti. Fiziksel olarak daha güçlüydü, zihinsel olarak

daha kararlıydı. Hapishanenin fazlalıkları törpülemek, duvarları keskinleştirmek konusunda üstüne yoktu. Aynı sürede Eve'in de törpülenip keskinleştiğinden emindi. Ama aralarında çok hayati bir fark vardı, o poliste çok temel bir kusur vardı.

Umursuyordu. Kurbanı, iş arkadaşlarını, kanun ve düzeni umursuyordu. En önemlisi birlikte olduğu erkeği umursuyordu.

Onu mahvedecek hata buydu.

Ne var ki vakit henüz gelmemiştir. Dürbünü kenara bırakarak bilek ünitesini kontrol etti. Şimdi biraz eğlence vaktiydi.

Eve tam ofisinden çıkarken Peabody ile karşılaştı.

“Teğmen. Teksas'ta olduğunuzu sanıyordum.”

“Öyleydim. Erken döndüm. Güncel raporları sana da gönderdim. Memur Peabody, üniformana ne oldu?” diye sordu Peabody'nin siyah gece elbisesini ve uzun ince topuklarını süzerken.

“Şey, vardiyam çoktan bitmişti. Üzerimi burada değiştireyim dedim. Aslında sizin eve gidiyordum, annemleri alacağım. McNab bizi şık bir restorana götürecekmış. Niye böyle bir şey yapmak istiyor anlamadım gerçi. Şıklıktan hiç hoşlanmaz, annemlerden de ödünün koptuğuna eminim. Ona dava konusunda aktarmam gereken bir şey var mı?”

“Sabaha kadar beklemeyecek bir şey yok. Sabah ev ofisinde toplanalım. Sekizde.”

“Tamam. Ah, eve doğru mu gidiyordun?”

“Hayır, bir-iki saatliğine Afrika'ya geçip zebra ları göreyim diyordum.”

“Ha-ha.” Peabody ayağındaki kokteyl ayakkabılarının izin verdiği ölçüde ona yetişmek için koşturuyordu. “Şey, aynı anda aynı yere doğru gittiğimize göre belki ben de takılabilirim sana ha?”

“Sen de mi Afrika’ya gidiyordun?”

“Dallas.”

“İyi tamam iyi.” Kalabalık asansöre yetişmek için birçok kişiye omuz atmak zorunda kaldı ve homurtulu küfürler yedi.

“Biraz bitkin görünüyorsun,” dedi Peabody karmaşadan yararlanıp araya sıkışırken.

“İyiyim.” Eve kendi sesindeki tersliği duydu ve yumuşatmak için uğraştı. “İyiyim,” diye tekrarladı. “Uzun bir gün oldu, hepsi bu. Stibbs’e vakit ayırabildin mi?”

“Evet efendim.” Asansör durdu ve birkaç yolcu dar bir şişeden fırlayan mantar gibi dışarı döküldü. “Ben de o konuyu konuşmak istiyordum. Kadını yarın resmi sorgulama için merkeze almak istiyorum.”

“Hazır mısın?”

“Sanırım. Evet,” diye düzeltti Peabody. “Hazırım. Birkaç eski komşusuyla da konuştum. Şüphelinin o dönem bir ilişkisi de yokmuş. Yani bir tane varmış ama Stibbs’lerle aynı binaya taşınmadan birkaç hafta önce ilişkiyi bitirmiş. Komşulardan biri laf arasında Boyd Stibbs’in Maureen’le evlendiğine hiç şaşırmadığını söyledi. Karısının ölümünden sonra hazır ve nazır bir şekilde kendini adama adanmış. Yemekler yapmak, evini toparlamak tarzı şeyler. Olayın aslına bakana kadar yüzeyde iyi komşu durumları.”

Asansör yolcu indirip, her seferinde daha fazlasını alacak şekilde sekiz defa durdu.

Evsiz kılığında, gizli görevde olan Yasadışı Kimyasallar

Bölümünden bir dedektif üzerinde türlü vücut sıvılarıyla lekelenmiş bileklerine kadar uzanan bir paltoyla asansöre bindi. Yaydığı koku korkunçtu.

“Tanrım Rowinsky. Lanet yürüyen bandı kullansana ya da en azından işerken rüzgârı arkana al.”

Dedektif sarartılmış dişlerini gözler önüne serecek şekilde sırttı. “İnandırıcı, değil mi? Aslında kedi çışı, biraz da ölü balık suyu. Artı olarak bir haftadır yıkanmıyorum, yani müthiş oldu.”

“Gizli görevde fazla kalmışsın dostum,” dedi Eve ve dedektif asansörden inene kadar ağzından nefes almaya özen gösterdi. Garaj katında asansörden inene kadar derin nefes almaya cesaret edememişti.

“Umarım üzerime sinmemiştir,” dedi Peabody, topuklu ayakkabılarıyla Eve’in arkasından koşturmaya çalışırken. “Böyle kokular kumaşlara işliyor.”

“Böyle kokular gözeneklere işler ve oradan etrafa yayılır.”

Eve verdiği bu mutlu bilgiyle arabaya yerleşti. Geri geri gitti, direksiyonu çevirdi ve en yakın çıkıştan fırladı. Aynı anda kılık değiştirmiş başka bir adam arabanın önüne doğru atlayınca frene asılmak zorunda kaldı. İri yarı adam delik deşik ayakkabılarıyla geniş adımlar atarak arabanın önüne geldi, yırtık pırtık Yankees montunun cebinden çıkardığı plastik bir şişedeki pis sıvıyı ön cama boşalttı.

“İ Harika. Evsizler bayramı falan herhalde.” Adam camın üzerindeki pisliği kirli bir bezle silmeye başlarken Eve öfkeyle dışarı çıktı.

“Bu resmi bir polis arabası seni geri zekâlı. Polis arabası.”

“Hemen temizle.” Adam pisliği iyice cama bularken başını ağır ağır salladı. “Beş dolar. Hemen temizle.”

“Beş dolarmış, kıcımın kenarı. Kaybol, hemen.”

“Hemen temizle,” diye mırıldanmaya başladı adamı camı silmeye devam ederek. “Kadının dediği gibi hemen temizle.”

“Ben hemen kaybol dedim.” Eve adama bakarken göz ucuyla karşı tarafta bir hareket fark etti.

Caddenin karşısında alev kırmızısı dar elbisesi ve parlak sarı saçlarıyla Julianna Dunne durmuş, gülümseyerek neşeyle el sallıyordu. “Ufak bir sorun çıktı ha teğmen? Ah, bu arada terfi etmişsin, tebrik ederim.”

“Lanet olsun.”

Eve eli silahına giderek ileri doğru atıldı. Ama iri yarı evsiz önüne geçmişti. Adam Eve’in suratına bir yumruk savurdu. Eve ayakları yerden kesilirken yüzünün bir yanının yanmaya başladığını fark etti, sonra kaldırırna çarptığında bir an hiçbir şey hissetmedi. Sonra adam tekmeler atmaya başladığında kaburgalarında korkunç bir acı duydu. Kulaklarındaki çınlamaların arasından Peabody’nin bağırmasını ve evsiz adamın öfkeyle, “Beş dolar! Beş dolar!” diye şakımasını duyabiliyordu.

Eve başını sallayarak kendini topladı, tek hamlede ayağa fırlayarak adamın kasıklarına omzunu geçirdi. Adam ulumaya bile fırsat bulamadan bükülerek yere kıvrıldı.

“Dallas! Tanrım neler oluyor?”

“Dunne,” diyebildi Dallas. Zorla bir düğmesini açarak ciğerlerine tekrar hava doldurmaya çalıştı. “Caddenin karşısında. Kırmızı elbiseli, saçları sarı.” Uyuşukluğun arasından yavaş yavaş sızmaya başlayan acıyı hissedebiliyordu. Yüzünün sağ tarafı alevler içinde gibiydi. “Batıya

ilerliyor. Yaya. Merkeze haber ver,” diye seslendi evsizin bileğini arabanın koluna kelepçelerken. “Hemen destek yollasınlar.”

Eve işaret verilmiş bir atlet gibi doğruldu ve son hızla trafiğin arasına daldı. Neredeyse bir aracın altında kalıyordu. Caddenin karşısına geçtikten sonra bile kornalar ve bağırtilar durmadı.

Yaklaşık yüz elli metre ötesindeki yanardöner kırmızı rengi gözden kaybetmemeye çalışırken son gücüyle koşuyordu.

Bacakları çalışmaya devam ederken bir yandan yayaları iteliyor, elinde ölümcül bir silahla koşup duran bir kadının önünden çekilmeyecek kadar duyarsız insanların arasından geçiyordu. Üzerinde şık bir takım elbise, kulağında cep linki olan bir adam üzerine doğru koşan Eve’i gördüğünde şaşkınlıkla bağırdı. Panikle kenara atılırken hemen arkasındaki seyyar satıcının arabasının üzerine düştü. Etrafa dağılan kolalar ve soyalı sosislerin arasından satıcının öfkeli küfürleri yükseldi.

Eve yerdeki adamın üzerinde atlayarak kuzeye doğru döndü. Ve çeyrek sokak kadar zaman kazandı.

“Destek, lanet olsun, destek kuvvetler nerede?” Koşarken iletişim cihazına doğru bağırdı. Sağ tarafı çürümüş gibi acıyordu. “Destek istiyorum. Julianna Dunne olarak teşhis edilen şüphelinin peşindeyim. Bleeker’da yedinci caddede kuzeye doğru ilerliyor. Yaya. Civardaki tüm ekipler, tüm ekipler, cevap verin.”

Kırmızı ışıktaki karşıya fırlayarak kırmızı bir sedanın ön kaputundan yuvarlandı ve tekrar yola indi. “Kadın şüpheli, lanet olsun, sarışın, otuz dört yaşında, 1.65, elli beş kilo, kırmızı elbiseli.”

İletişim cihazını yerine taktı. Silahını kullanmasını imkânsız hale getiren kalabalığa küfredti. Silahı koşumuna takarak daha da hızlanmaya çalıştı.

Ağzında kan tadı vardı ve sağ gözüne doğru kan damlıyordu. Ama Julianna'ya epey yaklaşmıştı.

Hızlı, diye düşündü Eve damarlarındaki adrenalin pompalanmasını hissederek. Epey antrenmanlı, nasıl koşacağını iyi öğrenmiş.

Uzaktan gelmeye başlayan siren seslerini duydu ve biraz daha hızlandı. Julianna dönüp arkasına baktığında aralarında on on beş metre kalmıştı. Kadın gülümsedi.

Eve o anda arkadan gelen sert bir darbeye mancınıktan fırlatılmış bir kaya gibi havalandı. Kemikleri titretecek bir şekilde kaldırırma yapışmadan önce, *Bu ne şimdi!* diye düşünecek kadar vakti oldu. Kafasının arkası kaldırırma çarparken gözünün önünde yıldızlar uçuşmaya başladı. Gelgit dalgaları şeklinde bir takım sesler duymaya başladı.

“Yaptım mı? Oldu mu? İyi oldu mu?” Neşeli ve coşkulu ses dönüp duran beynini iyice burgaç gibi deliyordu. Gözlerini açıp kapayarak karşısındaki çilli yüzlü iki küçük oğlan çocuğuna baktı. Gözlerini bir kez daha açıp kapadığında yüzler birleşti ve tek bir çocuk oldu.

“Çok güzel oldu, gerçek gibi oldu değil mi? Tanrım gerçekten uçtun sanki!” Fosforlu yeşil hava kaykayını kucaklayarak olduğu yerde hoplamaya başladı. “Nasıl vurdum ama! Tam kadının söylediği gibi!”

Eve bir şey söylemeye çalıştı ama sadece kan tükürebildi sonra dizlerinin üzerinde doğruldu.

“Teğmen! Dallas! Tanrım.” Peabody kalabalığı yararak rüzgâr gibi Dallas'ın yanında bitti. “Dunne! Vuruldun mu?”

“Bu küçük...” Eve bir kelime bulamadı. “İyiyim. Devam et! Koş! Kuzeye gidiyor.”

Peabody korku dolu gözlerle teğmenine baksa da koşmaya başladı.

“Sen.” Eve parmağıyla çocuğu çağırdı. “Gel buraya.”

“Tanrım, o kan gerçek gibi. Harika.”

Çocuğun yüzü titreyerek yine ikiye ayrıldı, dolayısıyla Eve iki surata birden hırladı. “Seni küçük velet, şüpheli takibindeki bir polise saldırdın.”

Çocuk omuzlarını eğerek sesini alçalttı. “Kamerada mıyız hâlâ?”

“Ne dediğimi duydun mu sen?”

“Böyle hareketleri nereden öğreniyorsunuz? Düştüğünüzde canınız yanmıyor mu?”

“Canım çok yanıyor seni küçük- ” Eve gerisini getirmede. Titremeye başlayan görüntüyü gözlerini açıp kapayarak düzeltmeye çalıştı. Çocuk on yaşında bile yoktu ve neşeli yüzünde korku ve kafa karışıklığı belli olmaya başlamıştı.

“Gerçekten mi yoksa klip için mi?”

“Bu klip çekimi falan değil.”

“Ama o kadın klip olduğunu söylemişti. Onun peşinden koşarken ben yaklaşıp sana kaykayımıla çarpmalıyım. Elli dolar verdi bana. İyi iş çıkarırsam elli dolar daha alacağımı söyledi.”

Kalabalığın arasından çıkan iki polis insanları geri çekilmeleri konusunda uyardı. “Tıbbi destek çağıralım mı teğmen?”

“Yakaladınız mı?”

Polisler birbirlerine baktıktan sonra yere Eve’e doğru baktılar. “Üzgünüz efendim. Onu kaybettik. Yaya ve motorlu birlikler çevreyi tarıyor. Her an yakalanabilir.”

“Hayır, kaçtı.” Eve midesinden yükselmeye başlayan bir bulantı hissiyle başını dizlerine doğru eğdi. “Gitti.”

“Sen gerçek polis misin?” Çocuk Eve’in kolunu çekiştirmeye başladı. “Başım deritte mi? Annem beni öldürecek.”

“Bu çocuğun ifadesini alın sonra evine bırakın.” Eve etrafındaki görüntünün yine yaklaşıp uzaklaşmaya başladığını fark etti ancak titrek bir şekilde ayağa kalktı.

“Efendim.” Peabody terli ve kıpkırmızı bir suratla, köpek gibi soluyarak yanına geldi. “Üzgünüm. Şüpheliyi göremedim bile. Ekipler devam ediyor ama- ”

“Evet gitti.”

“Oturmanız gerek.” Eve sallandığında Peabody koluna girdi. “Sağlık ekiplerini çağırdım.”

“Lanet sağlık ekiplerini istemiyorum.”

“Efendim, kötü durumdasınız.”

“İstemiyorum dedim. Geri çekil.” Eve Peabody’nin kolundan çıkmaya çalışırken yardımcısının yüzünün üçe ayrıldığını gördü. “Ah, lanet olsun,” demeyi başarırken, bayılmadan önce gözlerinin geriye doğru döndüğünü kendi bile hissetti.

Gözlerini açtığında kaldırımında uzanıyordu ve tepesinde iki sağlık görevlisi vardı.

“Hayır demiştim.”

Suratının üzerinden geçirilen röntgen sensörüne baktı. “Çene ya da suratta kırık yok. Şanslıymış. Sadece tuğlayla yüzüne vurulmuş gibi görünüyor.”

“Benden uzak durun.”

Sağlıkçılar ona hiç aldırmayınca Eve iyice öfkelendi. Doğrulmaya çalıştığında kolayca tekrar yere yatırdılar.

“Omzu çıkmış, kaburgalarda ağır darbe. Çatlak yok. Çok şanslı. Epey deri kaybetmiş ama. Sağlam bir beyin sarsıntısı. Adın ne?”

“Dallas, Teğmen Eve Dallas ve eğer bana bir daha dokunacak olursanız ikinizi de gebertirim.”

“Evet kim olduğunu hatırlıyor. Net görebiliyor musunuz teğmen?”

“Seni gayet net görebiliyorum gıcık.”

“Evet, o çocuksu tatlılık etkilenmemiş. Işığı takip et. Sadece gözlerinle, kafanla değil.”

“Dallas.” Peabody yanına eğildi. “Cidden kötü durumdasın. İşlerini yapmalarına izin ver.”

“Sana çağırma dememe rağmen onları çağırdın. Bunun için seni trafik polisliğine yollayabilirim.”

“Nasıl görüldüğünü bilsen böyle söyleyeceğini sanmıyorum.”

“Tekrar düşün istersen.”

“Işık, teğmen.” Görevli hareketsiz kalması için Eve’in çenesini tuttu. “Işığı takip et.”

Eve bir küfür savurduktan sonra ışığı takip etti. “Şimdi önümden çekil ve kalkmama izin ver.”

“Kalkmana izin verirsem tekrar düşeceksin. Beyin sarıstısı geçirdin, omzun çıkmış, kaburgalarına ağır darbeler almışsın, kalçan ezik, çok sayıda sıyrık ve kesiğe ek olarak bir maksibüsün arkasına yapışmış gibi gözükten bir suratın var. Seni hastaneye götürüyoruz.”

“Hayır, öyle bir şey yapmıyorsunuz.”

Peabody kafasını çevirdi ve rahat bir nefes aldı. “Tekrar düşün istersen,” diye mırıldandı ve Roarke’in eğilmesiyle kenara çekildi.

“Bu ne şimdi?” Eve’in kızgınlığı paniğe dönüşüyordu. “Peabody sen bittin.”

Roarke öyle sakin bir güvenle, “Konuşma,” dedi ki iki sağlık görevlisi de ona bir çeşit büyüctüymüş gibi baktı. “Ne kadar kötü?” diye sordu Roarke görevlilere.

Yaralanmalar Eve’in kulağına daha net ve daha profesyonel bir şekilde sıralanıyormuş gibi geldi ve yaralının tedavi ve gözlem için en yakın hastaneye götürülmesi gerektiğiyle bitti.

“Gitmiyorum.”

“Gidiyorsun.” Roarke parmaklarını yara içindeki yüzde çok hafifçe gezdirirken müthiş bir öfke hissetti. “Ağrı kesiciye de ihtiyacı var.”

“Roarke- ”

“Belli olmadığını mı sanıyorsun?” diye çıkıştı Roarke, sonra taktik değiştirmeye karar verdi. “Küçük cesur bir asker gibi olmanı ve insanlara görevlerini yapmalarında yardım etmeni istiyorum sevgilim. Eğer çok iyi bir kız olursan sana dondurma alırım sonra.”

“Bunun için kıcını çok sağlam tekmeleyeceğim.”

“Denediğini görmeyi dört gözle bekliyorum.”

Eve kalkmaya çalışırken enjektörün parıltısını yakaladı. “O pisliği istemiyorum. İnsanı tuhaf yapıyor. Düştüm sadece. O çocuk nerede? O çilli burnuna sağlam bir geçirmem lazım.”

Roarke Eve’le burun buruna gelene kadar yüzünü yaklaştırdı. “Bir çocuğun seni bu hale getirmesine izin mi verdin yani?” Sorduğu sorunun ve barındırdığı alaycı tonun amacına anında hizmet ettiğini gördü. Eve mücadele etmeyi bir an bırakarak Roarke’in suratına ters ters baktı.

“Bana bak dostum- Ah, lanet olsun, lanet olsun!” Elini şırınganın girdiği yere doğru uzatmaya çalıştı.

“Sakin ol ve keyfini çıkar,” dedi Roarke. Tuttuğu eldeki gerginliğin yavaş yavaş azaldığını hissetti. “İşte böyle.”

“Kendini çok zeki sanıyorsun, değil mi?” Eve bedeninin ve zihninin havada süzülmeğe başladığını hissediyordu. “Ama çok da güzelsin. Tatlı şey. Hadi gel bana bir öpücük ver. O dudaklarını seviyorum. Isırması çok zevkli.”

Roarke yaklaşmak yerine hâlâ elinde tuttuğu hissiz eli öptü. “Daha fazla başımızı ağrıtmaz.”

“En az on metre uçmuşumdur. Vay be!” Sedyeye kaldırılırken başını diğer tarafa çevirdi. “İley Peabody, üniforman nerede? Ayakkabıların da yok.”

“Takip için çıkarmıştım. İyi olacaksın Dallas.”

“Harikayım zaten. Ama aptal bir hastaneye falan gitmem. Hayır, efendim. Şimdi eve gidiyoruz. Roarke nerede? Eve gidiyoruz değil mi?”

“Eninde sonunda evet.”

“İşte,” dedi Eve zafer dolu bir ifadeyle ve ambulansa varmadan önce kendinden geçti.

“Kendine geldiğinde çok kızacak,” dedi Peabody acil servisin bekleme odasında aşağı yukarı gidip gelirken.

“Kesinlikle,” dedi Roarke parmaklarını kahve fincanına vurarak. Henüz kahveye dokunmamıştı. “Sen sağlık ekiplerini ve beni çağırmakla doğru olanı yaptın Peabody.”

“Belki daha sonra boğazıma sarılmış sıkarken de bundan bahsetmek istersin. Zaten o halde takibe nasıl çıktığına bile hâlâ inanamıyorum. O adam, bir gorilden daha iriydi ve teğmen onu yere serdi. Ben hâlâ bu aptal çantadan mesai dışı silahımı çıkarmaya uğraşırken teğmen onu kelepçelemişti. Daha hızlı olmalıydım.”

“Yeterince hızlı davranmışsın. Ayakların nasıl bu arada?”

Peabody parmaklarını kıvrıp bıraktı. Mahvolmuş elbisesini de çoktan tuvalette çıkarmıştı. “Bir duş ve biraz ovalamanın geçiremeyeceği bir şey yok. Ama ayakkabılara yazık oldu. Yeniydiler ve müthiştiler. Onları çıkarmama rağmen Dallas’a yetişemedim. Tanrım, şimşek gibiydi.”

“Uzun bacaklar,” dedi Roarke ve kaldırımında uzanırken pantolonunda gördüğü kanlar aklına geldi.

“Evet, kaykaylı çocuk olmasa Dunne’a yetiştirirdi. Dunne onu asla geçemezdi. Dallas- ” Peabody hızla dışarı çıkan acil doktorunu gördüğünde susarak endişeyle baktı.

“Kocası siz misiniz?” diye sordu doktor Roarke’a doğru kafasını sallayarak.

“Evet. Durumu nasıl?”

“Çok öfkeli, sanırım sizin için çok kötü planları var. Eğer Peabody sizseniz siz de o planlara dahilsiniz.”

“Kendine gelmiş.” Peabody rahat bir nefes aldı. “Bu harika.”

“Kafasını çok sert çarpmış. Beyin sarsıntısı geçirmiş fakat daha ciddi bir durum yok. Omzunu tedavi ettik ama minimum birkaç gün zorlamaması gerekecek. Kalçası canını yakmaya devam edecek, kaburgaların durumu da aynı. Ancak biraz ağrı kesiciyle oralardaki sorunları halledebiliriz. Kesikleri birleştirdik, morluklar ve eziklere soğuk kompres devam ediyor. En kötülerini yüzdeydi bu arada. Bu gece gözlem altında kalmasını istiyorum. Aslına bakarsanız kırk sekiz saat kalmasını tercih ederdim.”

“Bu konudaki fikrini tahmin edebiliyorum.”

“İmm. Bu ölçüde bir kafa travması için çok endişe etmemize gerek yok. Ama diğer yaraları bu gece kalmasını istememizi gerektirecek kadar ciddi. Yakından izlenmesi gerek.”

“Öyle olacak ama evde. Hastane fobisi vardır. Evde daha hızlı ve daha kolay iyileşeceğini garanti edebilirim. Gerekli şekilde ilgilenilmesi için eve çağırabileceğimiz yakın bir doktor arkadaşımız var. Louise Dimatto.”

“Kanal caddesinin meleşti.” Doktor başını salladı. “Çı-

kış kâğıtlarını imzalayacağım fakat bakımı ve gözetimi konusunda belirtmem gereken bazı kesin talimatlar olacak. Ayrıca Doktor Dimatto'dan geri bildirim istiyorum.”

“Anlaşıldı ve çok teşekkürler.”

“Üç numaralı tedavi odasında,” diye ekledi doktor uzaklaşırken.

Roarke birkaç dakika sonra odaya girdiğinde Eve botlarını giymeye çalışıyordu. Ancak ne kadar uğraşırsa uğraşsın giyemiyordu. “Bunları giydiğimde kalkıp aletini boğazından aşağı sokacağım.”

“Sevgilim şu anda seksi düşünmek için pek doğru zaman değil.” Roarke muayene masasına doğru ilerledi, parmak ucuyla Eve’in çenesini hafifçe kaldırdı. Sağ yanağında kocaman, berbat bir çürük vardı. Sağ gözü şişmiş epey kaplanmıştı, görünen kısımdan da içine kan oturduğu belli oluyordu. Ağzının etrafı da morarmış ve şişmişti.

“Teğmen.” Roarke dudaklarını Eve’in alnına dokundurdu. “Sağlam yaralandın.”

“Bana ilaç vermelerine izin verdin.”

“Evet.”

“Ve bayılıp buraya sürüklemelerine de.”

“Kabul ediyorum, suçluyum.” Roarke elini hafifçe kafasının arkasına bastırarak şişliği kontrol etti. “Kafan sert olabilir ama onun bile sınırları var demek ki. Ayrıca seni orada yaralı ve kanlar içinde yatmış görürken, kendime hâkim olmam da epey zor oldu.”

“Peabody sana haber vermenin bedelini ödeyecek.”

“Ödemeyecek.” Ettiği tek kelimeyle sesi konuşma tonundan talimat tonuna geçmişti. “İlâlâ dışarıda ezilmiş ve şişmiş ayaklarıyla volta atıp duruyor, senin için endişeleniyor. Ona karşı yumuşak olacaksın.”

“Şimdi de bana işimi nasıl yapacağımı mı söylüyorsun?”

“Hayır sadece kalbine. Yeterince hızlı olabilseydi senin burada olmayacağına inanıyor.”

“Bu saçmalık. Ben öndeydim ama o da peşimdeydi, o aptal ayakkabılara rağmen hemen peşimdeydi.”

“Evet. Bu arada kaç numara giydiğini biliyor olabilir misin?”

“Ha?”

“Boş ver, ben hallederim. Eve gitmeye hazır mısın?”

Eve muayene masasından kayarak indi ama Roarke’ın elini tutmasına itiraz etmedi. “Dondurmam nerede?”

“Hiç de iyi bir kız gibi davranmadın, o yüzden dondurma falan yok.”

“Bak bu cidden haksızlık.”

Eve Roarke’ın bir de Louise’i çağırdığını öğrenince öfkelendi ama diğer alternatif olarak bir dönem sağlık uzmanı olarak çalışmış Summerset’i görevlendirme ihtimalini düşününce öfkesini yutmayı başardı.

Özellikle de Louise yatak odasına elinde duble çikolata kaplı dondurma dolu bir kaseyle girince.

“Ver onu bana.”

“Muayene sırasında bana sorun çıkarmayacağın konusunda söz verince dondurmanı alabilirsin.”

“Muayene oldum ben zaten.”

Louise hiçbir şey demedi, sadece büyük bir kaşık dondurmayı dudaklarının arasına koyarak yalanlamakla yetindi.

“Pekâlâ, pekâlâ. Tanrım. O kâseyi bana ver de kimsenin canı yanmasın.”

Louise kâseyi Eve'e uzattıktan sonra yatağın kenarına oturdu ve çantasını kucağına koydu. Eve'in yüzünü yakından incelerken, "Off," dedi.

"Tıbbi görüşün bu ha doktor?"

"Başlangıç olarak. Görünüşe bakılırsa çene kemiğın kırılmadığı için şanslısın."

"Şanslı günüm olduğunu biliyordum. Aslına bakarsan şimdi gerçekten daha iyiyim," diye ekledi ağzı çikolatalı dondurmayla doluyken. "Soğuk kompresler epey can yakıcı ama işe yarıyorlar. Roarke bu duruma biraz aşırı tepki verdi ve sayıca üstünlük de sağladı. O yüzden sen kalkıp biraz çalışabileceğim konusunda onay verirsen çok mem-

"Elbette," dedi Louise eliyle işaret ederek.

Eve her ne kadar biraz şüphelense de ayaklarını sevinçle yataktan aşağı indirdi, hatta üzerlerine basmayı başardı. Üç saniye kadar sonra başı çatlar gibi ağrımaya ve dönme-ye başlayana kadar. Eve sırt üstü yatağa düşerken Louise elindeki dondurma kâsesini yakalamayı başardı.

"Süper bir doktormuşsun."

"Evet, aynı zamanda pratiğindir de. Tartışarak vakit kaybedelim istemedim."

Eve, zekice, diye düşünse de şişmiş dudaklarını büzdü. "Artık senden o kadar hoşlandığımı sanmıyorum."

"Ben de bunu bilerek yaşamıma nasıl devam edebileceğimi bilmiyorum. Ben aksini söyleyene kadar yataktan çıkmayacaksın." Louise çantasından avuç içi bilgisayarını çıkardı ve Eve'in tıbbi dosyasını açtı. "Ne kadar süre baygın kaldığımı biliyor musun?"

"Nereden bilebilirim acaba? Baygındım."

"İyi bir nokta. Bir-iki tarama daha yapacağımı ve ikinci tur soğuk komprese ihtiyacımız olacak. Ağrı için bir şeyler verebilirim."

“İlaç istemiyorum. Şırınga çıkardığın anda anlaşıma bozulur.”

“Benim için sorun yok. Zaten beyin sarsıntısından sonra ağrı için bir şeyler vermeyi tercih etmem. Fakat şu anda cehennem gibi bir baş ağrının olduğundan eminim. Dışarıdan bir şeyler deneriz.”

Louise yatak odasının kapısı çalındığında çantasını karıştırmaya ara vermeden, “Gel,” diye seslendi.

“Affedersiniz.” Sam eşiği geçmedi. “Roarke yardım edebileceğim bir şey var mı diye bir bakmamı rica etti.”

“Tıpçı mısınız?” diye sordu Louise.

“Hayır, hayır değilim. Ben Sam, Delia’nın babası.”

“Her şey yolunda,” dedi Eve dikkatli bir tonla ve kâseyi kenara bıraktı. “Yapılacak her şeyi Louise yapıyor.”

“Evet elbette.” Sam hemen geriledi.

“O halde şifacısınız?” diye sordu Louise ilgiyle Sam’i incelerken.

“Sadece duyarlıyım.” Sam’in bakışları tekrar Eve’e döndü ve genç kadının hissettiği acı karşısında büyük bir acı duydu.

“Empatik?”

“Biraz.” Yumuşak bakışlarını Louise’e çevirdi ve gülümsedi. “Tıpçılar genelde şifacılar ve empatiklerden pek hoşlanmaz.”

“Ben aklımı ve seçeneklerimi açık tutmayı severim. Louise Dimatto.” Ayğa kalkarak yatağın bulunduğu platformdan indi ve elini uzattı. “Tanıştığınıza sevindim Sam.”

“Siz ikiniz alt kata inip bir şeyler içsenize,” dedi Eve kuru bir sesle. “Biraz kaynaşırsınız.”

“Maalesef,” dedi Louise başını çevirip Eve’i süzerek,

“kabalığı yaralarından kaynaklanmıyor. Doğuştan. Tıp biliminin düzeltmeye gücünün yetmediği genetik bir arıza.”

“Eğer kendi yatak odanda kabalık edemeyeceksen neredede edebilirsin?” Eve kâseyi tekrar kucağına aldı ve somurtarak kaşıklamaya başladı.

“Onunla bir dakika yalnız konuşabilir miyim?” diye sordu Sam.

“Elbette, dışarıda bekliyorum.”

Sam yalnız kaldıklarında yatağa yaklaştı. “Çok ağrım var.”

“Daha kötüleride olmuştu.”

“Evet, olduğundan eminim.” Sam yatağın yanına oturdu. “Kimyasal bir ilaç istemiyorsun biliyorum. Ve her ne kadar Doktor Dimatto’nun dışarıdan bir şeylerle acını rahatlatabileceğinden emin olsam da daha fazlasını yapabilirim. Bir daha olmayacak Eve,” dedi Eve’in ağzını açmasına fırsat vermeden. “Çünkü şimdi hazırlıklıyım. Buna güvenip güvenemeyeceğinden emin olamıyorsun biliyorum ancak olabilirsin. Yalan söylemiyorum ve eğer emin olmasam teklif etmezdim.”

Eve dondurma dolu kaşığı ağzına götürdü. Hayır, yalan söylemiyordu. “Yapacağın şey ayağa daha hızlı kalkmanı sağlar mı?”

“Öyle sanıyorum, özellikle de doktorun yardımlarıyla birleşince.”

“Pekâlâ. Hemen başlayalım. Yapmam gereken bir sürü şey var.”

Ne şifacının ne de doktorun muayene ve tedavi için tamamen soyunması gerekeceğinden bahsetmemesi Eve

ıçın korkunç oldu. Adeta önlerinde laboratuvarındaki bir bilim droidi yatıyormuş gibi onun anatomisi hakkında yorumlar yapıyorlardı. Eve sonunda savunma olarak gözlerini kapamayı seçti. O gün iki defa hızla kaldırılma yapışan kalça kemiğine temas eden ilk parmak uçlarıyla önce sıçradı, sonra bir soğuma hissetti sonra da içine bir sıcaklık yayılmaya başladı.

Başka bir el yaralı yanağına bastırıldığında Eve dişlerini sıkı. Ama batma çabuk geçti ve havada süzölmeye başladığını hissetti. Tıpkı bulutların üzerinde ağırlıksız bir şekilde süzölmek gibiydi.

İkisinin konuştuklarını duyabiliyordu ama sesler çok uzaktan geliyordu.

“Şimdiden gitti,” dedi Louise. “Çok iyisin.”

“Kalçası çok acıyor. Çoğu insan çığlıklar atıyor olurdu.”

“Çoğu insan gibi değildir o. Eğer sen kalçayla ilgileneceksen, ben kafa ve yüzdekilere bakıyorum.”

“Burada olmam size engel olur mu?”

Roarke. Genç adamın sesini duyduğunda Eve kendine gelmeye çalıştı.

“Hayır, hareket etme,” dedi Roarke. “Ben hemen yanımdayım.”

Gerçekten öyle olduğunu bildiğinden, Eve kendini tekrar bıraktı.

Uyandığında her yer karanlıktı. Korkunç bir an boyunca kör olduğunu düşündü. Doğrulmaya çalışırken bir gölgenin hareket ettiğini gördü ve Roarke olduğunu anladı. “Saat kaç?”

“Geç.” Gelerek yatağın kenarına oturdu. “Dinlenmen gerek. Işıklar yüzde on açılsın.”

Eve odayı dolduran loş ışıkla rahat bir nefes aldı. Hatta

o kadar rahatlamıştı ki Roarke uzanarak göz bebeklerini incelemeye kalktığı anda hırlamadı. “Bugün günlerden ne?”

“Değişir. Gece yarısını geçtik mi geçmedik mi?”

“Zeki kız.”

“Nerede ve hangi tarihte olduğumuzu biliyorum. Birkaç gün sonra yıl dönümümüz olduğunu da biliyorum. Ve Carlo sana çılgınca aşışım.”

“Ben de sana karşı aynı şekilde hissediyorum Miranda.” Roarke ateşini ölçmek için kurnazca bir yolla dudaklarını onun alınına dayadı. “Eğer kendini iyi hissediyorsan çocukları çağırayım. Küçük Carlo, Robbie, Anna ve Alice annelerini görmek için sabırsızlanıyor.”

“Hey, yaralı birini korkutmaya çalışıyorsun. Çok haince.”

“Hadi biraz daha uyumaya çalış.” Roarke elini Eve’in yüzüne dayayarak hafifçe okşadı.

“Eğer sen uyursan ben de uyurum. Öyle etrafta dolanıp beni dikizlerken uyuyamam.”

“Bil diye söylüyorum, ben beyin travması geçirmiş sevgilimin başında kahramanca nöbet tutuyordum.” Roarke yatağa girdi ve Eve’in başını özenle omzuna dayadı. “Çok ağrın var mı?”

“Biraz sızı var fakat çok önemli bir şey değil. Hey, hatırlıyor musun? Düğünümüzden önce de yüzümden yaranmıştım. Geleneksel bir şey gibi olabilir bu.”

“Evet, çok bize özgü üstelik. Şimdi sessiz ol ve uyu.”

Eve gözlerini kapadı. “Roarke?”

“İmm?”

“Onu neredeyse yakalıyordum.”

★★★

Eve uyandığında oda loştu. Sonraki yirmi saniyeyi bu kez körleşmeye başladığından korkarak geçirdi, sonra Roarke'nın yatağın üzerindeki tavan penceresi de dahil tüm pencerelerdeki ışık ekranlarını kapadığını fark etti.

Pekâlâ, kafası hâlâ çok net olmayabilirdi. Eve hareket etmeden yatarak zihninden ağrıyan ve sızlayan yerlerini yokladı. Epey iyi diye karar verdi ve dikkatle doğrulduğunda çok şiddetli bir zonklama ya da yoğun bir baş dönmesi olmayınca sevindi.

Yatağın kenarına yanaştı ve ayaklarını yavaşça yere indirdi. Nefesini tuttuktan sonra ayağa kalktı. Oda biraz döndü fakat çabuk toparlandı. Kafası iki mengenenin arasında kalmış gibiydi ama en azından vidaları sıkın kimse yoktu.

Hâlâ çıplak olduğundan kaburgalarının üzerindeki futbol topu büyüklüğündeki morluğa ve kalçasındaki soyulmuş, zedelenmiş deriye kaşlarını çatarak baktı. Her iki bölgedeki morarma da nispeten solmuş, gri ve sarıya dönmüştü. Bu iyiye işaretti. İyileşmeye başladı bile diye karar vererek omzunu yokladı.

Tutulmuş ve sertleşmişti ancak acıımıyordu. Başını eğerek o bölgedeki morarmayı da incelemeye başladı.

Asansörün kapıları aralandı ve Roarke yatak odasına girdi. "Louise'in onayı olmadan ayağa kalkamazsın."

"Kim demiş?"

"Mantık ama sen kendisini pek dinlemezsin."

"Duş almak istiyorum."

"Louise muayene eder etmez alırsın. Bir dakika sonra gelir. Aşağıda kahvaltı ediyor."

"Sekizde toplantım var."

"Dokuza ertelendi." Roarke dolaptan bir sabahlık çıkardı. "Dikkatli ol."

Eve Roarke'ın tuttuğu sabahlığı elinden çekti, omzu ışı-
birliği yapsa hızla savurarak giyecekti. Ama onun yerine
yavaşça üzerine almak zorunda kaldı. Roarke'ın yanından
geçerken genç adam önüne geçti.

“Nereye gidiyorsun?”

“İşemeye,” diye hırladı Eve. “Onu yapmaya izin var
mı?”

“Tavsiye bile ediliyor.” Eve bitişik banyoya girerken Ro-
arke gülümseyerek Oto-Aşçıya doğru ilerledi. Ona kadar
saymaya karar verdi ve sekizde Eve'in sesini duyacağını
düşündü.

“Tanrım!”

“Yedi,” diye mırıldandı Roarke. Tahmin ettiğinden
daha hızlı hareket etmişti. “Birkaç saat önceki halini gör-
meliydin asıl.” Eve'in arkasından banyoya girdi ve aynada
yüzünü inceleyen karısına baktı.

Kaburgalarında ve kalçasında gördüğü mat gri ve sarı
karışımı - ek olarak bir parça da yeşil - yüzünün tüm sağ
tarafını kaplamıştı. Renkler çene kemiğinin başlangıç nok-
tası ve derisinin patlak bir balon gibi söntüp pörsüdüğü göz
çevresinde biraz daha koyulaşıyordu. Saçları dağınık tu-
tamlara ayrılmış, muhtemelen kan ve terden tutam tutam
olmuştu.

Alt dudağı epey hassas görünüyordu, parmağıyla yokla-
dığında gerçekten öyle olduğuna karar verdi.

“Tanrım, beni iyi benzetmiş.”

“Eli epey sağlamış.”

“Çok iri bir adamdı,” diye hatırladı Eve. Başını biraz
çevirerek profilden baktı ve karşıdan görüldüğünden iyi
olmadığına karar verdi “Yüzümün yumruklanmasından
nefret ediyorum. İnsanlar gözünü dikip bakıyor ve geri

zekâlı yorumlar yapıyor: Ah, duvara mı çarptın? Ayy. acıyor mu?”

Roarke kendini tutamayarak güldü. “Sanırım sadece sen dayak yemekten çok yorumlara kızmayı başarabilirsin.”

“Adam zekâ özürlüydü. Ne yaptığını bile bilmiyordu. Dunne bana tuzak kurdu, adam gibi karşıma çıkmaya cesaret edemedi.”

“Öyle yapmasını umut etmiştin değil mi?”

Eve aynadan Roarke’ın gözlerine baktı. “Onu yakaladığımda bunu ödeyecek.” Parmaklarını çenesinde gezdirdi. “Ve ben onu kafese tıkarken muhtemelen bu kadar güzel gözükmeyecek.”

“Kız kavgası ha? Ben de izleyebilir miyim?”

“Sapık.” Eve aynadan uzaklaşarak duşa girdi ve tüm jetleri çok yüksek bir dereceye yükseltti.

Roarke başının dönüp düşebileceğinden endişelendiği ve onu izlemekten büyük keyif aldığı için lavaboya dayanarak buzlu camın arkasından onu izledi.

Louise banyoya girerken Roarke başını çevirdi. “Hastan kalktı ve duş alıyor.”

“Görebiliyorum.” Louise çantasını banyo tezgâhına koydu ve ilerleyerek duş kapısını açtı. “Bu sabah kendini nasıl hissediyorsun?”

Eve hafifçe haykırdı ve ıslak saçları savrularak ona arkasını döndü. Savunma olarak göğüslerini de kapatmaya çalışıyordu. “Tanrım, daha neler!”

“Bir doktor olduğumu ve seni zaten çınlıplak gördüğümü hatırlatmak istiyorum. Ayrıca aynı donanıma sahibiz. Ağrın var mı?”

“Hayır. Duş almaya çalışıyorum burada.”

“Devam et o zaman. Baş dönmesi?”

Eve dişlerini sıkarak hırladıktan sonra başını duşun altına soktu. “İlayır.”

“Eğer başın dönerse hemen otur. Nerede olursan ol, sadece otur. Düşmekten daha iyidir. Omzunu hareket ettirebiliyor musun?”

Eve kollarını kaldırıp saçını şampuanlayarak durumunu gösterdi.

“Kalçalar?”

Eve kalçasını salladığında Louise güldü. “Keyfinin yerinde olmasına sevindim.”

“Keyif hareketi değildi. Sana kıcımı salladım, rahatsızlığımı göstermek anlamında.”

“Evet, gerçekten çok tatlı küçük bir kıcım var.”

“Ben de hep öyle derim,” diye ekledi Roarke.

“Tanrım, sen hâlâ burada mısın? Gider misiniz? Dışarı çıkın!” Eve saçlarını gözünün önünden çekerek arkasını döndü ve içeri giren Peabody’yi gördüğünde hafif bir çığlık attı.

“Selam! Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Çıplak. Tanrım, ben burada çıplagım ve duş almaya çalışıyorum, hepiniz birden kafayı mı yediniz?”

“Yüzün dünkü kadar kötü gözüküyor.” Peabody başını çevirerek dışarı seslendi. “Burada McNab, epey düzelmiş.”

“Eğer buraya girerse,” dedi Eve öfkeyle, “gerçekten birisi ölür.”

“Banyolar ölüm tuzaklarıyla dolu olabilir,” dedi Roarke. “Ben Peabody’yi, McNab’i ve Feeney’i,” diye ekledi EDD’nin kaptanının sesini duyduğunda, “senin ofisine

alayım. Louise seni muayene edip, çalışmaya başlayacak kadar kendine gelip gelmediğine karar versin.”

“Eğer bu sabah birileri daha göğüslerimi görecek olursa birinin kışını sağlam tekmeleyeceğim.”

Tekrar arkasını dönerek su ve buharın arasına saklanmaya çalıştı.

Louise bir süre sonra çantasını kaparken, “Çok şanslısın,” dedi. “Kafatasını zedelemek yerine kırmış olabilirdin. Yine de bu sabah ayakta olman bile küçük bir mucize. Sam cidden çok yetenekli ve çok yardımcı oldu.”

“Evet, ona borçluyum.” Eve gömleğini ilikliyordu. “İkinize de borçluyum.”

“İşte borcunu ödeme fırsatı. Cumartesi gecesi üç yeni sağlık karavanı satın almak için organize ettiğimiz bir parti var. Davetiyeniz gönderildi ve zaten kabul ettin, muhtemelen Roarke kabul etti. Ama biliyorum ki genelde sonunda bu tarz şeylerden yan çizecek bir şeyler buluyorsun. Bu kez orada ol.”

Eve hiçbir şey söylemedi. Louise’e borcunu başka bir zaman başka bir şekilde ödemesi gerekecekti. Julianna Dunne hapse girene kadar Roarke’ı büyük sosyal organizasyonlardan mümkün olduğunca uzak tutacaktı.

Louise bilek ünitesini kontrol etti. “Gitmem lazım. Charles’ı havaalanından alacağım. Bu sabah Chicago’dan geliyor.”

“Pekâlâ.” Eve biraz çekimser bir tavırla silahlı koşumunu taktı. “Louise seni şey rahatsız etmiyor değil mi? Yani Charles’ın mesleği?”

“Hayır, etmiyor. Sanırım ona âşık oluyorum Dallas ve bu çok hoşuma gidiyor.” Yüzünden mutluluk fışkırıyor gibiydi. “Bilirsin ya, hani sadece ikiniz varsınızdır ve içinde hep tuhaf bir heyecan olur.”

“Evet. Evet, sanırım biliyorum.”

“Geri kalan diğer her şey ayrıntı Dallas. Sakın kendine fazla yüklenme. Yorulduğunda hemen otur. Başın döndüğünde biraz uzanmaya çalış ve sakın kahramanlık yapma. Ağrılar için hafif de olsa bir şeyler al.” Louise kapıdan çıkarken başını hafifçe eğerek ona baktı. “Ve biraz makyajla o morluğun çoğunu kapatabilirsin?”

“Neden ki?”

Louise bir kahkaha atarak kapıdan çıkarken Eve asansöre doğru ilerledi.

Ofisin kapıları açıldığında Eve'in burnuna kahve ve kurabiye kokusu geldi. Her ikisi de takımı tarafından gözle görülür bir coşkuyla tüketiliyordu. Roarke sadece kahveyle yetinmeye karar vermiş gibiydi.

Eve, "Saat dokuzda link konferansın vardı," diye hatırlattı Roarke'a.

"İdarecim halledecek." Elindeki kahve fincanını Eve'e uzattı. "Değiştirdiğim programım masanda. Kek de ye." Tepsideki keklerden üzeri orman meyveli olanı seçti.

"Programın neyse ona devam et. Benim de kendi programım var."

"Seninki daha çok ilgimi çekiyor ama. Bu konuda beni sıkıştırırsan," diye ekledi Roarke sesini alçaltarak, "ben de seni sıkıştırırım. Beni zorlayabilecek kadar iyileştiğinden şüpheliyim."

"Hiç güvenme bence. Ama bu toplantıya katılarak vakitini harcamak istiyorsan keyfin bilir, benim için sorun yok."

“İkimiz için de güzel haber yani.” Roarke kendine bir fincan kahve daha doldurmak için Oto-Aşçıya doğru gitti.

Eve daha sonra arkasında duramayacağı sinir bozucu bir şey söylememek için keki ağzına attı ve masasının kenarına oturdu. “Dün beni deviren adam ve kaykaylı çocuk hakkında neler var elimizde bilmek istiyorum.”

“Bendeler.” Feeney ağzına attığı kocaman keki yutmaya çalışırken bilgileri aktarmak için ajandasını açtı. “Evsizimiz Emmett Farmer, kendisi lisanslı dilenci. Mesleğini polis merkezi civarında icra ediyor, kavşaklarda takılıyor ve bozuk para karşılığı ön cam numarasını çekiyor. Adamı tanıyan bir sürü polis çıktı, heyecanlı ama zararsız bir tip olduğunu söylüyorlar.”

Feeney Eve’e baktı yüzünü incelerken dudaklarını büzdü. “Sanırım bu şartlar altında sen zararsız yorumuna pek katılmazsın. Adamın söylediğine göre sarışın ona beş dolar vermiş ve senin aracını beklemesini, ön camı pisletme numarasını çekmesini ve senden de beş dolar alacağını söylemiş. Senin aracın etrafından uzaklaşmamamı sağlarsa beş dolar daha verecekti. Bu arada Farmer ödeme konusunda hâlâ ısrar ediyordu.”

“Yani adamı özellikle seçti, camımı mahvetsin ve o şekilde takip edemeyeyim diye. Önüme King Kong’u dikti ki bana fark atabilecek zamanı olsun.”

Feeney başını salladı. “Bu arada biraz pataklanırsan da ne ala. Kaykaylı çocuk Michael Yardley, olay yerinde sana verdiği ifadeyle aynı şeyleri söylemiş. Yaşımı ve başımın daha önce hiç belaya girmediğini de hesaba katarsak doğru gibi görünüyor. Dunne bir yapımcı olduğunu söylemiş ve sahneyi onun için hazırlamış. Çocuk atlamış teklife. Seni

düşürdüğü için hapse atılacağını düşünüyor, ödü kopmuş durumda.”

“Planda bir sürü hata var.” Eve kaşlarını çatarak kahvesini yudumladı. “Zamanlamada bir sorun çıksa, ufacık bir aksama, parayla tuttuğu şaşkınlardan biri görevini başaramasa ya da beni durduracak kadar sert davranmasa, kaldırımı boylayan Dunne olacaktı.”

Ağrıyan omzunu hafifçe çevirirken, işte o zaman ne muhteşem bir gün olurdu, diye düşündü.

“Ama riske girdi,” diye devam etti Eve. “Bence bu Nadine’le yaptığım röportajın onu çok etkilediğini gösteriyor.”

“Senin canını yakmak istedi.” Peabody Farmer’ın savurduğu yumruğu ve Eve’in ayaklarının yerden kesilmesini hâlâ zihninde görebiliyordu.

“Evet ama dahası beni etkilemek istedi. Güvenimi sarsmak istedi. Bu daha kişisel.”

Dalgın bir tavırla Phoebe’nin verdiği heykelciği eline aldı ve çevirmeye başladı. “Julianna söz konusu olduğunda her şey kişiseldir. Bana tuzak kurdu ve çok hızlı hareket geçti. Peki merkezden ne zaman çıkacağımı nereden biliyordu? O evsizi ve çocuğu saatler boyunca orada tutmaya cesaret edemezdi. Sıkılsalar ya da vazgeçseler işi biterdi. Polis merkezinin etrafında kendi beklemeye de cesaret edemezdi, bir polis onu fark edebilirdi.”

“O günkü vardiyanın kaçta bittiğini öğrenmek o kadar da zor değil,” dedi McNab.

“Değil ama hangimiz tam programdaki vardiyaya göre girip çıkıyoruz ki? Çoğu zaman işimiz uzuyor ya da bir şey oluyor erken çıkıyoruz. Dün programa uymadım mesela. Demek ki beni izliyordu. Genel bir profil çıkarmak için

beni izliyordu. Profil çıkarmak en iyi olduğu şeylerden biri.”

Heykelciği tekrar yerine koydu. “McNab merkezdeki ofisimin karşısına düşen binaların listesini çıkar. Görseller de olsun.”

“Seni takip ettiğini mi düşünüyorsun?” diye sordu Peabody, McNab verilen göreve başlamak için yerinden fırlarken.

“Kurbanlarını takip ediyor, haklarındaki her şeyi öğreniyor. Günlük rutinlerini, alışkanlıklarını. Nereye gittiklerini, ne yaptıklarını. Kim olduklarını.” Eve Roarke’a baktı, Julianna Dunne’un onun hakkında neler öğrendiğini merak ediyordu.

Sadece Roarke’ın toplumun bilmesine izin verdiği kadarı olabileceğine karar verdi. Ve onların neredeyse yarısı da uydurmaydı.

“Ofisimi izlemeyi bir avantaj olarak görmüştür.” Eve sokak görüntüleri belirmeye başlayan ekrana döndü.

“Bir oyun gibi mi yani?” diye sordu Peabody.

“Hayır, bu onun için bir oyun değil. İlk seferinde işti, şimdiyse bir savaş. Ve şimdiye kadar bütün önemli cephe-lerde o kazandı.” Eve masadan bir lazer çubuğu alarak iğne kadar ince ışığı ekrana tuttu.

Feeney ve Roarke arasındaki kısa bir bakışmayı yakalamıştı, Roarke ofisine doğru giderken Feeney’e kendi sert bakışlarından birini yolladı.

“Ama o daha hızlı bulacaktır.” Feeney kahve fincanını ağzına doğru kaldırdı fakat sırtmasını saklayacak kadar hızlı olamadı.

Eve üstünde durmadı. “Kiralanmış bir yer arıyoruz, kısa dönemli. Büyük ihtimalle aylık. Dunne orada çok faz-

la vakit geçirmeyi göze alamaz. Takip ekipmanı kurmuştur ve verileri rahatça inceleyip değerlendirebileceği başka bir vere aktarıyordur. Yine de dün oradaydı, hem de şahsen çünkü harekete geçmeye karar vermişti, üzerime gelecekti.”

Eve kendini ofis penceresinden dışarı bakarken düşündü. Ofisindeki küçük pencerenin arkasında olduğunu düşünerek caddenin karşısındaki binaları ve katları incelemeye başladı.

“Benim oyum şuna.” Lazer ışığını binalardan birinin üzerine tuttu. “Şu katlardan birinde boş yer yoksa da...” Beş ofisin üzerine bir çizgi çizdi. “Bu bina. En iyi açılar da bunlar. Bir dakika bekleyin.”

Roarke’ın ofisine girdiğinde onu çalışma masasında gördü. Bilgisayarı mırıltılar çıkararak çalışıyordu. “Beni izlemiş olabileceği yerleri işaretliyorum,” dedi Roarke’a. “Olasılık hesaplamaları isteyeceğim.”

“Olasılık hesapları yapıyor, hepsi için. Gerçi aradığın yerin şu olduğuna inanıyorum.”

Eve Roarke’ın ekranında da aynı görselin açık olduğunu ve işaretlediği binanın burada da vurgulandığını gördü.

“Gösteriş budalası.”

“Aynı şeyi gelip kucağıma oturarak söylemeni istiyorum. Sanıyorum kısa dönemli kontratlar arıyorsun ve taramanın yakın tarihten uzak tarihe doğru sıralanmasını istersin.”

“Sen bu sivil uzman danışman olayını kalıcıya çevirmek için yapıyorsun bu gösteriyi sanırım?”

“Eğlenceli olmaz mıydı ama?” Roarke elini dizlerine vurarak ona işaret etti fakat Eve aldırmadı. “Ah pekâlâ, seksi bonuslar olmasın. Olasılıkların geliyor. Ama bunları göz

kararı istedim. Dosyalarındaki Dunne'a dair bilgileri karıştıma eklersek sayı epey azalır."

"Dur bir dakika." Eve Roarke'ın ekranındaki isimleri taramaya başlamıştı. "Bu! Daily Enterprises. Kiracı Justine Daily. Bu bizim kızımız."

Eve hemen ve etkili bir şekilde harekete geçmek istiyordu ancak kendini dizginledi. "Önce emin olalım. Bu verileri benim bilgisayara yollar mısın? Bu soruşturmayı mümkün olduğunca yasal tutalım."

"Elbette. Teğmen? Baskına ben de geleceğim," diye ekledi ve Eve ağzını açarken hızla devam etti: "Her ne kadar onu orada bulma şansınız sıfıra yakın olsa da ben de bir parçası olmak istiyorum. O kadının bana bir borcu var."

"İşimi yaparken her hırpalandığımda böyle kin tutamazsın?"

"Öyle mi?" Sesindeki rahat ton gitmiş, buz gibi bir ifade gelmişti. "İkimizin peşine düşmeyi kafasına koymuş, o yüzden ben de bu işin içindeyim. Onu yakalarken ben de yanında olacağım. Ne zaman nerede olur bilmiyorum fakat bir parçası olacağım."

"Yine de onu kimin yakalayacağını aklından çıkarma." Eve tekrar kendi ofisine döndü. "Feeney ilk işaretlediğim binada Justine Daily'miz var. Verileri bilgisayarında. Kadını ve bu Daily Enterprises'ı bir araştır."

"Adının ve soyadının baş harflerine sadık kalmış." Feeney Eve'in masasındaki bilgisayarın başına geçti. "İşte bunlar kötü adamları duvara yapıştıran küçük vidalar."

"Onu duvara çekiçle çakacağım." Eve linkin başına geçerek arama ve tutuklama emriyle bunları mümkün kılacak destek birimleri üzerinde çalışmaya başladı.

Bir saatten kısa bir süre içinde Eve, Daily Enterprises'ın olduğu koridora doğru ilerliyordu. Merdivenler tutulmuş, asansörler iptal edilmişti. Bütün çıkışlar kapatılmıştı.

Ama Eve, Julianna Dunne'ı orada bulamayacaklarından emindi.

Yine de operasyonun yapılması gerekliydi ve el işaretleriyle takımına konumlarını almalarını işaret etti. Silahını çekti, polis mastırını çıkardı ve kilitleri açmaya hazırlandı.

Sonra geri çekildi.

“Durun. Bunu tahmin etmiştir. Kesinlikle hesaba katmıştır.” Eve ucuz görünümlü kapıya, uyduruk kilitlere baktı, sonra eğilerek daha yakından incelemeye başladı. “Mikro gözlüklere ihtiyacım var. Tel taraması.”

“Kapıya bubi tuzağı kurduğunu mu düşünüyorsun?” Feeney dudaklarını büzerek Eve'in yanına çömelmişti. “Daha önce patlayıcılarla işi olmazdı?”

“Hapishanede faydalı şeyler öğrenecek çok boş vaktin oluyor.”

Feeney başını salladı. “Orası öyle.”

“Gözüne çarpan bir şey var mı?”

“Eski kilitler. Uyduruk malzeme. Panelin görünüşünden standart bir alarm sistemi. Bomba ekiplerine haber verelim mi?”

“Olabilir. Onun önünde gitmeye çalışıyorum ama takımımın parçalarının tüm koridora yayılmasını da istemiyorum.” Eve başını kaldırdı. Roarke hemen arkasındaydı.

“Bir bakmama izin verir misiniz?” Çoktan bakmaya başlamış, eğilerek o uzun ince parmaklarıyla kapıyı ve çerçevelerini yoklamaya başlamıştı. Cep bilgisayarını çıkardı, bir program açtı, sonra bilgisayarı kıl kadar ince bir kabloyla panelin üzerine tutturdı.

“Evet, bir düzenek var.”

“Geri. Herkes geri çekilsin.” Eve takımına eliyle işaret ederken iletişim cihazını çıkardı. “Kattaki sivilleri hemen dışarı alın. Bir üst ve alt kattakileri de.”

“Bana bir dakika izin verirsen gerek olmayacak teğmen.” Eve arkasını döndüğünde Roarke’ı cep bilgisayarında bir şeyler tuşlarken gördü.

“Kes şunu, hemen oradan uzaklaş.” Eve ona doğru iki adım attı, sonra durdu. Bir kapı düzeneğinden çok daha tehlikeli patlayıcıları etkisiz hale getirdiğini görmüştü.

“İşte.” Roarke ince gümüş tellerle çalışırken Feeney’le sakın bir tonla konuşuyordu. “Görebiliyor musun?”

“Evet, şimdi gördüm. Benim alanıma girmiyor pek ama zamanında birkaç tane böyle ev yapımı düzenek görmüş-tüm.”

“Amatörce ancak etkili. Biraz daha vakit ayırıp birkaç yedekleme ya da en azından bir çeldirici ekleyebilirdi. Kapı açıldığı anda patlamaya ayarlanmış. Epey basit bir düzenek aslında. Sonradan aktive edilmiş elbette, parmaklarının havaya uçup manikürünün bozulmasını göze alamamıştır.”

Roarke’ın ellerinde en ufak bir titreme yoktu. Sadece bir kez duraksadı, o da saçını hafifçe geriye almak içindi. Eve onun yüzünde yoğun bir odaklanmanın soğuk parıltısını görebiliyordu.

“Tahrip gücü çok yüksek değil. On metreden uzakta olan kimseyi öldürmezmiş. Tamamdır.” Aletlerini kaldırarak ayağa kalktı.

Eve emin olup olmadığını sormadı. Roarke her zaman emindi. Takımına hazır ol işaretini verdi sonra polis mas-tırını cebine soktu. Ve kapıyı tekmeleyerek açtı.

Silahı elinde kapıdan geçti ve Feeney'e içerdeki banyoya geçmesini işaret etti.

Odada birkaç uyduruk sandalye ve çiziklerle dolu bir masa vardı. İçerde feminen ve pahalı bir koku vardı. Dunne geride iletişim merkezini ve egzotik çiçeklerden oluşmuş küçük bir aranjman bırakmıştı.

Eve cama doğru ilerledi ve karşıya baktığında kendi çalışma odasını gördü. "Ekipmana ihtiyaı vardı. Çıplak gözle pek net bir şey görülmüyor. Yanına almayı tercih edeceği iyi ekipmanlar. İnsanlarla konuşmaya başlayın," diye talimat verdi arkasını dönmeden. "Diğer kiracılarla konuşun, kim neler biliyor. Bina müdürünü bulun, buraya gelsin. Tüm binanın güvenlik disklerini istiyorum. Feeney link ve bilgisayarlarla çalışmaya başla."

"Efendim." Peabody boğazını temizledi. "Bunu ieklerin arasında bulduk."

Eve'e üzerinde EVE DALLAS yazan bir zarf uzattı. Zarfın içinde bir disk ve elle yazılmış bir kart vardı.

*En iyi dileklerinle geçmiş olsun,
Julianna*

"Adi," diye mırıldandı Eve diski elinde çevirerek. "Feeney adamlar çekilebilir. Bugün burada olmayacak. Peabody olay yeri inceleme ekibini ağır."

Diski tekrar elinde çevirdi, sonra bilgisayar ünitesine taktı. "Diski başlat," diye talimat verdi.

Julianna'nın yüzü ekranı doldurdu, şimdi mavi gözlü bir sarışındı. Son cinayet turuna başladığından beri ellerine geçen görüntülerinde orijinal haline en yakın olan haliydi bu.

“Günaydın teğmen.” Eve’in hatırladığı şekilde rahat, biraz buğulu bir Teksas aksanıyla konuşuyordu. “Sanırım teğmen diye selamlamam uygun oldu. Dün akşam o kadar yaklaşacağımı tahmin etmemiştim açıkçası ama yeteneklerine güvenim öyle tam ki eminim bu diski öğleden önce izliyorsundur. Umarım kendini daha iyi hissediyorsundur. Ayrıca bunu izlediğine göre küçük hoş geldin hediyemi fark edip imha ettiğini de var sayıyorum. O gerçekten son anda aklıma geldi.”

Dunne başını hafifçe eğerek gülümsemeye devam etti fakat Eve’in asıl dikkat ettiği gözleriydi. Derin boş bir kuyunun girişini kaplamış buz parçaları gibiydi.

“Seni tekrar görmenin ne kadar hoş olduğunu anlamam. Seni şey boyunca... Hmm... rehabilitasyonum boyunca düşünecek çok vaktim oldu. Teğmenliğe terfi ettiğini duyduğumda çok gururlandım. Feeney de yüzbaşı olmuş bu arada. Ama belirtmeden geçemeyeceğim, sana karşı hissettiğim bağı ona hiç hissetmedim elbette. İkimiz aramızda bir şey vardı, sen de biliyorsun değil mi?”

Yüzünde ilgili bir ifadeyle biraz öne doğru eğildi. “Derin, tuhaf bir bağlantı var aramızda. Gerçek bir bağlantı. Bir aşinalık. Eğer reenkarnasyona inanıyorsan önceki hayatlarımızın birinde kardeş falan olabilirdik. Ya da sevgili. Böyle şeyleri düşündüğün olur mu? Hiç sanmıyorum,” dedi elini sallayarak. “Sen pratik ve mantıklı bir kadınsın. Ayakların yere basıyor fakat kendine has çekici bir biçimde. Yeni kocan da bunu çekici buluyor mu acaba? Ah, bu arada geçmiş tebriklerimi lütfen kabul et. Mutlu olaydan bu yana yaklaşık bir sene geçti değil mi? Yani... zaman ne çabuk geçiyor işte. Gerçi kafeste olduğunda çok yavaş geçer.” Yüzündeki sıcak ifade, insanı kavuran bir gökyüzü-

min altında savrulan toz bulutu gibi dağıldı. “O yılları sana borçluyum Eve. Ödeşmek istediğimi anlayabilirsin değil mi? Ne yaptığımı, neden yaptığımı asla tam olarak anlamadın, saygı duymadın ancak ödeşmeyi anlayabilirsin.”

“Evet,” dedi Eve parmaklarını farkında olmadan yaralı yanağında gezdirirken. “Emin ol anlıyorum.”

“Seni izledim biliyor musun? Masanın başında işe gömülmüşken, adeta şehrin tüm sorunları ve dertleri omzundaymış gibi pencereden dışarı bakmanı izledim. O berbat kutu gibi ofisinde bir o yana bir bu yana volta atışını izledim. Gerçi bir teğmene daha güzel bir çalışma alanı verilir sanıyordum. Bu arada çok fazla kahve içiyorsun.

“Burada bayağı bir ekipman kurdum kendime. Artık biliyorsundur. Onları arkamda bırakmak pek akıllıca olmazdı. Benim pratik yanım da o diyelim. Seni saatlerce diske çektim. Bu günlerde daha güzel giyiniyorsun dikkatimi çekti. Hâlâ çok özenli değil ama yine de önceden eksik olan bir stil var. Eminim Roarke’in parmağı vardır bunda. Bu arada zengin olmak harika bir şey değil mi? Yani şeyden... olmamaktan çok daha iyi. Bazen bu durum acaba seni de bozdu mu diye düşünüyorum, derinlerde bir yerde bile olsa bir parça olsun etkilemedi mi acaba? Hadi ama Eve, tatlım.” Hafif bir kahkaha attı. “Bana söyleyebilirsin? Sonuçta benden daha iyi kim anlayabilir seni?”

Fazla konuşuyor, diye düşündü Eve. Epey yalnız kaldın değil mi Julianna? Kendinle aynı seviyede gördüğün biriyle konuşmayı epey zaman oldu ha?

“Eminim yatakta da harikadır, yani o tarz şeylere önem veriyorsan.” Arkasına yaslanarak, Eve’in bacak bacak üstüne atmak olduğunu düşündüğü bir hareket yaptı.

Rahatlıyor. Kız kıza ufak bir sohbet.

“Oldum olası bu yatma denen olayın fazlaca abartıldığını düşünmüşümdür. Her iki taraf için de çok aşağılayıcı. Bir kadının içine girilmesine, işgal edilmeye izin vermesinden başka ne var ki bu olayda? Ve bir erkeğin sanki bütün yaşamı buna bağlıymış gibi cebelleşip durması. Gerçi biliyoruz benim yattığım adamların yaşamı gerçekten ona bağlıydı. Yani en azından kısa bir süreliğine. Öldürmek yatmaktan çok daha heyecan verici. Sen de insan öldürdün, o yüzden biliyorsundur. Derinlerinde bir yerlerde nasıl bir his olduğunu gerçekten biliyorsun. Aslında konuşacak, gerçekten konuşacak vaktimiz ve fırsatımız olsun isterdim fakat öyle bir şey olacağını pek sanmıyorum. Sen beni durdurmak, tekrar bir kafese tıkmak istiyorsun. Bana ne dediğini hatırlıyor musun? Hatırlıyor musun ne demiştin? Sana kalsa beni ölene kadar orada tutarmışsın. Yaşamımın sonuna kadar bir hayvan gibi bir kafese tıklmamı sağlarmışsın. Sonra ben yokmuşum gibi, hiçbir şeymişim gibi arkamı dönmüştün. İstedığın gibi olmadı ama değil mi? Benim istediğim gibi oldu. Her şey her zaman benim istediğim gibi olur. Bunu aklından çıkarmasan iyi olur. Buna saygı duyarsan iyi edersin.”

Sesi yükselmiş, soluk alış verişleri sıklaşmıştı. Derin bir nefes alarak kendini toplamak istermiş gibi elini saçlarının arasından geçirdi. “Pettibone ve Mouton’u öldürürken seni düşündüm. Çok çok uzun süredir seni düşünüyorum zaten. O adamların senin yüzünden öldüğünü bilmek nasıl bir duygu? Seni üzüyor mu Eve? Sinirlendiriyor mu?”

Julianne başını geriye atarak güldü. “Ödeşme harika bir şey ve daha başlamadım bile. Her zaman istediğim şeyi istiyorum Eve. Hoşuma giden şeyi yapmayı ve çok ama çok iyi yaşamayı. Benden sekiz sene yedi ay ve sekiz gün

Eve. Kefeleri dengeleyeceğim. Bakalım o yaşlı adamları ayaklarının dibine yığdıkça neler hissedeceksin? Tanrım, bu benim için öyle kolay ki bak sana bir ipucu işte. Denver, Mile High Oteli. 4020 numaralı salon. Adamın adı Spencer Campbell. Yakında görüşeceğiz. Çok yakında.”

“Evet,” öyle diye karşılık verdi Eve ekran kararırken. “Peabody bana o oteli bağla. Güvenlik ekibinin baş sorumlusunu istiyorum.”

Suit önceki gece giriş yapan ve nakit ödemeyele odayı iki gecelik tutan Juliet Darcy adına ayırtılmıştı.

“Kurban Spencer Campbell, Campbell Yatırım Danışmanlığı şirketinden. Sahibi.” Eve polis merkezindeki toplantı odasında adamın yüzünü ekrana getirdi. “Altmış bir yaşında, boşanmış, kısa süre önce iki numaralı eşinden ayrılmış. Juliet Darcy ile süitinde özel bir danışma toplantısı varmış. Kahvaltı toplantısı, Denver saatiyle sabah sekizde. Ben burada New York’ta kapıyı tekmelediğim sıralarda. Giderek fevrileşti, gösteriş yapıyor. Güvenlik içeri girdiğinde Campbell öleli daha yarım saat bile olmamış. Julianna resepsiyondan çıkış yapmaya zahmet etmemiş bile, çantasını almış, RAI IATSIZ ETMEYİN ışığını yakmış ve otelden çıkıp gitmiş. Otopsi ve laboratuvar raporları Campbell’ın kahvesine zehir karıştırıldığını gösterecek.”

“Sırf bu adamı öldürmek için Denver’a gitmiş.” Feeney ellerini tel tel sert saçlarının arasından geçirdi. “Ne anlamı var ki?”

“Sadece yapabileceğini ispatlıyor. Adamın onun için hiçbir anlamı yok ki. Ben onu bulmak için kendi kuyruğu-

nu kovalarken, kendisinin istediği zaman ve istediği yerde ayağının dibine bir ceset daha serebileceğini göstermek için kolayca kurban edilmiş bir piyon sadece. Yine davranış kalıbını değiştirdi, çünkü bana, ne yapacağı o kadar kolay tahmin edilebilir bir tip olmadığını göstermeye çalışıyor.”

Ve, diye düşündü Eve, Roarke’ın peşinde olduğunun kokusunu almanı istemiyor. Kurbanlar için yaşlı aptal adamlar ifadesini kullandı. Asıl hedefini gizlemeye yönelik cinayetler.

Senin yüzünden öldüler.

Eve sesi zihninden uzaklaştırdı - ve hissettiği suçluluğu. En azından çoğunu.

“Hapse girmeden önce belirlediği potansiyel hedefler vardı. İçeriden de seçmeye ve araştırmaya devam etmiş olması muhtemel.”

“Hapishanedeki çalışma ofisinden aldığımız bilgisayarlarda elektronik takip ve incelemeler yaptık,” diye onayladı Feeney. “En ufak veri transferlerini bile inceledik. Henüz bu kurban ya da diğerleriyle ilgili hiçbir şey yok. Kişisel işleriyle ilgili bir şey de yok - finans, emlak, seyahat sorgulamaları, hiçbir şey.”

“Onlar için kendi özel bilgisayarını kullandı.” Eve onunla işi bittiğinde Gözetmen Miller’ın doğduğuna pişman olacağını düşündü nefretle. “Büyük ihtimalle başlarda ofis bilgisayarlarıyla da uğraşmıştır ama takip edilmesini riske edemeyeceği veriler için kişisel bilgisayarını kullanmıştır.”

Eve odadakilere baktı. “Parası var, hem de oldukça çok. Kişisel para uzmanının kadının paraları büyük ihtimalle farklı yerlerde ve gizli hesaplarda tuttuğunu söylüyor. Elimizde paranın izini sürebileceğimiz hiçbir şey yok. Loopy

Julianna'nın ona burada, New York'ta kendine ait bir evi olduğunu söylediğini iddia ediyor. Chicago polislerinin yaptığı sorgulamada da benzer bir ifade vermiş ama evin nerede olduğunu söylemiyor ya da söyleyemiyor. Ben bilmediğini düşünüyorum. Julianna vakit geçirmek için onunla konuşmuş olabilir fakat kendini riske edebilecek hiçbir şey paylaşmamıştır."

"EDD'de özel mülkleri tarıyoruz." Feeney ağzına biraz tındık attı. "Ama satın alma ya da kiralamaya yönelik bir tarih, bir semt ya da bölge ya da isim olmadan o konuda boşa kurşun atıyoruz."

"Kendine de çok para harcıyordur." Eve Julianna'nın diskteki görüntüsünde ne kadar şık, bakımlı ve formda gözüktüğünü düşündü. "Ama harcamalarını nakit yapacak kadar zeki davranacaktır. Lüks mağazaları, güzellik salonlarını ve restoranları gözden geçirelim. Ama burası lanet olası New York olduğuna göre, o da samanlıkta iğne aramaktan farksız olacak."

Eve kafasını toparlamaya çalıştı. "Yine de deneyelim. Birkaç memuru mağazalarla link görüşmeleri yapmaları için görevlendirin. Belki üzerindeki kırmızı kıyafetten bir şey yakalayabiliriz. Dockport'tan net boy ve beden ölçülerini aldık. O kıyafetin o bedendeki satımlarını kontrol etsinler."

"Chicago'dan da almış olabilir ya da herhangi başka bir yerden," dedi Peabody. "Ve o tarz kırmızı kıyafetlerin modeli sonsuzdur."

"Evet, çok küçük bir ihtimal. Biz yine de elimizdeki her ayrıntıyı incelemeye devam edeceğiz, eninde sonunda bir şey yakalayacağız. Bu arada Denver'a giriş ve çıkış yapan tüm toplu taşıma ve özel araçları kontrol edeceğiz. Ne

kullandığını bulacağız ama bulduğumuz zaman o çoktan buharlaşmış olacak. Yine de elimizde veriler olacak.”

“Risk alıyor,” dedi Peabody. “Zamanlamadan emin olamazdı ama yine de Campbell’ı sana söyledi. Eğer söz etmeseydi muhtemelen saatler sonra ortaya çıkardı.”

“Riskler savaş kazanmayı daha da eğlenceli hale getirir. Bu bir intikam karşılaşması ve düşmanın kanı iyice akmadıkça tatmin olmak yok. Ve beni sarsmak istiyor. Beni öldürmek istemiyor ama benim bir hedef olduğumu düşünmemi istiyor. Benim kaybetmiş olarak yaşamaya devam etmemi istiyor aslında. İstedığı Roarke. İşte bu bizim avantajımız. Bunu bildiğimizi bilmiyor.”

Roarke şehir merkezindeki ofisinde bir toplantıyı bitirdi ve diğerine hazırlanmaya başladı. Sabahki çalışmaları onu biraz programının gerisine atmıştı. O akşam biraz fazla çalışması gerekecekti ama evden halletmenin bir yolunu bulacaktı. Niyeti her ikisinin de iş programlarının izin verdiği ölçüde Eve’e mümkün olduğunca yakın olmaktı.

“Caro.” Dahili linkten idarecisine seslendi. “Realto toplantısını holografik toplantıya çevir, evdeki ofisimden yapacağım. Yedi buçukta. Finn ve Bowler’la olan yemekli toplantıyı da buradaki yemek salonuna alalım. Bu değişikliklerin Teğmen Dallas’a da bildirilmesini sağla.”

“Evet efendim. Burada sizi görmek isteyen biri var, adı Doktor Mira. Eğer içeri göndermemi istiyorsanız sonraki toplantınızdan önce on dakikanız var. Eğer isterseniz kendisine başka bir randevu verebilirim.”

“Hayır.” Roarke kaşlarını çatarak zaman hesaplamaları

vapmaya başladı. “Onunla şimdi görüşürüm. Eğer Brinkstone temsilcileri geldiğinde işim hâlâ devam ediyorsa bekletirsin.”

Roarke linki kapattıktan sonra kalkarak ofisinde yürümeye başladı. Mira pek haber vermeden gelecek ya da gün ortasında öylesine sosyal bir ziyarette bulunacak tarzda biri değildi. Yani her ikisinin programlarını da zora sokmasına değecek kadar önemli olduğunu hissettiği bir konu vardı.

Dalgın bir tavırla Oto-Aşçıya doğru ilerleyerek doktorun o çok sevdiği bitki çaylarından birini programladı.

Caro kapıyı çaldığında Roarke bizzat giderek açtı ve elini Mira’ya uzattı. “Seni görmek çok hoş bir sürpriz.”

“Öyle olmadığına eminim.” Mira onun elini sıktı. “Ama vakit ayırdığın için teşekkür ederim. Resepsiyondan buraya gelene kadar ki manzara karşısında büyüledim. Uzun cam koridorların bir harika.”

“Rakiplere buraya ulaşmalarından önce düşünecek biraz vakit veriyor. Teşekkürler Caro.” Yardımcısı sessizce kapıyı kapayarak çıkarken Roarke Mira’yı içeri aldı.

“Ve burası...” Mira inanılmaz güzel mobilyalar, büyüleyici sanat eserleri ve şık ekipmanlarla donatılmış odada bakışlarını gezdirdi. “Kesinlikle seni yansıtıyor. Aynı anda hem şık ve zarif, hem de pratik olmayı başarmış. Meşgul olduğunu biliyorum.”

“Seninle görüşemeyecek kadar değil. Çay tercih edersin değil mi? Yasemin?”

“Evet.” Roarke’in bu kadar ufak bir ayrıntıyı hatırlamasına şaşırmadı. Bilgisayar gibi bir beyni olduğunu biliyordu. Roarke’in gösterdiği rahat koltuğa oturdu ve onun da yanına oturmasını bekledi. “Havadan sudan konuşarak daha fazla vaktini harcamak istemiyorum?”

“Gelmeni Eve mi istedi?”

“I layır ama seninle konuşmak istediğimden haberi var. Onunla bugün görüşmedim ancak görüşeceğim. Dün akşam yaralandığımı biliyorum.”

“Çok dayanıklı. Düşündüğü kadar değil elbette fakat bir şekilde ayağa kalkmayı becerdi. Tepeden tırnağa morlukları var. Kafası yumurta gibi kırılıp dağılmadığı için çok şanslı. Gerçi taştan yapılmış olmasaydı çoktan dağılırdı.”

“Ona âşık olma nedenlerinden birisi de bu.”

“Doğru.”

“Yine de endişeleniyorsun. Bir polisle evli olmak stres konusunda büyük bir fedakârlık gerektiriyor. Eve bunu farkında, başta sana hissettiklerine direnmeye ya da inkâr etmeye çalışmasının nedeni de buydu. Nedenlerinden biri.” Mira uzanarak Roarke’ın elini tuttu. “Diğer bir neden de babasıydı. Dallas’a gittiğinizi söyledi.”

“Güzel. Bu konuda konuşabilmesi güzel.”

“Ama sen konuşamazsın.” Mira onun gerildiğini hissedebiliyordu. “Roarke benimle daha önce dürüstçe konuşabilmiştin. Bu konudaki durumu ve şartları bilen pek insan yok. Konuşabileceğin kimse yok.”

“Peki ne söylememi istiyorsun ki? Bu benim değil Eve’in kâbusu.”

“Elbette senin de kâbusun. Sen onu seviyorsun.”

“Evet onu seviyorum ve ne olursa olsun yanında olacağım. Yapılabilecek her şeyi yapacağım ama yapılacak çok az lanet olası şey var. Arada sırada seninle konuşmanın ona iyi geldiğini biliyorum ve bunun için minnettarım.”

“Eve senin için endişeleniyor.”

“Endişelenmesine gerek yok.” Roarke boğazında yükselen öfkeyi hissedebiliyordu fakat bastırmayı başardı.

“Senin endişelenmene de gerek yok. Ama yine de uğrama inceliğini gösterdiğin için teşekkür ederim.”

Mira Roarke’ın yüzündeki soğuk tavrı olduğu kadar hemen altındaki ateşi de görebiliyordu. Çayını kenara koydu, uçuk pembe takımının eteğini düzeltti. “Pekâlâ. Programını böldüğüm için üzgünüm. Seni daha fazla tutmayayım.”

“Lanet olsun!” Roarke ayağa fırladı. “Burada bütün hissettiklerimi kusmamın ne anlamı var ki? Eve’e nasıl bir faydası olacak bunun?”

Mira oturduğu yerden kıpırdamadı, tekrar çayını aldı. “Sana bir faydası olabilir.”

“Nasıl?” Roarke Mira’ya döndü. Yüzünde öfkeyle acı karışımı bir ifade vardı. “Hiçbir şeyi değiştirmez. Orada dikilip Eve’in acı çekişini, olanları hatırlamasını ve o anda oluyormuş gibi hissetmesini izlemenin nasıl bir şey olduğunu mu duymak istiyorsun? Çaresiz, korkmuş ve kaybolmuştu. Onu izlerken ben de aynı şekildeydim. Ben üzerime gelen bir şeyin peşine düşerim, peşine düşüp gereğini yaparım. Ama bu...”

“Bunun peşine düşülemez. Senin söylediğin anlamda.” Mira bunun onun için ne kadar zor olduğunu düşündü. Bir savaşçı gibi görünen ve düşünen bu adamın, dünyada en çok değer verdiği kişiyi istediği şeyden korumak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

“Ve değiştirilemez,” diye ekledi Mira, “engel olunamaz, çünkü olanlar zaten oldu. Bu yüzden tıpkı Eve’e olduğu gibi seni de sıkıyor.”

“Bazen geceleri çığlık atıyor.” Roarke iç geçirdi. “Bazen sadece inliyor. Tıpkı korktuğunda ya da acı çektiğinde in-

leyen küçüçük bir hayvan gibi. Bazı gecelerse rahat uyuyor. Ve ben onun rüyalarına girip o adamı öldüremem.”

Profesyonel objektiflik Roarke’ın şu anda hissettiği duyguların önüne geçemezdi, aynı şekilde Mira’nın hislerinin de. Doktor tekrar konuşurken boğazının tıklandığını ve gözlerinin yaşarmaya başladığını hissetti. “Hayır öldüremezsın fakat uyandığında yanında oluyorsun Roarke. Senin varlığının Eve’in hayatında nasıl bir fark yarattığını anlamıyor musun? Geçmişle yüzleşme cesaretini senin verdiğini anlamıyor musun? Ve seninkini kabul edecek sevgiyi sağladığını?”

“Gerçekçi olarak düşündüğümde olduğumuz kişiler yüzünden olduğumuz insanlar haline geldiğimizi, içimizdeki neyse o yüzden öyle bir insan haline dönüştüğümüzü biliyorum. Şansa ve kadere inanıyorum ancak kader senin istediğin gibi davranmıyorsa arada kolunu sağlam bir şekilde bükmen gerektiğine de inanıyorum.” Mira’nın gülümsediğini gördüğünde Roarke omuzlarının biraz rahatladığını hissetti. “Olanın olduğunu ve değişmeyeceğini biliyorum ama bilmek zamanda geri dönüp değiştirmek istememe engel olmuyor.” Roarke yumruklarını sıkı, sonra tekrar açtı.

“Bunun çok sağlıklı bir his olduğunu söyleyebilirim.”

“Gerçekten mi?”

“Umarım öyledir, çünkü ben de sık sık aynı şekilde hissediyorum. Ben de Eve’i seviyorum Roarke.”

Roarke Mira’nın ciddi yüzüne, anlayışla dolu gözlerine baktı. “Evet, biliyorum.”

“Seni de seviyorum.”

Roarke adeta yabancı bir dili anlamaya çalışıyormuş gibi bir-iki kez gözlerini kırptırdı. “Teşekkürler.”

Mira hafifçe gülerek ayağa kalktı.

“Siz ikiniz sevgi ifadesi karşısında hep şaşkın ve afallamış görünmeyi başaran bir çiftsiniz. Sen iyi bir adamsın Roarke,” dedi Mira ve uzanarak onu yanağından öptü.

“Pek öyle değilim.”

“Evet öylesin. Umarım her ihtiyacın olduğunda gelip benimle konuşmak konusunda kendini rahat hissedersin. Şimdi bırakayım da toplantıya dön. Ben de benimkine geç kalmayayım.”

Roarke onu kapıya kadar geçirdi. “Sana direnmeyi başaran kimse oluyor mu?”

Mira göz kırptı. “Çok uzun süre dayanamıyorlar.”

Eve bir kıl testerenin inceliği ve keskinliğiyle bürokrasinin etrafında dolaşarak Julianna'nın Denver'a gidiş ve dönüşte kullandığı özel mekiğin izini buldu. Diamond Express, reklamlarında kendini Amerika'nın en hızlı ve en lüks özel havayolu şirketi olarak tanımlıyordu.

Eve yaptığı hızlı araştırmada reklamlarında biraz gerçek payı olduğunu gördü, çünkü ülke çapındaki oylamada üçüncü şirket olarak karşına çıkıyorlardı - Roarke'in iki şirketinden sonra.

Diamond Express'in hangarındaki mekikler, kargo araçları ve trenlere göz atarken, Julianna Roarke'in araçlarından birini kiralayacak kadar cesur davranamadı, diye düşündü.

Baş ağrısı geri dönmüştü. Kafatasının kaldırımıyla buluştuğu ensesine bir çekiç iniyor gibiydi. Kısa bir süre uymaya ihtiyacı olduğunu hissediyordu, yani ya bir ara kısa bir mola vermesi gerekecekti ya da düşüp bayılacaktı.

“Pilotun adı neydi?”

“Mason Riggs.” Peabody oturduğu yerde doğrularak Eve’in yüzüne bir kez daha baktı. “İyi misin? Hemen sınırlanma, sadece biraz beyaz ve parlak görünüyorsun.”

“O dediğinin bir anlamı var mı acaba? Parlak?” Eve aracı park etti, biraz uzanarak dikiz aynasından yüzüne baktı. Lanet olsun, parlak gözüktüyordu. “Yaz mevsimindeyiz, hava sıcak. İnsanlar terler. Ve hayır, kendimi iyi hissetmiyorum. Şu işi halledelim.”

“Dönüşte ben kullanıyorum.”

Eve bir bacağı arabanın dışına çıkmışken tekrar döndü. “Ne dedin sen?”

“Dedim ki,” diye tekrarladı Peabody tüm cesaretini toplayıp hayatını riske ederek, “dönüşte arabayı ben kullanıyorum. Bu halde araba kullanmamalısn ve Louise’e yorulduğunda biraz frene basmanı sağlayacağım konusunda söz verdim.”

Eve sıcağa olduğu kadar baş ağrısına ve yaralı yüzüne faydası olsun diye taktığı güneş gözlüklerini çok ağır bir hareketle çıkardı. Mosmor gözü delici bakışlarına ayrı bir sertlik katıyordu. “Sağlayacağım derken?”

Peabody yutkundu ama dayanmaya çalıştı. “Beni korutmuyorsun, yani çok fazla değil, çünkü bembeyaz ve parlaksın. Dönüşte koltuğu yatırıp biraz kestirebilirsiniz. Efendim.”

“O cümlenin sonuna ‘efendim’ eklemenin seni benim gazabımdan koruyacağım mı düşünüyorsun?”

“Olabilir fakat daha çok mevcut sağlık durumunuzda sizden hızlı koşabileceğime güveniyorum.” Peabody iki parmağını kaldırdı. “Kaç tane görüyorsun?”

“Koparıp kulaklarına sokacağım iki parmak görüyorum.”

“Tuhaf bir şekilde bunu duymak içimi rahatlattı teğmemim.”

Eve iş geçirerek arabadan indi. Hangardan yükselen gürültüler kafatasını delip beynine işliyor gibiydi. İçeri girip beynini patlatmasına gerek olmadığını umarak üzerinde Diamond’ın logosu olan bir tulum giymiş kadına işaret etti.

“Pilot Riggs’i arıyorum,” diye bağırdı. “Mason Riggs.”

“Haftalık bakıma aldığımız şu mekik onunki.” Kadın başparmağıyla hangarın girişini işaret etti. “Ya içinde bebeğini koruyordur ya da dinlenme odasındadır.”

“Dinlenme odası nerede?”

“İçerde soldan ikinci kapı. Üzgünüm ama hangar ve dinlenme odası sadece görevli personele açıktır. İsterseniz sizin için pilot Riggs’i çağırabilirim.”

Eve rozetini çıkardı. “Ben bu şekilde çağırırım. Uygun mu?”

“Elbette.” Kadın eldivenli ellerini kaldırdı. “Yalnız kulak korumaları olmadan içeri girmeyin. Güvenlik kurallarına da aykırı.” Kasalardan birine doğru eğildi, iki kaba kulaklık çıkardı. “Bunlar olmadan mahvolursunuz.”

“Teşekkürler.” Eve kulaklıkları taktı ve yoğun gürültüde gerçekten bir azalma oldu.

İçeri girdi. Hangarda şu anda üç tane mekik vardı. Üçünün etrafı da ya oldukça karmaşık gözüken aletlerle bir şeyler yapan ya da işaret diliyle iletişim kuran teknisyenlerle doluydu.

Biri erkek biri kadın, üniformalı iki pilot gördü ve hangarın içine doğru ilerlemeye başladı. Gürültü kulakların üzerinden yoğun bir vınlama şeklinde gelmeye devam ediyordu. İçerisi yakıt, yağ ve baharatlı köfte kokuyordu.

Sonuncu koku midesinin hazır ola geçip beklemesine neden oldu. Köftelere karşı ciddi bir zaafı vardı.

Eve erkek pilotun omzuna dokundu. Melez ırkın karamel tenine ve son derece biçimli hatlarına sahip adam, gerçekten model olabilecek kadar yakışıklıydı.

“Riggs?” Eve dudak hareketleriyle ismini sordu, adam başını salladığında rozetini kaldırdı. Adamın kibar ama şaşkın ifadesi karşısında dinlenme odasını işaret etti.

Pilot Riggs pek memnun görünmedi fakat seri bir hareketle kalkarak ilerledi, kapının kodunu tuşladı ve açtı. İçeri girdiği anda kendi ufak kulaklarını çıkararak köşedeki bir kutunun içine attı.

“Bakımdaki mekiklerden biri benim. Yirmi dakika içinde güvenlik testine sokmam gerek. Uçuşum var.”

Eve de kendi kulaklıklarını çıkardı. Pilotun söylediği tek kelimeyi duymamıştı ancak tahmin edebiliyordu. Riggs Eve’in yüzünün hali karşında kaşlarını kaldırdı.

“Kapıya mı çarptınız teğmen?”

“Ben de nerede kaldı diyordum.”

“Çok acınmış olmalı. Pekâlâ. Sorun nedir?”

“Dün gece Denver’a özel bir sefer yaptınız, bu sabah döndünüz. Müşteriniz Juliet Darcy.”

“Sefer yaptığımı onaylayabilirim ama müşteriler hakkında konuşamam. Mahremiyet politikamızın bir gereği.”

“Bana kitaptan cümleler okumaya kalkma Riggs yoksa sonraki seferine çıkamazsın.”

“Bakın hanımefendi- ”

“Hanımefendi değil, ben bir polisim. Ve bu bir polis soruşturması. Müşteriniz dün gece Denver’a gitti, oteldeki oda servisinden güzel bir akşam yemeği sipariş etti, muhtemelen güzel bir uyku çekti. Bu sabah aynı otel oda-

sında Spencer Campbell adında bir adamı öldürdü, taksiye binerek havaalanına geldi, mekiğinize bindi ve onu New York'a geri getirdiniz.”

“O-o birini mi öldürdü? Bayan Darcy? Ciddi olamazsınız.”

“Ne kadar ciddi olduğumu görmek ister misin? Bu konuşmaya polis merkezinde de devam edebiliriz.”

“Ama o... bir dakika... oturmak istiyorum.” Kendini geniş siyah koltuğa bıraktı. “Bence bu işte bir yanlışlık var. Yanlıy olmalısınız, Bayan Darcy çok tatlı ve kibar bir hanımdı. Bir hayır kurumunun gecesine katılmak için bir günlüğüne Denver'a gidiyordu.”

Eve elini uzattı. Peabody fotoğrafı açılan avuca bıraktı. “Juliet Darcy olarak tanıdığınız kadın bu mu?”

Daily Enterprises ofisinde bulunan diskten bir resimdi. Aynı resim Denver otel güvenliği tarafından da teşhis edilip onaylanmıştı.

“Evet bu... Tanrım.” Riggs üniformasının şapkasını çıkardı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Bu insanı çok sarsan bir şey.”

“Eminim Spencer Campbell de aynı şekilde hissediyordur.” Eve koltuğa oturdu. “Bana yolculuğu anlatın.”

Adam artık işbirliği yapmaya karar vermişti ve Eve'in bir lazer silahıyla bile onu durdurması mümkün değildi. Eksik bir şeyler kalmasın diye hemen hostesi de çağırdı ve sonuç olarak Eve gidiş geliş yolculuğunun bütün ayrıntılarını öğrendi.

“İnanılmaz kibardı.” Riggs ikinci kahvesini içiyordu. “Ama aynı zamanda çok cana yakındı. Uçuş istek formunda özellikle yalnız olmayı talep etmişti. Giderken ya da dönüşte başka yolcu istemiyordu. Mekiğe ilk bindiğinde

nl birine benzediğini düşündüm. Yalnız uçmak konusunda ısrarcı olan birçok yıldız ya da hafif çaplı ünlülerle karşılaşıyoruz ama çoğu da tamamen şahsı bir uçuşun masraflarını ödemeye yanaşmaz.”

”Ben hiç de cana yakın olduğunu düşünmüyorum.” Uçuş görevlisi Lydia şişe suyunu yudumladı. Uçuşu için hazırdı; saçları özenle şekillendirilmifiti ve üzerinde ordu temalı yaldız örgülerle süslenmiş mavi renkli bir takım elbise vardı.

”Sizce nasıldı?” diye sordu Eve.

”Zppeydi. Zarif olmadığını söyleyemem ama kesinlikle rol yapıyordu. Benimle konuşurken hizmetçisine hitap eden bir işveren tonu kullanıyordu. Birinci sınıfı tercih eden yolcularımıza meyve ve peynir tabağı yanında havyar ve şampanya da servis ederiz. şampanya seçimimiz karşısında biraz canı sıkıldı. Eğer servisimizi sekinleştirmezsek Platinum ya da Five Star şirketine asla yetişemeyeceğimizi söyledi.”

”Uçuşlar sırasında herhangi bir görüşme yaptı mı?”

”Hayır. Bilgisayarıyla uğraştı, bu arada inişten önce kahve ister mi diye sormak için kabine girdiğimde ne yaptığını görmeyeyim diye ekranı çevirdi, sanki çok umurundaymış gibi. Benimle konuşurken sürekli ismimi kullandı. Lydia şöyle, Lydia böyle. Tam da insanların sıcak ve cana yakın görünmeye çalışırken bir şekilde aşağılayıcı bir tavırla yaptıkları gibi.”

”Bilmiyorum, bana çok hoş bir hanım gibi görünmüştü,” dedi Riggs.

”Sen bir erkeksin.” Lydia yorumun kulağa yatıştırıcı ve anlayışlı gelmesini sağladı. Eve kadının işinde gerçekten başarılı olduğunu tahmin etti.

“Peki bu sabahki dönüş yolculuğu? Ruh hali nasıldı?”

“Gerçekten iyiydi. Mutlu, güler yüzlü, rahatlamış. Önceki gece biriyle yattığımı düşündüm.”

“Lydia!”

“Off Mason, aynı şeyi sen de düşündün biliyorsun. Tam kahvaltı aldı: çırpılmış yumurta, kruvasan, marmelat, orman meyveleri, kahve. Bir atlet gibi yedi ve beraberinde iki çiğ yumurta içti. Klasik müzik seçti ve meşgul ışığını sürekli açık tuttu. Ekranda sabah haberlerini açmıştım ama kapatılmasını istedi. Biraz da hırçın bir şekilde söyledi. Sanırım artık nedenini biliyoruz. Zavallı adam.”

“Peki havaalanına geldiğinizde onu almak için bekleyen bir kara aracı var mıydı?”

“Terminale gitti. O an biraz tuhaf gelmişti.” Lydia başını salladı. “Genelde, özel araç parkında o kadar züppe birisini almak için bekleyen bir araba olur. Ancak o içeri girdi.”

Terminalden de çıkıp bir sürü ulaşım aracına binebilir, diye düşündü Eve. Taksi, özel araba hatta lanet olası metro. Sonuç olarak istediği şekilde ortadan kaybolabilirdi.

“Teşekkürler. Eğer başka bir şey hatırlarsanız lütfen polis merkezinden bana ulaşın.”

“Umarım onu yakalarsınız.” Lydia Eve’in yüzüne sempatik bir şekilde bakarak ekledi. “Şey... çok acıyor mu?”

Tekrar dışarı çıktıklarında Eve ağrıyan boynunu ovaladı. “Merkeze dönüp Denver polisinin neler öğrendiğine bir bakalım. Dunne olduğu onaylandığında, eyaletler arası bir dava statüsü kazanacak ve federaller devreye girecek.”

“Bu işi federallerin devralmasına izin veremeyiz.”

"Onu yakalayabileceklerse seve seve teslim ederim diyebilmek isterdim ama yalan olur. Dunne'u ben istiyorum." Eve derin bir nefes verdi. "Denver kesin onay işlemlerinde birkaç gün oyalanmayı kabul etti. O da bir şey."

Eve güneş gözlüğünü cebinden çıkararak taktı. Anında daha iyi hissetmeye başladı. "Neden sen kullanmıyorsun Peabody? Ben biraz kestirmek istiyorum."

Peabody dişlerini sıkarak direksiyonun başına geçti. "Evet, neden ben kullanmıyorum?"

"Yüzünde gördüğüm bir sırıtma mı?"

"Lanet olsun." Peabody yanağını çekiştirdi. "İçimden yaptığımı samıyordum."

"Giderken bir seyyar şarküteriye uğra. Et köfteli sandviç istiyorum." Eve koltuğu biraz yatırdı, gözlerini kapadı ve anında uykuya daldı.

Et, köfteli sandviç için et pek de açıklayıcı bir kelime değildi. Okyanus bolluğunda kırmızı bir sosla yumuşatılmış sert iki ekmek arasına yerleştirilmiş, et ailesinin belki çok uzaktan akrabası olan üç tane top gibi yuvarlak şeyden ibaretti. Bu çok uzak akrabahğı biraz yumuşatmak adına üzerleri lastik gibi yapay bir peynirle ve ortalama bir ağzı ateşe verecek ve sinüsleri başarılı bir şekilde temizleyecek ölçüde yakıcı baharat karışımıyla süslenmişti.

İğrenç oldukları kadar lezzetliydiler de. Koku Eve'i çok derin bir uykudan uyandırdı.

"Jumbo boy aldım ve ikiye böldüm." Peabody çoktan Eve'i normal şartlar altında çıldırtan yavaş ve dikkatli sürüşüyle uzaklaşmaya başlamıştı bile. "Günün bu saatinde Pepsi tercih edersin dedim."

“Ne? Evet.” Şu anda zihni bulanıktı. “Tanrım. Ne kadardır uyuyorum?”

“Yaklaşık yirmi dakikadır ama çok derindi. Horlamaya başlamamı bekledim fakat ölü gibi yattın. Gerçi rengin biraz düzeldi.”

“Köftelerin dumanındandır.” Eve kutuyu açtı ve devasa bir yudum kola içti, sonra ağrı durumuna baktı. Baş ağrısı büyük ölçüde geçmişti, baş dönmesi ve sinir bozucu titreme de yoktu artık. “Nereye gidiyorsun Peabody ve bu sümüklü böcek hızıyla oraya vardığımızda hangi yüzyılda olacağız?”

“Ben diğer sürücülere nezaket ve saygı gösterirken sadece şehir trafik kurallarına uyuyorum. Ama kendini daha iyi hissetmene sevindim. Ayrıca hazır şehir merkezine gelmişken ve hazır bu kadar güzel bir günken Rockefeller Plaza’nın önünde yiyebiliriz diye düşündüm. Karnımız doyar, biraz kendimize geliriz, turistleri dikizler biraz güneşleniriz.”

Kulağa çok kötü gelmiyordu. “Alışveriş falan yok ama.”

“O düşünce aklıma bile gelmedi. En azından bir dakikadan uzun olacak şekilde.” Peabody 15. Cadde’deki yaya yolunda iyice yavaşladı, aracın ön tarafını kaldırıma çıkardı, park etti ve GÖREVIDE lambasını yaktı.

“Şehir trafik kurallarına uymaya ne oldu?”

“O sürerken geçerli, park ederken değil. Ayrıca o kadar saplantılı olmaya gerek yok.”

Arabadan indiler; turistlerin, öğlen yemeğine çıkanların, gezinenlerin ve onlara bayılan yankesicilerin arasından geçerek paten sahası arkalarında kalacak şekilde bir banka oturdular.

Peabody peçete tomarını ikiye ayırdıktan sonra Eve’e

yarım sandviçini uzattı. Ve ciddi bir yeme uğraşına giriş-
tiler.

Eve en son ne zaman bir öğlen yemeği molasına çıktığını hatırlamıyordu. Masası ya da arabası olmayan bir yerde gerçek yemek sayılan bir şey yediği son gerçek mola...

Çevreleri çok gürültülü ve kalabalıktı. Hava ılıkla sıcak olmak arasında karar vermeye çalışıyor gibiydi. Güneş dükkanların camlarından lazer gibi yansıyor. Önlerinden geçen bir seyyar satıcı yüksek bir sesle İtalyan opera aryası söylüyordu.

"La Traviata." Peabody rüzgârlı bir şekilde iç geçirdi. "Charles'la birkaç defa operaya gitmiştik. O gerçekten keyif alıyordu. Yani benim için de fena değildi galiba ama böyle açık havada kulağa daha hoş geliyor. New York'un en güzel tarafı bu bence. Yazın öğlen vakti burada oturmuş, bu harika köfteli sandviçi yiyip farklı bir sürü insanı izlerken soyalı sosisli satan ve İtalyanca şarkı söyleyen bir adam görebiliyorsun."

Eve tişörtüne damlamak üzere olan sostan son anda kurtulurken ağzı dolu olduğundan sadece, "Hı-hı," diyebilirdi.

"Bazen etrafına bakmayı, fark etmeyi ve takdir etmeyi unutuyorsun. Yani bu farklılıkları demek istiyorum. Buraya ilk taşındığımda epey yürür, şaşkın şaşkın etrafımı izlerdim ama zamanla geçiyor. Sen geleli ne kadar oldu? Yani New York'a?"

"Bilmem." Eve kaşlarını çatıp düşünürken bir ısırik daha aldı. Reşit olduğu anda koruyucu ailenin yanından ve sistemden dışarı atmıştı kendini. Doğruca Polis Akademisine, başka bir sisteme girmişti. "On iki, on üç sene sanırım."

“Uzun bir süre. Şehre dair çoğu şeyi fark etmeyi unuttur insan.”

“Hı-hıh.” Eve çiğnemeye devam ediyordu ama dikkatini hemen önlerindeki bir turist grubu ve onların etrafında epey becerikli görünen bir kaykaycının üzerindeydi. Kaykaycı hiç ritmini bozmadan şık ve temiz bir hareketle parmaklarını iki arka cebe sokup çıkardı. Cüzdanlar bir an havada göründükten sonra adam zarif bir hareketle dönüp gruptan uzaklaştı.

Eve sadece bacağına kaldırmakla yetindi ve adam ani bir hareketle yere devrildi. Yuvarlanması sona erdiğinde Eve çizmesini onun boğazına dayadı. Adamın görüşü netleşene kadar Eve ağzındakini yuttu, sonra rozetini kaldırarak başparmağını üniforması içindeki Peabody’ye doğru salladı.

“Dostum biliyor musun polislerin önünde cüzdan aşırarak kadar aptal mısın yoksa kendine mi fazla güveniyorsun anlamadım. Peabody bu geri zekâlının ceplerini yoklamak ister misin?”

“Evet efendim.” Peabody adama yaklaştı, bol pantolonundaki yarım düzine cebi ve bol gömleğindeki üç cebi yokladıktan sonra toplamda on cüzdan çıkardı.

“Sağ dizinden çıkardığın iki cüzdan şunların.” Olanlardan habersiz bir şekilde mutlu mesut birbirlerinin holo-fotolarını çeken iki turisti işaret etti. “Güneş gözlüklü kahverengi saçlı adam ve Strikers şapkalı sarışın. Fark ettiklerinde yaşayacakları şok ve üzüntüden önce cüzdanlarını teslim et. Sonra da geri kalanıyla ilgilenmesi için bir devriye polisi bul.”

“Evet efendim. Teğmen, ben neler olduğunu fark etmedim bile.”

Eve parmağındaki sosu yaladı. "Hepimiz farklı şeylere dikkat ederiz Peabody."

Eve'in yardımcısı hızla uzaklaşırken yankesici şansını denemeye karar verdi. Ama kalkmaya uğraşırken Eve tek hamleyle onu yere yatırdı ve uyarı mayetinde on saniye kadar soluk borusuna baskı uyguladı. "Ah, ah, ah." Parmağını ona doğru sallayarak kolasından bir yudum daha aldı.

"Hey, bana bir şans ver."

"Nasıl? Hadi gıt ve bir daha günah işleme falan gibi mi? Rahibe benzer bir halim var mı sence?"

"Lanet olası polis."

"Doğru." Şaşkın turistlerin cüzdanlarını teslim alırken geveledikleri teşekkürleri duydu. "Ben lanet olası bir polisim. Ne güzel bir gün değil mi?"

"Ben kullanırım," dedi Eve küçük yemek molaları bitğinde. "Emekliliğim gelmeden önce merkeze varmayı tercih ederim." Bilek ünitesine baktı. "Sen de Maureen Stubbs'i merkeze getirip sorguya alacaksan acele etsen iyi olur."

"Şey... ben onu bir-iki gün ertelerim diye düşünmüştüm."

Eve direksiyona geçerken dönüp Peabody'ye baktı. "Hazır olduğunu söylemiştin."

"Hazırım. Ama, işte... yanı sen bu ara çok meşgulsün ve tam olarak kendine geldin de sayılmaz. Eğer sıkışırsam ya da zorlanırsam diye gözlemlenmi istiyordum. Tabii eğer sen de istersen bekleyebilir."

"Ben bugün gayet müsaidim, o yüzden mazeret olarak beni kullanma."

Peabody'nin midesi kasıldı. "Eğer eminsen."

"Emin olması gereken sensin. Eğer öyleysen Trueheart'ı da ara. Merkeze alırken iki üniformalı polis bir üniformalı polisten daha rahatsız edici olur. Trueheart'a ayrıntıları anlat, seninle gelsin, sorgu odasında da yanında olsun. Mümkün olduğunca az konuşsun ve suratsız görünsün. Yani Trueheart ne kadar suratsız görünebilir ondan emin değilim ama. Siyah beyaz resmi polis araçlarından birini al. Onay için ismini kullan."

"Ben mi süreyim Trueheart mı?"

"Sen kullanma. Trueheart'a arada sırada sana dikiz aynasından anlamlı anlamlı bakmasını söyle. Bütün konuşmayı sen yap. Hemen avukatını çağırmasını sağlayacak kadar hızlı davranma. Kurbanın arkadaşı olarak işbirliği yapmak isteyeceğini ve bu durumun kocası için bir çeşit rahatlama sağlayabileceğini vurgula. Vesaire vesaire... Odaya aldıktan sonra oyunu oynamaya başla."

"Sadece bir iyilik istiyorum. Eğer onu kaybetmeye başlarsam, yanlış yola saparsam sen gelir misin?"

"Peabody- "

"Sadece eğer arkamda olduğunu bilirim kendimi daha rahat, daha güvende hissederim."

"Pekâlâ. Eğer tökezlersen seni tutarım."

"Teşekkürler." Peabody iletişim cihazını çıkardı, Trueheart'ı arayarak görev ayrıntılarını anlatmaya başladı.

Merkeze vardıklarında Eve doğrudan ofisine geçerek Denver Cinayet Masasındaki dava yetkilisiyle konferans bağlantı kurdu. Dedektif Green görmüş geçirmiş ve huy-suz bir tipe benziyordu.

Eve adamı hemen sevdi.

"Süitteki odalardan tonla parmak izi çıktı. Birkaç oda

hizmetlisi, teknik ekipten bir görevli - son müşterilerden gelen şikâyet üzerine eğlence sistemiyle ilgilenmiş. Bu arada son müşteriler Cincinnati'den Joshua ve Rena Hathaway. Üç gün kalmışlar ve bizim kızın gırış yaptığı gün çıkış yapmışlar. Temizler. Kurbanın parmak izleri sadece oturma odasında: kahve masasında, bıçak ve çatalda, fincan ve fincan altında, meyve suyu bardağında. Julianna Dunne'un parmak izi de odanın lanet olası her köşesinde."

Dedektif duraksayarak kahvesinden bir yudum aldı. "Otel güvenlik disklerinden kimliği teşhis edildi. Resepsiyon ve lobi görevlileri ve valizini taşıyan görevli de kimliği onayladı. Küvet giderlerindeki saç tellerinden de DNA onayını bekliyoruz. Kafesinin kilidi sağlam dönecek."

"Kilidin dönmesi sorun olmayacak fakat önce onu yakalamamız gerek. Federallerle temas kurdunuz mu?"

Green koltuğunda biraz doğruldu, burnundan hafifçe soluyarak güldü. "Federalcikleri işin içine katmak için bir acelemiz yok bence."

"İşte benim en favori şarkım. Hâlâ incelenmesi gereken birçok parmak izi olduğundan eminim dedektif. Bütün hepsini belirlemek ve Dunne'un izlerini ayırmak bence biraz zaman alabilir."

"Yani. Ayrıca buralarda bir sürü zıkkın yanlış yere koyulur. Bazen koyulduğu yanlış yerde kırk sekiz saat öylece kalır. Hatta mesela, diyelim bir ekipman sorunumuz oldu, yetmiş iki saat bile kalabilir. Özellikle de başka bir ipucunu falan değerlendiriyorsak."

"Ortak sistemde Dunne hakkında epey bilgi var fakat bende daha fazlası var. O zaman aralığımı biraz daha uzat ve sana her şeyi göndereyim, kişisel notlarım da dâhil."

"Yalnız biraz da yavaş okurum ben. Hem bilirsin meş-

gul Federalcikleri cinayet gibi pis işlerle rahatsız etmeden önce her şeyi güzel, derli toplu bir pakete koyup üzerine de bir kurdele bağlamak gerek. O link görüşmesini yapmam gereken noktaya geldiğimde önce seni arayacağım ve hazırlıklı olman için vakit yaratmaya çalışacağım.”

“Teşekkür ederim.”

“Campbell iyi adamlardan biriydi. Birinci ağızdan doğru bilgi. Sen Dunne’u yakala teğmen, tekrar dışarı çıkamamasını sağlaman için de Denver’in gereken her yardımı sağlayacağına güvenilebilirsin.”

Eve söz verdiği verileri Green’e yolladıktan sonra masasından kalkarak pencereye doğru yürüdü. Caddenin karşısındaki binanın penceresine odaklandı.

Saatlerce diske aldım seni, demişti Julianna. Yani beni izledin, diye düşündü Eve. Ama görmedin. Gördüğünü sandığın şey saçmalıktı. Kardeşlikmiş, bağmış, kışımın kenarı. Bizim aramızdaki tek bağ işlediğin cinayetler.

Kalçasını pencerenin önündeki dar alana yasladı, yoğun hava trafiğini izleyerek zihnini boşaltıp netleştirmeye çalıştı. Önünden, yamp sönerek Jersey sahilindeki kiralık dairelerin reklamını yapan bir zeplin geçti.

Jersey sahiline bir kez Mavis’le gitmiş, birlikte epey tuhaf ve sarhoş bir hafta sonu geçirmişlerdi. Mavis bir yaz burada sokaklarda dolaşp belli hedefler seçmesi, türlü numaralar çevirmesi konusunda epey şey hatırlamış, duygusallaşmıştı. Zaten birkaç sene öncesinde de aynı şeyi Broadway’de yaparken Eve’e yakalanmıştı.

Bağ dediğin odur, diye düşündü Eve. Eğer hayatında kız kardeşe yakın biri varsa o Mavis’ti.

Mavis görüntümünü ortalama bir ergen oğlanın iç çamaşırını değiştirmesinden daha sık değiştirirdi. Julianna da

şimdi aynısını yapıyordu ama onunki moda duygusuyla değildi.

Bırının dikkatini çekmek için mi peki? Belki, belki, diye düşündü oturduğu yerden kalkıp odada gezinmeye başlarken. Ama önce kişinin kendini tatmin etmesine yönelik olması gerekiyordu. Bir insanın aynaya bakması ve kendini yenilenmiş, tazelenmiş, farklı görmesi gibi.

Konu saçlar, aksesuarlar ve türlü bakımlarla uğraşmaya geldiğinde Eve kişisel alanının ve kendi üzerindeki hâkimiyetinin azaldığını hissediyordu. Ama çoğu insan için bunun tam zıddının geçerli olduğunu düşündü. Bu insanlar her şeyin kendileri üzerinde, görünümeleri üzerinde odaklanmasından hoşlanıyordu.

Juliana hapisteyken bu hissi özlemiş olmalıydı. Hapishanedeki güzellik salonunu kullanmak onu pek tatmin etmiş olamazdı.

Kendine o tatmin hissini burada yaşatma riskine girebilir miydi? Şehirde olmaz, diye karar verdi Eve. Cinayetler işlediği şehirde profesyonel bir güzellik uzmanıyla çalışarak kendini teşhir etme riskine girecek kadar aptal değildi. Ekranlarda boy boy resmi çıkıyordu.

Hayır, o konuda boşa kürek çekiyorlardı.

Estetik, yüz hatları, saçlar ve bedenler üzerinde çalışan insanlar yüz ve hatları fark etmek konusunda uzmandı. Onu her seferinde dehşete düşürmeyi başaran Trina ve Mavis'in benzer konularda yaptıkları ayrıntılı yorumlara kaç kez şahit olmuştu.

Eve Juliana'nın bugünlerde kendi saçıyla kendinin uğraştığından emindi. Bir şekilde çoğu kadının, danışmanlara gitmeye gücü yetmeyen kadınların bile, bunu başardığını biliyordu. Ama Juliana'nın rahatlamak, kendini biraz

şımartmak için birkaç saatlik, hatta bir hafta sonu sürecek bir bakım için can attığından emindi.

Ve çok seçkin bir yeri tercih ederdi.

Avrupa, diye karar verdi. Şehirdeki lüks güzellik salonlarını ve spaları kontrol ettirmeye devam edecekti ama parasını Paris ya da Roma'ya yatırıyordu.

"Bilgisayar." Masasının başına geçti. "Güzellik salonları, spalar ve bakım merkezleri üzerine global bir tarama yap. En iyi yirmiyi listele. Hayır, ilk elliyi. Dünya çapında."

İşlem yapılıyor...

"İkinci tarama. New York ve Avrupa arasında hizmet veren ilk beş ulaşım şirketini listele."

İkinci tarama onaylandı. İşlem yapılıyor...

"Pekâlâ, bir denemeye değer." Bilek ünitesini kontrol ettikten sonra bir küfür savurdu. "Tarama tamamlandığında verileri kaydet, dosyala ve diske aktar."

Onaylandı...

İzlemeye karar verdiği yeni yoldan memnun olan Eve, kısa bir link görüşmesi yaptıktan sonra Peabody'ye verdiği sözü tutmak üzere dışarı çıktı.

Koridorlarda seri adımlarla ilerlerken düşünmeye devam ediyordu. Zehir, diye düşündü yürüyen banda atarken. Hem kişisel hem de mesafeli, bıçaklar ya da ateşli silahlara nispeten daha feminen bir araç.

Gerçek bir temas olmadan öldürebiliyorsun. Bu Julianna için önemliydi. Seks geçmişte kullanmak zorunda kaldığı yeterince berbat bir şeydi zaten.

Her iki taraf için de alçaltıcı dediğini hatırladı Eve. İçine almak. Zorlamak, itelemek.

Hayır, asla bir bıçak kullanmazdı. Bir bıçağı deriye saplama sekse fazlaca benziyordu.

Aramızdaki bir fark daha, diye düşündü Eve kendine engel olamayarak. Sonra birden nemlendiğini hissederek ellerini pantolonuna sildi.

Sen de öldürdün. Julianna'nın sesi beyninde yankılandı. Sen de biliyorsun.

Keyif için öldürmedim, diye hatırlattı Eve kendine. Çıkar için değil.

Yine de ilk kez bir can aldığında sekiz yaşındaydı. Julianna bile bunu geçemezdi.

Eve başının hafifçe döndüğünü hissederek elleriyle yüzünü ovuşturdu.

"Sorgu odası C."

Eve irkilerek sıçradığında McNab koluna uzandı. "Hey, özür dilerim. Korkutmak istemedim. Hemen arkana atmıştım. Beni duyduğunu sandım."

"Düşünüyordum, dalmışım. Sen bu bölümde ne arıyorsun?"

"Peabody'yi biraz iş üzerinde izlemek istedim. Ama belki dikkati falan dağınık diye ona bir şey söylemedim. Yine de on-on beş dakika gözlem odasından bakabilirim, diye düşündüm. Yani sizin için bir sakıncası yoksa teğmemim?"

"Evet elbette. McNab?"

"Efendim?"

Eve bir şey söyleyecekken vazgeçti ve başını salladı. "Yok bir şey."

Ciddi görünümlü büyük gri kapılarla dolu dar bir koridorda ilerledikten sonra, Gözlem Bölümü yazan bir alana döndüler.

Kısa bir koridordan geçtikten sonra içinde çift taraflı bir ayna bulunan küçük bir gözlem odasına girdiler. İçeride sandalye yoktu. Işıklandırma kalitesi düşük ve loştu.

Eve'in burnuna, birinin abartılı bir şekilde sürdüğü çam kokulu tıraş kolonyası ya da çamlı bir oda spreyi gibi bir şey doldu. Her halükarda odada yoğun bir orman kokusu vardı.

Aslında bu bölümdeki diğer üç gözlem odasından birini seçebilirlerdi. Onların içinde sandalyeler, krediyle çalışan Oto-Aşçı ve sorgulamayı daha ayrıntılı duyup görebilmelerine yarayan ekipmanlar vardı.

Ama Eve o odaların gözlemciyi çok uzak ve ayıksı tuttuğuna inanıyordu. O camı tercih ederdi.

"Sana bir sandalye ya da başka bir şey getirmemi ister misin?"

Eve kafası karışarak McNab'e baktı. "Ne?"

"Yani işte yorulursan ve oturmak istersen falan diye."

"Tanrım, McNab bu bir randevu falan mı?"

McNab ellerini cebine sokarak suratını astı. "Tanrım, biri beyin sarsıntısı geçirdi ve suratı dağıldı diye düşünceli davranmaya çalış bak neler oluyor."

Eve suratının halini unutmuştu ve hatırlatılması karşısında camı sıkıldı. "Eğer sandalyeye ihtiyacım olursa kendim alırım. Ama sağ ol."

Camın diğer tarafında kapı açıldığında McNab'in yüzü aydınlandı. "İşte geliyor. Hakla onu bebek."

"Memur Bebek," diye düzeltti Eve ve şovu izlemeye hazırlandı.

Eve, Peabody'nin Maureen Stibbs'i sallanan masadaki bir sandalyeye oturtmasını, kayıt cihazını hazırlamasını ve genç kadına bir bardak su teklif etmesini izledi.

Seri ve gayet profesyonel, diye düşündü Eve beğeniyle. Çok tehditkâr değil. Henüz.

Ve kapının önünde tüm gençliği ve tipik Amerikan rüyası görüntüsüyle... ve ancak bir İspanyol cocker yavrusunun ciddiyetiyle Memur Troy Trueheart duruyordu.

Eve Peabody'nin gerginliğini sezebiliyordu. Suyu doldururken cama doğru kaçamak bir bakış attığını da fark etti.

Ama Eve, Maureen'in gözlerinin Peabody ve Trueheart arasında gidip gelişini izlerken üniforma bile yeterli diye karar verdi.

İnsan gözü genelde görmeyi beklediği şeyleri görürdü.

"Hâlâ neden buraya gelmem gerektiğini anlamış değilim." Maureen çiçeğe konup uçan bir kelebek edasıyla

suyundan bir yudum aldı. “Kocam ve kızım beni evde bekliyor.”

“İliş uzun sürmeyecek. İşbirliğiniz için teşekkür ederiz Bayan Stibbs. Eminim kocanız da bu konudaki yardımlarınızdan memnun olacaktır. Bu dosyanın açık kalmasının her ikiniz için de zor olduğunun farkındayız.”

Güzel, güzel, topu önüne at, diye düşündü Eve. Onu konunun bir parçası haline getir, her fırsatta kocasını dile getir.

Peabody Maureen’e daha önce anlattığı hikâyeyi ve ifadeleri hatırlatarak bazı ayrıntıları onaylamasını ya da açmasını isterken Eve ağırlığını diğer ayağına verip ellerini ceplerine soktu.

“EDD’de çok fazla sorgulama yapmıyoruz,” dedi McNab huzursuz bir tavırla sol kulağındaki küpeleri çekiştirirken. “Nasıl gidiyor?”

“İyi gidiyor. Ritmini oturtmaya çalışıyor.”

Peabody içeride o kadar da özgüvenli hissetmiyordu ama devam etti.

“Tüm bunları daha önce de anlattım. Tekrar ve tekrar.” Maureen önündeki su bardağını kenara iteledi. “Bunları en baştan yaşamamızın bize ne yararı var? Yıllar önce gitti o.”

“Öldü demiyor,” diye yorum yaptı Eve. “Marsha’nın adını söylemiyor. Söyleyemez çünkü olay o zaman çok kişiselleşiyor, evinin içine giriyor. Peabody’nin o düğmeye basması lazım.”

“Marsha’nın ölümü sizi o dönem çok sarsmış olmalı. Yakın arkadaşınız.”

“Evet, evet elbette. Herkes sarsılmış ve üzülmüştü. Ama olanları arkamızda bırakabildik.”

“Siz ve Marsha yakındınız,” dedi Peabody tekrar. “Arkadaş ve komşuydunuz. Ama size evliliğinde mutsuz olduğundan, başka bir adamla bir ilişki yaşadığından bahsetmediğini belirtmişsiniz.”

“Komşularınızla ya da yakın arkadaşlarınızla bile paylaşmayacağınız şeyler vardır.”

“Ama böyle bir şeyi sır olarak taşımak zor ve streslidir.”

“Bilemiyorum.” Maureen tekrar bardağı alarak bir yudum su içti. “Ben kocamı hiç aldatmadım.”

“Sizin mutlu bir evliliğiniz var. Dürüst, güvenli.”

“Elbette. Elbette öyle.”

“Ama aşmanız gereken önemli bir engel vardı.”

Maureen’in eli titredi ve bardağın kenarından biraz su damladı. “Anlayamadım?”

“Marsha. Bir engeldi.”

“Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Ne demek istiyorsunuz?”

“Söylenenlere göre her açıdan mutlu olan bir ilk evlilikten ilk eş. Sizde soruşturma sırasındaki ifadenizde Boyd Stibbs’in karısı Marsha’ya âşık olduğunu ve aralarında bir uzaklık ya da sorun fark etmediğinizi belirtmişsiniz.”

“Evet ama- ”

“Yine siz ve diğer ifade veren herkes Boyd ve Marsha’nın birbirlerine çok bağlı olduklarını, birlikte vakit geçirmekten çok hoşlandıklarını, ortak ilgi alanları ve birçok ortak arkadaşları olduğunu söylemiş.”

“Evet ama... Bunlar daha önceydi. Olanlardan önceydi yani.”

“Bayan Stibbs şu anda da Boyd’un ilk karısı Marsha’yı sevmiş olduğunu söyleyebilir misiniz?”

“Evet.” Boğazını temizleyerek tekrarlaması gerekti. “Evet.”

“Şahsi gözlemlerinizi sonucu oluşan şahsi fikrinize göre Marsha Stibbs’in Boyd’a ve evliliğine bağlı olduğunu söyleyebilir misiniz?”

“İşine çok fazla zaman ayırıyordu. Boyd’a yemek hazırlamaya bile nadiren zahmet ederdi. O... çamaşırı ondan çok Boyd yıkardı.”

“Anlıyorum.” Peabody dudaklarını büzerek başını salladı. “Yani kocasını ve evliliğini ihmal ediyordu.”

“Hayır öyle söyleme- onu kastetmedim.”

“Ne demek istediniz Bayan Stibbs?”

“Sadece onun herkesin görmek istediği kadar mükemmel olmadığını söylüyordum. Gayet bencil olabiliyordu.”

“Peki Boyd bu ihmallerden hiç size şikayet eder miydi?”

“Hayır. Boyd asla bir şeyden şikâyet etmez, çok iyi huyludur.”

“Hiç kimse o kadar iyi huylu olmaz.” Peabody gülümsemesini kullandı. Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Kız kıza konuşuyoruz burada diyordu. “Eğer karısının başka biriyle görüştüğünü biliyor ya da bundan şüpheleniyor olsaydı eminim şikâyet ederdi.”

“Hayır, hayır.” Eve parmak uçlarında yükseldi. “Geri adım atma. Ona düşünecek vakit verme.”

“Ne?” McNab panik içinde Eve’in koluna uzandı. “Nerede hata yaptı?”

“Kurban konusuna bastırması gerek. Kadının gizleyip bastırduğu öfkeyi ortaya çıkartması, seslendirmesini sağlaması lazım. Ve darbeleri kocasıyla vurması gerek ki kadın kocasından şüpheleniyor olabileceğimizi düşünsün. Kadın Boyd Stibbs ve onun etrafında yarattığı mükemmel dünya konusunda takıntılı. Bu dünyanın temeline inmek, kadı-

nn o dünyanın sarsıldığını hissetmesini sağlamak gerek. Peabody şimdi diğer adamı gündeme getirdi. Bu da kadına o yarattığı dünyayı mazur görme şansı veriyor, ortada gerçekten bir adam olduğuna inanmasına yardımcı oluyor.”

“Kadını kayıp mı ediyor?”

Eve elini saçlarının arasından geçirdi. “Biraz avantaj kaybetti.”

“Belki içeri girsen iyi olur.”

“Hayır, geri kazanabilir.”

McNab’in söylediği on beş dakika çoktan geçmişti ama Eve ona işinin başına dönmesini söylemedi. Maureen’in güveninin yerine geldiğini Peabody’nin tedirgin olmaya başladığını görebiliyordu. Bir an Peabody yüzünde öyle bir panikle cama doğru baktı ki Eve gidip yardım etmemek için çizmelerinin yere kazınmış olduğunu hayal etmeye çalıştı.

“Üzerine yazabileceğim bir şey var mı?” diye sordu Eve.

“Kâğıt gibi mi?” diye sordu McNab. “Ben EDD’deyim. Biz kâğıt kullanmayız. Yani pek hoş olmaz değil mi?”

“Elektronik ajandamı ver.” Eve uzanarak dedektifin cebindeki ajandayı çekip aldı ve birkaç şey tuşladı. “Git kapıyı çal. Ve lütfen bir süre gerçekten bir polis gibi görünmeye çalış. Bunu Trueheart’a ver, Peabody’ye vermesini söyle sonra hemen dışarı çık. Anladın mı?”

“Evet.” McNab dışarı doğru koştururken ekrana baktı.

Yarattığı fanteziyi dağıt

Kocayı ima et

Kurbandan bahsetmesini sağla, ismini kullansın

*Engel açısı güzeldi, onu kullanmaya devam et
Ellerini izle. Gerildiğinde alyanıyla oynuyor.
Dallas*

McNab sırttı, o yüzden kapıyı çalmadan önce biraz duraksayıp suratına ciddi bir ifade yerleştirmek için uğraştı.

“Dallas’tan,” diye fısıldadı ağzını Trueheart’ın kulağına dayayarak. Maureen’e doğru sert bir bakış atmayı da ihmal etmedi.

“Özür dilerim Memur Peabody.” Trueheart masaya yaklaştı. “Bu veri şimdi elimize ulaştı.”

Trueheart elektronik ajandayı Peabody’ye verdikten sonra tekrar kapının önündeki yerine döndü.

Peabody notu okuduğunda çok rahatladığını, enerjiyle yüklendiğini hissetti. Çok özenli bir hareketle elektronik ajandayı yüzüstü çevirerek masaya bıraktı ve ellerini üzerine koydu.

“O veri nedir?” diye sordu Maureen. “Veri derken ne demek istedi?”

“Sizin endişelenmeniz gereken bir şey yok,” dedi Peabody endişelenilmesi gereken çok şey olduğunu ima eden bir tonla. “Bayan Stibbs bana Bay Stibbs’le ne zaman arkadaşlıktan öte bir şekilde görüşmeye başladığınızı söyleyebilir misiniz?”

“Bu bilginin ne önemi var ki?” Maureen endişeli bir ifadeyle elektronik ajandaya baktı. “Eğer Boyd evliyken aramızda bir şeyler olduğunu ima etmeye- ”

“Ben Marsha’nın cinayetinden önce ve sonrasının genel bir resmini çıkarmaya çalışıyorum. Kadınlar bir erkeğin kendileriyle ilgilenip ilgilenmediğini anlar. Boyd’un size karşı bir ilgisi var mıydı Bayan Stibbs?”

“Boyd asla ama asla ettiği yeminlere ihanet etmez. Evlilik onun için bir oyun değildir.”

“Marsha’nın aksine yani.”

“Marsha onu tam olarak takdir etmiyordu ama Boyd asla bu konuda onu suçlamazdı.”

“Ama siz suçluyordunuz.”

“Oyle bir şey söylemedim. Sadece Marsha’nın dışardan görüldüğü kadar evliliğine bağlı olmadığımı kastettim.”

“Ancak siz hem Boyd’un hem Marsha’nın bir arkadaşı olarak, yani dışarıdan biri olarak bile hataları net görebiliyordunuz. Boyd ise bu ilişkinin içindeydi zaten ve eminim hataları daha net görüyordu. Marsha’nın evlilikleri konusunda özensiz olduğunu hissetmek eminim hiç hoşuna gitmiyordu. Yani karısının onun mutluluğuna çok da önem vermemesi.”

“Marsha onun mutsuz olduğunu göremezdi.”

“Ama siz görebiliyordunuz. Boyd’un mutsuz olduğunu görüyor, sizinle konuştuğunda onu teselli ediyordunuz.”

“Hayır. Hayır. Ben asla... Boyd hiç. Boyd... o çok anlayışlı bir adamdır. Marsha hakkında tek bir kötü söz bile etmemiştir. Asla. Artık eve gitmem gerek.”

“Sadakatsizliği de görmezden gelecek kadar anlayışlı mıydı? Karısı etrafta gezinip başka adamlarla yatarken yemeklerini yapacak, çamaşırlarını yıkayacak kadar? Ben dünyada hâlâ azizler olduğunu bilmiyordum. Bayan Stubbs, ilk karısının ölümünü ayarlamış olabilecek bir adamla evlenmiş olmak sizi hiç endişelendirmedi mi?”

“Siz delirdiniz mi? Boyd bir karıncayı bile incitemez. Sız kesinlikle onun... bu olanlarla... bir ilgisi olduğunu düşünüyor olamazsınız. Boyd evde bile değildi.”

“Şehir dışına yapılan bir iş gezisi güzel bir mazeret.

evet.” Peabody arkasına yaslanarak ağır ağır başını salladı. “Karısının başka bir adamla yattığından şüphelendiği aklınıza gelmedi mi hiç? Mektuplar oradaydı sonuçta. Bir sürü belirti de görüyordu. Günlerce, haftalarca içi içini yedi belki ve sonunda patladı. Belki de birine o evde yokken gelip Marsha’nın kafasına vurması ve cesedini banyo küvetine bırakması için para ödedi. Sonra da eve gelip yaşlı koca rolünü oynamaya başladı.”

“Böyle konuşmanıza izin veremem. Burada oturup böyle şeyler söylemenizi dinlemeyeceğim.” Masadan hızla kalkarken önündeki bardağı devirdi. “Boyd asla onu incitmezdi. Boyd hiç kimseyi incitmez. O bir beyefendidir. Çok iyi bir adamdır.”

“İyi bir adam da sevdiği kadının kendi yatağında başka bir adamla oynaştığını öğrendiğinde birçok şey yapabilir.”

“O Marsha’ya asla zarar vermezdi, başka birinin de öyle bir şey yapmasına izin vermezdi.”

“Belki mektupları bulunca bir anlık öfkeye kapıldı?”

“Olmayan mektupları nasıl bulmuş olabilir?”

Maureen’in gözleri kocaman açılmıştı ve soluk soluğaydı. Peabody içini kaplayan buz gibi bir kontrol duygusu hissetti.

“Mektuplar yoktu, çünkü Marsha’yı öldürdükten sonra onları siz yazdınız ve çekmeceye sakladınız. Marsha Stibbs’i öldürdünüz, çünkü o Boyd’la aranızda bir engeldi - sizin istediğiniz, onunsa değer vermediği adamla. Marsha’nın kocasını, hayatını ve evliliğini istediniz, o yüzden de onu öldürdünüz.”

“Hayır.” Maureen ellerini yanaklarına bastırarak kafasını salladı. “Hayır. Hayır.”

“Marsha onu hak etmiyordu.” Peabody artık çekici eli-

ne almıştı, Maureen'i hızlı ve sert darbelerle dağıtmakta kullanıyordu. "Ama siz hak ediyordunuz. Boyd'un size ihtiyacı vardı, Marsha'nın asla yapamayacağı şekilde onunla ilgilenecek sizin gibi birine."

"Marsha'nın ona ihtiyacı yoktu. Kimseye ihtiyacı yoktu."

"Boyd şehir dışındayken Marsha'yla yüzleştiniz? Ona Boyd için yeterli kadar iyi olmadığımı mı söylediniz? Boyd'un daha iyisini hak ettiğini? Sizi hak ettiğini?"

"Hayır. Burada daha fazla kalmak istemiyorum. Eve gitmem gerekiyor."

"Sizinle tartıştı mı yoksa sadece gülüp geçti mi? Ciddiye bile almamıştı belki de. O resimden çıkmadan Boyd da asla sizi ciddiye almazdı. Marsha yoldan çekilmeden önce sizi görmezdi bile. Gerçekten yaşamaya başlayabilmek için onu öldürmek zorundaydın. Değil mi Maureen?"

"Hayır, öyle değildi." Yanaklarından kocaman yaşlar dökülüyordu. Ellerini dua edermiş gibi birleştirmişti. "Bana manmak zorundasınız."

"Bana nasıl olduğunu anlat. Marsha'nın evine gittiğin akşam neler olduğunu anlat."

"İsteyerek olmadı. Öyle bir niyetim yoktu." Maureen artık hıçkırıklar içindeydi, sandalyeye çöktü, başını masaya dayadı ve kollarını üzerine kapadı. "Kazayla oldu. İsteyerek olmadı. O günden sonra tek bir yanlış yapmadım. Olanları telafi edebilmek için Boyd'a gereken her şeyi yaptım. Onu seviyorum. Onu her zaman sevdim."

Gözlem odasındaki McNab deli bir adam gibi sırtıp duruyordu. "Başardı! Onu konuşturdu. Davayı kapadı. Benim hemen... Tanrım, gidip ona çiçek falan almam gerek." Hızla kapıdan çıkarken duraksayarak döndü. "Dallas, çok iyiydi."

“Evet.” Eve candan bakmaya devam ediyordu. Peabody’nin bakışlarına karışan acımayı fark etti. “Çok iyiydi.”

Maureen Stibbs’i işlemlerin yapılması için polis nezaretinde kayda yolladığında Peabody artık içinin kuruduğunu hissediyordu. Adeta devasa bir meyve sıkacağı içindeki bütün suyu çıkarmış geriye posasını bırakmıştı.

Ufak çalışma kabinine doğru ilerlerken anne babasının oturdukları banktan kalkıp ona doğru ilerlediklerini gördü.

“Burada ne işiniz var? Akşam buluşacaktık? Dün gece iptal etmek zorunda kaldığımız o şık yemek için buluşuruz dememiş miydik?”

“Seninle gurur duyuyoruz.” Annesi Peabody’nin yüzünü ellerinin arasına aldı, alına yumuşacık sıcak bir öpücük kondurdu. “Öyle gurur duyuyoruz ki.”

“Pekâlâ... neden?”

“Eve bizi de çağırdı.” Phoebe uzanarak yanağını Peabody’nin yanağına dayadı. “Seni çalışırken izlememizi sağladı.”

“Sorgulamamı mı?” Peabody’nin ağzı açık kaldı. “İzlediniz mi?”

“Çok zordu, yaptığın, başardığın şey çok zordu.” Phoebe ona sıkıca sarıldı.

“İşim bu.”

“Çok zor bir iş. Ve yapmak için doğduğun bir iş.” Gençkilere kızının yüzünü inceledi. “Yarın giderken bunu bilerek vedalaşmak çok daha kolay olacak.”

“Yarın mı? Fakat- ”

“Bu kadar yeterli. Akşama uzun uzun konuşuruz. Şimdi yapacak işlerin vardır.”

Sam uzanarak küçük kızının elini sıktı. “Memur Peabody.” Gülümsemekten ağzını kapatamıyordu. “Haydi şimdi gıdıp polislğe devam.”

Peabody biraz nemlenen gözleriyle anne babasının yürüyen banda doğru ilerlemesini izledi. Sonra gördüğü şey karşısında duygusallığı keyifli bir şaşkınlığa döndü. McNab kucığında beyaz ve sarı papatyalardan oluşan kocaman bir çiçek demetiyle yürüyen banttan indi.

“Onları nereden buldun?”

“Sorma.” Demeti Peabody’nin kucğına bıraktı, sonra toplum içinde yapmayacaklarına dair aldıkları kararı bozarak dudaklarına ateşli bir öpücük kondurdu. “She-Body, muhteşemdin.”

“Bir ara neredeyse kaybediyordum onu.”

“Hey. Kadının kışını sağlam tekmeledin, işini yaptın ve dosyayı kapadın. Nokta.” Öyle gururla dolmuştu ki mor gömleğindeki pembe düğmelerin patlayacağını hissediyordu artık. “Ve onları yaparken cidden çok seksi görünüyordun. Sanırım bu gece daha sonra Sorgulamacılık oynayabiliriz.” Göz kırptı.

“Gözlem odasında mıydın? İzliyor muydun?”

“İiç kaçırır mıyım? Senin için çok önemli bir şeydi bu, yani benim için de çok önemliydi.”

Peabody bir iç geçirdi ve çalıntı olduklarından emin olduğu çiçeklere burnunu dayadı. “McNab bazen gerçekten çok tatlı olabiliyorsun.”

“Tamam o halde, daha sonra tadına bir bakmana izin vereceğim. Artık gitmem lazım, işler bekliyor.”

Peabody kucagındaki çiçeklerle çalışma alanına girdi ve pek çok dedektifin sesli tebrikleri karşısında heyecanlandı, utandı ve sevindi. Kızarmış halde Eve'in ofisine girdi. "Teğmen?"

Eve bir elini kaldırarak beklemesini işaret etti ve spa merkezleri konusundaki tarama ve olasılık sonuçlarını incelemeye devam etti. Julianna'nın profili göz önüne alındığında en muhtemel istikametın Avrupa olduğu konusunda o da bilgisayar da aynı fikirdeydi. Diğer şehirlere oranla Paris biraz daha ağır basıyordu.

"Bilmiyorum, bilemiyorum. Büyük şehir, büyük medya, büyük polisler. Neden şu şey olmasın, neydi adı... Provence ya da şu İtalya'daki İsviçre sınırına yakın öbür yer?"

Şahıs tiyatro, restoranlar ve alışveriş merkezlerine yakın şehir atmosferini tercih ediyor. Bahsettiğiniz seçenekler kırsal bölgede ve doğayla iç içe atmosferi tercih edenlere, az ya da hiç aktif sosyal faaliyet arzusunda olanlara yönelik. L'indulgence Paris'teki en seçkin bakım merkezi. Tam donanımlı bir güzellik salonu, spa, beden şekillendirilmesi ve duygusal sağlık merkezleriyle hizmet veriyor. Kullandıkları ürünler tamamen doğal içerikli ve yalnızca bu merkezden temin edilebiliyor. Cilt ve beden bakımları-

"Tamam kes, eğer bir reklam metni isteseydim öyle sorardım. Nasıl rezervasyon yapıyor?"

Günlük paketler ve/veya otel hizmetleri için rezervasyonlar merkeze şahsen konuk, konuğun temsilcisi ya da yetkili seyahat acentesi tarafından yapılabilir. Rezervasyon isteklerinin en az altı hafta önceden bildirilmesi tavsiye ediliyor.

"Altı hafta." Eve parmaklarını masaya vurarak düşündü.

"Paris'te spaya mı gidiyorsunuz teğmen?"

"Biri beni vurup bayılır, ellerimi ayaklarımı zincirler, cansız bedenimi zorla oraya sürüklerse neden olmasın.

Ama buraların tam Julianna'ya hitap eden yerler olduğunu düşünüyorum. Bir kadının cinayet turu sonrası biraz mola verip rahatlamaya, şımartılmaya ihtiyacı var. Cildimin o genç ve ıslıl ıslıl görünümünü koruduğundan emin olmalı."

Eve başını kaldırıp Peabody'ye baktı. Kucağındaki çiçekleri işaret etti. "Demek McNab uğradı. Nereden çalışmış?"

"Bilmiyorum." Peabody duygusal bir tavırla çiçekleri kokladı. "Önemli olan düşünmesi. Annemlerin gelip izlemesini ayarlamışsın. Sivillerin bir sorgulamayı izlemesinden hoşlanmazsın."

"İstisna yaptım."

"Benimle gurur duyduklarımı söylediler."

"Sen iyi bir polissin. Neden gurur duymasınlar?"

"Bunu onların ağzından duymak çok anlamlı oldu. Ve içeri o notu gönderip beni doğru yola çektiğin için teşekkür ederim. Uzaklaştığının farkındaydım. Onu kaybettiğimi görebiliyordum fakat nerede yoldan çıktığımı anlayamamıştım."

"Güzel toparladın ve davayı kapadın. Nasıl hissediyorsun?"

"İyi sanırım. İyi hissediyorum." Ama kollarını alçalttı, çiçekleri yere doğru çevirdi. "Tanrım Dallas onun için üzüldüm. Bütün dünyası küçücük parçalara ayrıldı, dağıldı. Kazaymış. O konuda doğru söylüyor. Marsha'yla yüzleşmek için kendini zorlamış, Boyd'a karşı hislerini anlatmış. Tartışmaya başlamışlar, sonra işin içine fiziksellik girmiş. Marsha yere çok sert düşmüş, kafasını çarpmış. Kötu çarpmış. Sonra Maureen paniklemiş ve olayı örtbas etmeye çalışmış."

“Mahkemede kasıtsız adam öldürmeyle yargılanmasını sağlamaya çalışacaklar. Hem de ikinci derece cinayet olmalıyken.”

“Teğmenim.”

“Belki bir-iki dakika panikledi, üzüldü ve şok geçirdi. Ama sonra ne yaptı? Yardım çağırdı mı? Küçük bir ihtimal de olsa Marsha Stibbs geri döndürülebilir ya da kurtulabilir diye yardım falan mı çağırdı? Hayır, sadece fırsat olarak değerlendirdi. Suçu örtbas etmekle kalmadı, biraz daha ıleri gitmekte sakınca görmedi. Ölmüş bir kadını zinayla suçlayan sahte deliller bıraktı. Ölen kadının kocasını, güya sevdiğini iddia ettiği adamı, büyük bir acının yanı sıra acaba karısı ona yalan söylemiş, ihanet etmiş, onu aldatmış olabilir mi şüphesiyle bırakmayı umursamadı. Çaldığı yaşamın üzerine bir gölge düşürdü ki Marsha Stibbs’i tanıyan herkes o gölgeye baktığında sahtekâr bir kadın görsün, böylece kendisi vakit ve alan kazansın, yolunu yapabilsin ve sonunda onun yerine geçebilsin.”

Eve başını salladı. “Acımam onunla ziyan etme. Eğer birine acıyacaksan, sadece başka birinin istediği bir şeye sahip olduğu için hayatına son verilen Marsha Stibbs’e acı.”

“Evet efendim, haklı olduğumuzu biliyorum. Sanırım sadece düşüncelerimi biraz oturtmam gerekiyor.”

“Peabody. Sen o sorgulamada Marsha Stibbs’i temsil ediyordun ve ona çok güzel hizmet ettin.”

Peabody’nin yüzü aydınlandı. Zihninde uçuşup duran kuşkular netleşti. “Teşekkür ederim teğmenim.”

“Eve git, bu akşamki o şık yemeğiniz için biraz hazırlan.”

“Henüz mesaim bitmedi.”

“Seni bir saat erken yolluyorum ve bu konuda benimle tartışmak mı istiyorsun?”

“Hayır efendim!” Peabody demetinden sarı bir papatya seçti, Eve’e uzattı.

“Çalıntı malı bir de başkasına mı veriyorsun?” Eve keyifli bir tavırla çiçeği aldı, sonra sinyal vermeye başlayan ofis linkine uzandı. “Bekle bir dakika, Dallas.”

“Teğmen.” Ekran Whitney’in yüzü doldurdu. “Seni ve ekibini ofisimde görmek istiyorum. On beş dakika içinde.”

“Evet efendim. Üzgünüm Peabody.” Eve ayağa kalktı. “Çiçeğini geri istiyor musun?”

On beş dakika Eve’e, Julianna’nın kişisel tatiliyle olan içgüdülerini destekleyecek verileri toplayıp analiz edecek kadar vakit vermedi. Ama Whitney’in ofisine doğru ilerlerken bu içgüdüsinü sağlam gerekçelerle açıklayacak sözlü bir rapor oluşturmaya çalıştı.

Ofise girip Roarke’ı gördüğü anda kafasındaki metin dağıldı.

Roarke gayet rahat bir tavırla komutanın masasının karşısındaki sandalyelerden birinde oturuyordu. Bakışları buluştuğunda Eve her neler oluyorsa duyduklarından hiç hoşlanmayacağım hemen anladı.

“Teğmen.” Whitney başıyla gelebilirsin işareti verdi. “Memur Peabody, bana bu öğleden sonra sorgulamada tam bir itiraf alarak bir cinayet davasını kapattığın bildirildi.”

“Evet efendim. Marsha Stibbs dosyası.”

“Tebrikler.”

“Teşekkür ederim komutanım. Ashında Teğmen Dallas’ın- ”

“Memur Peabody’nin bu davayı inceleyip kapatabileceğine güvenim tamdı,” diye araya girdi Eve. “Bu güven haklı çıktı. Memur Peabody yardımcım olarak ve Julianna Dunne cinayetlerindeki soruşturma ekibinin bir parçası olarak hizmet vermeye devam ederken, bu soruşturmayı tamamen şahsi vaktinde araştırmaya devam etti. Bu konuda bir takdir notu da Memur Peabody’nin dosyasına eklendi.”

“Tebrik ederim,” diye yineledi Whitney. Peabody soluğunu tutmuş halde konuşmadan dururken. Whitney kapının çalınması üzerine, “Girin,” diye seslendi. “Yüzbaşı, dedektif.” Feeney ve McNab’i başıyla selamladı.

“İyi iş çıkardın.” Feeney yanlarına geldiğinde Peabody’ye göz kırptı ve hafifçe kolunu sıktı. “Roarke.” Elini ceplerine soktuğunda fındık poşeti biraz hışırdadı. Bir şeyler oluyor, diye düşündü ve her ne oluyorsa ilginç olacaktı.

“Julianna Dunne.” Whitney bu isimle başladı ve ismi ağır ağır söylerken odadaki memurlarının yüzlerine tek tek baktı. “Kendisi bu şehirde üç cinayet işledi. Her ne kadar şu anda Denver polisi resmi onayı geciktirmeye kararlı olsa da...” Dudaklarını kıvrıp bilmiş bir ifadeyle gülümseyerek Eve’e baktı. “Kendisi aynı zamanda bir memurumun ciddi şekilde yaralanmasından sorumlu.”

“Komutanım- ”

Gözlerini kısarak Eve’in itirazını yarıda kesti. “Çabuk iyileşiyor olmanız sadece bizim şansımız teğmen. Ancak bazı gerçekler var, medyanın aktif olarak kovuşturup yansıttığı gerçekler. Bu birimin bir cevap vermesi gereken gerçekler. Kurbanlardan ikisi önemli bağlantılara sahip

önemli iş adamlarıydı. Walter Pettibone ve Henry Mouton'un aileleri bu ofise ve Polis Şefi Tibble'in ofisine başvurarak adalet talep ettiler. Cevaplar istiyorlar."

"Adaletle kavuşacaklar komutanım. Ekibim kararlı ve aktif bir şekilde tüm açılar değerlendiriyor. Bugün mesai bitiminde güncellenmiş bir gelişim raporu elinizde olacak."

"Teğmen." Whitney koltuğunda arkasına yaslandı. "Soruşturman uzuyor."

"Soruşturmanı çok yönlü devam ediyor." Eve boğazını yakmaya başlayan öfkeyi bastırdı. "Ve saygısızlık yapmak istemem komutanım ama uzun değil karmaşık ve katmanlı bir soruşturma oluyor."

"Eğer ait olduğu yerde tutulsaydı ortada bir soruşturma falan da olmazdı." Feeney öfkesini bastırmamayı tercih etmişti. "Biz onu yakalayıp adaletle teslim ettik zaten fakat şimdi sırf bir avuç geri zekâlı ve güya yumuşak kalpli, kafes kapısını açtı diye tekrar peşinden koşturmak zorundayız. Lanet olası tek gerçek bu. Onu o zaman da yakalayan Dallas'tı, belki medya, bu ofis ve polis şefinin lanet ofisi de bunu hatırlamalı."

Eve elini Feeney'in koluna koyduğunda Feeney kolunu sertçe çekti. "Bana sakın olmamı falan söyleme," dedi Eve tek kelime etmemiş olmasına rağmen.

"Bu konunun tarihçesinden haberdarım." Whitney'in sesi son derece sakın çıkıyordu. "Şef Tibble da öyle. Bunun medyaya da hatırlatılacağından emin olabilirsin. Ancak bizim halletmemiz gereken bir de bugün var. Julian-na Dunne serbest bir şekilde ortada ve bu çok büyük bir sorun. Seninle iletişime geçti. Ve seninle alay etti," dedi Eve'e. "Ve aynı şekilde devam edeceği düşünülüyor. Dun-

ne'un ana bölge olarak New York'u seçmiş olmasının ödeşmeyle ilgili olduğuna katılıyor musun teğmen? Yani burada yaptıklarının sana karşı şahsi bir saldırı olduğuna?"

"Şahsın bana karşı bir kin güttüğüne, her ne kadar cınayet işlemek onun için ciddi tatmin edici bir iş olsa da bunu burada yapmakla benimle savaşıyor olmak gibi ek bir fayda elde ettiğine katılıyorum komutanım."

"Öldürdüğü adamlara karşı özel bir ilgisi ya da onlarla herhangi bir bağlantısı yok. Bu durum soruşturmanı daha da problemli hale getiriyor."

"Onu sonraki kurbanını ya da kurbanlarını teşhis ederek yaklaşmamız ya da yakalamamız pek olası değil, evet." Eve beyninin arka tarafında uyarı çanlarının çalmaya başladığını hissediyordu. "Soruşturmada şahsın davranış modellerine, şahsi hareketlerine odaklanılarak ilerlenmesi daha faydalı. Nasıl yaşıyor, nasıl davranıyor, nasıl çalışıyor. Oldum olası hak ettiğine inandığı ve hapiste geçirdiği dokuz yıl boyunca mahrum bırakıldığı konfor ve lüksten uzak kalmak istemeyecek bir kadın. Hali hazırda, bu konuda geçerli olduğuna inandığım bir teoriyi destekleyecek verileri toplayıp analiz ediyorum."

"O verileri incelemek ve teorini dinlemek isterim fakat bu arada bir dakika başka bir açıyı değerlendirelim." Whitney koltuğunda öne doğru eğilerek ellerini masanın üzerinde birleştirdi, başparmaklarını kaldırdı. "Potansiyel hedeflerden birinin kimliği konusunda bilgisayar olasılık hesaplama sonuçları Doktor Mira ve dava yetkilisinin düşünceleriyle uyuşmuyor. Bütün veri ve raporları inceledikten sonra ben de Mira ve yetkilisiyle aynı fikirde olacak şekilde, bu şahsın bir hedef hatta başından beri ana hedef olduğu kanaatine vardım. Bu şahsın bizimle işbirliğine

istekli olması Dunne'un erken yakalanmasını ve davanın sonuçlanmasında büyük rol oynayacaktır."

Çanları artık deli gibi çalmaya başlamıştı. "Efendim sivillerin resmi soruşturmalarda yem olarak- "

"Kullanılması oldukça yaygındır," diye bitirdi Whitney. "Özellikle de sivilin belli... bazı alanlarda yetenekli olduğu biliniyorsa."

"Sizinle özel olarak konuşmayı talep ediyorum efendim."

"Reddedildi."

"Komutan." Roarke ilk kez ağzını açmıştı. Sesi odadaki yükselmeye başlayan tansiyonun aksine yumuşak bir tondaydı. "Müsaade ederseniz? Eninde sonunda bana saldıracak Eve. Eğer daha erken olmasını biz ayarlarsak bu bize sadece avantaj sağlar ve başka bir hayatı kurtarıyor da olabilir."

"Bir sivil yem olarak kullanmaya itiraz ediyorum." Eve doğrudan Whitney'e bakıyordu. "Kim olursa, ne olursa olsun. Ve bu davanın yetkilisi olarak, adamlarımı ya da sivilleri kabul edilemez risklere sokacağına inandığım stratejileri uygulamaya itiraz etmeye hakkım var."

"Benim de komutanın olarak, itirazımı reddetmeye, o stratejileri uygulamamı emretmeye ya da seni davadan almaya yetkim var."

Bu kez Feeney Eve'in koluna uzandı. Ama Roarke çoktan ayağa kalkmıştı. "Jack." Whitney'e hitap ederken sesi artık o kadar yumuşak değildi. Kasıtlı bir hareketle onun ve Eve'in tam arasına girdi, arkasını döndü ve Eve'e doğrudan kendine bakmaktan başka bir çare bırakmadı.

"Kontrol sende olacak. Şu ana kadar avantaj ve üstünlük ondaydı. Onu istediğin yere ve istediğin şekilde çeke-

ceksin. Ana nokta bu. İkinci nokta ise ben de arkama yaslanıp onun bana saldırması için bir vakit ve yer seçmesini beklemiyor olacağım. Sizden yardım istiyorum ve kendi yardımımı da teklif ediyorum.”

Roarke’ın istediği her şeyi elde etmekte neden bu kadar başarılı olduğunu görmek kolaydı. İsteklerini makul bir hale getiriyordu - en azından ilk başta - sonra en iyi yöntemi seçerek devam ediyordu.

Ama Eve kolayca manipüle edilecek ya da sözde tavizlerle sindirilecek bir tip değildi. “Bir şey istediğin ya da teklif ettiğin yok. Ayrıca bana kontrol vermiyorsun, kontrolü devralıyorsun.”

“Bu olaya nasıl baktığına göre değişir.”

“Bakmam gerektiği gibi bakıyorum. Geri çekil Roarke, burada yetkili sen değilsin.”

Roarke’ın gözlerinde bir an tehlikeli bir parıltı oluştu. Bu Eve’in zaten patlamak üzere olan öfkesini iyice harekete geçirdi. Roarke’a doğru bir adım atarken Feeney ikinci kez Eve’in kolunu tuttu ve Whitney ayağa kalktı.

“Sakin ol ufaklık,” diye mırıldandı Feeney.

“Teğmen Dallas.” Whitney’in sesi artık bir kırbaç darbesi gibiydi. “Bu ofis evlilik anlaşmazlıklarımızı tartışma yeri değil.”

“Siz o hale getirdiniz. Bu bir tuzak, benim otoritemi sarsan bir hareket ve ekibimin önünde o otoriteyi sekteye uğratan bir hamle.”

Whitney bir şey söylemek üzere ağzını açtı, sonra dudaklarını ince bir çizgi haline gelecek şekilde sıkarak birleştirdi. “Anlaşıldı. Ekip çıkabilir.”

“Bu noktadan itibaren kalmalarımı tercih ederim efen-

dım. Bu görüşmeyi artık özel bir şekilde devam ettirmek anlamsız bir hareket olur.”

“Çok zorluyorsun teğmen ve sınıra çok yakın geziniyorsun.”

“Evet efendim, öyle. Ancak siz sınırı geçtiniz. Ben otoritemize ve ofisinize saygı duyuyorum komutanım.”

Whitney sakinleşmek için derin bir nefes almak zorunda kaldı. “Ve benim seninkilere saygı göstermediğimi ima ediyorsun.”

“Bu nasıl baktığınıza göre değişir.” Soğuk gözlerle Rorke’a baktı.

“Peki ya sen bu durumun sana sunulmuş şekline duyduğun - haklılığı tartışmaya açık - öfkeyle değil objektif bir biçimde baksan?”

“Julianna Dunne’un ülke dışında olabileceğine ya da kısa bir süreliğine New York’tan ayrılma planları olduğuna inanıyorum. Eğer bu yolu izlememe izin verilirse yerini ya da gitmeyi planladığı yeri bulabileceğimi biliyorum.”

“Ve bu inancın kaynağı da?”

“İçgüdülerim ve şahsı büyük ölçüde anladığıma dair inancım.” Şimdi başla, diye emretti Eve kendine, ve sağlam bastır.

“O bir kadın. Femininliğini mümkün olan en lüks ve en konforlu şekilde yaşamaya dair köklü bir ihtiyacı var. Şu anda gündemini planlama ve uygulamaya yönelik yoğun bir çalışma döneminden çıktı. Bir mola isteyecek. Geçmişte her işi arasında kısa bir tatile çıkmıştı. Genelde çok seçkin bakım merkezlerinin olduğu tatil beldelelerine. Uzun yıllar hapiste geçirdiği sürenin üzerine bu kez kurbanlarını çok seri bir şekilde ortadan kaldırdı. Kendini yenilemek, enerji kazanmak isteyecek ve en muhtemel

metodu da şımarıp rahatlayabileceği bir spa merkezinde birkaç gün geçirmek. Daha sonra...”

Eve duraksadı, sonra devam etti. “...daha sonra da sonraki ve başından beri asıl hedefi olduğuna inandığım kurbanına saldıracak. Ona saldırmadan önce güzelleşmek, hazırlanmak, rahatlamak isteyecek. Bu teori üzerine bir olasılık hesaplaması istedim ve sonuç yüzde doksanın üzerinde çıktı. Dunne değişmiyor komutanım. Özünde yaptığı bir değişiklik yok.”

“Teorini doğru kabul etsek bile, bahsettiğin şekilde sayısız mekân var – sadece bu şehirde bile çok fazla hem de.”

“Burası olmayacak. Uzaklaşmak isteyecek, yoksa rahatlayamaz, onu medyada görmüş olabilecek bir güzellik damışmanının yüzüne yaklaşmasını, onunla uğraşmasını riske etmez. Mantıklı değil. Büyük ihtimalle New York’taki cinayetlere medyanın yoğun ilgi göstermediği ülke dışında bir yere gidecek.”

Eve Whitney’in ifadesini, duyduklarını düşünüp sindirmesini izledi. Katıldığını gördü. “Alanı zaten yeterince daralttım. Gitme ihtimali en yüksek olan yerlerle başlayıp eleyerek listede ilerlemek üzere çalışmaya başlamak istiyorum.”

“Pekâlâ, öyle yap. Ancak bu açış bizim diğer bir seçenek için hazırlanmamızı gereksiz hale getirmiyor. Eğer onun izini bulursan, takibi ve yaklaşılması konusunda başarılı olursan diğer seçeneği rafa kaldırırız. Ama eğer bir sonuca ulaşamazsan hazırda bir tuzağımız olacak. Otur teğmen ve dinle.”

Whitney Roarke’a dönerek kafasını salladı.

“Üç gün sonra,” diye başladı Roarke, “bir yardım organizasyonu var. Kanal Caddesi Kliniği’nin ihtiyaç duyduğu medikal araçlar ve ekipmanları karşılayacak bütçeye destek için düzenlenen danslı bir akşam yemeği. Sanırım Doktor Dimatto bundan size bahsetmişti değil mi?”

“Habermi var.”

“Davete katılmayı zaten birkaç hafta önce kabul etmişim, yani şehirde ne zaman ve nerede sosyal bir organizasyona katılacağımı merak eden birilerine açık bir bilgi bu. Parti Grand Regency Oteli’nin balo salonlarından birinde düzenlenecek. Aynı zamanda kendisi benim otelim.”

“Şoke oldum,” dedi Eve alay yüklü bir sesle. “İnanamıyorum.”

“Ancak otel yan kuruluşlarımdan birinin üzerine ve benimle ilişkilendirilmesi pek kolay değil. Bütün yasal giderlerin ve vergilerin uygun bir şekilde ödenmediğinden değil,” diye ekledi soğukkanlı bir keyifle, “ama ilk bakışta,

hatta dikkatli ve meraklı bir bakışla bile isimimle bağlantılı değil. Yani Julianna'nın bana - lafin gelişi - kendi bölgemde saldırmak gibi tereddütleri varsa bu parti için geçerli olmaz. Ayrıca bu durum bize güvenliği tepeden tırnağa bilmek ve bu duruma uygun şekilde ayarlamak gibi bir avantaj da sağlıyor.”

Duraksamasına rağmen Eve'den herhangi bir tepki gelmedi, Roarke da pek beklemiyordu zaten. “Bir de pastanın kreması olacak şekilde halkla ilişkiler çalışanlarımı medyaya bu organizasyona yalnızca katılmakla kalmayacağımı, çok yüklü bir de bağış yapacağımı sızdırdı. Bağış medyanın ilgisini kısa bir süre de olsa yoğun olarak çekecek kadar yüklü olacak.”

Eve Roarke'ın bütün odanın kontrolünü eline aldığını fark edebiliyordu. Sadece konunun değil, lanet olası tüm odanın. Yetki ondaydı ve bu Eve'i çok öfkeliyordu.

“Şimdiye kadar haberi yoksa bile artık çok sayıda davetlinin, çok miktarda yemek ve içeceğin ve kalabalık bir servis personelinin olacağı bir davete katılacağımı öğrenecektir. Karımın da benimle birlikte katılacağımı öğrenecek. Onun için mükemmel bir fırsat. Üzerine atlayacaktır. Büyük ihtimalle hazırlıklarını yapmıştır bile.”

“Bundan emin olamayız,” diye düzeltti Eve. Bu konuyu zaten çoktan düşünmüştü ve davetten kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. “Eğer konuyu yeni öğrendiyse konukların ya da personelin içine, bizim içimize karışmaya hazırlanacak kadar vakti yok. Üstelik,” diye ekledi Eve, “bizim için de güvenliği sivillerin korunmasına yönelik ayarlayacak vakit yok. Oradaki tek zengin adam sen olmayacaksın. Bu teklif başka insanları da tehlikeye atıyor.”

Roarke bu endişe ve itirazlarını zarif bir omuz silkmey-

le karşıladı, yani Eve'i çıldırtacağını bildiği bir tarzda. "O halo ben katılsam da katılmasam da gerçekleşecek. Eğer benden başka birini hedef aldıysa oradakiler zaten tehlikede demektir. Ve eğer başka birini hedef aldıysa, sen de oradayken bana saldırma arzusuna karşı koyamaz. İncitmek istediği sensin teğmen. Ben sadece sana karşı kullanacağı bir aracım. Sence böyle bir şey için kullanılmayı kabul eder miyim? Mümkün mü?"

"Sence," dedi Whitney gergin sessizliğin ortasında, "şüpheli, Roarke konusundaki niyetinden haberdar olduğunu biliyor mu?"

"Onun ne bildiğinden ben- "

"Teğmen." Whitney'in ses tonu sertti. "Sence."

Eve'in eğitimi öfkeyle mücadele etti ve kazandı. "Hayır efendim. Hedeflediği tipi kendisi özel olarak belirtti bana. O konuda kaygılarım olduğuna ve dışarıda bir hedef aramadığıma dair inancı ya da kuşkusu olması için bir neden yok. Bana saygı duyuyor ama benim sadece onun benim için bıraktığı izlerin peşinde koşturarak onu takip ettiğimi düşünecek kadar kendine güveniyor."

"Soruşturmana devam et Dallas." Whitney tekrar ayağa kalktı. "Her açıdan bak. İhtiyacın olan her türlü ekipman ve insan gücü sağlanacak. Bu konuyu tartışmaya yarın devam edeceğiz. Yarın," diye yineledi Eve'in itirazını öngöerek. "Öfkelerimiz yüzeye bu kadar yakın değilken. Rütbe ve yeteneklerine olduğu kadar teğmen öfkene de saygı duyuyorum. Çıkabilirsiniz."

Eve ağzını açma konusunda kendine güvenemeyerek başıyla Whitney'e sert bir selam verdi ve dışarı çıktı.

Peabody arkasından koşturmaya başlamıştı ki Eve'in hırlaması onu durdurdu.

“Sen ateş hattında durma.” Roarke bir elini Peabody’nin omzuna attı. “Küçük, kanlı parçalara ayırmak istediği benim ama burada durursan sen de yaralanabilirsin ve şu ana kadar güzel bir gün geçirdin.”

“Sağlam bir sopayı hak ettiğini düşünüyorum. Sence dün yeterli kadar hırpalanmamış mıydı?”

Peabody, Roarke’ı çok şaşırtacak şekilde topukları üzerinde ters döndü ve hızla aksi istikamete doğru yürümeye başladı. Roarke hissettiği hafif huzursuzluk hızlı adımlarla yoğun bir gerginliğe dönüşürken karısının arkasından koşturdu. Eve tam ofisine girerken onu yakaladı ve yüzüne çarpılan kapıyı son anda eliyle durdurmayı başardı.

“Çık dışarı! Defol git Roarke!” Eve masasındaki diskleri bir dosyaya attı. “Burası hâlâ benim alanım.”

“Bunu konuşalım.”

“Seninle konuşacak hiçbir şeyim yok.” Eve dosya çantasını omzuna doğru savurdu ve hâlâ yolu tıkayan Roarke’ı sertçe iteledi.

“Kavga etmek mi istiyorsun? Pekâlâ, bu güzel çünkü ben de tam havamdayım. Ama bunu senin bölgede değil bağımsız bir alanda yapalım.”

“Bağımsız alanmış, kıçımın kenarı. Konu sen olunca bağımsız alan falan yok. Tüm lanet şehir sana ait.”

“Eğer bir düzine polisin kocanla bağıra çağıra ettiğin kavgayı dinlemesini istemiyorsan bunu dışarıda halledelim teğmen. Benim için hiç fark etmez ama sen aklın başına geldiğinde buna pişman olursun bence.”

“Benim aklım başımda.” Gerçekten de öyle olduğu için sesini alçak tutmayı başarıyordu. “Pekâlâ, dışarıda halledelim dostum.”

“Tamam dışarıda.”

Bir daha konuşmadılar ama aralarındaki sessizliğin gürültüsü asansöre bindiklerinde birçok polisin biraz gerilemesine neden olacak kadar yoğunlu. Garaj katına indiklerinde Eve önden çıktı, sonra Roarke'in şoför kapısına uzandığını gördüğünde eline vurdu.

"Ben kullanayım," dedi Roarke, "yolu göremeyecek kadar gözünü kan bürümüş durumda şu anda."

Eve kullanacağı silahları seçmenin daha faydalı olduğuna karar vererek arabanın diğer tarafına dolaştı ve yolcu koltuğuna oturdu.

Roarke her ne kadar çok istese de gaza sonuna kadar basarak çıkmadı garajdan. Eve'in onu trafik ihlalinden tutuklatmaya çalışabileceğini düşündü hain bir şekilde. O da silahlarını seçiyordu. Yine de diğer araçların ona yol vermesini sağlamaya yetecek kontrollü bir öfkeyle trafiğe karıştı. Başka bir zaman olsa Eve buna hayran olabilirdi fakat şu anda Roarke'in kontrollü davranışı onu sadece daha fazla öfkelendirmeye yarıyordu.

Roarke arabayı Central Park'ın batı kısmında durdurdu, Eve'le aynı şekilde kapıyı çarparak indi.

"Burası bana ait değil."

"Eminim buna canın çok sıkılıyordur."

"Sahip olup olmadıklarımın, benim olup olmayanların konuyla ilgisi yok."

"Benim rozetime sahip değilsin."

"Lanet rozetini istediğim falan da yok." Roarke yürüyüş yolunu geçti ve yeşil çimenlerin üzerine doğru ilerledi.

"Bir şeyi kontrol etmek sahip olmakla aynı şeydir."

"Rozetini kontrol etmek gibi bir isteğim yok, ne rozetimi ne de seni Eve."

"Bunu daha az önce her ikisini de yapmayı başaran birinin söylemesi ilginç."

“Tanrı aşkına Eve, öyle bir şey yapmaya çalışmadım ben. Sadece bir dakika aklını kullanmayı dene. Her şeyi sana karşı yapılmış lanet olası bir saldırı gibi görecekt kadar gururlu, inatçı olmayı kes. Sence Whitney bu kadını durdurmak için mantıklı bir metot olduğuna inanmasa bu konuyu düşünür müydü? Senin ana hedefin de bu değil mi?”

“Karşımda durup bana hedefimin ne olduğunu söyleme.” Eve parmağını Roarke’ın göğsüne bastırdı. “Orada durup bana işimin ne olduğunu söylemeye kalkma. Sen hâlâ karanlık işlerini çevirmekle meşgulken bile ben bu işi yapıyordum. İşimin de hedefimin de ne olduğunu biliyorum!”

Öfkeyle arkasını döndü. Gururlu? İnatçı? Lanet olası herif. Sonra yine hızla ona döndü. “Beni atladın, tuzak kurdun, arkamdan iş çevirdin. Benim amirime gidip, otoritemi zedeleyecek, o otoriteyi takımımın önünde sarsacak şekilde, kendini bu soruşturmaya dahil etmeye hakkın yoktu, kesinlikle hakkın yoktu. Eğer biri sana böyle yapmış olsaydı kafasını lanet bir tabakta servis eder, kanını şerbet diye içerdin.”

Roarke bir şey söylemek üzere ağzını açtı, sonra gurunun yutmaya karar verdi. “Bu çok rahatsız edici.”

“Rahatsız edici ha? Bir de rahatsız oldu- ”

“Rahatsız edici,” diye devam etti, “çünkü haklısın. Tamamen haklısın ve ben hatalıyım. Özür dilerim. Tüm samimiyetimle özür dilerim.”

“O samimiyeti nerene sokacağın konusunda bir tavsiye ister misin?”

“Gerek yok.” Roarke, Eve’e de kendine de kızarak bır banka oturdu. “Yöntem konusunda özür dilerim. Ciddi-

vım. Sendeki yansımaları yeterince dikkatli düşünmedim ve düşünmemi gerekirdi.”

“Hayır, sadece aklına dâhiyane bir fikir geldi ve eski dostun Jack’ın ofisine daldın.”

“Peki ya sana gelseydım durumu düzgün bir şekilde düşünür müydün? Zekice bir şey düşünmek için zaman kazanmaya çalışma teğmen, ikimiz de biliyoruz ki beni geçiştirirdin. Ben ısrar ederdim, sen ısrar ederdin ve tartışmaya başladık.”

“Sen burnunun dikine gitmeye başlayana kadar.”

“Zırdelinin tekinin beni alt etmesine izin verecek kadar aptal olduğumu düşünmeni sağlayan kuruntulardan kurtulana kadar. Son yağmurlarla düşmedim dünyaya ben Eve.”

“Ne? Ne dediğini bile anlamıyorum artık!”

Roarke arkasına yaslanıp gülmeye başladı. “Tanrım, içimdeki İrlandalıyı ortaya çıkarıyorsun. Neden sence? Hadi gel otur. Çok iyi görünüyorsun.”

“Bana ne yapacağımı söyleme.”

Roarke üç saniye kadar düşündü. “Ah, lanet olsun.” Kalkarak Eve’e yaklaştı, savurduğu dirsek darbesinden kurtularak ayaklarını yerden kesmeyi başardı. “Evet, işte böyle.” Eve’ı banka oturttu. “İkimiz de biliyoruz ki kendim iyi hissediyor olsan bu kadar kolay yaklaşamazdım sana. Şimdi beni dinlemen istiyorum.”

Roarke onun ellerini bırakmıyordu ve onun tüm bedenine yayılan öfkeyi ve incinmeyi bu ellerden hissedebiliyordu. “Dinledikten sonra eğer bana yumruk atmak istersen, şey, ilki bedava. Whitney’in odasında söylediğim şey doğrudu. Sana gelip önce aramızda tartışmamıza izin vermiş olsam daha iyi olurdu ama öyle yapmadım ve bu-

nun için özür dilerim. Yine de söylediğim şey doğrudu Eve.”

Roarke o ellerini çekmeye çalışmayı kesene kadar ellerini sıktı. “Senden yardım istiyorum ve yardım etmeyi teklif ediyorum. Dunne seni parçalara ayırmak istiyor. Ayaklarının dibine bıraktığı her cesetle bir parçanı koparıyor. Sorumlusunun sen olduğunu düşünmeni sağlamaya çalışıyor.”

“Benim öyle bir düşünce- ”

“Hayır, mantıklı düşündüğünde öyle olmadığını biliyorsun. Ama çektiği o aptal videoyla seni sarsmayı başardı. Beni hallederek de işini bitirmek istiyor. O seni tanımıyor Eve. Senin içindekileri ya da birini sevmenin nasıl bir şey olduğunu anlayamaz. Eğer bir mucize olacak olsa ve beni ortadan kaldırmayı başarsa bile sen dağılmazdın. Onun peşine düşer avlardın. Onu yere sererdin. Ve sonra sevgili-m onu diri diri yerdin.”

Eve’in sıktığı yumruklarını dudaklarına götürdü. “Ve eğer merak ediyorsan söyleyeyim, aynı şeyi ben de senin için yapardım.”

“Evet, çok rahatladım Roarke.”

“Değil mi?” Roarke bunu öyle tatlı bir şekilde başardı ki Eve dudaklarına ulaşmaya çalışan bir gülümseme olduğunu hissetti.

“Tamam bırak. Vurmayacağım. Sadece bırak ve bir dakika kadar benimle konuşma.”

Roarke ellerini bıraktı, sonra parmaklarını onun yaralı yanağında gezdirdi. Ayağa kalktı ve yalnız kalmasına izin vermek için biraz uzaklaşarak dolaşmaya başladı.

Eve olduğu yerde oturmaya devam etti. Öfke onu yor-gun düşürmüştü, kemiklerinin bile güçsüzleştiğini hisse-

diyordu. Bunun da ötesinde bir şey fark etti; onu asıl güçsüz kılan şey korkuydu. Gözlerinin önüne Roarke'in yere serilmiş halde öksürüp boğulduğu, öldüğü bir görüntü geldi. Ve Julianna orada bir yerde, kimsenin ulaşamayacağı bir noktada durmuş izliyordu. Gülüyordu.

Eve böyle olmasına kendinin izin verdiğini kabul etmek zorunda kaldı. Julianna'nın bu korku, suçluluk ve şüphe tohumlarını ekmesine kendisi müsaade etmişti. Ve onları kökünden söktüp atmak yerine yeşermelerine izin vermişti.

Bu gücünü azaltmış, onu yavaşlatmıştı.

Yanı Roarke önce o köklere saldırmıştı.

Onu öfkelenlendirmişti. Gerçi bu yeni bir şey değildi! Geçmişte de sayısız kez kafa kafaya gelmişlerdi, gelecekte de sayısız kez olacaktı bu. Bu kişiliklerinin bir parçasıydı. Bunda belki de hastalıklı bir şeyler vardı fakat böyleydi işte.

İkisi de yumuşak tipler değildi.

Roarke yanlış davranmıştı ama kendisi de öyle yapmıştı. Bir polisti ve Roarke'ı bir yem olarak kullanma seçeneğini bundan çok önce düşünmesi, ölçüp biçmesi gerekirdi.

Aşk insanın kafasını çok fena dağıtıyor, diye düşündü. Bu kesin.

Roarke elinde iki kutu kola ve yağlı bir kutu patates kızartmasıyla geri geldi. Sessizce banka yanına oturdu.

"Öncelikle konu işime geldiğinde gururlu olmaya hakkım olduğunu söylemek istiyorum." Parmaklarını kızartma kutusuna daldırdığında Eve yağın üzerindeki tuzları hissetti. Ve boğazına doğru yükselen romantik bir iç çekişi bastırmak zorunda kaldı. "İkinci olarak şunu söyleyebilirim, hiç beklemediğin bir anda merkez ofisindeki üst dü-

zey yöneticilerine o ciddi takım elbiselerinin altına kadın iç çamaşırını giydiğini bildiren imzasız notlar yollanacak.”

“Evet, bu çok acımasız oldu.”

“Evet, sonra bunun pıs bir iftira olduğunu kanıtlamak için genel kurul toplantılarından birinde soyunacaksın ve intikamım tamamlanmış olacak.” Eve gözlerini Roarke’a çevirdi. “Dunne sadece... Ne demiştin ona? Hah, o zırdelinin teki değil. O zeki bir kadın ve kararlı. Onu hafife alma.”

“Almıyorum. Seni de hafife almıyorum Eve. Ancak naçizane fikrimi belirtmeme izin ver, sen kendini çok hafife aldın.”

“Evet, öyle ama sakın bunu başıma kalkmaya kalkma. Pekâlâ. Eve gitmek istiyorum. Az vaktim ve yapacak çok işim var.”

Eve önce Roarke’la çalışmaya başladı. Roarke’ın çoktan hazır ettiği otel güvenliği ve baloyla ilgili verileri inceledi. Ayrıntılı sorular sordu ve Roarke konuya tam anlamıyla hâkim olduğunu bilen bir adamın özgüveniyle ayrıntılı cevaplar verdi.

Regency Otel, Palace Otel gibi şehre uyarlanmış bir saray değildi. Daha büyük, daha zarıftı ve şık zenginlerden ziyade üst sınıf iş adamı ve iş kadınlarına hitap edecek tarzda daha enerjikti.

Altmış sekiz kattı ve bu altmış sekiz katın elli altısı konukların ikametına açıktı. Diğer katlar ise ofisler, mağazalar, restoranlar, kulüpler, konferans ve balo salonlarına ayrılmıştı.

Yedinci katta, şık bir bar restoran ve iyi havalarda üstü açılan bir havuz vardı. En üstteki iki katta sekiz çatı katı süiti yer alıyordu ve sadece özel asansörlerle çıkılabiliyordu. Dördüncü kattaki sağlık kulübü tüm otel müşterilerine ve üyelere açıktı. Otelin içinden ya da dışarıdaki yürüten banttı giriş için özel giriş kartı gerekiyordu.

Balo salonları yine içeriden ve dışarıdan girişlerle dokuzuncu ve onuncu katlardaydı. Üç gün sonraki danslı akşam yemeği, adını geniş ve çinili terasından alan Teraslı Salon'da yapılacaktı.

"Çok fazla giriş ve çıkış var," dedi Eve.

"Tam senlik bir otel işte. Bütün çıkışlar tutulacak. Ortak alanlarda güvenlik kameraları var. Üç yüz altmış derece açıya sahip."

"Ama konuk odalarında yok."

"Yani, insanlar mahremiyet konusunda gıcık olabiliyor işte. Bütün koridorlar ve asansörlerde de kamera var. İstersen ek monitörler ekleyebiliriz. Dunne bence büyük ihtimalle otel konuğundan ziyade servis personeli ya da davetli olarak gelecektir. İş bittikten sonra da binadan kolayca çıkmak isteyecektir."

"Katılıyorum ama yine de resepsiyon defterine giriş yapan herkesi kontrol edecek birisi olacak. Bunun ayarlanmasını istiyorum, ayrıca balo salonuna mümkün olduğunca yakın ve dışı kapatılmış bir alanda birkaç ekip odası istiyorum."

"Tamamdır."

"Otel güvenliğine tam bilgi aktarımı yapılacak. Personelin geri kalanı ya da operasyon dışında kalan kişiler paniklesin istemiyorum. Dunne ne kadar az gerginlik sinyali alırsa o kadar iyi."

“O halde Louise’e söylemeyi düşünmüyorsun.”

Eve biraz düşündü, kafasında ölçtü biçti, artı ve eksileri tarttı. “Hayır düşünmüyorum. Konukların, servis personelinin ve senin güvenlik ekibinin arasına sivil polisler koyacağız. Yemek şirketinle ya da her neyse onlarla ekstra servis elemanları konusunu halledersin. Kimse o konuda bir sıkıntı çıkarmasın.”

“Öyle bir sıkıntı çıkmaz,” dedi Roarke.

“O akşam oteldeki diğer organizasyonlarla da ilgilenmemiz gerekecek. İki büyük toplantı ve bir düğün olayınız var. Dunne onlardan birini kullanarak da içeri girmeye çalışabilir.”

“Pekâlâ. Özür dilerim birkaç dakika içinde bir ho-lo-konferansım var. Görüşmeyi yapmam gerek, zaten iki kez erteledim.”

“Tamam, benim de yapacak çok işim var.”

“Eve?”

“Evet, ne var?”

Roarke ona doğru eğilerek başının üzerine bir öpücük kondurdu. “Konuşmamız gereken çok şey var.”

“Şu anda sana sadece yarı kızgıyım.”

Roarke’in dudakları bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. “Yani daha epey var. Pekâlâ, ben de bu öğlen Mira ofisime uğradığında sana sadece yarı kızdığımı söyleyecektim.”

Eve başını kaldırıp ona bakmadı ama birden hareketsiz kalmıştı. “Ondan gelmesini ben istemedim. Yani tam olarak.”

“Benim bir an aklıma - sadece bir an ama - endişeli olduğun için benimle konuşmasını senin istemiş olabileceğin geldi. Dallas’a yaptığımız yolculuğun beni de et-

kıldığını, belki kabul etmeye yanaştığımdan daha fazla etkilediğini biliyordun. O yüzden teşekkürler. Ve ben de bana hiç haber vermeden onu göndermenin beni atlamak, arkamdan iş çevirmek olduğunu belirtirsem bu iyi niyeti kötüye çekmek gibi bir küçüklük yapmış olurum.”

Eve bu kez kafasını kaldırıp hafifçe ona baktı. Uzun süre göz teması kurmaktan kaçındı. “Böyle bir şey yapmayacak kadar büyük olman çok hoş.”

“Değil mi?” Roarke biraz daha eğilerek karısını öptükten sonra onu yalnız bıraktı.

“İlla son sözü söylemeyi başaracak,” diye mırıldandı Eve, sonra saçlarını geriye alarak spa merkezleri ve ulaşım şirketleriyle ilgili verileri incelemeye başladı. Roarke’a ulaşmadan önce Julianna’yı bulmayı başarırsa hâlâ kocasıyla arasındaki bu küçük savaşı kazanma şansı vardı.

Bir saat kadar sonra Eve yine canı sıkkın ve öfkeliydi. Tehdit ve şantaj yoluyla listesindeki iki spa merkezinden rezervasyon listelerini almayı başarmıştı. Diğerleri müşterileri mahremiyetinin korunması ilkesinde ısrarcıydı. Özel ulaşım şirketleri de aynı tutumdaydı.

Verilere ulaşmak için uluslararası bir izin belgesi çıkarmak problemli ve zaman alan bir uğraştı. Dava, o saatte aradığı yargıcın rahatsız olmaktan ziyade anlayışlı davranmasına neden olacak kadar kritik bir durumdaydı. Ama yine de zaman alıyordu.

Julianna için bir avantaj daha, diye düşündü Eve. O kanunun koyduğu engellerden ve tuzaklardan kurtulmaya çalışmakla vakit kaybetmek zorunda değildi.

Ofisinde hızlı hızlı dolaşırken bilek ünitesini kontrol etti ve izin kâğıdının çıkmasını hayal ederek iletişim cihazına baktı.

“Bir sorun mu var teğmen?”

Eve arkasını döndü ve ofislerini birbirinden ayıran kapiya dayanmış Roarke’a baktı. Çok zinde, halinden çok memnun görünüyordu.

“Sanırım birinin keyfi pek yerinde.”

“Evet öyle. Toplantı çok başarılı geçti. Peki sen ne durumdasın?”

“Bürokratik engeller.” Eve bilgisayarına baktı. “Evrak bekliyorum.”

“Nasıl bir evrak?”

“Yasal izin. Mahremiyet saçmalıkları yine. Kimse rozeti gördüğünde ötmüyor artık, özellikle de yabancı rozetlere. Ve bu lüks spalar kimin gelip kışını kestirdiği ya da yüzünü gerdirdiği konusunda ağzı sıkı olmaya takmış durumda.”

“Ah, tamam tüm sorun buysa.”

“Hayır! Benim de aklıma geldi ancak bu sadece bir içgüdü Roarke ve sırf bir içgüdü yüzünden o verilere ulaşmak için yasaları esnetmene izin vermek istemiyorum.”

“Bu kadar zaman ve enerji harcıyorsan bence içgüdüden fazlasıdır.”

“Bunun yapacağı bir şey olduğunu biliyorum. Belki şimdi değil ama çok yakında. Böyle bir şeye ihtiyacı var ve New York çok riskli. Sana saldırmadan önce kendini şımartması, ödüllendirmesi gerek. Denver’da dinlenebilirdi ama yapmadı. Daha prestijli, daha özel bir şey istiyor. Daha... nasıl denir? Etiketli yüksek bir şeyin peşinde. Yani ya Fransa ya İtalya ya da Eski Dünya’dan bir yer. Gezegen dışı bir şey olmayacak. Öylesi çok avam kalır.”

“İzni alabilecek misin?”

“Evet, evet yolda. Yani eninde sonunda gelecek. Protokol, siyaset, bürokrasi ve türlü saçmalıklar işte.”

“Peki, olaya daha geniş açıyla bakarsak, verilere o kâğıt elindeyken bakmanla şimdi bakmaya başlaman arasında nasıl bir fark var?”

“Yasa öyle.”

Ve peşinde olduğu kadının üç günden kısa bir süre içinde yüksek ihtimalle Roarke’a saldıracağı aklına geldi. Roarke’ı tanıdığı için ya da Roarke’tan nefret ettiği için değil, kanunu ve temsil ettiği her şeyi hiçe saydığı için.

Sırf ödeşmek istediğinden.

“Siyah ve beyaz kadar farklı olmasını istediğin bir şey konusunda kafanın karışması senin için zor. Ama yasaların bile gri olduğu durumlar var teğmen ve her ikimiz de öyle olduklarımızı çok iyi biliyoruz.”

Eve vazgeçti ve gri alana girmeye karar verdi. “İsmimin baş harflerini kullanacaktır. Kimliğinden tam olarak vazgeçmek hoşuna gitmiyor. Olasılık yüzdelerine göre sıralanmış spa listesi bilgisayarımda.”

“Pekâlâ. Hadi onu bulalım.” Roarke masanın başına geçti ve şık gömleğinin kollarını sıyırdı. “Sadece teknik bir ayrıntıyı biraz esnetiyoruz.”

Eve bu konuyu sonra düşünmeye karar verdi.

“Dünden itibaren önümüzdeki dört haftalık rezervasyonlara bakıyorum. Onu rahatlama moduna çok hızlı sokuyor olabilirim. Belki de savaşı kazandıktan sonra gitmeyi planlıyordur.”

“Önümüzdeki ayı da tarıyoruz o halde. İlk önce L’In-tulgence mı? Oldukça etkili bir personeli ve fazla yüksek fiyatları var. Son iki yılda sıralamada biraz geriledi. Yavaş yavaş gözden düşüyor.”

“Yani o yüzden satın almadın?”

“Sevgilim, eğer satın almış olsaydım gözde kalmasını da sağlardım. Bu bir-iki dakika sürer. Kahve harika olmaz mıydı?”

“Evet sanırım.”

“Güzel. Bence de harika olur.”

Eve sesinin tonuna aldırmamaya çalışarak bitişik mutfağa doğru ilerledi ve Oto-Aşçıyı bir demlik dolusu kahveye programladı. Bir-iki dakika sonra demlik ve iki büyük fincanla ofisine döndüğünde Roarke çoktan isim listesine bakmaya başlamıştı.

“Burada uygun baş harflerle rezervasyon yaptırmış iki kişi görüyorum ama yalnız değiller.”

“Dunne yalnız seyahat eder. Bildiğimiz bir ortağı falan yok, arkadaşları yok. Araçları, kullandığı piyonlar oluyor sadece.”

“Pekâlâ, bir sonrakine geçiyoruz.”

Sonraki merkezde olasılık dahilinde iki şüpheli buldular ve Eve standart güvenlik taraması istedi. Bilgisayar sonuç verilerini okurken Eve Roarke’ın omzunun üzerinden eğilerek ekranı da inceliyordu.

“Hayır, bunlar temiz. Bütün belgeleri de doğru. Sadece biraz ovalanıp parlamak için tonla para döken zengin koşlar. Sıradaki?”

Roarke iki merkezin daha konuk bilgilerini tamamlarken gelen evrak sinyali çaldı. Eve uzanarak izin belgesinin kopyasını aldı ve omuzlarını silkti. “Artık benim yöntemlerimle devam ediyoruz.”

“Benimki daha eğlenceliydi ama.”

“Kalk sandalyemden dostum. Ve bu kez kahveleri sen getiriyorsun.”

Eve'in yöntemi de birçok ülkedeki rezervasyon müdürünü rahatsız etmek gibi bir eğlence barındırıyordu. Müdürler geveleyip, şikâyet edip ve konuk mahremiyetinin ihlaliyle ilgili söylenip durdular. Eve'in keyfi gerçekten yerine geliyordu.

"Konuklarınız isterse oraya lavman şıngısına bakıp boşalmak için gelsin, umurumda değil. Emir belgesinin belirttiği gibi listeyi hemen yollayın yoksa kışınızı uluslararası bir kiskacın arasında bulursunuz."

"Lavman şıngısı mı?" diye sordu Roarke bir-iki dakika sonra listeler gelmeye başlarken.

"O yerlerde neler yapıyorlar ciddi bilmiyorum ama birinin aklına bir bakmak gelmediyse en yakın zamanda gelmeli bence. Burada değil. Bunda da yok. Lanet olsun." Eve masasından kalkarak hızlı adımlarla dolaşmaya başladı. "Balo salonundaki operasyonla ilgilenmem gerekirken bununla vakit kaybediyorum."

"Listende daha bir sürü yer var."

"Hepsi düşük olasılıklı. Belki de işleri kolaylaştırmaya çalışıyorum, yansıtma gibi bir şeyler yapıyorum, yapmasını istediğim şeyi ona yüklüyorum."

"Sen o konuda özel ders alsan bile işleri kolaylaştırmayı beceremezsin. Benim ismim de olasılık hesaplamalarında düşük çıkmıştı ama bilgisayarı göz ardı etmen gerektiğini anladın, değil mi? Onu tanıyorsun Eve, şimdi kendinden şüphe etmeye başlama."

"Kesin verilerle devam etmek yerine bir içgüdüünün peşinden gidiyorum."

"O zaman tam git. Kalanlardan hangisi sence?"

Eve masaya geri döndü, listedeki kalan yerlere iyi-

ce baktı. “En baştan düşündüklerimden biriydi şu. Ama Dunne’un genel davranış modeline uymuyor.”

“Güzel. Neden onu düşündün peki?”

“Çünkü en pahalısı o, tarihçesi en eskiye dayanan -kont gibi bir şeyinmiş eskiden.” Eve Roarke’a döndü. “Senin mi?”

“Yüzde elli biri. Geri kalanını da alsak mı?”

“Ama bu olasılığı daha da düşürüyor. Sana o kadar yaklaşmak istemez. Ama yine de...” diye düşündü Eve. “Bundan ekstra bir keyif alacak da olabilir. Güzel bir merkeze git, yerleş, kendini şımart, enerji topla ve üstelik tüm bu süre boyunca da merkezin çoğunluk hissesine sahip adamı öldüreceğini hayal et. Evet, tamam buna bir bakalım.”

Eve yine rezervasyon memurunun isteksizliğiyle karşılaştı, bu kez İtalyan sitedi. “Emri okumakta zorluk mu çekiyorsunuz?” diye sordu. “Birçok dil versiyonu var ve eminim içlerinden biri sizinkidir.”

Memur genç, büyüleyici güzellikte ve biraz safça gözükken bir kızdı. “Hayır sinyora.”

“Teğmen. New York Polis ve Güvenlik Teşkilatı’ndan Teğmen Dallas. Çoklu bir cinayet davası yürütüyorum. Şu anda kurumunuzda bir katili ağırlıyor olabilirsiniz. Sizce diğer konuklarınız bu konuda ne hisseder?”

“Villa De Lago’nun konuk mahremiyeti konusunda oldukça sıkı ilkeleri vardır.”

“Biliyor musunuz, benim de oldukça sıkı ilkelerim vardır.” Eve elini kaldırarak, ekrana doğru ilerleyen Roarke’a durmasını işaret etti. Onun işleri kolaylaştırmasına izin vermeyecekti. “Uluslararası kanunun da. Uluslararası bir acil arama iznine riayet etmemenin getireceği yasal cezalardan haberdar mısınız?”

“Hayır sinyora teğmen. Bu görüşmeye daha fazla devam edemeyeceğimi düşünüyorum. Sizi rezervasyon müdürüme aktarmak istiyorum.”

“İyi. Güzel. Çabuk olsun.”

“Eğer benim konuşmama izin versen daha çabuk olurdu,” dedi Roarke.

“Artık benim yöntemlerim geçerli kahveci çocuk,” dedi Eve.

Roarke söylenene uyarak ikinci demliğin sonunu Eve’in fincanına doldurdu.

“Teğmen Dallas.” Ekranı başka bir kadın geldi. Yaşı daha büyüktü ama benzer büyüleyicilikte bir güzelliği vardı. “Ben Sophia Vincenti, rezervasyon müdürü. Sizi beklettiğim için özür dilerim. İzin belgesi şu anda elimde. Lütfen yardımcımın sadece konuklarımızın mahremiyetini korumaya çalıştığını bilin.”

“Diğer konuklarınızı bir katille aynı sıcak havuza giriyor olma ihtimalinden korumanın da aynı şekilde önemli olduğunu düşünüyorum.”

“Evet. Elbette iznin emrettiği şekilde hareket edeceğiz. Tam işbirliği yapacağımıza güvenebilirsiniz. Belki masum konuklarımızı korumak adına aradığınız ismi benimle paylaşabilirsiniz.”

“Hangi ismi kullandığını bilmiyoruz. Büyük ihtimalle adının ve soyadının baş harfleri J ve D olacak.”

“Sadece bir dakika... Teğmen, evet... bahsedilen zaman diliminde rezervasyonu bulunan ve bu baş harfleri taşıyan üç konuğumuz var. Justina D’Angelo’yu önümüzdeki hafta bekliyoruz. Kendisi birçok kez konuğumuz olmuştur.”

“Kaç yaşında?”

“Teğmen bu hassas bir konu.”

“İladi ama.”

“Elli olduğunu söylüyor, son on senedir.”

“Pekâlâ, o değil. İki numara kim?”

“Jann Drew, bu ay sonunda bekliyoruz. Yeni bir konumuz. Dosyasını çıkarmama izin verin.”

“Bu olabilir,” dedi Eve ve arkasına yaslanarak kahvesini yudumladı.

“Teğmen, Bayan Drew ikametgâh adresini Kopenhag olarak belirtmiş. On günlük rezervasyon yaptırmış ve son üç gününde bir arkadaşı da kendisine katılacak.”

“Pekâlâ, asistanım onu incelemeye başlarken siz bana üçüncü konunuzun bilgilerini verin.”

“Josephine Dorchester ve o da yeni bir konumuz. Dün gece geldi ve yarın için de rezervasyonu var.”

Eve ensesindeki tüylerin dikeldiğini hissetti ve ekrana yaklaştı. “Nereden gelmiş?”

“Amerika ikametgâhını Teksas olarak bildirmiş. Prömiyer paketimizi istemiş. Dün akşam Bayan Dorchester geldiğinde ben de görevdeydim. Kendisi çok hoş bir hanım.”

“Otuz yaşlarında, atletik yapılı, bir altmış beş boyunda.”

“Evet ama- ”

“Bekleyin.” Eve linki bekleme moduna aldı. “Josephine Dorchester,” diye seslendi Roarke’a. “Teksas. Hemen sorgula, pasaport resmine ulaş. Bu o. O olduğunu biliyorum.”

“Duvar ekranında,” dedi Roarke kendi ofisinden geri dönerken. “Onu kıstırdın teğmen.”

Eve Julianna’nın hâlâ sarışın hâlâ mavi gözlü bir halde duvar ekranına yansıyan resmine baktı.

“Selam Julianna.” Tele linke geri döndü. “Pekâlâ, Bayan Vincenti şimdi beni çok dikkatli dinleyin.”

On beş dakika sonra Eve dişini sıkmış İtalyan polisine tehditler savuruyordu. “Saatin kaç olduğu umurunda değil. Oraya gitmenizin ne kadar süreceği ya da yeterli personelinizin olmaması da umurunda değil.”

“Teğmen uygun bir emir olmadan operasyon düzenleyemem, emir olsa bile yine de biraz vakit alır. Bunlar çok hassas konular. İsteddiğiniz kadın Amerikan vatandaşı. Bir Amerikan polisinin link aracılığıyla verdiği beyana dayanarak bir Amerikan vatandaşını tutuklayıp hücreye atıyoruz.”

“Emir bir saat içinde elinde olur. Oraya gidip tutuklamayı yapıp kadını merkeze aldığında emir elinde olacak.”

“Uygun prosedür böyle değil teğmen. Burası Amerika değil!”

“Bana mı söylüyorsun? Bekle. Seninle görüşeceğiz.” Eve bağlantıyı kesti ve ayağa fırladı. “Oraya ne kadar hızlı gidebiliriz?”

“Uluslararası bürokrasi çarklarının hızını düşünersek, İtalyan meslektaşından daha hızlı diyebilirim.”

“O zaman çıkalım. İzni yoldan hallederim.”

Roarke, Atlantik Okyanusu'nun üzerinden geçerken elindeki brendisini yudumlayarak Eve'i izlemenin ne büyük bir keyif olduğunu düşündü. Hareket halinde salt enerji, diye karar verdi.

Kahve fincanı ya da not defteri için veya aynı anda yapması gereken iki görüşme olursa ikinci bir link için ellerini boşta bırakarak kulaklık takmıştı. Roarke'ın en hızlı aracındaki kabinin dar koridorunda aşağı yukarı sağa sola geziniyor, talimatlar veriyor, veri aktarıyor, hedefine yönelik bir engel koyan herkese gözdağı veriyordu.

Feeney'le, komutanla, Birleşik Devletler elçiliğinden - muhtemelen kalan yaşamı boyunca ara ara kulakları kanayacak olan - biriyle ve tekrar İtalyan polis şefiyle konuştu. Adam hl ellerini havaya kaldırmış, uygun evrakların yokluğundan bahsediyordu. Eve en ufak bir acıma ya da merhamet göstermeden, uluslararası hukuk alanında uzman bir avukatı uyandırmış ve adamı kızgın bir savaş alanının ortasına salmıştı.

“Veri giriş sisteminiz mi kilitlendi?” diye haykırdı İtalyan polise sonraki link görüşmelerinde. “Giriş sistemi kilitlendi ne demek?”

“Böyle şeyler olabilir teğmen. Bir ya da iki saat içinde hallederiz.”

“Bir-iki saati harcamış olursunuz. Sözlü emri ya da e-onayı şimdi de kullanabilirsiniz.”

“Uygun resmi onayın aslını, yetkili pul ve mühürle almam lazım. Yasalar böyle.”

“Sana benim yasamı söyleyeyim amigo. Eğer bu işi mahvedersen kahvaltı için aletinın kızartılmasını sağlarım.” Eve linki kapadı ve en yakındaki koltuğu tekmeledi.

“Yarı yolu geçtik,” dedi Roarke. “Yapabileceğin her şeyi yaptın, çok sayıda ufak bürokrati da iyice tehdit ettin. Biraz oturup dinlenmen gerek.”

“Uyumak istemiyorum.”

“Sen yine de otur biraz.” Roarke elini yakalayarak onu yanına çekip oturtmayı başardı. “Şalteri biraz indir teğmen. İnan sen bile fizik kanunlarını aşıp oraya daha hızlı gitmemizi sağlayamazsın.” Roarke kolunu Eve’e dolayarak başını omzuna dayamasını sağladı.

“Komutana rapor vermem gerek.”

“İndiğimizde verirsin. Sen sadece süitine girdiğinde Julianna’nın yüzünün ne hal alacağını düşün. Ve tekmeleyeceğin İtalyan popolarını.”

“Tanrım, evet.” Eve biraz esnedi. “O da var.” Bu güzel düşüncelerle hafif bir uykuya daldı.

★★★

“Jet-kopter mi?” Eve karşısında duran küçük, şık dört

kişilik ulaşım aracına uyuklu gözlerle baktı. “Yolculuğun son ayağı için jet-kopter gerektiğini falan söylememiştin.”

“Daha rahat uyu istedim.” Roarke kontrol panelinin başına geçti. “Sekiz dakika sürecektir. İtalyan kara trafiğinde dağ yamaçlarından, gölden geçen yolları düşündüğünde çok daha kısa bir süre olacak- ”

“Pekâlâ, pekâlâ.” Eve derin bir nefes aldı. “Sonuçta herkes bir şeyden ölecek.”

“Bunu pilotaj becerilerime bir hakaret olarak algılamamaya çalışacağım. Kemerini tak teğmen.”

“Emin olabilirsiniz.” Eve emniyet kemerini bağladıktan sonra iyice çekerek yeteri kadar gergin olup olmadığını iki kez kontrol etti. “Bu şeylere binmekten nefret ediyorum.”

“Neden acaba?” Roarke kalkış onayı aldığı anda kopteri dikey bir şekilde ve Eve’in midesine birçok ciddi taklasının ilkinin attıracak bir hızla iki yüz fite çıkardı.

“Kes şunu!”

“Pardon, bir şey mi dedin?” Roarke gevrek bir kahkahanın ardından jetleri devreye soktu ve damar damar pembelerin belirmeye başladığı gökyüzünde düz bir şekilde son hızla ilerlemeye başladı.

“Bunun neresi komik?” Eve’in parmakları koltuğunun iki yanına çelik pençeler gibi dolanmıştı. “Seni sadist pislik.”

“Erkeklerle özgü bir şey. Gerçekten elimizde değil. Tanrım, şu gökyüzüne bak.”

“Nesi var? Ne oluyor?” Korkunç bir doğal afet göreceğinin heyecanı yükseklik korkusunun önüne geçti.

“Hiçbir şey. Sence de harika değil mi? İtalyan Alplerinde gün doğumu her gün izleyebileceğin bir şey değildir. Bir dahaki tatilimizde burada da birkaç gün geçirmeliyiz.”

“İyi, harika. Müthiş. Yerde olduğumuz sürece fark etmez. Aşağı bakmayacağım, aşağı bakmayacağım, aşağı bakmayacağım.”

Eve elbette aşağı baktı ve başıyla midesinin ters yönlerde dönmeye başladığını hissetti. “Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun. Daha gelmedik mi?”

“Gelmek üzereyiz. Gölü görebilirsin. İlk güneş ışıkları gölün yüzeyine vuruyor.”

Bu sözün Eve’in aklına getirdiği tek şey acil bir su inişinin dehşeti oldu. “Merkez şu mu?”

“Evet.”

Eve eski şatonun pembe beyaz taş duvarlarına, yeşillikler halinde uzanan bahçelerine ve mavi mücevherler gibi parlayan süs havuzlarına baktı. Ama güzellikleri görmek yerine sadece iniş noktasına bakmayı tercih etti.

“En azından o geri zekâlı Yüzbaşı Giamanno da yolda. Formaliteler tamamlandığı anda boğazını koparmak için sabırsızlanıyorum.”

“Burası Amerika değil,” dedi Roarke birebir taklit ederek.

Eve ona gülümsedi. “Çok tatlısın.”

“Bu söylediğini unutma.” Ve kopteri son hızla inişe geçirdi, karısının attığı çığlığa gülümserken tam iniş noktasına kondular. “Kanımız harekete geçti ama.”

“Şu anda senden cidden nefret ediyorum.”

“Biliyorum ama atlatırsın.” Motorları susturdu. “Şu havayı koklasana. Çok hoş. Gece açan yaseminlerin kokusunu hâlâ alabilirsin.”

Eve yine de vakur bir şekilde aşağı zıplamayı başardı, sonra pes ederek kendini bırakıp eğildi, ellerini dizlerine koydu ve nefesini düzenlemeye çalıştı.

“Teğmen Dallas?” Eve yaklaşan ayak seslerini duyduğunda doğrulmadı, sonra sisteminin oturmaya başladığını hissederken siyah ayakkabılara doğru baktı.

“Evet. Sinyora Vincenti?”

“Evet benim. Siz iyi misiniz teğmen?”

“İyiyim.” Eve doğruldu. “Uçuş biraz sarstı da. Yüzbaşı Giamanno geldi mi?”

“Henüz gelmedi. Biz talimatlarınızı yerine getirdik. Link görüşmemiz biter bitmez söylediğiniz gibi güvenlikle temasa geçtim. Sinyora Dunne’un kapısına bir nöbetçi koyuldu. Görevli kapıdan ayrılmadı, söylediğiniz gibi. İçeri giren ya da dışarı çıkan kimse olmadı.”

“Güzel. Yerel polisi beklemeyeceğim. Mümkün olan en çabuk ve sessiz şekilde onu alıp gideceğim.”

“Buna çok seviniriz. Konuklarımız, şey...” Kadın ellerini iki yana açtı. “Kimsenin canını sıkmak istemeyiz sinyora.” Vincenti elini Roarke’a uzattı. “Şartlar hiç hoş olmasa da sizi tekrar villada görmek çok hoş. Umarım siz de teğmen de yardımcı olabileceğim her konuyu iletirsiniz.”

“Gayet yardımcı oldunuz sinyora. Unutmayacağım.”

“Pekâlâ,” dedi Eve. “Güvenliğe geldiğimi haber ver. O katta görevliler olsun istiyorum, diğer konukları durumdan uzak tutsunlar. Ben şüpheliyi ele geçirip Giamanno’yla evrak işlerini tamamlayana kadar o kata başka bir personel çıkmayacak.”

“Şüpheliyi tutmanız için giriş katında bir ofis ayarladım. Size süite kadar eşlik edeyim mi?”

Eve duyduğu şeyin cesaret mi yoksa nezaket mi olduğundan emin olamadı fakat kadına hakkını vermeliydi. Teklifi adeta Eve hafta sonu tatiline gelmiş bir ünlüymüş

gibi yapmıştı. “Hayır, asansöre kadar yeterli. Süitin kapısı için kod kartına da ihtiyacım olacak.”

“Kartlar bende,” diyerek ilerlemelerini işaret etti Vincenti. Hep birlikte şık göl kenarı girişine doğru ilerlerken açıklamaya devam etti. “Bir konuğumuz odasına çekildiğinde kendi güvenlikleri için gece kilidini ve alarmı aktive etmelerini tavsiye ederiz. Onlar sadece içeriden ya da personelin girmesi gerektiğinde idarede bulunan ikinci bir kod kartıyla kapatılabilir. Acil olan herhangi bir duruma önlem olarak elbette.”

Şık ceketinin cebinden iki incecik kart çıkardı. “Üzerinde villanın logosu olan beyaz kart standart kilitler için. Kırmızı olan da gece sistemi için.”

“Anladım.” Havaya vanilya benzeri bir koku salan sarmaşıklarla çevrili bir verandadan geçtiler. Yaklaşmalarıyla birlikte üzerinde villanın resmi bulunan cam kapılar iki yana açıldı.

Şık ve renkli bir şekilde döşenmiş güzel bir oturma alanından geçtiler. Güneş ışıkları pervazları bombeli camlardan yansıyor ve sıvı altın misali içeri akıyordu. Aynı ışıklar tavandaki zarif avizenin gözyaşı şeklinde sıra sıra kristallerinden de yansıyor. Dışarıdaki taş terasların birinde beyaz sabahlıkları içinde bir çift kol kola yürüyordu.

“Çok güzel bir mekân burası,” diye iltifat etti Eve sinyora Vincenti’ye.

“Evet, tesisimizle gurur duyuyoruz. Belki resmi görevde olmadığınız bir gün gelip bizi ziyaret edersiniz. Hayatlarımızda zaten yeterince stres var ve insan zaman zaman küçük mutlu kaçamaklara ihtiyaç duyuyor. Ah, bu sinyor Bartelli, güvenlik ekibimizin başı.”

“Teğmen.” Adam hafifçe eğilerek Eve’i selamladı.

“Efendim,” dedi Roarke’a başını sallayarak. “Size eşlik edeyim mi?”

Eve onu biraz inceledi. Yapılı, güçlü ve sert görünüyordu. “Elbette, iyi olur.”

Önce geniş bir alanda, sonra pembe mermerden zemin ve kolonları olan ikinci lobiden ilerlemeye başladılar. Geniş bir merdiven kıvrılarak yükseliyor, ardından zarif bir kavisle ters istikametlere doğru ayrılıyordu. “Adamım şahsın kapısında,” diye açıklamaya başladı Bartelli. “Ayrıca bildirinizi aldığımızdan beri o kattaki koridoru kameralarla izletiyorum.”

“Koridorları kullanmadan dışarı çıkma şansı var mı?”

“Sadece terastan atlarsa. Dördüncü katta ve pek mümkün değil.”

“Dışarı bir adam koyun, aşağıya. Ne olur ne olmaz.”

“Nasıl isterseniz.” Bartelli iletişim cihazını çıkardı ve asansöre binerlerken emri bildirdi.

“O kattaki bütün sivillerin odalarında tutulmasını istiyorum. Eğer fırsatını bulursa karşı koyacaktır, kaçmaya çalışacaktır, rehine almaktan da kaçınmaz.”

“En büyük önceliğimiz konuklarımızın güvenliği. Gerekli şekilde korunmalarını sağlayacağız.”

Asansör kapıları açıldığında Eve bir elini silahının kahasına doğru götürdü. Geniş bir çift kapının hemen yanında duran nöbetçiyi gördü. Oturmuş kahvesini yudumluyordu.

Amirinden gelen İtalyanca sert bir emirle ayağa fırladı ve sorulan soruya cevap verdi.

“Şahıs bu kapıyı kullanarak odadan çıkma teşebbüsünde bulunmamış,” dedi Bartelli Eve’e dönerek. “İçeri giren kimse de olmamış. Biri yan odadan, diğeri koridorun so-

nundaki odadan iki konuk odalarından çıkmış. Bazı sabah faaliyetlerimiz var,” diye açıklamaya devam etti. “Sağlık kulübü ve yüzme havuzumuz da konuklarımızın kullanımına yirmi dört saat açıktır.”

“Güzelmiş. Pekâlâ, arkamda olun ve beklemede kalın.”

Eve sandalyeyi kenara çekti ve ilk kodu girdi. “Yatak odası ne tarafta?”

“Solda, kemerli koridorun sonunda. Kapıdan üç buçuk metre uzakta.”

“Peki sağda?”

“Küçük oturma odası.”

Eve ikinci kodu da girdi. “Sağa doğru git,” dedi Roarke’a.

Kapıyı sessizce iteledi ve silahı elinde önden hızlı bir tarama yaptı gözleriyle. Mahremiyet ekranları sonuna kadar çekilmiş süitin salonu oldukça loştu. İçeride tek ses yoktu.

“Kapıya doğru,” diye mırıldandı Bartelli’ye ve içeri girdi.

Ayakkabıları antik halının yumuşacık tüylerinin arasına gömüldü ve cilalı zeminde sessizce gıcırdadı. Hızlı ve sessiz bir şekilde kemerli koridorda ilerledi ve karanlık yatak odasına girdi. Burnuna çiçek kokusu geldi. İçeride hiç ses yoktu.

“Işıklar,” diye seslendi. “Sonuna kadar açılsın.”

Oda aydınlandığında Eve silahını yatağa doğrultmuştu ve içgüdülerinin çoktan söylediği şeyin doğru olduğunu gördü. Yatak boştu. Siyah ipekten bir gece elbisesi bir sandalyenin üzerine bırakılmıştı, kenarlarında da gelişigüzel çıkarılmış siyah ince topuklu ayakkabılar vardı. Tuvalet masasının üzerinde gümüş çerçeveli bir el aynası ve buzlu şişesinde bir parfüm vardı. Masanın üzerindeki aynada

kıpkırmızı bir rujla ve zarif bir el yazısıyla yazılmış iki kelime vardı.

ÇAĞ EVE

Eve bir taşı eritecek kadar yoğun bir öfkeyle, "Canı güzel bir şafak koşusu çektiği için gitmedi. Geldiğimi biliyordu," diye bağırdı. "Birisi peşinde olduğumuzu haber vermiş."

"Teğmen Dallas sizi temin ederim sizden ve benim konuşmamı istediğiniz kişilerden başka hiç kimseyle konuşmadım." Vincenti Eve'in omzunun üzerinden arkadaki aynaya yazılmış mesaja baktı. "Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

"Görüntüye göre kadın hareketlerinizi tahmin etti ha?"

En son üç adamıyla birlikte gelebilen Yüzbaşı Giamanno ellerini açtı. "Kapıda bir nöbetçi vardı. Koridoru da güvenlik kameraları izliyordu. Hayalet gibi önlerinden geçip kaybolmuş olamaz ya."

"Hayır, hayalet gibi geçmedi, önlerinden yürüyüp gitti." Eve tekrar yatak odasındaki bilgisayara döndü ve kamera görüntülerinin o bölümünü izlemek için komut verdi. "Burada."

Nöbetçi süitin kapılarının önündeki sandalyede uyku- lu bir şekilde oturuyordu. Ekrandaki saat dört elli altıydı. Yan odanın kapısı açıldı ve dışarı bir kadın çıktı. Üzerinde otelin beyaz bornozlarından birisi, başında eşarp sarılı geniş bir hasır şapka, kolunda da büyük yine hasır bir çanta vardı. Nöbetçiye *buon giorno* diye mırıldanırken yüzü şapkanın altından görünüyordu. Asansöre doğru ilerledi.

"Bu onun odası değil ki," dedi Giamanno. "Bu süitten

o süite de geçiş yok teğmen. Gördüğünüz gibi ortak kapı falan yok.”

Eve on saniye kadar gözlerini ayırmadan adama baktı. Gerçekten bu kadar aptal olabilir mi? diye düşünerek öfkeyle salona fırladı ve teras kapılarını sonuna kadar açtı.

Diğerleri arkasından gelirken Eve parmaklarının ucunda yükselerek bir-iki kez dizlerini büktü, sonra zıplayarak taş duvarın üzerine çıktı ve oradan da yan terasa zıpladı.

Ayak bilekleri yere değdiğinde epey titredi ama Eve acıya aldırmayarak teras kapılarına doğru ilerledi. “Acaba bu kapıların kilitli olmaması senin için büyük bir sürpriz mi oldu Giamanno?”

Kapıları açtı, içeri baktı sonra geriledi. Kapıları tekrar kapadı. “Ve yatakta hâlâ pireleri uçuşan iki insan olması?”

“Pireleri uçuşan- ”

“Uyuyan, seni- ”

“Teğmen,” diye araya girdi Roarke ve muhtemelen on sene boyunca Birleşik Devletler ile İtalya arasındaki dostluk ilişkilerini sekteye uğratacak kadar sert bir tiradı kesti. “Sanırım Teğmen Dallas’ın söylemek istediği şey şüphelinin bir şekilde gelişimizi haber alarak az önce gösterilen şekilde biz gelmeden önce odadan, sonra binadan ve muhtemelen ülkeden çıkmış olması.”

“Küçük buruşuk toplarını ne kurtardı biliyor musun Giamanno?” Eve teras duvarına yaslandı. “Bir meslektaşın senden istediğinde onu yakalamak için koca kıçını kaldırıp buraya gelmiş olsaydın bile onun çok daha önce gitmiş olması. Şimdi bunun neden ve nasıl olduğunu bulacağız. Ofisine gidiyoruz,” dedi Sinyora Vincenti’ye işaret ederek. “İlemen.”

Süite girerek uyuyan çiftin önünden geçti ve kapıdan çıktı.

Eve'in kahve teklifini reddetmesi Roarke'a öfkesinin patlama noktasını çoktan geçtiğini gösteriyordu. Rezervasyon müdürünün de çok öfkeli olduğu belliydi. İki kadın öfkelerini çarpıştırmak için birbirlerini ölçüp biçerken, İtalyan polisi öfleyip püfleyerek homurdanıyor, güvenlik ekibinin başı da dikkatle diskleri incelemeye devam ediyordu.

"Havuza gidiyor," dedi Bartelli. Julianna'nın süitten asansöre, asansörden ana lobideki Bahçe Odasına ve oradan da havuza doğru ilerlemesini izlerken yüzünde çok ciddi bir ifade vardı.

Dışarıdaki kameralar Julianna'yı izlemeye devam ediyordu. Kadın yürüyüşten hafif koşma hızına geçti, havuzun etrafından dolaşarak bir bahçe yoluna geçti ve gözden kayboldu.

"Özür dilerim Teğmen Dallas. Böyle olabileceğini düşünmeliydim."

"Birilerinin bir şey düşündüğü belli, yoksa bu kadın eşyalarının çoğunu bırakıp böyle hızla kaçmazdı."

"Ben sizinle konuştum," dedi Vincenti tekrar. "Yüzbaşı Giamanno'yla ve Sinyor Bartelli'yle. Başka kimseyle konuşmadım."

Kollarını göğsünde kavuşturarak aynı Eve gibi savaşa hazırlanmıştı ki kapı açıldı. İçeri genç bir kadın girdi. Elindeki tepside kahve ve küçük kahvaltılık kekler vardı.

"Bekle." Eve genç kadının kolunu tuttuğunda tepsi sallandı. "İlk görüşmeyi seninle yapmıştım."

"Kendisi asistanım Elena. Sizi bana yönlendirmişti."

"Evet hatırladım." Genç kadının yüzündeki ifade Eve'e

öykünün çoğunu anlatıyordu. "Adaletle engel olmanın cezasını biliyor musun Elena?"

"*Mi scusi?* Anlamıyorum."

"İngilizcen gayet iyi. Otur."

"Teğmen personelimi itip kalkmanıza izin veremem. Elena asla bir kanun kaçağına yardım etmez. O- " Vincenti devam edemedi, asistanının yüzündeki ifadeyi o da görmeye başlamıştı.

"*Maledizione!*" Bu tek küfürden sonra İtalyanca bir öfke seli halinde gelirken Elena bir sandalyeye oturarak ağlamaya başlamıştı.

Sinyor Bartelli de onlara katıldı, sonra İtalyan polisi de... Eve'in kulakları çınlamaya başlamıştı. Eller havada uçuşurken Elena'nın gözyaşları akmaya devam ediyordu. Eve onları susturmak için önce bağırmaya karar verdi, sonra onları bastıramayacağını anladı ve tavana doğru bir-iki el ateş etmeyi düşünmeye başlamıştı ki Roarke bir anda herkesi susturmayı başardı.

"*Basta!*" Sesinde kesin bir emir yankısı vardı. Sonra o da hızla İtalyanca konuşmaya başladığında Eve gözlerini bir süre ondan ayıramadı.

"Özür dilerim." Vincenti büyük bir gayret göstererek kendini toparlamaya çalıştı. "Lütfen bu patlamayı bağışlayın Teğmen Dallas. Elena ne yaptığını hemen teğmene anlatacağsın, İngilizce olarak."

"Bana demişti ki sinyora, bana demişti ki yardımına ihtiyacım var." Kucagında kavuşturduğu ellerinin üzerine gözyaşları düşüyordu. "Kocası onu dövüyormuş. Adam Birleşik Devletler'de çok güçlü olan korkunç, korkunç bir adammış. Bunu bana sır olarak söylemişti. Sinyora Vincenti- "

“Of!”

Elena’nın omuzları daha da çöktü. “Buraya kaçmak, biraz... biraz huzur bulmak için gelmiş. Ama adamın onu bulup geri götürmek isteyeceğini biliyordu. Bana kocasının New York’tan bir kadın polis yollayacağını söylemişti. Oradaki polisler kötüymüş ve her istediklerini yaparlarmış.”

“Öyle mi?” diye mırıldandı Eve. Roarke elini sessizce onun omzuna koydu.

“Öyle demişti sinyora.” Elena yalvar yakar bir tonla konuşuyordu. “Ona inandım. Haline çok acıdım. Bana karşı o kadar nazıktı ki. Daha çocukken ölen küçük kız kardeşi gibi olduğumu söyledi. Öyle üzgün ama cesur görünüyordu ki.”

Ah, evet, diye düşündü Eve nefretle, daha ilk bakışta ne mal olduğunu anlamıştır senin.

“Benden sadece eğer bu kadın polis - yani siz - villayı ararsa kendisine söylememi istedi.” Elena yine ağlamaya başladı. “Sadece siz onu o kötü adama geri götürmeden önce birazcik zaman kazandırmanı istedi. Benden yalan söylememi istemedi, sadece ona küçük bir şans vermemi istedi. O yüzden siz sinyora Vincenti’yle konuşurken onun sürtünü aradım ve hemen kaçmasını söyledim. Çok geç olana kadar da sizin söylediğiniz şeye inanmadım. Ona inandım. Tutuklanacak mıym?” Tekrar ve daha hızlı ağlamaya başladı. “Hapse mi gireceğim?”

“Tanrım.” Eve arkasını dönmek zorunda kaldı. Çocuk acınacak haldeydi ve tam da Julianna’nın hünerli bir biçimde kullanabileceği kadar kolay bir hedefti. “Dışarı alın, evine gönderin. Onunla işim bitti.”

“Hakkında işlem yapı-

“Ne anlamı var ki?” Eve ona ters ters bakan Giamanno’nun sözünü kesti. “Safın tekı. Onu hapse atmak olanların hiçbirını düzeltmeyecek.”

“İşine derhal son verilecek.” Elena ağlayarak odadan çıkarken Vincenti kahve doldurmaya başlamıştı.

“Orası benim alanıma girmiyor,” dedi Eve.

“Bence değerlı bir ders aldı. Onu tutmanızı tercih ederim sinyora. Şu andaki kapasitesine daha uygun bır görevde.” Roarke uzatılan kahve fincanını aldı. “İşlerinde erken dönemde zor ve değerlı dersler alan çalışanlar genelde ileride kayda değer başarılar gösterebilir.”

“Nasıl isterseniz efendim. Teğmen Dallas sizden asistanımın...” Tüm nefretini bır kelimedede toplamaya çalışıyor gibiydi. “Alımlıklı ve sebep olduğu şey için yeterli özür dilemem mümkün değil. Çok genç ve saf ama bu ne onun için geçerli bir mazeret ne de benim için. Size bu konuda gerekli yardımı sunamama başarısızlığımızdaki tüm sorumluluk bana ait. Elena benim yetkim altında çalışıyordu dolayısıyla...”

Kendini toplamaya çalışarak Roarke’a döndü. “Derhal istifamı yazacağım. Eğer isterseniz yeni bır müdüre gerekli eğitimi verecek kadar kalabilirim.”

“İstifanız ne gerekiyor ne de isteniyor sinyora Vincenti ve kesinlikle de kabul edilmeyecek. Asistanınızla ilgili gerekli disiplin işlemini uygulayacağımıza güveniyorum.”

“Eski asistanım,” dedi Vincenti soğukkanlı bır tavırla. “Kendisi konuklarla hiçbir temasının olmayacağı daha düşük bır pozisyona getirilecek.”

“Ah pekâlâ. Dediğim gibi konuyu sizin hünerlı ellerinize bırakıyorum.” Roarke balısı geçen ellere uzandı ve kadın sonunda hafifçe gülümseyene kadar ona İtalyanca bır şeyler söyledi.

“Çok nazıksınız. Teğmen, eğer yapabileceğimiz bir şey varsa lütfen söyleyin.”

“Ülkeden yürüyerek çıkmayacaktır, o yüzden araç, ulaşım şirketlerini kontrol etmem gerekecek. Elimizden kaçtı ama prosedürü takip edip izine ulaşmak için yapmamız gereken her şeyi yapmamız gerek. Ve ofisinize ihtiyacım var.”

“İstedığınız kadar sizindir.”

“Size biraz yüklendim.”

“Evet, öyle yaptınız.”

“Üzgünüm.” Eve elini uzattı. “Ve asistanınızın kışını gerçekten sağlam tekmelediniz. Hayran kaldım.”

“Teşekkürler.” Vincenti uzatılan eli kabul etti. “İnanın daha başlamadım bile.”

Dunne muhtemelen cep linkinden yaptığı bir görüşmeyle ayarladığı özel bir araçla İsviçre sınırından geçmişti. Araba onu villanın kapılarıyla komşu olan ağaçlıklı yolun sonundan almış olmalıydı. Üzerinde muhtemelen uzun, beyaz sabahlığın altına giydiği baharlık mavimsi bir elbise vardı.

Oradan sonra işler daha karmaşık bir hal alıyordu. Özel ve kamuya ait mekik şirketlerinde, havaalanlarında ve kara ulaşım şirketlerinde Dunne’un tarifine uygun yolcular aranmıyordu.

“Muhtemelen çoktan New York’a varmıştır.” Eve Rorke’in özel mekiği kalkışa hazırlanırken gözlerini kapadı.

“Ben de öyle düşünüyorum.”

“Bir adım arkasındayım yine. Tatilimin yarıda kesilme-

sinden duyduğu öfke geçtiğinde bu konuda kendini ger-
çekten çok iyi hissedecek. Bir savaşı daha kazandı, ben
arkadan tozlarını yutarken saçına bile zarar gelmeden sıy-
rılmayı başardı.”

“Onun hakkında, ne yapacağı konusunda haklı çıktın.
Neye ihtiyacı olacağı konusunda. Burada olan şey sadece
şansının yaver gitmesiydi teğmen. Şansın değerini göz ardı
etmek istemem fakat ben yine de paramı her zaman beyne,
cesarete ve sağduyuya yatırırım.”

“Onların yanında biraz da şansa hayır demezdim. Ben
biraz kestireceğim.”

“Güzel.” Roarke önündeki kontrol panelini ateşlemeye
ayarladı ve veri merkezini uygun konuma getirdi.

“İtalyanca konuştuğunu ben neden bilmiyordum aca-
ba?”

“İlmm? Konuşmuyorum zaten, en azından akıcı bir
şekilde değil. Temel iş ve çalışan ilişkilerini idare edecek
kadar sadece. Ve elbette açık saçık renkli ifadelerle cinsel
içerikli sözler konusunda biraz pratiğim var. ”

Eve onun bilgisayarı elle idare ederken çıkardığı hafif
ukırtıları duyabiliyordu. “İtalyancada her şey kulağa açık
saçık ya da cinsel içerikli bir şey gibi geliyor zaten. Bir şey
soyle hadi.”

“*Silenzio.*”

“İ-lh. Onu tahmin edebilirim. Cinsel içerikli alana gi-
ven bir şeyler söyle.”

Roarke dönerek Eve’e baktı. Gözleri hâlâ kapalıydı ama
dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrılmıştı. Görünüşe göre
öfkesi yatışmıştı ve kendini şarj etmeye hazırdı. Herhangi
bir şekilde.

Bilgisayarı kapattı, düğmeye basarak masanın önünden

kalkmasını sağladı. Eve'e yaklaştı ve parmakları sahiplenici bir tavırla genç kadının kasıklarına doğru inerken, kulağına ipeksi bir akıcılıkla İtalyanca bir şeyler mırıldandı.

"Evet, ciddi kulağa ateşli geliyor." Eve tek gözünü açtı. "Ne demek?"

"Sanırım çeviride anlam kaybı olur. Fıllı olarak göstermeme ne dersin?"

21

Juliana evine fırtına gibi girdi, seyahat çantasını kenara fırlattı. Kaçarken geçen saatler öfkesini dindirmemiş, aksine sağlam bir kontrol tıpasının altında iyice birikmesini sağlamıştı. Şimdi evine döndüğü, tek başına olduğu ve etrafta izleyecek gözler olmadığı için tıpa patlayabilirdi.

Elimin altındaki ilk şeye uzandı ki bu zarıf bir İngiliz porseleninden epey uzun bir vazoydu ve karşı duvara fırlattı. Vazo ve içindeki beyaz güller duvara çarparak dağıldı. Çarpma sesi boş evde yankılanınca Juliana öfke ve yıkım virajını dönmüş oldu. Abajurları yere devirdi, büyük kristal bir süsü karşıdaki antika aynaya fırlattı ve zaten dağılmış gülleri iyice ezdi.

Oturma odası ve giriş bir savaş alanına benzeyene kadar sandalyeleri ve sehpaları ters çevirip fırlattı, değerli süs eşyalarını halıya ve ahşap yerlere atarak kırdı.

Sonra kendini kanepeye attı ve yumruklarını munderlere vurarak bir bebek gibi ağladı.

Villada geçireceği o birkaç güzel günü çok istemişti. Buna iltiyacı vardı. Sağını kendi yapmaktan, yüz, el ayak bakımının temel gereksinimleriyle kendi uğraşmaktan bıkmış, bıkmış, bıkmıştı.

O kaltak her şeyi mahvetmişti.

Diğer bir sürü güzel eşyanın yanı sıra yepyeni bir gece elbisesini ve harika ayakkabıları arkasında bırakmak zorunda kalmıştı. Yosun banyosunu ve çamur bakımlarını da kaçırmıştı.

Pekâlâ, o bunların hesabını elbette verecekti.

Burnunu çekerek sırt üstü uzandı. Evet, rezervasyon asistanı o küçük İtalyan almak olmasa yatağından polis zoruyla çıkarılmış olabilirdi. Çok alçaltıcı. Aşağılayıcı.

Ama böyle bir şey olmamıştı işte. Julianna kendini sakinleştirmek için derin ve ağır nefesler almaya başladı. Bunu yapmayı hapishanede öğrenmişti. Evet, öyle olmamıştı, çünkü kendisi her zaman hazırlıklı ve bir adım öndeydi. Bu savaşta diğer cephelerde olduğu gibi bu cephede de Eve Dallas kaybetmişti.

Bu düşünce hafifçe doğrulmasına yetecek kadar rahatlama sağladı. Dallas onca yolu gitmiş ve boş bir süitle karşılaşmıştı. Ve o zekice küçük not. Evet, çok hoş bir dokunuş olmuştu.

Sonuçta New York'a geri dönmesinin sebebi Eve Dallas'a gününü göstermek içindi. Yani kadın becerikli bir rakip olduğunu ispat ettiğinde üzülüp kendini hırpalamasına neden yoktu.

Çok becerikli, diye düşündü Julianna. Biraz gerilemek akıllıca olabilirdi. En azından geçici olarak. Bu son savaş biraz sinirlerini bozmuştu. Ama yine de...

Her şey o kadar heyecan vericiydi ki. İçerde geçirdi-

ğı sure boyunca kanın damarlarında akışını, bu adrenalın yükselişini çok özlemişti. O adrenaline zirve yaptıracak şey ise yapmayı planladığı işi bitirmekti.

Eve Dallas'ı kesin ve net olarak mahvetmeliydi.

Bunu sağlamak için âşık olacak kadar zayıf olduğu adamı öldürmekten daha iyi bir yol var mıydı? Muhteşem Roarke'ı öldüren kadın olarak tarihe geçecek olmak da büyük bir artıydı elbette.

Her şey öyle mükemmel olacaktı ki. Julianna ellerini kaldırdı, ters çevirerek inceledi ve bir tırnağının kırıldığını fark ettiğinde hafifçe somurttu.

Eve kısa, ojesiz tırnaklarını siyah gece ayakkabısının topukları üzerinde gezdirdi. "İtalyan polisi Dunne'un süitindeki tüm kişisel eşyaları teslim etti. Bu ayakkabılar yeni. Tabanında neredeyse hiçbir iz yok. İtalyan markası ama kalıbı Amerikan. Ayakkabı uzmanıma göre..." Eki-bine bilgi verirken hafifçe Roarke'a doğru baktı. "Bunun anlamı büyük ihtimalle İtalya'ya gitmeden önce ayakkabıyı buradan New York'tan almış olması."

Ayakkabıyı McNab'e doğru fırlattı. "Araştır bakalım nerden aldığını ve fiyatını bulabilecek misin?"

"Küçük ayakları varmış."

"Evet, kendisi gerçekten çok çıtı pıtı bir erkek katili. Bildiğiniz gibi artık Regency'deki baloya odaklanıyoruz. Feeney, sen elektronikten sorumlusun; kamera takipleri, izleme, güvenlik vesaire. Komutan bu konuda ne kadar adama ihtiyacımız varsa kullanma yetkisi verdi. Öyle yap. Şahıs seni tanıdığı için geri planda kalman lazım. Eğer ge-

lip iyi tanınan bir polisi şık bir hayır organizasyonunda görürse harekete geçmek konusunda tereddüt eder.”

“O partilerde yemek süper olur.”

“Sana da yemek yollarım. Peabody büyük ihtimalle seni de tanıyordur. Araştırma yapmaya meraklı ve yardımcımı da incelemiştir. Sen de kontrol merkezinde kalacaksın.”

“Tabağımı paylaşmam,” dedi Feeney.

“McNab seni kullanabiliriz. Doğru düzgün giyimip balo salonunda olacaksın.”

“Hey, harika.”

“Eğer bu fırsatı hedefe saldırmak için kullanacaksa bunu muhtemelen servis elemanı ya da personelden biri olarak yapacak. İnsanların arasına karışmak, pek fark edilmemek, hedefine ulaşmak ve yeterince yaklaşmak için güzel bir yol. Hedefi çok iyi araştırmış olacak.”

“Hedefin bir ismi var.”

Eve Roarke’la baktı. “Adını biliyoruz, Dunne da biliyor. Üstün bir güvenlik ekibine ve üstün içgüdülere sahip olduğunu da biliyor. Dikkatli olacağını biliyor. Ama aynı zamanda bir hedef olduğundan haberdar olmadığına, böyle bir organizasyonda nispeten rahat hissedeceğine, havadan sudan bahsedip insanlarla sosyalleşeceğine inanıyor.”

Eve kendi sınırları yay gibi gerilmişken Roarke’in gerçekten öyle yapacağını düşündü. “Hedef olarak sana geçeceğini bilmediğimi düşünüyor ya da bundan emin değil. New York’taki diğer hedeflerinin tipleri öncekilerle hep aynıydı. Sen o modele uymuyorsun. Bunu avantajlarından biri olarak düşünüyor. Zehirli bir içkiye ya da bir ihtimal aperiitif bir şeylere karıştırarak. Yani gece boyunca hiçbir şey yiyip içmeyeceksin. Hiçbir şey.”

“Epey uzun bir akşam olacak gibi görünüyor. Eğer müsaade edersen burada bir şey eklemek istiyorum teğmen.”

“Ne?”

“Hedefinin sen olman ya da bir taşla iki kuş vurmayı planlaması gibi bir ihtimal de var.” Eve’in yüzündeki ifadededen bu ihtimali çoktan hesaba katmış olduğunu gorerek başını hafifçe yana eğdi. “Yarı gece boyu sen de hiçbir şey yiyip içmiyorsun.”

“Evet. Medya Roarke’in o gece Louise Dimatto’ya sunacağı büyük bağış kemiğini çoktan dişlemeye başladı. Bu onun için sonuna kadar açılmış bir kapı ve bu kapıdan geçecek.” Eve bu konuda uzun uzun iyice düşünmüştü. “Geçecek. Bu sabah İtalya’da ayağına dolaşmayı ve küçük tatilini mahvetmeyi başardım. Kurtulmuş olmayı yeterince umursamayacak bile. Öfkelenecek fakat aynı zamanda kararlılığı bilenecek. Aynı şey benim için de geçerli. O kapıyı üzerine kilitleyecek kadar öfkeli ve kararlıyım.”

Duraksadı ve odadakilerin anlayıp anlamadığından emin olmak için teker teker yüzlere baktı. Julianna Dunne ona aitti. “Feeney operasyon takımının geri kalanını seçmek için yardımını istiyorum. Mekânı bir kez taradıktan sonra o konuyu halledelim. Orada buluşalım, ana güvenlik ofisinde, yarım saat sonra. Sorusu olan?”

“Şu anda yok.” Feeney ayağa kalktı. “Ama tarama sırasında epey soru olacağını düşünüyorum.”

“Pekâlâ. Peabody sen Feeney ve McNab’le git. Sivili ben getireceğim.”

“Sivilin de bir adı var.” Hafifçe rahatsız olduğu belli olan Roarke ayağa kalktı. “Eğer bir-iki dakikan varsa teğmen Peabody’ler gitmeden önce vedalaşmak istiyor.”

“Tamam. Yarım saat sonra,” diye ekibine hatırlattıktan sonra Roarke’la birlikte odadan çıktı.

“Bana bir cisimmişim gibi hitap ederek durumu kişi-

sellikten uzaklaştırmaya çalışıyorsun.” Roarke merdivenlerin başında durarak Eve’in kolunu tuttu. “Bundan hoşlanmıyorum.”

“Çok üzüldüm. Bu konuyu hallettiğimizde ve Dunne’u hapse tıktığımda ceza olarak beş yüz kez ismini söylerim.” Eve Roarke’in kızgınlığının arttığını görebiliyordu. “Tanrı aşkına, beni rahat bırak. Lanet olsun, biraz rahat bırak. Bu işi bildiğim tek şekilde idare etmeye çalışıyorum.”

“Anladım. Ama sen de bu işi ikimizin de idare etmeye çalıştığını anla. Ve ben bir objeye indirilmeyi kabul edemem Eve, senin için bile.” Eve’in elini sıkıca tuttu. “Bunu anlamak için bir yıl yeterli olmalıydı.”

Bir yıl mı? diye düşündü Eve aşağı inerlerken. Söz konusu evlilik olduğunda bütün açılar anlamak için yüz yıl bile yeterli olmazdı.

Peabody’ler ön salondaki koltuklardan birinde sarmaş dolaş oturmuş gülüyorlardı. Eve odaya girdiği anda Sam ayağa kalktı.

“İşte buradasın. Veda etmeye vaktin olmayacağından ve bize sizi bu şekilde tanımanıza izin verdiğin için nasıl mutlu olduğumuzu söyleme şansımız olmaz diye korkuyorduk. Her ikinize de çok teşekkür ederiz.”

“Burada kalmanız bizim için bir zevkti.” Roarke elini Sam’e uzattı. “Umarım tekrar gelirsiniz ve ne zaman isterseniz evimiz size açık.”

“Tekrar görüşmeyi dört gözle bekleyeceğiz.” Phoebe bakışlarını Eve’e çevirdi. Genç kadının ensesinin karınca- lanmasına yetecek kadar uzun ve anlamlı bir bakıştı yine. “Aynı şey senin için de geçerli mi?”

“Elbette. Şey... yanı kapı her zaman açık.”

Phoebe güldü ve Eve’e yaklaşarak yüzünü ellerinin ara-

sına aldı ve onu iki yanağından öptü. “Hâlâ bizimle ne yapacağını tam olarak bilmiyorsun değil mi?”

“Şey... kökler konusunda çok şey bilmiyorum fakat birinin sağlam kökleri olduğunda anlayabilirim. Peabody’ninkiler öyle.”

Phoebe’nin yüzündeki gülümseme şaşkın bir memnuniyete döndü. “Hey, teşekkür ederim. Bu yanımızda götüreceğimiz çok güzel bir hediye. Dikkatli ol, elinden geldiği kadar dikkatli ol,” diye ekledi geri çekilirken. “Sizi çok sık düşüneceğiz.”

“Fena idare etmedin,” dedi Roarke Eve’le dışarı çıktıklarında.

“Bilmem galiba tam olarak geri zekâlı değilim.” Aracın sürücü kapısını hızla açtı sonra kendine hâkim olmaya çalıştı. Sakinleşti ve aracın üstünden kendine bakan Roarke’a baktı. “Sana bundan sonra Sivil Roarke desem nasıl olur? Bilirsin işte lakap gibi.”

“Yani biraz daha vurgularsan belki. Muhteşem ve Kudretli Sivil Roarke gibi. Kulağa daha hoş geliyor.”

Arabanın üstünden elini uzatarak Roarke’ın elini tuttu. “Pekâlâ, bir düşüneceğim.”

Eve sonraki iki gün operasyonla yedi ıçtı, uyudu ve operasyonla soludu. Uykusunda bile Grand Regency Otelinin ayrıntılı bir taslağını çizebilecek hale geldi. Roarke’ın kilit konumundaki bütün görevlileriyle görüşmeler yaptı. Ya da operasyon prosedürü konusunda yaptıkları sayısız ateşli tartışmalardan birinde Roarke’ın söylediği şekilde onları balık gibi kızarttı.

Ayrıca hepsinin geçmişlerine dair derin ve ayrıntılı araştırmalar yaptırdı. Her ne kadar Roarke'nın güvenliğinin başında olacak kişileri seçmek konusunda gösterdiği özen ve dikkat karşısında şaşkınlığa düşüp oldukça etkilense de elbette bundan ona bahsetmedi.

Az uyudu ve çok önemli bir ayrıntıyı atladığı kâbusuyla sık sık gecenin ortasında yataktan sıçradı. Julianna'nın ellerinden kaçmasını sağlayacak tek bir ayrıntıyı...

İ Hırçın ve tahammülsüzdü, çabuk patlıyordu ve sürekli kafein alıyordu.

Kendisi bile kendiyle aynı odada kalmaya beş dakika tahammül edemeyeceği bir noktaya gelmişti ama son noktaya kadar zorlamaktan vazgeçmiyordu.

Operasyondan önceki gece, ofisindeki ekranın önünde durmuş balo salonunun görüntüsünü inceliyordu. Çoktan hesapladığı açıları tekrar hesapladı, o katta görevli polislerin zaten ayarlanmış hareketlerini tekrar ayarladı.

Ekran karardığında Eve sonunda başardığını düşündü.

"Bu kadar yeter." Roarke arkasından yaklaştı. "Artık otelin birebir modelini çıplak ellerinle yapabilecek durumdasın."

"Her zaman sızdıracak bir çatlak olabilir ve Dunne o çatlağı bulup sızmak konusunda iyi. Bir kere daha üzerinden geçmek istiyorum."

"Hayır. Hayır," diye tekrarladı Roarke, Eve'in omuzlarını ovalarken. "İkimiz için de bunu yarına kadar erteleme vakti geldi." Onun boynuna masaj yaptı. "Yıldönümümüz kutlu olsun."

"Unutmadım," dedi Eve hızla ve biraz suçlulukla. "Sadece belki şey yapsak daha iyi olur diye düşündüm... bilmiyorum işte yarından sonraya ertelese. Her şey netle-

şene kadar yanı.” Hafif bir küfretti. “Ah, tamam her şeyin netleşmesi demek çok aptalca oldu. Ancak unutmadım.”

“Güzel, çünkü ben de unutmadım. O zaman gel bakalım, sana göstermek istediğim bir şey var.”

“Roarke benimle hâlâ konuşuyor olmana bile şaşıyorum. Son bir-iki gündür pek neşe kaynağı falan değildim biliyorum.”

“Sevgilim, her şeyi olduğundan hafif göstermede çok yeteneklisin.”

Eve onunla birlikte asansöre bindi. “İyi tamam pekâlâ, sen de pek Bay Yumoş değildin, dostum.”

“Kesinlikle doğru. Ben de tıpkı senin gibi emirlerimin ve düzenlemelerimin sorgulamp değiştirilmesinden pek hoşlanmıyorum. Ateşkes yapalım mı?”

“Sanırım benim de hoşuma gider. Nereye gidiyoruz böyle?”

“Geriye,” dedi Roarke ve asansörün kapıları açıldığında elinden tutarak onu dışarı çıkardı.

Hologram-odası siyahı aynalarla çevrili mobilyasız büyük bir alandı. Asansörün kapıları arkalarından kapandığında Roarke Eve’i odanın ortasına doğru götürdü. “Oluşturulmuş programa başla, çift görüntü.”

Siyahlar titreyip parıldayarak renk ve şekle bürünmeye başladı. Eve havadaki değişikliği de hissedebiliyordu: hafif bir yağmur dokusuna sahip yumuşak, kokulu bir hava. Yağmurun usulca camlarda tıkırdamaya başladığını duydu. Artık o yağmuru kucaklayacak şekilde kapıları açılmış bir balkonun ardında duruyorlardı.

Eve hemen önünde belirmeye başlayan harika silueti izlemeye başladı.

“Paris’teki yer,” diye mırıldandı. “Düğün gecemizi ge-

çirmiştik. Yağmur yağıyordu.” Açık kapılardan geçerek balkona çıktı, elini uzattı ve avucuna konan ıslak öpücükleri hissetti. “Yaz yağmuru vardı ama kapılar açık olsun istemiştım. Yağmuru duymak istemiştım. Burada duruyordum, tam burada ve... sana ne kadar âşık olduğumu düşündüm.”

Eve arkasını dönüp Roarke’a bakarken sesi titredı. “Bir sene sonra sana çok daha âşık bir şekilde burada durabileceğimi düşünemezdim.” Ellerinin içiyle gözlerini kuruladı. “Bunun beni yumuşatacağını biliyordun.”

“Orada, tam orada duruyordun.” Roarke ona doğru yaklaştı. “Ve ben de işte dünyada istediğim her şey o diye düşündüm. İstedğim her şey. Ve şimdi bir sene sonra, bir şekilde ondan da fazlası olmayı başardın.”

Eve koşarak Roarke’ı kucakladı, kollarını boynuna doladı. Roarke dengesini sağlamak için geriye doğru iki adım atmak zorunda kaldı.

“Hazırlıklı olmalıydım,” diye gülümsedi Roarke dudakları Eve’in dudaklarına dayalı halde. “Sanırım bir sene önce de aynısını yapmıştın.”

“Evet, bir de bunu yapmıştım.” Dudaklarını Roarke’ın dudaklarından çekerek dişlerini hafıfçe boğazına geçirdi. “Sonra yatak odasına doğru ilerlerken birbirimizin kıyafetlerini yırtmaya başladığımızdan eminim.”

“Pekâlâ, geleneği bozmayalım o halde.” Roarke onun tişörtünün arkasını iki yana doğru çekip kumaşı yırttı.

Eve aynı şeyi Roarke’ın gömleğinin ön tarafına, düğmeler uçuşana, eli tene değene kadar yaptı. “Sonra da- ”

“Evet, hepsini hatırlamaya başladım şimdi.” Roarke onu kucğından bırakmadan duvara doğru döndü, genç

kadını duvara yasladı ve dudaklarını dudaklarına kilitleyerek onun pantolonunu çıkarmaya başladı.

“Çizmeler.” Eve ellerini Roarke’in bedeninden ayırmadan nefes nefese konuşuyordu. “Çizme giymiyordum.”

“Hemen halletmemiz lazım.”

Eve çizmelerini itelemeye başladı, diğer kıyafet parçaları gibi onlar da oraya buraya uçuşmaya başladı.

Artık yağmur sesini duymuyordu. Yağmur sesi kalbinin sesiyle rekabet edemeyecek kadar alçak kalıyordu. Roarke’in ellerinin öyle sert, öyle talepkar ve öyle ateşli bir sahipleniciliği vardı ki Eve sonunda kendi teninin çıgıllıklarını duymaya başlamıştı.

Roarke onu, dizlerini jöle kıvamına getirecek kadar sarımsı bir zirveye doğru taşıdı. Ağzı Eve’in ağzına kapanmış, adeta onun çıgıllıklarından beslenir gibi geri çekilmiyor, hepsini içine çekiyordu.

Eve tüm benliği ateşe gömülmüş halde kendini Roarke’in üzerine bıraktı. Ve onu yere doğru iteledi.

Çiçek desenli halının üzerinde çılgınca yuvarlandılar. Bütün arzularını acıyana kadar kırbaçlamaya, sonra daha fazlası için itelemeye başladılar.

Başka hiçbir şey yoktu. Roarke için şu anda Eve’den başka hiçbir şey yoktu. Genç kadın arzularının yönetimindeydi ve nemli teniyle ona doğru yükseldi. Tadı Roarke’in ağzını doldurdu ve bıçak sırtı gibi bir çılgınlık vadeden bir kimyasal gibi kanına pompalandı.

Göğüslerini öpmeye başladığında aç dudaklarının altında deli gibi atan kalbi hissetti. Benim, diye düşündü tıpkı o zaman da olduğu gibi. Benim.

Nefes nefese Eve’i dizlerinin üzerinde biraz doğrulttu. Kasları yay gibi gerilmiş halde genç kadını okşamaya devam etti.

Eve Roarke'ın saçlarını tuttu. "Daha fazla," diyerek onu sırt üstü yatırdı.

Roarke'ın üzerine çıkarak onunla bütünleşti. Tüm bedeni acı ve zafer hisleri arasında gidip geliyordu, duyguları acıyı zevkten ayıramayacak kadar yoğundu. Birbirlerine kenetlenmiş halde açlıklarını doyurdular.

Eve Roarke'ın kaslı, kontrollü bedeninden, savaşçıları andıran geniş omuzlarından beslendi. Elleri genç adamın bedeninde geziniyordu. Benim, diye düşündü tıpkı geçen sene olduğu gibi. Benim.

Roarke yuvarlanarak Eve'i altına aldı. Onun kalçalarını hafifçe kaldırdı ve sertçe içine girdi. Sert ve derin bir şekilde. Ve Eve gelirken öylece içinde kaldı.

"Dahası var." Eve vücudunun mümkün olan her yeriyle ona dolanmışken Roarke onu kör eden kopkoyu bir zevk sisi içindeydi. Ciğerlerinin daha fazla nefes için inlediğini duyabiliyordu. "İkimiz için de daha fazlası var."

Eve bacakları hâlâ ona dolanmış halde Roarke'a doğru yükseldi, itmesine eş bir kuvvetle onu içine almaya başladı. Roarke arzusunun bedenindeki her yeri, kalbini, beynini, bütün damarlarını doldurduğunu hissettiğinde kendini bu arzuya ve Eve'e bıraktı.

Başını, güzel karısının göğüslerinin arasına dayadı. Bunlar bir erkek için en kusursuz yastıktı. Eve'in kalbinin hâlâ son hızla çarptığını hissediyordu, çarpan belki de kendi kalbiydi. İçinde hâlâ kavurucu bir susuzluk hissediyordu ve bunu sonraki bir-iki sene içinde biraz olsun doyuracak enerjiyi bulmayı umut etti.

"Bir şey daha hatırladım," dedi Eve.

"İmm."

"O zaman da doğruca yatağa gitmemiştik."

“Sonunda gitmiştik. Ama ilk önce yemek masasında seni almıştım.”

“Yemek masasında ben seni almıştım. Sonra sen küvette beni almıştın.”

“Evet, sanırım sen haklısın. Ardından yatağa gitmeyi başarmıştık ve birbirimizi almaya devam etmiştük. Yalnız yemek masasında önce sanırım bir şeyler yemiş ve şampanya içmiştik.”

“Evet, bir şeyler yiyebilirim.” Eve parmaklarını dalgın bir tavırla Roarke’in saçlarının arasından geçirdi. “Ama belki de en iyisi burada yerde bir şeyler yememiz, böylece çok fazla hareket etmemize de gerek kalmaz. Ayrıca bacaklarımı felç olmuş olabilir.”

Roarke güldü, iç geçirdi sonra başını kaldırarak Eve’e baktı. “Güzel ve ilginç bir yıl oldu. Gel hadi, kalkmana yardımcı olayım.”

“En azından burada yesek olmaz mı?”

“Elbette. Her şey öyle hazırlandı zaten.” Roarke ayağa kalktı ve onun elinden tuttu. “Bir dakika izin ver bana.”

“Roarke? Bu gerçekten çok güzel bir hediye oldu.”

Asansör kapıları aralandı ve dikkat çekici ölçüde Fransız’a benzeyen bir droid tekerlekli bir servis arabasıyla içeri girdi. Eve bir kolunu göğüslerinin üzerine, diğer kolunu beline doğru dolayarak hafifçe eğildi. Roarke gördüğü manzara karşısında güldü.

“Tuhaf bir utangaçlık anlayışın var. Pekâlâ, sana bir sabahlık getireyim.”

“Ben evde droid falan görmemiştim hiç.”

“Yemeğimizi Summerset getirsin istemezsin diye düşünmüştüm. Al bakalım.”

Eve’e bir sabahlık uzattı. Lafın gelişi sabahlık denilebi-

lırdı belki, çünkü neredeyse hiçbir şeyi örtmüyordu. Roarke'in uzattığı şey uzun, siyah ve tamamen transparandı. Eve'in kaşlarını çatarak elindeki şeye baktığını görünce Roarke gülümsedi.

"Sonuçta benim de yıldönümüm değil mi?" Kendisi de bir sabahlık giydi. Eve onunkinin dokusunun da pek mat olmadığını fark etti.

Roarke droidin açtığı şampanyayı doldurdu ve Eve'e bir kadeh uzattı. "İlk seneye ve peşinden gelecek nice senele-re." Kadehini hafifçe Eve'inkine dokundurdu.

Roarke droidi gönderirken Eve onun yemek konusun-da da hiçbir ayrıntıyı atlamadığını gördü. Düğün gecelerinde paylaştıklarıyla yine aynı şekilde istakoz, soslu leziz hafif dana madalyonları ve parlak havyar tepecikleri vardı.

Mum ışıkları hafifçe parladı, yağmurun sesi yaylı ve flütlerden oluşan bir müzikle birleşti.

"Gerçekten unutmamıştım."

"Biliyorum."

"Ama ertelemeyi düşündüğüm için üzgünüm. Roarke." Eve biraz uzanarak Roarke'in elini tuttu. "Bilmeni istiyorum ki hiçbir şeyi değiştirmedim. Seni ilk kez gördüğüm andan bu ana kadar olan hiçbir şeyin değişmesini istemedim. Beni ne kadar sık kızdırmış olursan ol, tek bir şeyin bile değişmesini istemedim."

Roarke başını salladı. "Sen tanıdığım en inanılmaz kadınsın."

"İ Hadi oradan."

Eve gülüp geri çekilmeye başlayınca Roarke elini bırakmadı. "Cesur, zeki, rahatsız edici, komik, şaşırtıcı, kararlı. Karmaşa ve şefkatle dolu. Seksi, şaşırtıcı ölçüde tatlı ama yılan kadar da zehirli. İnsanın tüm silahlarını indirmek is-

temesini sağlayacak kadar kendinden habersiz ve bir katır kadar inatçı. Her santimine, her hücrene tapıyorum Eve. Sahip olduğun her şey beni çılgına çevirecek kadar keyif verici.”

“Böyle söylemenin tek sebebi tekrar seks yapmak istemen.”

“Umut asla ölmez. Sana vermek istediğim bir şey var.” Sabahlığının cebine uzanarak iki gümüş kutu çıkardı.

“İki mi?” Eve iyice afalladı. “Bu şey için iki hediye mi gerekiyordu? Lanet olsun, evliliğin yanında bir de talimat diskı vermeliler.”

“Sakin ol.” Evet, çılgına çevirecek kadar keyifli, diye düşündü Roarke. “İki tane aldım, çünkü aralarında bir bağlantı olduğunu düşünüyorum.”

Eve kaşlarını çatarak kutulara baktı. “Yani bir tane sayılır? O zaman olur.”

“Bak bu rahatlatıcı oldu. Önce bunu aç.”

Eve, uzattığı kutuyu aldı ve kapağını açtı. Dövme gümüşün arasına eklenmiş farklı renkteki değerli taşlardan oluşan küpeler ışıldadı.

“Mücevherlerden pek hoşlanmadığımı, seni mücevherlere boğmam gibi bir fobin olduğunu biliyorum.” Eve küpeleri incelerken Roarke şarabını yudumlayarak onu izledi. “Ama bunlar biraz daha değişik, eminim fark etmişsindir.”

“Harikalar.” Bir tanesini eline alarak kulağına takmaya çalıştı çünkü böylesinin onu çok mutlu edeceğini öğrenmişti artık. “Pagan tarzını andırıyor.”

“Çok yakıştı. Yakışacağına emindim zaten. Dur, sana yardımcı olayım.” Kalktı, masanın etrafında dolaşarak küpeleri kendi taktı. “Ama sanırım tarihçeleri daha çok hoş-

na gidecektir. Bir zamanlar Grainne Nı Mhaille'ye anlarmış - bu onun İrlanda dilindeki orijinal aldı. Biz zamanlar bir şefmiş, yani bir kabilenin başı; böyle şeylerin duyulmadık ya da kabul edilmediğ olduğü günümüzden çok eski zamanlarda. Bazen Deniz Kraliçesi denirmiş ona, çünkü aynı zamanda çok iyi bir kaptanmış. Yani..."

Roarke küpelerin karısının kulağında parlarken oluşturduğü manzaradan büyük keyif alarak yerine oturdu.

"Yani kabile şefi, savaşçı ve kraliçe. On altıncı yüzyılda yaşamış. Gereğinden fazla şiddete maruz kalmış bir ülkede oldukça zorlu bir çağda. Grainne cesaretiyle ün salmış. Yaşamında zaferler de trajediler de olmuş ama asla cesaretini kaybetmemiş. Doğduğü Batı adada, stratejik nedenlerle, uçurumun sarp kıyılarında inşa ettirdiğü kalede yaşamış. Ve orada, yani denizde ya da ele geçirdiğü birçok kalede tüm istilacılara karşı kendinin olanı korumayı başarmış. İnançlarından taviz vermemiş. İnsanlarını korumuş."

"Sağlam kış tekmelermiş yani," dedi Eve.

"Evet." Roarke bu lafa güldü. "Kesinlikle öyle. Sen de öyle, o yüzden bunların senin olması Deniz Kraliçesi'nin hoşuna gider diye düşündüm."

"Benim de çok hoşuma gider."

"Ve bu da ikinci kısmı."

Eve diğeri kutuyu aldı. Kutunun içinde üzerine bir adam portresi kazınmış bir madalyon vardı.

"Bu adam kim?"

"Aziz Jude ve kendisi polislerin azizi."

"Dalga mı geçiyorsun? Polislerin kendi azizi mi var?"

"Jude var işte. Kendisi aynı zamanda tümitsiz vakaların da azizi."

Eve gülerek madalyonu ışığa doğru kaldırdı. "Hiçbir açık kapı kalsın istemezsin değil mi?"

“Oyle düşünmek hoşuma gider, evet.”

“Yanı bunlara... tılsım diyebiliriz. İyi şans için.” Eve Aziz Jude madalyonunu düşündü. “Fikir olarak hoşuma gitti. Yanı o gün bahsettiğin gibi beyin ve cesarete biraz da şans eklemek.”

Bu kez Eve kalktı ve masanın etrafından dolaştı. Eğile- rek onu öptü. “Teşekkürler. Bunlar çok güzel mücevher- ler.”

“Rica ederim. Pekâlâ, eğer şimdi masayı toplamak is- tersen- ”

“Dur bakalım ahbap. İlediye verecek tek kişi sen değıl- sin. Ama gıdip getirmem gerek, bir yere kıpırdama.”

Eve hızla dışarı çıkarken, Roarke onun sabahlığın şeffaf olduğunu tamamen unuttuğunu fark etti. Gülümseyerek kendine biraz daha şarap koyarken herkesin fiziksel sağlığı için yolda Summerset’le karşılaşmamasını diledi.

Roarke onun çabucak ve homurdanmadan geri döndü- ğünü gördüğünde yolculuğu olaysız atlattığını düşündü. Ardından geri dönüştürülmüş kahverengi ambalaj kâğı- dıyla kaplı paketi aldı.

Paketin şeklinden içindekinin bir tablo ya da resim ola- bileceğini düşündü. Eve’in pek sanat düşkünü olmadığını bildiğinden merakla açtı.

Bu, ikisinin evlendikleri çiçekli çardağın altında durmuş resmeden bir tabloydu. Eve’in eli Roarke’in elindeydi ve gözleri birbirlerine sabitlenmişti. Roarke resimde kendi parmağında ve Eve’in parmağında yeni yüzüklerin, yeni yemınlerinin parıltısını görebiliyordu.

O an hatırlıyordu, mükemmel bir şekilde hem de. Ve o andan hemen sonra birbirlerine uzanıp karı koca olarak ilk kez öpüşmelerini.

“Harika.”

“Düğün diskinden yaptırdım. Bu anı çok seviyordum, o yüzden görüntüyü dondurup, çıktısını aldım ve Mavis’in tanıdığı bir ressamı yaptırdım. Adam gerçek bir ressam, yanı bildiğin öyle sadece beden boyama falan yapanlardan değil. Gerçi sen daha iyi birini bulabilirdin ama- ”

Eve ona baktığında, genç adamın şaşkın yüz ifadesindeki memnuniyeti ve duygusal yoğunluğu gördüğünde cümlesi yarıda kaldı. İfadesi herkesi, elinde çelik bir kılıç tutan biri de dahil herkesi durduracak kadar yoğundu. “Sanırım sevdin.”

“Şimdiye kadar aldığım en değerli hediye. Ben de bu anı sevdim. Hem de çok sevdim.” Roarke ayağa kalktı ve tabloyu dikkatlice bir kenara koydu. Sonra kollarını Eve’e dolayarak onu kendine çekti. Eve’in kalbini göğsünden taşıracak kadar yoğun bir hassasiyetle yanağını yanağına yasladı. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Eve iç geçirdi. “Yıldönümün kutlu olsun. Biraz daha oturmam gerek sanırım, belki bir kadeh şarap daha. Sonra masayı kaldıracam.”

Roarke onun saçlarını okşadı. “Anlaştık.”

Eve modadan pek anlamıyor olabilirdi ama operasyon için giyeceği elbiseyi dikkatle seçti. Üzerinde çokça dinleme ve takip teğhizatı olacağından özenli olmak zorundaydı.

Tüm bedeninde fazla hızlı, fazla sıcak bir şekilde pompalanan yoğun bir enerji hissediyordu. Ama kapıdan çıkarken bunun dinginleşeceğini biliyordu. Feeney göğsüne iletişim cihazı ve kamerayı, kulağına da alıcıyı yerleştirmişti.

Yatak odasında çıplak vaziyette durarak aynadaki yansımasını dikkatle inceledi. Göğüslerinin arasında mikrofonun yerleştirildiği yerdeki epey zor fark edilen ten rengi değişikliğine baktı.

Gerçi pek önemli değildi. Elbisede teni açıkta bırakan fazla yer yoktu.

Bu ıyı bir şey, diye düşündü Eve, çünkü bedeninin çoğu hâlâ morluk içindeydi. Kalçasındaki morluğa bastı-

arak, fena deęil, diye dūřındı. Oturmayı unuttuęunda nadiren aęrıyordu.

Peki ya surati? Çok fark edilmiyordu ve Eve de pes ederek kalan kısmı kapatacak makyaj malzemelerini kabul etmişti.

Bu sūre yaklaşık on dakikasını almıřtı ve sıra ruja geldięinde her zamanki gibi öfkelenmiřti. Aptal řey asla ben de dūzgūn durmuyor, diye dūřūnerek ūzerini deęiřmek ūzere arkasını dndū.

Siyah rengi seçmiřti. Ūstūne oturan sumi deri elbisenin ūzerinde parlayan ıřıltılı gūmūřten nakıř ve boncuklar onu ilgilendirmiyordu, önemli olan pratiklięiydi. Asıl silahlı belinin arkasında, sūslū gūmūř bir kemer gibi duran kořumundaydı. Bu kūk aksesuar için Leonardo'ya mūracaat etmiřti. Leonardo sorunu hızlı ve etkili bir řekilde halletmiřti. Ve řık, diye dūřındı Eve ama sonuçta böyle řeylerde pek otorite sayılmazdı.

Silahını ekme ynūndeki tercihini netleřtirdi ve hareket rahatlayıp doęal bir hale gelene kadar birkaç dakika prova yaptı.

Sonunda tatmın olduęunda bilek kořumuna bir silah daha ve dięer bileęindeki kına da ufak bir dvūř bıçaęı yerleřtirdi. Ayaaına siyah yumuřak deri ayakkabılarını giydi ve sonucu inceledi. Gūzel, diye dūřındı ve iyice eęilerek ikincil silahların provalarına bařladı.

"Harika bir manzara oluşturuyorsun teğmen." Roarke gömleğinin nū açık halde içeri girdi. Eve'in gözleri Fee-ney'in onun teçhizatlarını da tamamladığını fark edebilecek kadar keskindi.

"Daha işim bitmedi." Doğruldu ve çekmecesinden bir

kelepçe aldı. Kelepçeleri sol kalçasının üzerinden kemerinin arkasına yerleştirdi.

“O ayakkabıların topuğu biraz daha uzun olsun, eline de bir kırbaç o zaman her şey tam olur.” Roarke Eve’in çevresinde bir tur atarak onu baştan aşağı inceledi. “Görünüşe göre diğer konukları huzursuz etmeyi planlıyorsun.”

“Hallededeceğim.” Aynı siyah ve gümüş tonlarındaki ceketle uzandı ve üzerine geçirdi. Parlak ceket dizlerine doğru uzanıyordu.

Roarke başını eğdi ve parmağını kaldırarak çevirdi, dönmesini işaret etti. Eve rahatsız olmasına rağmen hızlıca bir-iki tur attı. Ceket, dar takımın ortaya çıkardığı vücut hatlarını gözler önüne serecek şekilde hafifçe havalandı. Arka taraftaki polis gereçlerini de tamamen örtüyordu.

“Kesinlikle harika,” dedi Roarke. Parmaklarını Eve’in yanağında ve başarılı bir şekilde kapadığı morlukların üzerinde gezdirdi. “Ama keşke bu kadar endişeli olmasan.”

“Endişeli değilim.” Roarke’in önceden hediye ettiği gözyaşı şeklindeki pırlanta kolyeyi aldı ve zinciri boynundan geçirdi. Üzerine de Aziz Jude madalyonunu taktı. “Korumam da var üstelik. Her neyse, kaltağın teki benim erkeğimin peşine düşerse onu yere sererim. Hepsi bu.”

“Sevgilim gerçekten çok tatlısın.”

Deniz Kraliçesi’nin küpelerini takmaya çalışırken aynada Roarke’la gözleri buluştu ve onun gibi gülümsemeye çalıştı. “Evet, öyleyindir işte. Romantığın teki diyebilirsin bana. Takım elbise giyecek misin yoksa böyle katılmayı mı düşünüyorsun?”

“Ah, uygun bir şeyler bulabilirim sanırım. Şık karımı mahcup etmek istemedim.”

Eve Roarke’in gardırop dediği küçük mağazaya doğru ilerlemesini izledi. “İletişim cihazın aktif mi?”

“Hayır. Test edildi, onaylandı, sonra kapatıldı. Feeney yatak odasında konuştuklarımızı duymak istememekte çok ısrarcıydı.”

“Pekâlâ. Silahlı gitmeyi planladığımı biliyorum. Oraya götürmeyi düşündüğün her türlü silahı evde bırakmanı istiyorum.”

Roarke gece siyahı renginde bir takım elbise seçti. “Bu bir emir mi teğmen?”

“Bana ukalalık yapma Roarke. Koleksiyonundan bir parça alırsın ve kullanmak zorunda kalırsan uğraşmak istemediğim bir bela açılır başımıza.”

“Ben kendi belamla kendim uğraşabilirim.”

“Kapa çeneni. Silahını evde bırak. Sana benimkilerden birini vereceğim.”

Roarke elindeki gömlekle arkasını döndü. “Gerçekten mi?”

“Senin için geçici bir taşıma emri çıkardım, sadece bir gecelik. Tibble halletti.” Eve bir çekmeceyi açtı ve içinden küçük bir şok tabancası çıkardı. “Ölümciül değil ama devreleri sağlam keser ve kişisel koruman için yeter de artar bile.”

“Bunu el sayısından çok silaha sahip bir kadından duymak güzel.”

“Ben polisim sen değilsin. Bunu erkeklik egosuyla ilgili bir şeye çevirme. Kendi başının çaresine bakabileceğini ve öylesini tercih ettiğini biliyorum. Ama bu işi tertemiz halletmemiz gerek. En ufak bir hata yaparsak mahkemede yakasını kurtarmak için kullanacaktır. Ruhsatsız bir silah aldığında ona bir silah vermiş olursun.”

Roarke bir şey söylemek için ağzını açtı ve Eve onun

yüzündeki rahatsızlığı da ıtırız da gördü. “Lütfen, benim için yap bunu.”

Rahatsızlık uzun ve derin bir iç çekişle döndü. “Bel altı vuruyorsun. Pekâlâ, senin yönteminle olsun.”

“Teşekkürler.”

Lütfenler ve teşekkürler Roarke’a, Eve’in ona belli etmek istemediği kadar endişeli olduğunu gösteriyordu. “Her açıyı, her olasılığı, her şartı düşündün,” dedi Eve’e.

“Hayır.” Eve elindeki gece çantasını açtı. Rozeti, yedek iletişim cihazı, bahsetme gereği duymadığı bir silah daha içinde duruyordu. “Her zaman düşünülmemiş bir şey kalabilir. Ama Dunne orada olacak. Biliyorum. Hissediyorum. Bu işi bu gece bitireceğiz.”

“Her şey yolunda. Şahıs görünürde yok. Sonraki taramaya geçiyoruz. Ve bu börekler bir harika.”

Feeney’in sesi Eve’in kulağına son derece net geliyor ve balo salonundaki parti seslerinden hoş bir kaçış sağlıyordu. “Anlaşıldı,” dedi. Havadan sudan sosyal muhabbetleri Roarke’a bırakarak kendi taramasına başladı.

Seçtiği sivil polisler kalabalığın arasında dolaşüyor, konuşuyor, ortama gerektiği gibi uyum sağlıyordu. Nispeten oturaklı bir biçimde safir mavisi bir takım elbise ve kanarya sarısı bir gömlek giymiş McNab bile insanda ikinci kez bakma duygusu uyandırmıyordu. Tam olarak nereye bakacağını bilmeyen birisi asla polis olduklarını anlamazdı.

Bakılması gereken yer gözlerdi. Bir şaka yaparken ya da bir şakaya gülerken, kanepede tadarken ya da içkilerini yudumlarken bile her zaman tetikte, gözlemci ve soğukkanlı olan gözler.

Partideki bin iki yüz otuz sekiz konuktan yirmisi silahlı ve dinleme cihazlı polisti. On tane polis de personel olarak halka açık bölümlerdeydi ve altı tanesi de kontrol odasında ekipmanın başındaydı.

Partinin yemek öncesi kaynaşma faslı neredeyse sona ermek üzereydi. Julianna henüz bir hamlede bulunmamıştı.

“En cömert bağışçılarımızın burada böyle hiçbir şey içmeden durmasına izin veremeyiz.” Louise gümüş renkli bir elbisenin içinde ışıltılar saçarak yanlarına geldi. Bir servis elemanına parmağıyla işaret etti, tepsisinden iki şampanya kadehi aldı, birini Eve’e diğerini Roarke’a uzattı. “Bağışımız için resmi bir teşekkür aldınız zaten ama kişisel teşekkürümü de sunmak istiyorum.”

“Bizim için bir zevk.” Roarke eğilerek genç doktorun yanağına bir öpücük kondurdu. “Göz kamaştırıcı görünüyorsun, her zamanki gibi. Merhaba Charles, seni görmek çok güzel.”

“Roarke. Teğmen harika görünüyorsun. Seksi asker.” Kolumu sahiplenici bir şekilde Louise’in beline doladı. “Eğer savaşa katılıyor olsam taburumun başında senin olmamı isterdim. Bu gece bize katılamayabilirsin diye endişelenmiştik. Delia bana, Julianna Dunne’un peşinde koşturmaktan başınızı kaşıyacak vaktiniz olmadığını söylemişti.”

Bu durum Eve’i gerçekten şaşırtmayı başarıyordu. Lisanslı Eskort olarak çalışan bu adam, kolumu tamamen âşık olduğu belli olan bir kadına dolanmış aylarca çıktığı esmer bir fıstıktan bahsediyor ve bu durum kimseye tuhaf gelmiyordu.

Ve çıktığı o esmer fıstık ve hatta onun şu anda çekiçle

çıvı mısali bir seks ilişkisini de içeren duygusal bir ilişki yaşadığı adam, Eve'in mikrofonundan her kelimeyi duyuyordu. Bu cidden tuhaf bir durum oluşturunuyordu.

İlişki konusu zaten yeterince karmaşık, diye düşündü Eve. İşin içine polis işleri ve uzantıları da girdiğinde her şey iyice zıvanadan çıkıyordu.

"Borçlarımı ödemek için vakit yaratmaya çalışıyorum," dedi Eve Louise'e bakarak.

Louise güldü. "Bence bir milyon dolarlık bağış borcu silmeme yeter."

"Bu onun kişisel katkısı," dedi Eve başını Roarke'a doğru sallayarak. "Her neyse bir şeylerin olması gerektiği elle-re gideceğini bilmek güzel."

"Bunu senden duymak gerçekten harika, o yüzden teşekkürler. Yemekteki sıkıcı konuşmaları asgari seviyede tutmaya çalışacağız, sonra ortamı dansla yeniden canlandırmaya çalışacağız. Ama bu kalabalığı masalara dağıtmadan önce kocamı birazcık çalmam gerek."

Eve Roarke'a bir santim kadar yaklaştı. "Çabuk getirmeni isterim. Kendisine alışmaya başladım."

"Tek parça halinde hemen teslim etmeye çalışacağım. Vali seninle biraz konuşmak istedi," dedi Louise Roarke'a. "Ayarlayacağıma söz verdim."

"Elbette." Roarke dokunmadığı içkisini bir kenara bıraktı ve Eve'in sırtını okşadı. "Biraz siyasetçilik oynamam gerek."

"Bir de bana sor. Charles sen Dallas'la bir-iki dakika ilgilenirsin değil mi?"

Eve Roarke'ın kolunu tutup yanına çekme içgüdüsinin zor bastırdı. Başının çaresine bakmayı biliyordu, tanıdığı herkesten daha iyi hem de. Ama Regency'ye girdiklerin-

den beri yanından yarım metre uzağa gıtmemişti. Ve Eve öyle kalmasını istiyordu.

Louise'le balo salonunun diğer köşesine doğru ilerlerken kocasını arkadan izledi.

"Sana vermem gereken bir mesaj var Dallas."

"Ha? Ne mesajı?"

"Maria Sanchez'den. Sana bir polis olarak bile çetin ceviz kaltağın teki olduğunu iletmemi istedi." Charles şampanyasını yudumladı. "Sanırım bunlar iltifattı."

"Bence benden çok sana iltifat. Muhtemelen ona kafese kilitlendiğinden beri geçirdiği en iyi geceyi yaşatmışsındır."

"Evet, eğer gerekirse referans olarak kullanabileceğim bir müşteri diyelim. Aslına bakarsan yaşama çok yalın bir bakış açısı olan ilginç bir kadındı."

"Neymiş o?"

"Yaşam bir türü orospu çocuğuyla dolu, o yüzden onlar seni becermeye fırsat bulamadan sen onları becermelisin."

"Birilerinin bunu bir yastığa falan işlemesi lazım." Roarke'ı gözden kaybettiğinde midesinin kasıldığını hissetti. "Ah, Louise'i göremedim. Ne renkti elbisesi?"

"Ben takip ediyorum Dallas," diyen Feeney'in sesi çınladı kulağında. "Kameramda, Carmichael ve Rusk etrafında."

"Gümüş payetli," dedi Charles biraz şaşırarak. Eve'in elbise renklerine ilgi göstermesi ona tuhaf gelmişti. "Ay ışığına sarımmış gibi görünüyor değil mi?"

"Fena tutuldun değil mi Charles?"

"Evet inanamazsın. Yaşamımda daha mutlu olduğum bir dönem hatırlanıyorum. Seni tamamen olduğun kişi olarak kabul eden ve seni her şekilde sevmeye istekli olan birini bulabilmek nasıl bir şey biliyor musun?"

Eve hâlâ kalabalığı gözleriyle tarıyordu ve Roarke'ı bulduğunda biraz rahatladı. "Evet, sanırım biliyorum."

"Bu durum seni daha iyi bir insan yapıyor. Seni... seni bir bütün yapıyor. Ve bir gece için bu kadar felsefe yeter." Eve'in önüne geçerek bir an Roarke'ı görmesini engelledi. "Bu küpeler mükemmelmiş." Bir tanesine uzanarak incelemeye başladı. "Antika mı?"

"Evet." Eve pozisyonunu Roarke'ı tekrar görecektir şekilde ayarladı. "Bir savaşçıya aitlermiş."

"Sana çok uygunmuş. Bir sorun mu var?" Charles bu kez onun yanına dokunarak dikkatini kendine yöneltmeye çalıştı. "Biraz huzursuz görünüyorsun."

"Böyle ortamlarda biraz geriliyorum işte. İnsanlar masalara doğru ilerlemeye başladılar. Eşlerimizi alsak iyi olur."

"Birlikte oturuyoruz nasıl olsa. Onlarla masada buluşuruz." Charles onun koluna girip yay gibi gerilmiş kasları hissettiğinde şaşırıldı. "İley, cidden huzursuzsun sen."

Charles'ı bayıltmaya çalışması pek başarılı olamayacaktı. Ayrıca curcuna içindeki kalabalığı yarararak yolunu açmaya çalışmak da dikkat çekmeme prensibine pek uygun olmayacaktı. Ama içinde Roarke'ın yanına gitmesi gerektiğini, hemen gitmesi gerektiğini söyleyen bir his vardı.

"Roarke'a hemen söylemem gereken bir şey var ama nerede olduğunu göremiyorum."

Eve'in ses tonunun altında yatan aciliyet Charles'ın büyük bir ciddiyetle ona bakmasına neden oldu. "Pekâlâ Dallas, neler oluyor?"

"Roarke saat üç yönünde," dedi Feeney'in sesi kulağında. "Senden on metre ilerde. Etrafı kalabalık ama Carmichael ve Rusk hâlâ izleyebiliyorlar."

“Dallas?”

“Şimdi olmaz,” diye hırladı Eve Charles’a ve sağa doğru döndü. İleri atılması salt içgüdüydü. Mantığa, akıl yürütmeye dair hiçbir şey yoktu, yalnızca eşinin tehlikede olduğuna dair bir histi. Işıtlar ve renkler arasında Roarke’ı görür gibi oldu. Sopa gibi incecik bir sosyete kelebeği tarafından köşeye sıkıştırılmış halde kibarca gülümsüyordu. Kokteyl saatını biraz fazla rahat tavırlarla geçirmeye karar vermiş smokinli bir çiftin Carmichael’ın sırtına çarptığını gördü. Genç dedektifin rahatsız bir surat ifadesiyle tekrar pozisyon alışını izledi.

Orkestranın hareketli bir caz ritmi çalmaya başladığını duydu. Dansa katılmak üzere ilerleyen pek çok insanın ayak seslerini, bir şeyler atıştırmaya devam ederken dedikodu yüklü tonları ve atılan kalıkahaları işitiyordu.

Louise’in biriyle konuşmak üzere arkasını döndüğünü ve Rusk’la Roarke’ın arasını kapattığını gördü.

Ve Julianna’yı gördü.

Bir kalp atımı kadar ani, bir asır kadar uzun ve yavaş bir andı.

Üzerinde servis elemanlarının ince beyaz ceket ve pantolon takımından vardı. Saçı yumuşak, bal tonunda kalıverengiydi - yüzünü çevreleyen kısa, kıvrıkcık bir çerçeve şeklindeydi. Bu yüze dikkatle makyaj uygulanmış ve özenle dikkat çekmeyecek bir hale getirilmişti.

Rahatlıkla bir droid olduğu düşünülebilirdi ve süslü bedenlerin arasından Roarke’a doğru rahat bir tavırla ilerlerken aynı bir droid gibi ifadesizdi.

Elinde tek bir şampanya kadehi vardı.

Gözleri Roarke’ın gözleriyle buluştuğunda ısıldadı. O bakışlarda her ne gördüyse tatmin olmuş olmalıydı ki gü-

lumsedi. Dudaklarının kenarında beliren hafif bir tebes-sümdü.

"Hedef görüldü." Eve çok net bir şekilde konuşmuştu ama Julianna'nın duyamayacağı kadar uzaktaydı ve aralarında çok fazla ses vardı.

Yine de kadın başını çevirerek Eve'e baktı.

Eve ileri, Julianna geri olmak üzere aynı anda hareket ettiler. Julianna arkasını dönüp kalabalığın arasına karışmadan önce Eve'in kadının yüzündeki şaşkın öfkeyi görme tatminini yaşayacak kadar vakti oldu.

"Şüpheli garson kıyafeti giymiş. Saçlar gözler kahverengi, salonun batısına doğru ilerliyor."

Eve konuşurken yolunu açmaya çalışıyor, ellerini ve dirseklerini kullanarak şaşkın insanların arasından ilerliyordu. Feeney'in talimatı kulaklarında çınladı, ani bir hareketle sağa dönünce bir garsona epey sert bir biçimde sarptı. Tepsideki kadehlerin yere düşmesiyle çıkan büyük gürültüyü arkasından duydu.

Julianna'yı gördü. Kadın ikinci kata doğru kıvrılan merdivenlerden son hızla çıkmaya başlamadan önce elindeki kadehi ilgisiz yaşlıca bir adamın eline tutuşturmuştu. Eve'in bağırmasıyla önündeki insanlar oyuncak bebek gibi sağa sola savruluyorlardı.

"Yukarı çıkıyor!" diye bağırdı Eve. "Sekiz ve dokuzuncu pozisyonları tutun. Hemen, hemen, hemen!"

Şampanya kadehini dudaklarına doğru götüren adama son hızla çarptı. Kadeh elinden uçup yere çarparken içindekiler takım elbisesinin üzerine dağıldı.

"Hey, bu ne şimdi!"

Adam Eve'in kolunu sertçe tutacak kadar öfkelenmişti

ve anında kasıklarına doğru bir tekme yedi. Biraz topallayacak, diye düşündü Eve ama en azından yaşayacaktı.

“Şuradan teğmen.” Eve’in arkasından yetişen iki polisten biri ilerideki ikili kapıyı işaret etti. “İçeri girdi. Sivil yoğunluğu yüzünden ateş edemedim. Kilitleri aktive etti ve kendini içeri kapadı. Onuncu kattan aşağı atlamak gibi bir planı yoksa çıkışı kalmadı.”

“Bir yol bulacaktır.” Eve hiç tereddüt etmeden silahını çıkararak kılıde ateş etti ve havaya uçurdu.

Bir saniye sonra başka bir patlama sesi geldi. Sıcak hava bir yumruk darbesi şeklinde indi ve Eve’i en az iki metre geriye uçurdu. Silahı ıslak bir sabun gibi elinden kayıp gitmişti, dahası kulaklık bağlantısı da kesilmişti.

Koridoru boğucu ve kör edici bir duman kapladı. Alevlerin berbat çitirtisini ve panik halinde çığlık atarak koştu-
ran etrafındaki ve alt kattaki insanların sesini duydu.

Bilek koşumundan yedek silahını çıkardı ve hâlâ çalıştığını umut ederek mikrofona doğru, “Memur yaralandı. Memur yaralandı,” diye tekrarladı. Destek polislerinden birinin yerde bilinçsiz halde yattığını ve başından kan aktığını görebiliyordu. “Tıbbi desteğe ihtiyacımız var. Ben Dunne’un peşinden gidiyorum.”

Eve dizlerinin üzerine çöktü, sıçrayarak hızlı ve alçak bir yuvarlanmayla dumanların arasından kapıdan geçti.

Juliana öfkeli yumruklar, saldırmaya hazır dişler ve tırnaklarla sırtına atıldı.

Güvenlik sistemi tavandan su püskürtmeye, fanlar çalışmaya alarmlar ötmeye başlamıştı. İkiisi suların altında, paramparça olmuş halının üzerinde iki hayvan gibi boğuşmaya başlamıştı.

Eve’in silahı ikinci kez elinden uçtu - en azından ra-

porda öyle yazacaktı. Çıplak elle attığı yumrukların Julianna'nın yüzünde çıkarttığı yankılar kulağına şarkı gibi geliyordu.

Burnuna kan kokusu, ağzına da kan tadı geliyordu.

Her ikisi de ayağa kalkarak birbirlerinin etrafında dönmeye başlarken Eve'in zihni lazer kadar keskindi.

"İşin bitti Julianna! Geri çekilin!" diye bağırdı odaya giren Roarke'ı ve hemen arkasındaki McNab'i görünce. "Sakin karışmayın! O benim."

"Efendim."

Roarke elini uzatarak McNab'in silahını indirdi. "Bırak kendi bitirsin."

"Asıl senin işin bitti Dallas. Bir adam için yumuşadın. Sana daha çok saygım vardı." Dönerek Eve'e doğru bir tekme savurdu. Ayağı Eve'in yüzünü sıyrarak geçti. "Onun da diğerlerinden hiçbir farkı yok. Senden sıkıldığında seni fırlatıp atacak. Daha şimdiden her fırsatını bulduğunda aletini diğer kadınların gözüne sokuyor zaten. Onların işi bu. Yaptıkları şey. Tek yapabildikleri şey."

Eve doğruldu ve paramparça olmuş ceketini çıkardı. Julianna da aynısını yaptı.

"Senin işini bitiriyorum," dedi Eve. "Benim işim de bu. Hadi dans edelim."

"Biraz geri çekilsen iyi olabilir." Roarke uzanarak Eve'in yere attığı yedek silahı aldığında yumruklar ve tekmeler havada uçuşmaya başlamıştı. "Birinin camı yanabilir."

"Tanrım. Çok sağlam bir kız kavgası."

Roarke dikkatini ve gözlerini bir an karısından ayırmadan tek kaşını kaldırdı. "Ve bunu, senden başka kimsenin teğmenin duyacağı kadar yüksek sesle söyleyemeyeceğini sana garanti edebilirim. Bunu yapması gerekiyor," diye ek-

ledi ve Julianna'nın Eve'in göğsüne men tekmesini gördüğünde darbeyi içinde hissetti.

Eve bir şey hissetmemişti. Bedeni düşerken, dönerken, savrulurken uygun pozisyonları alıyordu ama zihni acıyı hissetmiyordu. Tek hissettiği yoğun, karanlık bir zevkti. Havada dönerek Julianna'nın suratına bir yumruk indirdiğinde çıkan çatırtıyı duyunca inanılmaz bir tatmin hissetti.

“Lanet burnunu kırdım ha? Bakalım bu konuda ne yapacaksın?”

Julianna'nın yüzü birden kan içinde kalmış güzelliğini kapatmıştı. Tıpkı Eve gibi o da nefes nefeseydi ama pes etmek gibi bir niyeti yoktu. Bir çığlık attı ve koşarak Eve'in üzerine atıldı.

Çarpışmanın şiddetiyle her ikisi de teras kapılarından dışarı doğru uçtu. Camlar kırıldı, ahşaplar çatladı. Roarke mahvolmuş kapı eşiğine doğru hızla koştuğunda Eve ve Julianna'nın iç içe geçmiş uzuvlar ve öfke yumağı halinde yürüten bantta yuvarlandıklarını gördü.

“Tanrım!” Yüreği ağzında tılabzamlara doğru koştu ve ikisinin yürüten şeritte iki kat aşağıya düşüşünü izledi. Hâlâ iki sevgili gibi sarmaş dolaştılar.

“Bu çok acıyacak,” dedi arkasından gelen McNab. “İçimizden birinin buna bir son vermesi gerekecek ve ben olmamayı dilerim.”

Ama Roarke çoktan tılabzandan atlanmış aşağı doğru koşturuyordu.

“Tanrım, delilik bu.” McNab silahını koşumuna taktıktan sonra aynısını yapmaya hazırlandı. “Biz bir avuç deliyiz.”

Yürüten bant çarpmalarının şiddetiyle biraz titredi. Bantta olma talıhsizliğini yaşayan siviller batmak üzere

olan bir gemideki fareler misali koşturup kendilerini dışarı atmaya çalıştılar.

Juliana'nın uniforma ceketinin altına giydiği ince ipek gömlek yırtılmıştı ve kan içindeydi. Zıplayarak Eve'e savurduğu tekme ve yumruklar sırasında kısmen açıkta olan göğüslerinde ışıklar yansıdı.

Eve hafifçe geri çekilerek yumruktan kendini kurtardı, eğildi ve Juliana'nın karnına indirdiği yumruğun etkisiyle onun nefesinin kesildiğini hissetti.

"Hapishane tahnileri sokak dövüşlerinin yerini tutmaz pislik." Eve söylediğini ispat edercesine dirseğini Juliana'nın çenesine geçirdi ve başının geriye doğru savrulmasını izledi. "Ama bakalım bu kez kafese gittiğinde sana antrenman fırsatı verecekler mi?"

"Hapse dönmüyorum!" Julianna artık körlemesine, daha büyük bir öfkeyle saldırıyordu. Eve'in savunmasını delerek tırnaklarını yanağına gömmeyi başardı.

Eve'in omzunun üzerinden yürüyen bantta onlara doğru koşturan adamları gördü. Kendi arkasından gelen bağır-maları ve koşturan ayak seslerini duydu. O anda hayatında şimdiye kadar çekmediği kadar yoğun bir fiziksel acı çekerken tuzağa düştüğü için kendine, onu köşeye sıkıştırdığı için Eve'e küfretti.

Ama savaş bitmemişti. Bitemezdi. Geri çekil, diye emretti beyni. Julianna emre uyarak yürüyen banttan atladı ve üç metre aşağıdaki açık hava restoranında zemine çarptığında ayağı kalkarken biraz zorlandı.

Yemek yiyenlerin gözleri fıl taşı gibi açılmıştı. Zaten yüzü aldığı darbelerle kan revan içinde, gözlerinde çılgın bir bakış olan bir kadın şık cam masalar ve ısıtılı mumların arasına düştüğünde birçoğu çığlık atmaya başladı.

Benzer berbatlıktaki ikinci kadın son hızla tatlı arabasının üzerine inmiş yaptığında iki kadın ve bir adam oracıkta bayıldı.

Birkaç konuk havuza düşerken su sesi ve çığlıklar yükseldi.

Restoranın kapılarına doluşan ve artık durdurulmuş olan yürüten bantta sıra olan polisler tarafından köşeye sıkıştırılan Julianna, gözlerini kendisi için önemli tek polise doğrulttu. Pahalı bir merlot şişesine uzandı ve son hızla masalardan birine çarparak kırdı. Kırık ucu Eve'e doğru kaldırdığında şarap hâlâ kan gibi akmaya devam ediyordu.

"Seni öldüreceğim." Her ne kadar gözyaşları suratındaki kirleri iyice dağıtarak akıyor olsa da sakın bir ses tonuyla konuşmuştu.

"Ateş açmayın," diye seslendi Eve polislerden birinin nişan aldığını görünce. "Ateş açmayın sakın. Bu benim operasyonum. Tutuklamayı ben yapacağım." Roarke'ın hemen arkasına inmiş yaptığını göremese de hissetti. "Benim." Bunu ulumayı andıran ama sessiz bir tonla söylemişti.

"O halde bitir artık." Roarke da sadece onun için ve sessizce konuştu. "Yeterince vaktini harcadın."

"Bakalım o elindekiyle boğazımı kesmeye çalışacak cesaretin var mı Julianna? Hızlı hareket etmen gerek. Ve inan pek şık olmayacak. Zavallı bir adamı zehirlemek gibi steril ve zarif de olmayacak."

Eve konuşurken duruş pozisyonunu ayarlıyor, hamlelerini planlıyordu. "Sorun ne Julianna? Doğrudan öldürmeye korkuyor musun?"

Julianna öfke, nefret ve aşağılanmış olmanın verdiği hararetle yüklü bir çığlık eşliğinde Eve'in üzerine atıldı. Eve ölümle yüz yüze olmanın verdiği soğukluğun tüm be-

denme yayıldığını hissetti. Parmaklarının ucunda yükselerek önce bir bacağına sonra diğer bacağına savurdu. Her ikisi de suratı hedef alan iki sert tekmeyle Julianna geriye doğru uçtu ve zarafetten son derece yoksun bir biçimde cam masalardan birinin üzerine düştü.

Masa berbat bir cam banyosu sunacak şekilde kırıldı. "Dövüşün temel kuralı," dedi Eve eğilip Julianna'yı saçlarından kavrarken. "Bacaklar kollardan daha uzundur."

Uzanarak Julianna'nın kulağına fısıldadı. "Benim olanın peşine düşmemeliydin. Büyük hata."

Julianna başının dönmesine ve görüşü bulanık olmasına rağmen dişlerinin arasından hırlayarak konuşmayı başarabildi. "Geri döneceğimi ve her ikinizi de öldüreceğim."

"İliş sanmıyorum Julianna. Bence işin bitti. Şimdi sana vatandaşlık hakkın olan sessiz kalma hakkını sunacağım." Eve böyle diyerek yüzüne bir yumruk daha attı ve Julianna tamamen kendinden geçti.

Eve onu ters çevirdi, kelepçeleri taktı sonra doğrularak bir adım geriledi. "Peabody."

"Ah, evet efendim. Buradayım."

"Bu mahkûma haklarının okunmasını sağla. Uygun bir surluma götürülerek gereken tıbbi yardımı alsın."

"Evet efendim. Teğmenim?"

Eve başını çevirdi ve pek de zarif olmayan tavırla ağzındaki kan tükürdü. "Ne?"

"Sadece size benim Tanrım olduğumuzu söylemek istiyorum."

Eve kesik bir kahkaha attı ve topallayarak sandalyeye doğru ilerledi. Oturdu. Acı yavaş yavaş tüm bedenini kaplamaya başlamıştı ve epey yoğun olacağını vaat ediyordu. "Buradan çıkartılsın ki insanlar bu pisliği temizlemeye

başlayabılsın. Ben biraz kendime geldikten sonra raporları yazmak ve ekibe bilgi vermek için merkeze döneceğim.”

“Sabahtan önce gelemez,” diye düzeltti Roarke. Kırılmamış büyük bir su şişesini açarak Eve’e uzattı.

“İki saate gelirim.” Eve suyu başına dökerek bir deve gibi içmeye başladı.

Peabody bu özel savaşa taraf olmaması gerektiğini bilecek kadar zekiydi.

“Güzel otelini mahvettiğimiz için üzgünüm.”

“Evet o konuda epey iyi bir iş çıkardın ortaya.” Roarke bir sandalye çekerek Eve’in önüne oturdu. Yüzü kan, pıslık ve morluk içindeydi; yumrukları sıyrık ve morluk doluydu, şişmişti. Kolundaki pek çok sıyrık arasındaki derin bir kesik tedavi gerektirecekti. Roarke şimdilik bir mendil çıkardı, masadaki uzun bez peçetelerden birini aldı ve seri bir şekilde kesğin üzerine bağladı. “Güzel karımı da epey benzettin.”

“Ben sadece, bilirsin işte onu biraz ısıtıyordum.”

“Ah evet, izledim. Özellikle de onuncu kat terasından aşağı doğru düşerken onu epey ısıttın.”

“O biraz kendiliğinden oldu fakat olur o kadar.” Eve boş bulunup tesadüfen kendine baktığında bir an tek kelime edemeden öylece kaldı. Elbisesi boynundan itibaren yırtılmış, kumaş göğüslerinin üzerinde sallanıyordu. Diğer bir yırtık neredeyse kasıklarına kadar iniyordu. Bacaklarından biri de kalçasına kadar açılmıştı.

“Lanet olsun.” Eve kumaşı çekerek göğüslerini kapamaya çalıştı. “Burada neredeyse çıplak halde oturup durduğumu söyleyebilirdin.”

“Yani bir adam kenarda durup iki kadının kavgasını izlediğinde mutlaka kıyafetlerin de yırtılmasını ümit eder.” Ama ayağa kalktı, ceketini çıkararak karısına uzattı.

“Seeneklerimi sunuyorum. Bir sağlık merkezi ya da hastane, resmi sağlık ekipleri veya Louise’in sem muayene ve tedavi edebileceği burada bir oda.”

“Ben bu- ”

“Bu konuda benimle tartışmak istemezsin. Dunne’u kendi ellerinle indirmek istedin, bunu yapmaya ihtiyaın vardı. Yoksa silahımı kullanırdın.”

“Kapı havaya uçtuğunda dışur- ”

“Bıçak hâlâ botunda.” Roarke elimi hafıfe Eve’in elinin üzerine koydu. “Resmi raporunda ne söylemek istiyorsan onu söyle Eve ancak bana numara yapma. Yapman gereken şeyi yaptın ve ben bunu anlıyorum. Benim yüzümden biri senin peşine düşmüş olsaydı, ben de aynısını yapmak isterdim.”

“Tamam.”

“Yapman gerekeni yaptın ve ben karışmadım. Sence bu benim için kolay bir şey olmuş mudur?”

Eve ayakkabılarıyla kırık camları biraz kurcaladı. “Hayır.”

“şimdi benim yapmamı gereken şeyi yapmama izin vermen ve karışmaman gerek. Sunduğum seçeneklerden hangisi sana uygun?”

“Louise’i alayım,” dedi Eve. “Gerçi eminim güzel hayır balosunu mahvettiğim için bana çok kızıdır.”

“Ki bu da böyle konulardan hiç anlamadığımı gösteriyor. Amacının reklamını yapmak ve ilgi çekmek için bu küçük gösteriden daha etkili bir şey bulması imkânsızdı. Bunu hemen gremediye bile eminim senin hatırlatman yeterli olacaktır.”

“Mantıklı.” Eve zanarak Roarke’in yüzüne düşen saçları çekti. “Sem seviyorum. Birden içimden söylemek geldi.”

“Bunu duymaya her zaman bayılıyorum. Hadi bakalım teğmen, şimdi seni kaldıralım.”

Eve Roarke’in uzattığı eli tuttu ve kalkmaya çalıştı. Roarke onun nefesinin kesilmesini ve bastırıldığı inlemeyi fark etti.

“Pekâlâ, bu acıdı.” Eve tekrar oturmak zorunda kaldı ve nefesini toplamaya çalıştı. “Beni kucağına almayı aklından bile geçirme.” Eve onun ne düşündüğünü tahmin ederek elini kaldırdı. “Etrafta bu kadar polis varken olmaz. Böyle şeyler insanın ününü mahveder.”

“Bence ünün bundan sağ kurtulur, özellikle de bu gece yaptıklarından sonra. Ayrıca...” Roarke elinden geldiği kadar yumuşak bir hareketle onu kucağına aldıktan sonra devam etti, “endişeli bir sivilin aşırı tepkisi olduğunu söyleyerek beni suçlayabilirsin.”

“İyi, tamam.” Acı artık bir bufalo sürüsü gibi üzerinden geçmeye başlamıştı. “Suçu kocama atarım.”

“Hey, şu işe bak, kocam dedin. Senin ağzından duymaya pek alışık olmadığımız bir kelime.”

“Dilime artık o kadar batmıyor sanki. Biliyor musun, bu evlilik olayının ikinci senesine başlamak için epey ilginç bir durum.”

“Bence kesinlikle harika gidiyoruz.”

Roarke yaralı savaşçısını savaş alanından taşıyarak çıkardı. Ve ona sabaha kadar uyumasını sağlayacak kuvvetli bir ağrı kesici verilmesini sağlayacağını fark ettiğinde karısının ne kadar öfkeleneceğini düşündü.